GAYLE LYNDS

Autoare a bestsellerurilor
PROIECTUL HADES şi *OPȚIUNEA PARIS*,
alături de scriitorul nr. 1 al romanului de acțiune

ROBERT LUDLUM

ACȚIUNEA MASCARADA

Gayle Lynds

ACŢIUNEA MASCARADA

V.1.0

V.1.0

ISBN:
973-8117-77-1

Masquerade
Editura: LIDER
2003

Partea întâi
Liz Sansborough

1

Trecutul ei dispărea pe nesimţite. Într-o dimineaţă se trezi şi văzu în încăpere o mobilă pe care nu o cunoştea. Bărbatul îi spuse:

— Toate astea sunt alte tale. Nu-ţi aminteşti?

Nu-şi amintea, dar efortul de-a spune asta era prea mare. Se simţea epuizată, rănită şi derutată. Avea impresia că o să-i explodeze capul. După o vreme, nu mai ştiu unde se afla. Pe urmă, nu-şi mai aminti cum o chema.

— Ştii cum te cheamă? o întrebă bărbatul.

— Nu.

Durerea pulsa fără încetare în spatele globilor oculari.

— O să-ţi aminteşti, zise omul. Curând, îţi promit. Odihneşte-te, frumoasa mea iubită.

Pe măsură ce durerea se diminua, o lăsau şi puterile. Mâinile îi tremurau. La fel şi buzele. Nu răspundea niciodată la uşă sau la telefon. Nu se aşeza lângă fereastră ori la birou. Ajunsese să-şi piardă încrederea în oameni. Cu excepţia vocii bărbatului, trăia înconjurată de linişte. Încerca să afle în tăcere cine era ea.

Bărbatul îi dădea medicamente. O hrănea ca pe un copil.

O dezbrăca şi-i făcea baie. Devenise neputincioasă. Tot ce avea erau acel om şi senzaţia de rătăcire atât de profundă, încât o tulbura foarte mult.

Somnul era salvarea ei. Stătea în pat. Timpul se oprise.

Bărbatul îi dădea diverse pastile. Ea se simţea mai bine. Mai puternică.

Îi spuse că se numea Gordon.

— Nu-ţi aminteşti încă de mine, Liz, iubito?

— Doresc…

Făcu o pauză, îşi pierduse cuvintele, uitase ideea.

Lumina soarelui se strecura prin ferestre. O adiere de aer proaspăt, sărat îi înfoie cămaşa de noapte. Se târa prin cameră, ţinându-se de mobile.

— Tu eşti Gordon?

— Da, iubito.

— Ai spus că numele meu e Liz.

— Liz Sansborough.

Bărbatul zâmbi, încântat.

— O să-ţi recapeţi curând personalitatea.

Liz Sansborough. Numele îi reverbera în minte. Îl auzea continuu, pulsând ca bătăile inimii.

În ziua când se îmbrăcă singură, întrebă:

— Gordon, ce s-a întâmplat cu mine?

— Totul s-a petrecut în urmă cu opt sau nouă săptămâni, îi spuse el. Ai alunecat şi-ai căzut de pe o stâncă, pe pietrele de pe malul apei. A fost cumplit, iubito. Nu ţi-ai rupt nimic, dar te-ai lovit la cap.

Ea se strâmbă.

— Ai făcut o comoţie, pe urmă un soi de inflamaţie a creierului. Doctorul spune că se mai întâmplă. Mă refer la inflamarea ţesutului cerebral după o lovitură la cap. Febra ţi-a provocat amnezia.

— Am amnezie, zise ea amorţită. Sigur, amnezie.

În camera ei se afla un străin. Se trezi transpirată, alarmată.

— Îţi aminteşti de mine, Liz?

Omul se apropie prin umbrele dimineţii, având în mână ceva ce părea să fie o mică servietă.

— A… aşa cred. Cine…?

— Sunt medicul tău. Numele meu e Allan Levine.

Era înalt şi avea un chip cadaveric, însă vocea îi era prietenoasă. Îşi puse jos servieta şi surâse.

— N-am mai fost pe-aici de câteva zile.

Îi luă tensiunea şi pulsul.

— Toate au revenit la normal. Faptul că te-ai trezit când am intrat aici dovedeşte că eşti mult mai atentă.

Îi ascultă inima. Zâmbi, făcându-şi de lucru cu obiectivul unui

microscop. Ea se enervă.

— Când o să fiu în stare să-mi amintesc trecutul?

— Nu ştiu. Încearcă să nu-ţi faci griji în privinţa asta.

Îşi scoase stetoscopul.

— Am nişte veşti care or să-ţi placă. În primul rând, eşti mult mai bine, aşa că voi trece pe aici doar o dată pe săptămână. În al doilea rând, o să-ţi reduc raţia de medicamente la o singură pilulă pe zi.

— Care pilulă?

Detesta să ia pilulele.

— Antidepresivul. O să te ajute să te menţii în formă.

— Dar nu mă simt deprimată.

— Sigur că nu. Dar dacă nu-l mai iei, reacţiile chimice din creier vor scăpa de sub control şi va fi grav ca şi înainte. Rişti o recidivă şi nu pot garanta că o să-ţi mai revii. Nu mai lua antidepresive dacă aşa vrei, dar eu te sfătuiesc să n-o faci.

Amintirea permanentei dureri de cap, a haosului oribil îi reveni în minte.

— Nu vreau să mai simt durerea aceea.

Începu să se plimbe împreună cu Gordon. Devenea tot mai puternică.

Visa şi se trezea cu imagini ale altor vieţi, ale altor oameni, niciodată ale vieţii ei. Privea în jur camera întunecată. O cameră de care nu-şi amintea. Se ridică şi se duse în camera de zi.

— Unde suntem?

Gordon se ridică în capul oaselor pe canapea, frecându-se la ochi în lumina slabă a dimineţii.

— Liz? S-a întâmplat ceva?

Aprinse veioză şi se uită la ceas.

— E abia cinci dimineaţa!

— Unde suntem? întrebă ea din nou.

El o privi cu atenţie.

— La Santa Barbara. Asta-i în California.

Ea se întoarse şi examină cu privirea mobilierul modem, teancurile de cărţi, jaluzelele veneţiene care mascau zorii. Asta era camera de zi. Mai existau trei încăperi – bucătărie, baie şi dormitorul în care dormea ea. Gordon dormea pe sofaua din camera de zi.

Îşi desfăcu braţele într-un gest larg.

— Ştiu, mi-ai spus asta. Dar ce e locul ăsta?

— Apartamentul tău. Trăim aici de vreo doi ani. Tu şi cu mine.

Făcu o pauză, pe urmă o întrebă cu blândeţe:

— Îţi aminteşti, iubito?

Ea se lăsă să cadă în balansoar.

— Am fost amanţi?

El zâmbi.

— Te deranjează?

Ea îl studie cu atenţie. Bărbatul era suplu, musculos, înalt, cu păr castaniu ondulat şi maxilarul inferior pătrat. Frumos şi voinic, precum *cowboys* din vechile westernuri. Toate bune şi frumoase, dar mult mai atrăgătoare era statornicia lui. Tânjea după ea. Nu avea trecut, iar el era ancora ei de salvare într-o lume pe care nu şi-o amintea, care îi era necunoscută.

— Sigur că nu mă deranjează.

Surâse şi dintr-o dată se simţi mai bine.

— Dar totul e teribil de nou. Tu. Eu. Apartamentul ăsta. Totul. M-am trezit simţind ceva straniu în legătură cu memoria mea. Nu-mi amintesc unde am locuit, dar ştiu cum să-mi leg şireturile la pantofi, să gătesc şi chiar să dau drumul la video-casetofon. Cum de îmi amintesc toate astea, dar nu ştiu nimic despre viaţa mea?

— Bună întrebare. Haide, vino să facem o plimbare.

— La ora asta?

— O să-ţi explic despre ce e vorba.

Aerul dimineţii de vară era înmiresmat şi răcoros, străzile din Santa Barbara fiind umbrite la acea oră. Palmierii înalţi se profilau pe cerul albastru. Gordon şi Liz mergeau pe o alee şerpuită din parcul Alice Keck.

— Aşadar? îl îndemnă ea.

— A, văd că n-ai uitat.

— Nu, când e vorba despre problemele mele.

— Normal. Dar nu ştiu decât ce mi-a spus doctorul Levine.

— Adică…?

— Există două feluri de memorie – memoria îndatoririlor şi cea a faptelor. Memoria îndatoririlor chiar asta înseamnă. Îndatoriri. Să faci tot felul de lucruri. Să găteşti, să conduci maşina, să-ţi legi şireturile la pantofi, ori să dai drumul la videocasetofon. Memoria faptelor înseamnă detalii – cine, ce, unde, când şi de ce. Identitatea ta. Ce ţi s-a întâmplat ţie e tipic amnezicilor. Ţi-ai

pierdut memoria faptelor şi poate o parte din memoria îndatoririlor. E posibil să nu ştim exact cât, pentru o vreme.

— De-aceea ştiu să citesc, dar nu-mi amintesc de nici o carte citită. Şi nici de accidentul meu.

Ea îşi înălţă fruntea simţind briza mării şi iuţi pasul. Se simţea îmboldită de o forţă lăuntrică misterioasă şi stranie care-o silea să gonească înainte, de parcă numai prin efortul fizic îşi putea vindeca mintea.

Gordon ţinea pasul cu ea. Un vânt răcoros bătea dinspre nord, peste acoperişurile roşii din Santa Barbara, făcând să foşnească palmierii şi hibiscuşii. Aerul avea gust de sare şi de vară.

Gordon o informă că era luna iulie.

În după-amiaza următoarei zile, întrebările ei se înmulţiră.

Cine era în realitate? Nu doar un nume, o identitate. De unde venea? De când locuia la Santa Barbara? Era măritată? Avea copii? Cine erau părinţii ei? Cu ce se ocupa? Ce *fel* de persoană era?

Gordon scoase la iveală un album cu fotografii îngălbenite. Se aşezară împreună la masa din sufragerie. Ea zâmbea nerăbdătoare, agitată, în vreme ce el îi spunea:

— Numele tău e, aşa cum ştii, Elizabeth Sansborough. „Liz”, da? Te-ai născut la Londra şi ai locuit pe Shawfield Street, în Chelsea. Îţi sună cunoscut?

— În Anglia? Dădu cu putere din cap. Nu, fir-ar să fie!

— Nu te pripi, iubito.

Ceva nu era în regulă.

— De ce nu am accent britanic?

— Ştiu doar ceea ce mi-ai spus tu – că îţi imitai tatăl, iar accentul lui era american.

Gordon deschise albumul şi-i arătă un instantaneu de pe prima pagină. Se vedea o stradă îngustă, pe care se întindea un şir de case pitoreşti. Casele albe aveau trei etaje, hornuri pe acoperişuri şi garduri negre din fier forjat. În faţa uneia dintre case stătea o fetiţă cu pantofi de lac care purta o haină strâmtă din lână. Îl ţinea de mână pe un bărbat surâzător, îmbrăcat într-un trenci.

— Aici sunteţi tu şi tatăl tău, Harold Sansborough, zise Gordon. Şi asta-i casa în care ai copilărit. Tatăl tău era un agent comercial american, dar s-a mutat la Londra după ce s-a căsătorit cu mama ta. Numele ei era Melanie Childs şi era

englezoaică. Vezi, în poza de alături e mama ta. O adevărată frumuseţe.

Dintr-o fotografie mare, Melanie Childs Sansborough, având în jur de douăzeci de ani, privea undeva în zare. Liz nu semăna deloc cu ea. Melanie avea trăsături delicate, un nas subţire şi ochi albaştri. La gât purta un lănţişor de care atârna o perlă.

Liz surâse uşurată privind imaginile părinţilor ei. Oameni reali, un trecut real, palpabil şi promiţător.

— Cu ce se ocupa mama mea?

— Era casnică.

El întoarse alte pagini, arătându-i fotografii din copilăria ei: Liz călărind un ponei în Hyde Park, cu părinţii, în barcă, pe lacul din parcul Battersea, înălţând zmeie pe dig. Alte poze erau făcute în vacanţele familiei petrecute în Franţa şi în vizitele la New York, unde tatăl ei participa la întruniri comerciale anuale.

Ultima fotografie o înfăţişa pe ea: o tânără cu picioare lungi, stând între părinţii mândri de ea. Semăna cu tatăl ei.

Ridică privirea şi trase adânc aer în piept.

Apoi se uită din nou la imaginea ei din adolescenţă, aşa cum apărea în acea fotografie. Era ea, însă în acelaşi timp o persoană pe care n-o cunoştea.

Luă albumul în dormitor, se privi în oglindă şi pe urmă o studie pe tânăra din fotografie. Înaltă şi zveltă. O frunte amplă, nasul cu nări largi, buzele cărnoase. Pomeţi proeminenţi. Se uită mai atent la poză. Da, asta era. Degetul mic de la mâna stângă era îndoit.

Îşi ridică mâna stângă şi se uită la deget. Era încovoiat în acelaşi fel.

— Ţi l-ai rupt când erai mică, îi spuse Gordon din pragul uşii. Un accident la patinaj. Nu s-a mai îndreptat niciodată.

— Da. Uneori mă mai doare.

Observă în fotografie părul castaniu-roşcat, des al tinerei şi aluniţa neagră din colţul drept al gurii. Se uită în oglindă şi atinse aluniţa vizibilă pe chipul ei.

Ea şi cu tânăra din poză erau aceeaşi persoană. O singură persoană. Ea.

Frapantă, nu delicată. Cu o stranie senzaţie de detaşare, înţelese că era frumoasă şi că, dintr-un motiv anume, să fii frumos era ceva important. Gordon spuse:

— Aveai optsprezece ani pe-atunci şi te pregăteai pentru Cambridge.

— Universitatea? Am fost studentă?

— Deocamdată ajunge ce ţi-am spus.

— Dar vreau să ştiu…

— O să ştii totul curând.

Nu era de-ajuns.

— Dar ce fel de persoană sunt eu? *Cine* sunt eu? Predau la şcoală, jefuiesc bănci, ce-am devenit?

El dădu din cap.

— Vom face treaba asta cum se cuvine, iubito. Doctorul m-a avertizat. Trebuie să aştept până când tu o să-mi ceri informaţii, iar eu o să ţi le dau treptat, ca să nu fii copleşită. Aminteşte-ţi, era să mori din cauza inflamaţiei cerebrale. Mintea ta se vindecă, dar nu putem grăbi procesul. Trecutul tău trebuie să iasă încet la suprafaţă. Cu timpul o să-ţi aminteşti totul.

Îi făcu un semn de încurajare, apoi se îndreptă spre bucătărie. Ea întoarse paginile albumului şi studie fotografiile. Brusc îi veni în minte altă întrebare. Dacă Gordon trebuia să aştepte până când ea voia informaţii, de ce refuzase să mai vorbească atunci când i le ceruse? De ce se temea că avea să fie „copleşită”… oare nu exista ceva ce-l îngrijora, ceva ce-ar fi trebuit s-o îngrijoreze şi pe *ea?*

— Liz! Ce faci?

Gordon traversă camera de zi îndreptându-se spre biroul unde stătea ea. Biroul ei, sau cel puţin aşa o lăsase el să creadă.

— Cine-i Sarah Walker?

Flutură spre el un teanc de corespondenţă. Pe chipul ei furia era amestecată cu îngrijorare.

— Doctorul a spus…

— Nu dau doi bani pe ce-a spus doctorul! E vorba despre viaţa mea. Am dreptul să ştiu cine – şi ce – sunt!

El se aplecă peste birou.

— Ce dracu’, Liz! E prea devreme!

— Pentru ce, Gordon? Pentru ce?

El se aplecă şi mai mult. Se înroşise şi ochii căprui îi scânteiau. Nu-l văzuse niciodată furios. Îngrijorarea lui o impresionă, dar trebuia să *ştie.* Trânti corespondenţa pe birou.

— Îmi pare rău că te-am supărat, Gordon, dar Sarah Walker… trebuie să ştiu. Cine e ea? Vezi, am găsit articolele astea din reviste în sertar.

Le aruncă pe birou.

— Mi se pare că le zice „pagini detaşate”. Sunt articole publicate într-o revistă numită *Talk* şi semnate de Sarah Walker. După ce m-am uitat prin fişierele din computer, am impresia că şi aparatul şi biroul sunt ale ei. În sertare şi în fişiere nu apare nimic cu numele meu. Nimic!

Gordon inspiră adânc, încercând să se calmeze şi se dădu înapoi.

— Am fost prevenit că n-o să fie uşor. Dar ce naiba, nu puteai să mai aştepţi o vreme?

— Nu. Într-un fel sau altul, o să aflu.

— Trebuie să-l sun mai întâi pe doctorul Levine. Dacă el e de acord, nu-mi mai fac griji. Fii corectă, Liz. El ţi-a salvat viaţa. Îi pasă de tine.

— Chiar dacă zice nu, eu n-o să mă opresc. Nu pot. Trebuie să umplu acest gol care este viaţa mea. Ce-o să mai găsesc şi tu n-o să vrei să-mi explici? Scrisori, alte fotografii, suveniruri…

Înainte ca ea să-şi termine fraza, el forma deja un număr. În vreme ce Gordon vorbea cu doctorul, ea veni lângă el. În cele din urmă, el dădu din cap şi puse receptorul în furcă.

— Doctorul zice că, dacă eşti aşa de hotărâtă, poate că o să faci faţă situaţiei.

— Sigur că o să fac.

Îl urmă către dulapul din hol, bucuroasă că nu mai era supărată pe el. După părerea ei, Gordon, mai mult decât doctorul, îi salvase viaţa.

— Bine, însă vreau totuşi să te ajut.

De pe raftul de sus al dulapului Gordon luă un teanc de dosare groase, un album de fotografii şi două videocasete.

— Mulţumesc.

Tremurând, ea se îndreptă cu ele către sofa. El se aşeză alături şi Liz deschise albumul la prima pagină. În fotografie erau ea şi părinţii ei în faţa unei vechi şi impunătoare biserici cu contraforturi şi turle.

— O recunoşti? întrebă el. E King’s College Chapel din Cambridge.

Înainte ca ea să răspundă, o serie asurzitoare de explozii ciudate răsunară în cameră. În aceeaşi clipă, un geam se sparse. Masa de lângă ea se făcu ţăndări. O veioză se rostogoli prin aer şi se zdrobi de podea. Într-un ungher tainic al minţii ei, Liz recunoscu zgomotele. Împuşcături!

— Liz! Culcat!

Ea se lăsă pe covor şi se târî în spatele canapelei. O a doua salvă sfâşie aerul din apartament, sfărâmând lemnăria, sticlăria, tencuiala. Gordon se târî lângă ea. Scoase un pistol de sub cămaşă şi altul de sub canapea. Îi puse unul în mână. Era imens. Un pistol automat, îşi zise ea.

De unde ştia că era un pistol automat?

— Ia-l! îi ordonă el.

Ea îl privi ţintă.

— Nu ştiu cum să…

— Ba da, ştii. Ia-l!

Liz înşfacă arma. I se părea… ceva cunoscut.

Cine era ea?

2

Dintr-o dată se făcu liniște. Din tavan cădea tencuiala.

Un ciob din fereastră se sparse pe podea. Atmosfera era încărcată.

Pe urmă, o altă rafală explodă prin geamurile sparte. Vocea lui Gordon era încordată.

— Trag de vizavi, obligându-ne să ne ascundem. Ei…

— De ce, Gordon? Cine sunt ei? Cine suntem noi? Cine…?

O explozie zgudui apartamentul.

— Liz! Atenţie…

Uşa din faţă sări în aer, lovind scaunele şi o masă. Trei bărbaţi năvăliră în cadrul gol. Gordon se înălţă puţin şi trase. Un om căzu pe spate în prag. Ceilalţi doi se aplecară şi-o luară prin dreapta şi stânga încăperii, ripostând cu gloanţe care spintecară sofaua.

— Liz!

Ea ridică masivul automat şi-l văzu pe bărbatul din dreapta ghemuindu-se şi dispărând rapid din raza ei vizuală. Stătea culcată, sprijinită în coate, ţinând arma neagră, cu ţeavă scurtă şi mâner lateral. Omul ocoli canapeaua, iar ea se întoarse. Străinul o privi drept în ochi. Avea un chip inexpresiv şi părul castaniu pieptănat lins pe spate.

Bărbatul se ridică în genunchi, cu arma aţintită drept spre inima ei. O clipă şi ar fi fost moartă…

Liz apăsă pe trăgaci.

Arma îi tremură în mâini, iar ea simţi o durere lăuntrică. Era moartă… se… uita la bărbatul aflat în genunchi în timp ce pieptul i se înroşea. Din gură îi curgea un şuvoi roşu. Pe urmă căzu pe spate ca o păpuşă din cârpe şi…

Alţi bărbaţi dădură buzna în cameră şi-l doborâră pe al treilea pistolar.

— Aveţi grijă de Gordon! strigă cineva.

Liz se întoarse din nou. Gordon zăcea pe podea, în spatele ei, plin de sânge. Nişte mâini o ridicară şi o traseră spre pragul uşii.

— Gordon!

— Avem noi grijă de el. Haide. Repede! Acum!

Se afla în hol, pe jumătate împinsă, pe jumătate târâtă spre scara de serviciu din spate. Opunea rezistenţă, se zbătea.

— Doamne, suntem prieteni, Sansborough!

— N-avem timp de explicaţii. Luaţi-o!

Trei dintre ei o traseră pe scări, apoi afară, spre o maşină care-i aştepta. O împinseră înăuntru. Doi bărbaţi o imobilizară. Portiera se închise, automobilul demară scrâşnind din roţi şi se avântă pe Micheltorena Street.

Trecură pe lângă o maşină răsucită, ciuruită de gloanţe. Alţi bărbaţi alergară spre o a treia maşină. Cu sirenele pornite, automobilele poliţiei urcau în goană pe Garden Street, îndreptându-se către blocul ei.

Maşina în care se afla se afundă într-un labirint de străduţe, urcă nişte pante abrupte, traversă în goană creasta lungă a unui deal, apoi coborî într-o vale. Liz nu ştia unde se afla. Ea şi cu Gordon nu fuseseră niciodată pe-acolo.

În cele din urmă se opriră la o casă, pe malul unui canion pustiu. Bărbaţii o îmbrânciră într-o cameră mobilată cu un pat şi un birou. Închiseră uşa în urma ei şi o încuiară. La ferestre erau gratii.

Umbre prelungi, întunecate, se întindeau prin mica încăpere. I se părea că se afla acolo de mai multe ore. Cât de rău fusese rănit Gordon? Dar bărbatul cu o expresie stupidă pe chip şi păr castaniu, cu pieptul şi gura însângerate? Îl omorâse?

Şi cine erau ceilalţi, bărbaţii care spuneau că sunt prieteni? „Prietenii” te încuiau singură într-o cameră?

O salvaseră de atacatorii din apartament şi-l cunoşteau pe Gordon. Sau cel puţin numele lui. Însă…

Auzi uşa descuindu-se şi un bărbat intră în cameră. Era slab, avea păr cărunt şi chip prietenos. Ducea o tavă cu sandvişuri şi lapte.

— De ce sunt închisă aici?

— Ne pare rău, dar n-am avut timp să-ţi explicăm, Liz. N-ai fi înţeles. Ne temeam că o să încerci să fugi. Aici eşti în siguranţă. Ai nevoie de hrană şi noi am trimis după…

— Unde-i Gordon? E rănit grav?

— E la spital. Nu ştiu cât de grav, dar o să aflu imediat.

— Şi omul pe care l-am împuşcat?

— E mort. A fost o execuţie perfectă.

Ea închise ochii îngreţoşată.

— Trebuia să-l împuşti, Liz. Altfel te-ar fi ucis el.

Liz îşi alungă repulsia şi se forţă să deschidă ochii.

— Eşti de la poliţie?

— Într-un fel. Am trimis după medicul tău. O să apară curând. Acum mănâncă, da?

— Liz, te simţi bine?

Doctorul Levine intră grăbit în cameră, cu o expresie de îngrijorare pe faţa suptă, prelungă. Aprinse lumina, scoase un stetoscop din geantă şi o consultă.

— Mi-au spus că ai scăpat ca prin urechile acului.

— Cine erau oamenii ăia? De ce voiau să ne ucidă?

— Nu pe Gordon. Mă tem că pe tine. Ai tot dreptul să ştii de ce. Dar te avertizez: dacă afli prea multe lucruri despre viaţa ta într-o perioadă scurtă de timp ai putea fi şocată, traumatizată. Dacă începi să te simţi copleşită, ne oprim. Terminăm mâine.

Medicul ieşi şi se întoarse cu albumul de fotografii, dosarele şi cele două videocasete pe care Liz începuse să le examineze în apartamentul ei. Bărbatul slab, cu păr cărunt, aduse un videocasetofon şi un televizor.

— Aţi aflat ceva despre Gordon?

— Nu, îmi pare rău, Liz.

Doctorul se opri în pragul uşii.

— Ţi-am prescris medicamentele la limita de siguranţă. Or să-ţi aducă nişte haine. Poţi avea încredere în ei.

Ea se uită la album, la casete şi la dosarele din poala ei, apoi dădu din cap. Doctorul ieşi şi ea nu mai auzi uşa încuindu-se.

Stelele sclipeau pe cerul întunecat. Liz se duse la birou şi aprinse veioză. Deschise primul dosar şi începu să citească despre viaţa ei.

Studiase relaţiile internaţionale la Cambridge şi locuise cu un iubit. Albumul conţinea zeci de fotografii cu explicaţii dactilografiate, în care apărea lângă un tânăr cu ten măsliniu – într-o ceainărie, în faţa bibliotecii din cărămidă roşie, plimbându-se pe alei străjuite de arbuşti, urmărind curse de cai pe computer. Tânărul avea o mină serioasă, obraji netezi şi era brunet cu ochii negri. În majoritatea fotografiilor, părul îi cădea pe frunte, de parcă nimic nu-l putea controla. În dosar scria că numele lui era Huseyn Shaheed Noon şi că aparţinea unei importante familii pakistaneze. El plecase acasă, ca să discute cu familia lui despre Liz şi, în timp ce se afla acolo, în timpul unui zbor de agrement, motorul micului său avion se defectase. Aparatul se prăbuşise şi el îşi pierduse viaţa.

În camera cufundată în linişte, ea încercă să-şi amintească de tânărul cu privire serioasă, însă nu reuşi. Îl iubise. Trebuia să fi fost distrusă după ce-l pierduse. Îl iubea pe Gordon, dar nu-şi amintea de clipele romantice. Refuza să se mai gândească la asta.

Părinţii ei muriseră, în timp ce ea era la Cambridge.

Fuseseră ucişi de un tâlhar la New York, în timpul uneia dintre întrunirile comerciale anuale ale tatălui ei. O străbătu un fior dureros gândindu-se la acest cuplu de care nu-şi amintea – părinţii ei.

Cum ar fi dacă şi-ar redobândi memoria şi ar resimţi dispariţia lor ca pe o pierdere personală, aşa cum ştia că fusese?

Se gândi câteva momente la cei doi necunoscuţi care fuseseră părinţii ei. Cu un oftat adânc, se întoarse la lectura ei şi avu încă un şoc.

În anul care a urmat morţii părinţilor ei, se măritase cu un tânăr blond, pistruiat şi voinic, care exprima încredere în sine. Garrick Richmond, un american venit la Cambridge cu o bursă Fulbright. În album existau multe fotografii cu ea şi blondul american, mereu zâmbitor, radiind un optimism molipsitor. În acel an, ea împlinise douăzeci şi unu de ani şi alesese cetăţenia americană. Mai târziu, ea şi Garrick se mutaseră în Virginia, unde el lucra la Agenţia Centrală de Informaţii. Era o muncă primejdioasă. Garrick Richmond a fost ucis în timpul unei misiuni în Liban.

Liz închise albumul şi dosarul. Simţea că se sufocă. Toţi cei pe care-i îndrăgise ea muriseră? Era ceva în neregulă cu ea, fusese blestemată şi nu-şi putea aminti? Fără memorie, putea doar să facă presupuneri şi să se teamă. Fără memoria ei, era ca şi cum acei oameni nici nu trăiseră vreodată şi nici ea nu trăise vreodată.

Se duse către pat. Când memoria e pustie, nu poţi fi tu însuţi pentru că nu ştii cine eşti. Nu ai identitate. Nu ai trecutul care te-a modelat. N-ai experienţa din care să tragi învăţăminte, nici sentimente pe care să le compari cu cele noi.

Eşti doar un chip într-o oglindă. Gustul pastei de dinţi. Pătratul de lumină solară care te încălzeşte. Senzaţia moliciunii bumbacului pe pielea ta.

Suferi, te înfurii şi speculezi la nesfârşit, fără folos.

Numele ei era Liz Sansborough. Avea treizeci şi doi de ani. Era văduvă. În afară de Gordon, toţi cei pe care-i iubise erau morţi.

Se întinse pe pat şi plânse pentru toţi acei treizeci şi doi de ani, pentru toţi cei pe care-i pierduse şi nu pe care şi-i amintea.

Lucrase pentru CIA. Era spioană.

Dosarul ei complet de la CIA se afla în mapa următoare. Se angajase la Agenţie după moartea lui Garrick Richmond. Se antrenase la Camp Peary, Virginia, la „Fermă”. Dosarul enumera instrumentele şi dispozitivele pe care învăţase să le mânuiască. Codul ei şi cunoştinţele de judo. Testele de tir. Era pricepută... sau fusese. De aceea Gordon insistase să-i dea pistolul automat.

Puse o casetă în videocasetofon. Pe etichetă scria că înfăţişa apartamentul ei din Londra, filmat de un prieten cu cinci ani în urmă. Mobilierul modern semăna cu cel care-i decora casa din Santa Barbara. Un prim-plan o arăta citind o carte. Degetul mic de la mâna stângă era îndoit.

Nu-şi amintea nimic.

A doua casetă fusese înregistrată de Companie. Fusese filmată într-o acţiune de supraveghere la Potsdam... primind informaţii la Salzburg... urmărind pe cineva pe o alee întunecoasă din Viena. La sfârşitul filmului, lampa de pe un stâlp o învăluia într-un halou de lumină. Îşi recunoscu chipul cu aluniţa de deasupra gurii.

Conform dosarului, fusese trimisă la Londra deoarece cunoştea oraşul şi lucrase în ţările Europei Occidentale. Trei ani mai târziu, avusese misiunea să întâlnească un curier la Lisabona. Când ajunsese acolo, curierul era mort. Tocmai îl împuşcase un asasin care-şi zicea Carnivorul. Apoi Carnivorul o împuşcase pe ea. O împuşcase şi-o lăsase acolo, crezând-o moartă.

Avusese o convalescenţă lungă. Pe urmă, Agenţia o pensionase şi-o instalase la Santa Barbara ca jurnalistă, cu numele de acoperire Sarah Walker.

Sarah Walker!

Prin urmare, biroul din apartament era al ei. Medită la faptul că purtase numele de Sarah Walker şi fusese jurnalistă la o revistă. Numele îi suna oarecum cunoscut, însă era mai degrabă o senzaţie decât o amintire.

Apoi îşi aminti că fusese împuşcată şi considerată moartă. Într-un fel, chiar murise. Numai morţii nu mai au amintiri.

Ultimul document din dosar era o fotografie cu ea şi Gordon, îmbrăţişaţi, stând pe plajă. Purtau costume de baie, iar în spatele

lor valurile înspumate loveau nisipul auriu. Întoarse fotografia. Pe spatele ei scria că fusese făcută cu un an în urmă, pe plaja Hendry.

Păreau fericiţi.

În vreme ce se uita la poză, auzi uşa deschizându-se. Se întoarse. În prag stătea Gordon, palid, cu umărul bandajat, cu braţul într-o eşarfa.

Alergă să-l îmbrăţişeze.

Stăteau alături pe pat. Liz spuse:

— Eu am lucrat la CIA. Ştiai asta?

— Da, Liz.

— Înseamnă că şi tu eşti de la CIA.

— Aşa ne-am cunoscut. Noi îi spunem Compania, ori Agenţia sau pur şi simplu Langley.

— Şi oamenii care ne-au salvat şi casa asta?

Gordon zâmbi.

— Şi ei sunt de la CIA. Asta-i una dintre casele noastre clandestine.

— Dar cum puteam noi trăi împreună la Santa Barbara? Cum îţi îndeplineai misiunile?

— Până şi agenţii au viaţă personală, iubito. Veneam şi plecam, iar Santa Barbara mi-a devenit „cămin”. Tu erai căminul. Vezi asta?

Ridică mâna stângă. Pe inelar purta o verighetă lată din aur. Ea îşi aminti că o mai văzuse, dar nu-i acordase importanţă.

— Suntem căsătoriţi?

— Nu oficial. Nu e genul nostru.

El scoase un inel mai mic din buzunarul cămăşii, îl examină cu un aer grav, apoi surâse, privind-o în ochi.

— Ăsta-i al tău.

— Mi l-ai dat… înainte?

Liz se uită la mâna ei stângă.

— Da. Ne-am dăruit inelele când m-am mutat eu aici. Infirmiera ţi l-a scos când erai la spital. Se temea să nu-ţi fie furat, mai ales că erai inconştientă. Pe urmă, când am aflat că sufereai de amnezie, mi-am zis că nu aveam dreptul să ţi-l pun la loc pe deget. Ia-l, iubito.

Verigheta de aur era grea în palma ei.

— După ce ai căzut şi ai avut comoţia, îi zise el cu blândeţe, nu te-am mai putut părăsi. Tu ai devenit misiunea mea. Trebuia

să te ajut să te faci bine.

Liz sesiză că el aştepta să-şi pună inelul, însă ea nu putea s-o facă. Gestul avea o semnificaţie pe care ea încă nu o pricepea. Strecură inelul în buzunar şi schimbă subiectul.

— „Carnivorul”! Ce un nume urât! Cine-i el, Gordon?

El primi decizia ei de a nu-şi pune verigheta cu un licăr de dezamăgire în ochi.

— Un asasin de talie internaţională, cu un nume de cod care se potriveşte cu reputaţia lui. Nimeni nu ştie cine e de fapt şi nu există fotografii de-ale lui. Se presupune că ucide pe oricine îl vede. Asta ţi s-a întâmplat ţie la Lisabona. A crezut că l-ai văzut şi a încercat să te ucidă.

Liz îi privi chipul palid şi spuse:

— Povesteşte-mi despre el. Despre Carnivor.

Gordon se ridică şi traversă încăperea spre ferestrele zăbrelite. Privi afară, în noapte, de parcă ar fi putut vedea acolo nu doar trecutul, ci şi viitorul.

— Timp de vreo treizeci de ani, Langley a făcut totul ca să-l neutralizeze. Se întoarse cu un aer sumbru. Şi noi nu suntem singurii. Toate serviciile de informaţii de ambele părţi ale fostei Cortine de Fier ar vrea să-l elimine, acum mai mult ca oricând. E un mare pericol într-o lume tot mai nesigură. Nemilos. Eficient. Total independent. Devotat doar banilor. Am auzit că numele lui real e Alex Bosa, însă n-am reuşit să confirmăm informaţia asta. Când şi unde s-a născut, ce naţionalitate au părinţii lui, ce studii are, ce vârstă are sunt alte mari necunoscute. Nu ştim cum arată fiindcă, aşa cum ţi-am explicat, ucide pe oricine îl vede.

— Dacă eu l-am văzut, de ce nu v-am făcut o descriere a lui?

— Se pare că tot ce-ai văzut tu a fost o siluetă, dar el a crezut că ai văzut mult mai mult. A tras. Glonţul lui te-a lăsat inconştientă, într-o baltă de sânge.

Frica o copleşi pe Liz.

— Am fost norocoasă.

— Foarte. Dacă n-ar fi apărut pe alee o patrulă a poliţiei chiar când se îndrepta el spre tine ca să se asigure că te terminase şi-ar fi dat seama că trăiai. Din fericire, a luat-o la goană. Ne-am închipuit imediat că el fusese, iar a doua zi am primit confirmarea de la agenţii acoperiţi.

Liz se înfioră. Apoi îşi dădu seama că Gordon se uita cu atenţie la ea. Avea o privire intensă, întunecată. Ea îi studie chipul palid, umărul bandajat, braţul susţinut de eşarfă. Se gândi la atacul

violent şi neaşteptat asupra apartamentului ei şi la intervenţia rapidă a oamenilor de la CIA.

Elementele începeau să se asambleze în mod logic.

— E limpede că agenţii CIA mă supravegheau, zise ea. Şi oamenii ăia care ne-au atacat cine erau?

— Nu suntem siguri. Cel pe care l-am prins n-a vorbit şi probabil că n-o s-o facă. Dar ştim ce voiau.

Ea aşteptă, cu inima zbătându-i-se în piept. El spuse:

— Am avut o scurgere de informaţii. Carnivorul a auzit că ai supravieţuit, Liz şi e de părere că afirmaţia ta cum că nu i-ai văzut faţa e prea convenabilă pentru a fi crezută. În numele lui am răspândit zvonul că o să-l plătească regeşte pe cel care te va ucide. Dar nu-şi asumă riscuri, aşa că te caută. Într-un fel sau altul vrea să se asigure că de data asta… o să mori.

3

Într-un cartier muncitoresc din Paris, un bărbat îmbrăcat cu nişte jeanşi murdari şi un tricou strâmt îşi croi drum prin mulţimea de şoferi de autobuz aflaţi în grevă şi pătrunse într-un bar rău famat. Avea nevoie de microbuzul utilitar parcat afară. Intenţiona să-l fure cu tot cu şofer.

Bărbatul avea un mers de felină şi o nefirească abilitate de a se confunda cu mediul ambiant. Împlinise şaizeci de ani, însă arăta cu cel puţin zece ani mai tânăr. La Zurich, chirurgia estetică îi îndepărtase ridurile, îi îndreptase nasul şi-i redusese bărbia. La Roma, un stomatolog îi modificase dantura şi distrusese fişele medicale, făcând imposibil de depistat noua lui amprentă dentară. La Berlin, un acid special îi arsese buricele degetelor. Acum lua din nou steroizi şi se antrena zilnic. Avea mintea limpede şi inima la fel de rece şi de neîndurătoare ca totdeauna. Era om de afaceri. Se întorsese cu o zi în urmă la Paris.

Părul încărunţit era tuns perie şi de aceea, în unele cercuri franţuzeşti, i se spunea Plume. Pentru anglo-saxoni era Quill.

Quill se îndreptă direct spre bar, prinse privirea barmanului şi-i făcu semn cu capul. În vreme ce omul se apropia ştergând încruntat un pahar, Quill se uită atent la clienţii aliniaţi la tejghea ca în faţa unei troace. Era mai bine aici decât afară, în zgomot şi îmbulzeală.

Barmanul se opri în faţa lui.

— *Qu'est-ce que?*

— *Bock.* Bere.

Quill lăsă câteva monede pe tejghea. În timp ce barmanul le vâra în şorţul alb îndreptându-se spre dozator, Quill îl descoperi pe omul de care avea nevoie – şoferul. Pe spatele salopetei lui cafenii era scris numele companiei utilitare, care se afla şi pe microbuzul de-afară.

Quill îşi luă berea şi se duse către el. Omul bea tot bere. Era începutul după-amiezii, când oricărui muncitor francez i se usca deja gâtul.

La mare distanţă de Paris, în sud, pe malurile înverzite ale fluviului Ron, *les citoyens* din străvechiul oraş Avignon ieşeau din

magazine, birouri şi case în soarele strălucitor al verii. În depărtare răsuna muzica veselă a flaşnetelor, scoţându-i pe străzi pe copiii emoţionaţi care citiseră pe afişele colorate, lipite pe zidurile din secolul al XII-lea şi pe stâlpii de iluminat ai secolului al XX-lea, că în acea zi urma să treacă pe-acolo o trupă de circ. Deoarece regiunea se afunda într-o altă perioadă de recesiune, oamenii era însetaţi de orice le-ar fi alinat necazurile.

În spatele unei staţii de benzină, o tânără în ţinută de biciclist se încuie într-o cabină rudimentară. Nu exista scaun de toaletă, ci doar o gaură în pământ şi două locuri săpate în piatră unde trebuia să-şi pună picioarele.

Dar ea nu intrase acolo ca să folosească toaleta. Cu mişcări calme, îndemânatice, îşi dădu jos şapca, ochelarii de soare, rucsacul şi costumul de biciclist. Scoase din rucsac o rochie ieftină, lălâie şi vârî echipamentul în sac.

Nu se grăbea. Nici nu făcea mişcări inutile. Acţiona rapid.

Dintr-un buzunar lateral scoase o pudrieră şi o trusă de machiaj. Îşi aplică pe obraji fond de ten, până când pielea ei trandafirie căpătă culoarea pielii tăbăcite. Îşi desenă nişte riduri în jurul gurii şi pe frunte. Estompă liniile. Cu un batic pe cap, ochelari de vedere cu lentile groase şi cu faţa arsă de soare, nimeni n-ar fi întors capul după ea în agitatul Avignon.

Se simţi cuprinsă de o emoţie binefăcătoare. Nu mai lucrase de trei ani. Îi lipsise activitatea.

Mulţumită de noua ei înfăţişare, tânăra ieşi din cabină. Muzica de flaşnetă se auzea mai aproape, ceea ce însemna că nu mai avea prea mult timp. Porni cu bicicleta spre o *epicerie,* unde îşi umplu coşul din răchită de pe ghidon cu morcovi proaspeţi, funii de usturoi, ceapă şi ridichi. Achită cumpărăturile în franci francezi.

Se sui din nou pe bicicletă, îndreptându-se de astă dată spre un loc de pe bulevard pe unde ştia că urma să treacă trupa de circ. Se instală într-un colţ şi începu să-şi ofere marfa ca o adevărată ţărancă franceză.

— Ciboules grand! Carottes! Radises! Ail!

Ţinea în mâna dreaptă o funie de usturoi, iar în stânga, o legătură de ridichii roşii.

— A il grand! Radises grands!

În timp ce trupa de circari îşi făcea apariţia în josul bulevardului, o gospodină cumpără de la ea usturoi şi ceapă. Un funcţionar examină marfa. Cumpără ridichi roşii, şterse una şi

muşcă din ea chiar în clipa când primii ponei ai circului treceau, cabrându-se, pe-acolo.

Apoi veniră clovnii, făcând tumbe, jucând leapşa şi oprindu-se ca să strângă mâinile oamenilor cu gesturi exagerate. Clovnii erau totdeauna cea mai agreată distracţie, iar puzderia de spectatori părea să vibreze de entuziasm în timp ce ei treceau debordând de veselie.

Şi ţăranca părea emoţionată. Îşi trase bicicleta mai aproape până ajunse chiar pe trotuar. Unul dintre clovni o zări. Rotofei şi îmbrăcat ca un marinar de pe vremea lui Napoleon, clovnul se opri şi începu să jongleze în faţa ei.

Ţăranca râse şi bătu din palme. În acelaşi moment, bicicleta căzu de pe trotuar şi îl lovi pe clovnul cu faţa vopsită.

Mulţimea rămase cu gura căscată.

Clovnul căzu.

Femeia apucă bicicleta şi se aplecă către clovn.

— Scuzele mele! strigă ea în franceză. Ce-am făcut! Ai păţit ceva?

Apoi şopti în engleză:

— Cum merge treaba?

— Conform planului. Tu?

Ea zâmbi.

— Atunci am pornit cu dreptul.

Nu mai aveau timp de vorbit. Clovnul se ridică şi se urcă repede pe nişte catalige. Mulţimea aplaudă.

Aplecându-se adânc, clovnul îi oferi o minge albastră ţărăncii cu pielea bătătorită. Ea o luă strigând *merci.* Clovnul se întoarse şi alergă să se alăture veselei procesiuni.

Deşi era nerăbdătoare să plece, tânăra rămase pe trotuar, jucându-şi rolul în continuare. După ce trecu toată trupa circului, se îndepărtă şi ea.

La altă staţie de benzină, se demachie şi îmbrăcă iarăşi echipamentul de ciclism. Tăie mingea de cauciuc şi scoase o bucată de hârtie făcută sul. O înfăşură mai strâns şi-o strecură într-un pix. Apoi tăie mingea în bucăţi pe care le aruncă în toaletă.

Ieşi din cabină, cercetă cu atenţie împrejurimile, pe urmă se sui pe bicicletă şi-o luă spre sud, către Marsilia, unde avea să-şi schimbe din nou identitatea şi să ia un avion spre Paris.

În barul plin de fum din cartierul muncitoresc al Parisului, Quill

îi făcu cinste şoferului francez al microbuzului până când acesta ieşi afară clătinându-se. Apoi îl urmă.

Şoferul se căţără la volanul microbuzului şi scotoci prin buzunare după chei. Quill se uită în susul şi-n josul străzii care redevenise liniştită, după trecerea demonstranţilor. Scoase din buzunar o cutiuţă neagră, o desfăcu şi luă de-acolo o seringă hipodermică plină. Apoi deschise portiera din dreptul şoferului.

Bărbatul se întoarse, privindu-l cu ochi împăienjeniţi. Văzu seringa, se dezmetici într-o clipă şi expedie un pumn spre capul lui Quill.

Quill se ghemui, se apropie şi înfipse acul în coapsa şoferului. Bărbatul se năpusti din nou, însă brusc îl lăsară puterile. Quill îl împinse de pe scaun. Francezul căzu pe spate, cu ochii închişi. A doua zi dimineaţă, când se va trezi, nu-şi va aminti pe unde umblase în ziua precedentă cu microbuzul.

Quill se sui la volan şi porni motorul. Avea patru case conspirative la Paris. Nimeni nu le cunoştea adresele. Petrecuse noaptea trecută într-una din ele. Acum, cu şoferul inconştient în cabină, le vizită pe celelalte trei, deghizat cu şapca şi cu salopeta companiei utilitare. Verifică instalaţiile, sistemele de securitate, căile de ieşire. Adusese în fiecare locuinţă hrană, medicamente şi materiale necesare pentru a se deghiza.

Quill ar fi putut angaja oameni care să se ocupe de asta, însă învăţase demult că până şi cel mai de încredere „prieten” putea fi convins să vorbească, dacă preţul era potrivit. În consecinţă, prefera să lucreze singur.

La ora patru se întoarse pe malul stâng al Senei şi parcă pe bulevard, lângă un masiv zgârie-nori din sticlă şi oţel, o construcţie pariziană valorând mai multe milioane de dolari, numită Turnul Languedoc.

Opri motorul microbuzului, îşi încrucişă braţele peste pieptul musculos şi îşi lăsă bărbia în piept, de parcă ar fi moţăit. Pentru prima dată se simţea nervos, însă era o nervozitate ciudată, atenuată de vârstă. Se manifesta doar ca o senzaţie apăsătoare de expectativă.

În cele din urmă o văzu coborând pe stradă. O privi printre gene, continuând să pară că moţăie şi o urmări. Admiră felul în care mergea, cu paşi mari, părul roşcat, strălucitor, formele ce se ghiceau sub rochia neagră, mulată pe corp. Îşi permise s-o admire preţ de un minut.

Mătură bulevardul cu o privire experimentată şi observă cine-o

urmărea: o femeie, la o sută de metri în spate, într-un taior elegant. Sub un braţ purta o mapă de artist plastic, iar mâna cealaltă era pregătită să scoată un pistol. Era sigur că femeia avea un pistol în mapa burduşită.

Apoi observă celelalte două „cozi”, care aşteptau în capătul îndepărtat al blocului Languedoc. Unul era într-o maşină, celălalt stropea nişte plante. Îi privi cu atenţie, apoi îşi mută privirea. Exista şi o a patra „coadă”, ceea ce dovedea câtă importanţă acorda Languedoc acestei operaţiuni.

În cele din urmă, frumoasa lui cu paşi mari ajunse la Turnul Languedoc.

Quill era cu ochii pe cei patru care o supravegheau. Femeia pătrunse pe uşile duble de sticlă şi se îndreptă spre cel mai depărtat ascensor. Numai „artista” o urmă şi se opri la primul lift.

Quill dădu din cap. Bun. Totul se desfăşura conform planului.

El avea să-şi continue pregătirile doar după ieşirea ei, după ce avea s-o urmărească pentru a se asigura că ea scăpase de urmăritori. I se puse un nod în gât. Femeia aceea era slăbiciunea lui.

4

Luna se înălţa argintie şi sclipitoare peste casa clandestină a CIA din canionul pustiu de lângă Santa Barbara. Liz Sansborough stătea la fereastra bucătăriei când doi bărbaţi înarmaţi până-n dinţi ieşiră din mărăciniş. Inima începu să-i bată cu putere.

— Gordon, şopti ea.

El veni în spatele ei.

— Sunt santinele.

Purtau uniforme de camuflaj, aveau puşti şi grenade care atârnau de centurile lor. Se topiră ca nişte umbre în semiîntuneric, căutându-i pe ucigaşii plătiţi de Carnivor şi chiar pe Carnivor.

Deodată, Liz se înfioră.

— Cum m-a găsit Carnivorul?

— Nu suntem siguri. Ştiam că te va căuta. De aceea Langley a postat agenţi lângă apartamentul tău.

Gordon umplu două ceşti cu cafea şi le puse pe masa din bucătărie.

Ochii ei se îngustară. Toate astea i se păreau prea în ordine, prea clare.

— E timpul să-mi spui ce se întâmplă, Gordon. Nu mai vreau alte surprize.

El se aşeză la masă, se uită la ceaşca de cafea, dar nu făcu nici o mişcare ca s-o ridice. O privi zâmbindu-i liniştitor.

— Langley se pregăteşte să-l prindă pe Carnivor. Viu. Vor să scoată de la el tot ce ştie. Toate secretele politice. Unde sunt îngropate scheletele.

— Asta-i grozav. Înseamnă că n-o să-mi mai fac griji din cauza lui.

Se opri brusc şi-l privi cu atenţie.

— Prinderea Carnivorului mă implică într-un fel pe mine? Cum?

— Langley are nevoie de tine pentru operaţiunea asta.

— Cred că glumeşti.

— Nu glumesc. Langley crede că ne poţi fi de mare ajutor. În plus, cei de-acolo consideră că şi tu eşti interesată să cooperezi.

Liz începu să se plimbe prin încăpere.

— Nu-mi amintesc cum să lucrez! Tot ce am e o listă de date şi locuri reprezentând rezumate ale operaţiunilor la care am

participat. Doar ce mi-ai dat tu să *citesc.* Aş putea fi omorâtă. Ar putea fi altcineva ucis din cauza mea.

— Langley crede că, după o pregătire adecvată, riscul ar fi minim. E logic, Liz. Tu eşti deja implicată în afacerea Carnivorul, iar Langley are nevoie de tine tocmai din cauza asta. Vor să te trimită la cea mai bună tabără a noastră de antrenament din Colorado. O să-ţi recapeţi rezistenţa şi forţa, cât şi o seamă de cunoştinţe practice despre lume... evenimente actuale, celebrităţi, politică, genul ăsta de lucruri. Vor să devii capabilă să porţi conversaţii şi să nu atragi atenţia asupra ta. Şi, desigur, va trebui să-ţi redobândeşti vechea ta îndemânare de-a obţine informaţii.

Ea se lăsă greu pe speteaza scaunului. Se uită la cafea, dar n-avea chef să bea. Din câte citise, taberele secrete de antrenament ale CIA erau riguroase şi pregăteau agenţi de mare valoare. Totuşi...

— Eu o să fiu cu tine, o să te asist tot timpul. Îi surâse încurajator.

— Spuneai că Langley are nevoie de mine din cauza legăturii mele cu Carnivorul.

Îi privi cu atenţie ochii căprui, încercând să descopere adevărul.

— Langley plănuieşte să-l prindă pe Carnivor folosindu-mă pe mine... drept *momeală?*

El întoarse privirea.

— Îmi pare rău, Liz. Sincer, nu ştiu. De fapt, nu cunosc nici propria mea misiune. Probabil că nici unul dintre noi nu va şti până când nu va deveni absolut necesar. Securitatea e mai presus de orice. Operaţiunea asta este mai mult decât ultrasecretă. E codul albastru, acces interzis. Şi nu doar fiindcă Langley îl vrea pe Carnivor. Sunt preocupaţi de posibilitatea ca altă ţară să pună mâna pe el înaintea lor. E limpede că noi îl vrem pe el – şi tot ce ştie – numai pentru noi. O privi cu o expresie gravă. Dacă tu eşti momeala, vei fi antrenată şi pregătită pentru asta şi poţi fi sigură că Langley va acoperi toate unghiurile ca să te protejeze. Ei ştiu exact ce fac.

Gordon sorbi din ceaşca cu cafea.

— Nu ai nici o obligaţie, iubito. Poţi să uiţi tot ce ţi-am spus. Langley nu te poate folosi dacă nu vrei să te implici. Dacă refuzi, poţi primi o nouă acoperire, în altă parte. Te poţi ascunde în alt oraş.

Cuvintele lui spuneau una, expresia lui, altceva. El – şi Langley – o voiau. Liz zise:

— Spune-mi ce are CIA în minte.

Gordon îi dădu detalii. După ce termină, Liz se aplecă în faţă, cu capul în mâini. Fusese teribil de bolnavă, gândi ea, dar acum era perfect lucidă. În fiecare zi, corpul îi devenea mai puternic. Medită la trecutul ei. Conform documentelor, fusese un agent de mare clasă. Cei de la Langley credeau în ea atât de mult, încât erau dispuşi să suporte o grămadă de necazuri şi de cheltuieli, mizând pe faptul că ea i-ar putea ajuta să pună capăt căutării de trei decenii a unui asasin de renume internaţional.

Carnivorul va continua s-o caute. Liz detesta ideea de a-şi petrece restul vieţii privind neîncetat peste umăr.

Pe deasupra, antrenamentele ar fi putut-o ajuta să-şi recapete memoria.

Trase adânc aer în piept şi luă ceaşca de cafea.

— O s-o fac.

A doua zi, avionul în care se aflau Liz şi Gordon survolă deşerturile cenuşii din California şi Utah, apoi munţii înverziţi din nordul statului Colorado, unde tabăra William Donovan se întindea pe optzeci de kilometri pătraţi de teren izolat, împădurit. Purtând numele şefului OSS „Wild Bill” Donovan, tabăra era atât de secretă, încât nu figura nici măcar în cartea de telefon a CIA. Pentru a ascunde ce se afla în realitate acolo, indicatoarele de la intrarea de maximă securitate şi cele amplasate de-a lungul perimetrului anunţau:

„TRECEREA INTERZISĂ. FERMA FOUR-ROCK PROPRIETATE A SERVICIULUI FORESTIER AL S.U.A.”

Din acest motiv iniţiaţii îi spuneau taberei Ferma.

Centrul Fermei era o arie circulară, pavată cu dale de piatră, aflată la o distanţă de vreo cinci kilometri de la intrare. În jurul cercului se aflau barăci din tablă ondulată care adăposteau laboratoare, birouri, săli de cursuri şi echipamente. Alinierea perfectă a clădirilor, zugrăveala proaspătă, metalul sclipitor lăsau impresia de autoritate şi precizie. În timpul săptămânii, din oră în oră, bărbaţi şi femei ocoleau cercul pavat, ducându-se ori venind de la cursuri şi ore de laborator. Atmosfera era electrizantă, încordată. Ferma aglomera orarele studenţilor pentru că erau

multe de învăţat, iar capacitatea de a-ţi îndeplini cu pricepere sarcinile sub presiune reprezenta un obiectiv al programului.

Majoritatea elevilor şi unii membri ai personalului foloseau nume de acoperire. Ca şi Liz, cei mai mulţi se pregăteau pentru diverse misiuni. Una dintre regulile Fermei interzicea legăturile de prietenie, fie ele şi temporare. Asta deoarece, purtându-te ca un prieten în afara spaţiului sigur al Fermei, puteai, în cel mai bun caz, să deconspiri identitatea cuiva aflat sub acoperire sau şi mai rău, să provoci moartea cuiva.

Mai existau acolo doi elevi care aveau propriii lor antrenori, dar nici unul la fel de grijuliu ca Gordon. Îi aducea lui Liz reviste, *New York Times* şi băuturi răcoritoare de la cantină. O însoţea la bibliotecă şi la cursurile de judo, de supraveghere, de montare şi demontare a dispozitivelor de ascultare. Stătea răbdător lângă ea în timpul lungilor ei nopţi de studiu. Deseori îşi nota câte ceva în carnetul cu spirală, folosind stiloul lui preferat din argint. Gordon voia ca ea să reuşească. Liz citea asta în ochii lui căprui, în felul cum îi anticipa dorinţele, în cuvintele lui optimiste, încurajatoare.

Putea fi cineva mai devotat?

Liz îşi dorea să-şi poată aminti iubirea lor. El îi spusese:

— Am lăsat relaţia noastră să mai aştepte. La început, cel mai important lucru era să te faci bine. Acum, primordială e operaţiunea Carnivorul. Am să aştept până când o să-ţi aminteşti sau până când o să te îndrăgosteşti iarăşi de mine. Meriţi să te aştept, iubito.

Liz se simţea vinovată şi derutată. El îi era părinte, frate, prieten, mentor şi salvator. Avusese vise erotice şi înţelegea că sexul făcuse parte din existenţa ei. Îşi amintea de viaţa sexuală, dar nu şi de vreun bărbat de care să fi fost îndrăgostită ori cu care să fi făcut amor. Şi mai important, nu avea nici o amintire despre Gordon.

Uneori, când el nu era atent, ea îl studia – un bărbat solid, cu o graţie de felină. Îşi întipărea în minte timbrul vocii lui, eleganţa mişcărilor lui. Îşi dădea seama, şocată, că l-ar fi putut pierde. El ar fi putut pleca. Ar fi putut muri.

Asta era dragostea? Îi ceru să-i vorbească despre el.

— Am fost recrutat de Companie când eram la Universitatea Michigan, la începutul anilor ’70. Într-o zi, un profesor de istorie m-a invitat în biroul lui, unde mă aştepta un tip care se ocupa de recrutări. Mi s-a părut convenabil, aşa că nu m-am obosit să

termin facultatea.

— Aşa de repede ţi-ai dat seama că doreşti să te angajezi?

— Dintotdeauna mi-am dorit să lupt pentru ţara mea. Era în timpul războiului rece. Am vrut să mă înrolez.

— Fără regrete?

— Fără.

Chipul i se înăspri. Fusese o întrebare ridicolă.

Liz se întrebă dacă Gordon îi spusese întregul adevăr. Recepţionase ceva în tonul lui, ceva... sumbru şi mânios. Dar nu putea fi sigură. Dacă avea însă dreptate, ar fi fost una dintre rarele fisuri pe care le observase în înfăţişarea rece, de profesionist pe care el o afişa.

Gordon sesiză îndoiala.

— Hei, nu mă înţelege greşit. Sigur, am avut şi zile proaste, dar nu m-am apucat să-mi studiez buricul. În meseria noastră, nu poţi să supravieţuieşti dacă procedezi aşa. Să nu uiţi asta.

Oriunde mergeau în Fermă, ea examina discret feţele celorlalţi. Cum arăta Carnivorul? Unde era? Ce-ar trebui să facă ea pentru a supravieţui dacă îl va întâlni?

Ca să-şi păstreze echilibrul psihic, se concentră asupra unui singur ţel – pregătirea pentru operaţiune, oricare ar fi fost rolul ei. Gordon părea obsedat de acelaşi lucru. Ea progresa rapid şi vedea cât de mândru era el. În ciuda zilelor lungi, epuizante, Liz devenea mai puternică şi mai sănătoasă. Nu mai avea senzaţia de depresie ori de neconcordanţă. Pe măsură ce-i sporea încrederea în sine, devenea tot mai iritată de antidepresivul ei zilnic.

Într-o dimineaţă, la micul dejun, îl întrebă pe Gordon:

— De ce trebuie să mai iau asta?

Se uita la pilula pe care el i-o întinse.

— Mă simt grozav. Ieri am făcut o cursă de cincisprezece kilometri cu tot echipamentul pe mine, ce naiba.

— Asta a făcut-o corpul tău, nu creierul, îi răspunse el cu blândeţe.

— Dar doctorul Levine spunea că *substanţele* din creierul meu erau alterate. Substanţele cerebrale îmi par a fi tot „corp”. În orice caz, sunt ceva fizic.

El învârti lingura în bolul cu fulgi de cereale şi o privi fix.

— Doctorul Levine e specialist în neurologie. Fără el, ai fost moartă. Nu ne putem permite ca tu să te îmbolnăveşti şi să înnebuneşti din nou. Avem o misiune!

— Am mari îndoieli că dacă nu iau o pilulă…

Ceva apăru brusc în ochii lui. Furie, poate ofensă ori teamă.

— Liz, ai primit nişte ordine. Suntem aproape la sfârşit. N-o să te las să strici totul! Ia-ţi pilula!

Ea clipi des, puse încet pastila în gură, bău apă şi înghiţi. Reacţia lui fusese o revelaţie: Gordon respecta orbeşte autoritatea. Îşi aduse aminte de singura dată când îl mai văzuse furios: atunci când insistase ca el să-i povestească restul vieţii ei. Gordon urmase instrucţiunile doctorului Levine, ca să se asigure că ea nu va fi copleşită de prea multe veşti proaste aflate prea curând.

Atunci el se înşelase şi era posibil să se înşele şi acum.

În cursul zilei, acest gând n-o părăsi. A doua zi dimineaţă, hotărî să încerce singură. La micul dejun, simulă că înghite antidepresivul, însă îl scuipă în şerveţel, îl strecură în buzunar şi, după o oră, îl aruncă în closet.

Nu avu simptome de depresie, aşa încât a doua zi dimineaţă procedă la fel cu pastila. Spre sfârşitul săptămânii, era convinsă că evaluarea ei fusese corectă. Din cine ştie ce motiv, procesele chimice din creierul ei redeveniseră normale. Nu mai luă pilule şi nu găsi de cuviinţă să-l anunţe pe Gordon.

În săptămâna ce urmă, Liz începu cursul de criptare. Instructorul le spuse:

— O să vă arăt cum să folosiţi una dintre cele mai vechi metode de criptare – cifrul Playfair.

Liz interveni:

— Dar eu am citit despre spionajul electronic. De ce să ne mai batem capul cu ceva depăşit?

Instructorul, un bărbat pleşuv ce pura ochelari cu ramă metalică, ridică din sprâncene constatându-i ignoranţa.

— Convorbirile prin radio şi telefon pot fi înregistrate, spuse el dojenitor. Semnalele electronice pot fi depistate. Agenţia Naţională de Securitate cheltuieşte anual miliarde pentru treaba asta. Metodele actuale sunt bune uneori, dar cel mai adesea prea riscante. Asta ne trimite la procedeele elementare. O să vrei să eviţi să transmiţi personal un mesaj, fiindcă ai putea fi auzită sau ar putea fi periculos să fii văzută cu omul tău de legătură. Şi-atunci ce faci? Laşi un bilet într-un loc neutru – o „cutie poştală” – ca să fie ridicat de-acolo. Şi, ca să fii sigură că nimeni altcineva nu-l poate citi, foloseşti un cifru.

— Înţeleg.

— Alege un cuvânt, orice cuvânt.

Fără să ezite, Liz spuse:

— Hamilton.

Imediat se întrebă de unde-i venise în minte. Instructorul o puse să-l scrie pe tablă.

— Primele cinci litere pe primul rând, apoi începi rândul de sub el cu restul de litere.

Ea se conformă, în timp ce puţinii cursanţi priveau şi luau notiţe.

— Umple coloana cu restul alfabetului. Atenţie, I şi J ocupă acelaşi loc.

Când Liz termină obţinuse o coloană de cinci litere pe orizontală şi cinci pe verticală:

H A M I/J L
T O N B C
D E F G K
P Q R S U
V W X Y Z

Pe urmă ea scrise: *„Am cheia. Ne vedem la două”.* Apoi se întoarse la locul ei.

Instructorul le arătă cum să despartă propoziţiile în perechi de două litere, eliminând punctuaţia şi spaţiile dintre cuvinte:

am ch ei an ev ed em la do uă

Apoi folosi prima pereche de litere pentru a forma colţurile unui dreptunghi pe careul Playfair. Alese literele din colţurile opuse ale dreptunghiului, considerând-o pe cea de pe aceeaşi linie drept prima literă a noii combinaţii. Prima pereche, AM, deveni FE.

— După ce aţi criptat mesajul, îi învăţă el, puneţi literele în grupuri de câte cinci.

Aplicând formula, mesajul *Am cheia. Ne vedem la două* deveni FETLG FOMDW HAAFO CETQL.

Liz se uită la litere. Doamne, metoda funcţiona. În vreme ce cursanţii lucrau cu cifrul, Liz făcu o pauză. Avea o senzaţie ciudată. Se chinuia să se concentreze asupra cursului, dar privirea i se tot întorcea la tablă şi la cuvântul „Hamilton”.

Hotărî că era o alegere ciudată pentru un exerciţiu de cifrare. Era numele unei persoane, precum politicianul american Alexander Hamilton sau amanta lordului Nelson, lady Emma Hamilton. Mintea ei făcea asociaţii stranii. Acele figuri istorice făceau parte din memoria ei recentă; citise despre ele în cărţile

de istorie de la biblioteca Fermei. Totuşi acel cuvânt de pe tablă se referea la altcineva sau la altceva. Stăruia în mintea ei, transmiţându-i semnale precum un cântec amintit doar pe jumătate. Privi încă o dată numele cu atenţie şi se simţi foarte fericită, într-un mod bizar.

5

O lună albă de august strălucea pe un cer fără nori deasupra Washingtonului. După miezul nopţii, la intervale scurte, patru bărbaţi în ţinută de afaceri – în ciuda căldurii apăsătoare şi a orei târzii – sosiră pe o stradă pustie de lângă o clădire masivă construită în stil neoclasic, situată la câteva blocuri distanţă de fluviul Potomac. Maşinile lor, nişte limuzine americane obişnuite, de genul celor conduse de mai toţi funcţionarii statului, au flecare câte un şofer care coborî pentru a cerceta strada întunecoasă, înainte de a-i face semn pasagerului, care se grăbi să intre în clădire.

Cei patru bărbaţi aveau în jur de şaizeci de ani. Din holul clădirii luară un ascensor care-i coborî la al şaselea nivel subteran. Acolo, grupul intră într-o cameră de consiliu şi se aşeză la o masă de şedinţe. Încăperea era rezistentă la bombe, avea instalaţie de aer condiţionat şi echipamente audio şi video de ultimă generaţie şi era izolată împotriva interceptărilor electronice.

Pe coridor, un gardian apăsă pe un buton. Cu câteva clipe înainte ca uşa izolată fonic să se închidă, în cameră pătrunse al cincilea bărbat, care se îndreptă spre scaunul din capul mesei. Ţinuta sa dreaptă emana forţă şi autoritate. Avea un chip aristocratic, cu obraji scobiţi, nas lung şi subţire şi privire impenetrabilă. Era Hughes Bremner, preşedintele consiliului.

— Domnilor, zise el, MASCARADA va intra curând în faza finală.

Feţele celorlalţi patru nu exprimau vreo emoţie, dar încordarea plutea în camera secretă precum un al şaselea membru, neinvitat. Succesul MASCARADEI era esenţial. Eşecul i-ar fi distrus.

— A devenit operaţiunea mai puţin riscantă? întrebă cel mai vârstnic.

— *Încercăm* să-l eliminăm înainte de-a veni?

Era obligatoriu ca asasinul să nu apară în nici o ţară.

— Desigur, spuse Bremner pe un ton detaşat. Dar s-a dat la fund, iar contactele noastre s-au întors cu mâinile goale. Există puţine şanse să-l neutralizăm acum, cât e încă acolo. Mai mult ca oricând avem nevoie de MASCARADA.

Lucas Maynard era un om cu greutate, numărul unu din grup. Stătea în dreapta lui Bremner şi se gândea la situaţia creată. Cu trei luni în urmă, Carnivorul trimisese mesaje unui număr de patru state, în care susţinea că era obosit, că voia să se retragă din cauza noilor aspecte şi reguli apărute după războiul rece. În schimbul unei retrageri sub protecţie, el promitea să dezvăluie detaliile fiecărei crime şi acţiuni subversive de care avea cunoştinţă. Scotea la licitaţie un nepreţuit depozit cu cele mai mari secrete ale globului, iar Marea Britanie, Franţa, Germania şi Statele Unite erau invitate să participe.

Hughes Bremner aranjase să reprezinte Statele Unite la discuţiile cu negociatorul Carnivorului. Imediat se confruntase cu o problemă: preşedintele se opusese participării Statelor Unite la acea tranzacţie, afirmând că nu devenise preşedinte ca să repete deplorabila atitudine morală a predecesorilor săi şi că l-ar fi luat dracu' dacă ar fi adăpostit vreun asasin, terorist sau pe oricine avea mâinile pătate de sânge.

Împreună cu directorul CIA, Bremner îl convinsese pe preşedinte de valoarea Carnivorului, iar şeful Casei Albe îşi dăduse acordul ezitând, cu condiţia ca operaţiunea să fie absolut secretă.

Numărul unu, Lucas Maynard, zise:

— E bine că am câştigat „licitaţia" asta, Hughes.

Hughes Bremner surâse în sinea lui. Era un joc pe care puţini ştiau să-l joace la fel de bine ca el.

— Da. Recesiunea din Anglia şi Franţa le-a redus acestora capacitatea de a concura, iar Germania are atâtea probleme cu neonaziştii şi cu Estul încât i-au rămas puţine resurse pentru altceva. I-am dat Carnivorului tot ce-a cerut.

Făcu o pauză, ca să observe micile semne ce indicau uşurarea membrilor consiliului.

— Metodele standard pentru a-i testa sinceritatea şi intenţiile sunt puse la punct, iar MASCARADA este complet programată.

Se uită la fiecare pe rând, înainte de a rosti pe un ton glacial şi poruncitor:

— O să recapitulez ultimii paşi, pentru a fi sigur că ştim cu toţii ce-avem de făcut.

Timp de aproape o oră, Bremner descrise aspectele esenţiale, riscurile, precauţiile şi orarul. Le arătă un interviu filmat cu unul dintre psihiatrii de talie mondială. După ce termină, membrii consiliului rămaseră tăcuţi în încăperea aflată cu mult sub nivelul

străzilor înăbuşitoare, evaluând fiecare ceea ce auzise. Bremner îi privea cu atenţie.

— Hai să ne exprimăm deschis toate îndoielile, îi încurajă Bremner. Sunt în joc vieţile noastre.

Cei cinci bărbaţi discutară încă două ceasuri, dar până la urmă nu aduseră modificări esenţiale planului iniţial. Rareori se întâmpla ca vreo operaţiune condusă de Bremner să necesite modificări importante.

Era ora patru dimineaţa când părăsiră pe rând camera clandestină. Lucas Maynard urcă singur în ascensor. Apăsă butonul de derulare al casetofonului miniaturizat ascuns sub cravata de modă veche. Ascultă vocile înregistrate ale colegilor lui şi zâmbi.

În Washington D.C. Era încă zăpuşeală în dimineaţa următoare, când agentul veteran al CIA Lucas Maynard, solid şi cu obraji trandafirii sosi la dichisitul hotel Hay-Adams ca să ia micul dejun cu vechiul său prieten, subsecretarul de stat Clarence („Clare”) Edward. Maynard venise intenţionat mai devreme şi pentru un om cu experienţa lui în operaţiuni sub acoperire era nervos. Părăsise munca de teren cu mulţi ani în urmă şi nu mai fusese niciodată nevoit să-şi facă griji în legătură cu propriile lui interese.

Maynard alesese Hay-Adams, aflat la numai un cvartal distanţă de Casa Albă, pentru că mesele restaurantului erau suficient de depărtate una de alta pentru a permite conversaţii particulare. Solicitase întâlnirea pentru că, după mai bine de treizeci de ani, intenţiona să-i ceară subsecretarului onoarea unei vechi datorii.

Subsecretarul habar n-avea de identitatea lui. Maynard ar fi considerat situaţia amuzantă, dacă n-ar fi fost al naibii de periculoasă.

Grijuliu faţă de diabetul său, Maynard comandă fructe, fulgi de ovăz şi lapte. Cercetă încăperea, verificând dacă era cineva de la Langley. Nu recunoscu pe nimeni, nu observă semne ale vreunor dispozitive de ascultare şi nu remarcă nici o privire aruncată întâmplător în direcţia lui. Nu existau motive pentru ca vreun om al Companiei să bănuiască ce plănuise. Motivaţia era cunoscută doar de el, era sigur de asta.

Subsecretarul sosi în acelaşi timp în care lui Maynard îi fu adusă comanda. Clare Edward se aşeză şi schimbară

amabilităţile obişnuite. De îndată ce chelnerul plecă, subsecretarul trecu la miezul chestiunii. Era abia opt dimineaţa, iar el arăta deja grăbit şi obosit.

— Despre ce-i vorba, Lucas?

— Iar ai stat treaz toată noaptea? întrebă Maynard zâmbind.

Subsecretarului Clare Edward îi plăceau doamnele, mai ales cele care lucrau pentru el. Aflase că era uşor să transfere veneraţia faţă de el, ca şef, la cea de amant. Dacă vreuna protesta, era transferată la alt departament cu o primă mică sau cu o promovare, care să-i închidă gura. Era un obsedat, gândi Maynard.

Subsecretarul zâmbi şi îşi îndreptă nodul cravatei.

— Ştii cum se-ntâmplă.

Maynard gustă fulgii de ovăz. Erau teribil de fierbinţi.

— Cum merge treaba la Departamentul de Stat?

— La fel.

Subsecretarul Edward avea părul argintiu, ochii albaştri vioi şi tenul bronzat la Cabo San Lucas. Apropiindu-se de şaizeci de ani, arăta de patruzeci şi ceva, mânca şi regula ca un adolescent dereglat. Comandă cafea neagră, suc de prune şi pateuri daneze.

Maynard gustă din nou fulgii aburinzi şi întrebă pe un ton indiferent:

— Ceva noutăţi despre studenta dispărută în Guatemala?

Subsecretarul Edward îl privi bănuitor.

— Aventuroasa fiică a senatorului de Virginia? Nu, pare să fi dispărut, pur şi simplu. Actualul dictator din Guatemala – prietenul nostru, politic vorbind, desigur – contestă că ar şti ceva despre asta. De ce mă întrebi?

Fulgii de ovăz nu se răciseră. Ei bine, va mânca doar fructele. Cu regimul ăsta, într-o lună avea să dea jos încă cinci kilograme. Asta era bine. Cândva fusese slab şi musculos, dar se îngrăşase o dată cu trecerea anilor şi acest surplus de greutate contribuise la apariţia diabetului.

— Mi-am adus aminte de dispariţia fiicei altui senator.

Maynard privi încântat strâmbătura subsecretarului.

Fuseseră trimişi în Berlinul de Vest imediat după construirea Zidului, în 1961. Pe-atunci şi Clare era agent la Langley. În plină formă, el îşi petrecuse vara umblând după fiica unui senator, o adolescentă. Nemaiştiind cum s-o impresioneze, o invitase să fotografieze cu el o fabrică de armament din Berlinul de Est. Sovieticii îi prinseră. Unul dintre oamenii lui Maynard observase

„arestarea”. Graţie intervenţiei lui Maynard, cei doi doar fuseseră aruncaţi în nişte celule, unde îşi petrecuseră noaptea ascultând ţipetele celor torturaţi.

În calitate de şef al staţiei CIA din Berlin, Maynard discutase la cel mai înalt nivel. Sunase la tatăl fetei şi la Casa Albă. Preşedintele Kennedy folosise telefonul roşu şi vorbise direct cu Nikita Hruşciov. A doua zi cei doi fuseseră eliberaţi pe podul Glienicker în schimbul a doi spioni KGB.

— În Berlinul de Est. Da.

Subsecretarul se uită încruntat la Maynard.

— Asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă, Lucas, dar n-am uitat. Îţi sunt dator. Ce vrei?

Chelnerul sosi cu micul dejun al subsecretarului. Maynard examină încă o dată încăperea elegantă, încercând să descopere vreun om de-al Companiei. Locul părea curat. Maynard vorbi calm, cu tonul măsurat al unui om care se gândeşte bine înainte de-a deschide gura.

— Îţi aminteşti şi de surprinzătoarea răsturnare de situaţie în cazul companiei OMNI-American Economii şi Credite, de-acum câţiva ani?

În 1990, uriaşul concern de economii şi credite se prăbuşise sub greutatea obligaţiunilor cu risc ridicat şi a prea multor împrumuturi garantate cu proprietăţi imobiliare nesigure. Pe urmă, o neaşteptată infuzie de lichidităţi îl propulsase din nou în prima linie.

Subsecretarul îşi învârtea pateul în farfurie.

— *Surprinzătoare* nu prea e cuvântul potrivit. Uimitoare, aş zice. Ca să nu mai vorbim de faptul că a fost total neaşteptată.

Deoarece legislaţia liberală din Texas şi Arizona, ce reglementa statutul proprietăţilor imobiliare, permitea firmelor de EC practicarea unor împrumuturi hazardate, OMNI-American oferise credite fără plata în numerar, finanţase proiecte de dezvoltare nefondate, cumpărase obligaţiuni cu risc ridicat şi preferase să investească în firme cu probleme, cum era Southmark Corporation din Dallas.

Maynard coborî glasul şi lansă bomba:

— Răsturnarea de situaţie a fost finanţată cu bani din vechea operaţiune Iran-contra. Ilegal şi, ar spune unii, al dracului de imoral.

Subsecretarul muşcă din pateu şi se şterse la gură cu şervetul de pânză. Îşi potrivi cravata şi rămase cu privirea pierdută, de

parcă tocmai ar fi zărit Tărâmul Fermecat. Zâmbi şi Maynard înţelese că se gândea la impactul pe care l-ar avea o informaţie, dacă ar folosi-o corect, ori el folosise întotdeauna corect informaţiile primite. De-aceea ajunsese Clare Edward la rangul de subsecretar de stat.

— Ai dovezi materiale, Lucas? întrebă calm subsecretarul.

— Bineînţeles.

Subsecretarul se uită la costumul banal din pânză al lui Maynard, la cămaşa albă de bumbac, la cravata albastră, fără model. Maynard nu purta inele şi avea un ceas Timex. Omul nu părea nici pe departe bogat. Totuşi, înfăţişarea putea fi înşelătoare, mai ales în cazul ofiţerilor Companiei după ce fuseseră descoperite activităţile în favoarea KGB ale lui Aldrich („Rick”) Ames; subsecretarul era conştient de asta.

— Ai făcut săpături de unul singur? vru el să ştie.

— S-ar putea spune şi aşa.

Clare se aplecă spre el.

— Am nevoie de ceva concret pe care să-l arăt secretarului de stat şi preşedintelui. Trebuie să-mi dai ceva, altfel or să-mi râdă în nas.

— Ştiu. Uite un început: BECI.

În pofida tenului bronzat, paloarea subsecretarului era vizibilă. BECI – Banca de Credit şi Comerţ Internaţional – fusese cel mai mare, cel mai sigur vehicul internaţional pentru mişcări discrete de capital. Instituţia nu făcea decât să urmeze tradiţia câtorva predecesori ca Schroder Trust şi Nugar Hand Bank. Dar până şi în cele mai active cercuri, BECI provoca oarecare stânjeneală datorită exceselor ei. Maynard spuse:

— Ştii, desigur, că Langley a depozitat zeci de milioane în conturile contras de la BECI.

— Asta e ilegal. Activitate infracţională.

Maynard continuă cu voce joasă:

— Ca să fiu sigur că înţelegem amândoi despre ce e vorba, o să-ţi amintesc că BECI a acceptat saci de bani de la noi fără să pună întrebări – banii Companiei – şi i-a transferat unde i-am cerut.

— Adică i-a spălat.

— BECI nu avea agenţi fiscali sau funcţionari însărcinaţi cu controlul exportului devizelor care să se uite peste umărul nostru. În condiţiile astea, te-ar surprinde dacă ai afla că vreo câţiva agenţi, în vreme ce trimiteam în taină zeci de milioane în

întreaga lume şi-au tras un milion de-aici, un milion de colo şi şi-au deschis conturi personale?

Subsecretarul răsuflă şi se lăsă pe spătarul scaunului. Maynard îşi îngădui un zâmbet.

— Am, de asemenea, informaţii de la sursă despre brusca expansiune a unei corporaţii cu sediul în SUA – Nonpareil International Insurance.

Subsecretarul privi rapid în jur, apoi se uită la Maynard.

— Finanţată cu banii furaţi din operaţiunea Iran-contra?

— Da.

O expresie de lăcomie întunecă faţa subsecretarului.

— Cât o să mă coste asta, Lucas?

— Imunitatea mea, asta-i tot. Ce ţi-am sus eu e doar vârful aisbergului. Am suficiente dovezi ca să declanşez cel mai urât scandal din istoria Statelor Unite. Faţă de ăsta, BECI, Irangate, Iraqgate şi Watergate au fost doar nişte fitiluri.

Subsecretarul sorbi din cafea, iar Maynard se lăsă pe spătarul scaunului, lăsându-l să rumege propunerea, să caute primejdii ascunse, aspecte nemărturisite. Totul era o chestiune de cântărire a riscului şi a câştigului potenţial.

Într-un târziu, problema păru să se rezolve în favoarea lui Lucas Maynard, deşi subsecretarul n-a lăsat să se vadă asta limpede.

— Trebuie să-mi dai mai multe detalii, ceru el. Ceva care să-i dovedească secretarului de stat şi preşedintelui că ai marfa. Doar aşa o să obţii imunitate.

— Verifică un cont BECI sub numele *Samuel Trooper.* E în dosarele de investigaţii. Urmăreşte contul într-un sens şi-o să afli că depozitele iniţiale provin din vânzările de rachete către Iran. Urmăreşte-l în celălalt sens – te previn, n-o să fie uşor – şi-o să descoperi că a ajuns la cincizeci de milioane de dolari, bani care au fost retraşi în noiembrie 1990.

— Şi? îl îmboldi Clare Edward.

— Banii au dispărut. Ce poţi cumpăra cu cincizeci de milioane fără ca nimeni să nu pună întrebări?

— Ce?

— Sănătatea unei companii falimentare EC, precum OMNI-American. Am documentele care dovedesc asta.

Subsecretarul privi din nou cu atenţie în jur şi-l măsură pe Maynard, a cărui privire era neclintită.

— Spune-mi, Lucas, zise subsecretarul, de ce ai nevoie de

imunitate? Nu ţi-ai tras câteva milioane de ici, de colo pentru tine?

Maynard rămase netulburat.

— Ce-am făcut ori ce n-am făcut n-o să te ajute. Dacă vrei marfa, trebuie să joci după regulile mele. Dacă încerci să mă duci cu vorba o să merg în altă parte. Eu sunt singurul care are documentaţia. Singurul. Ăsta-i un chilipir pentru tine, ştii asta. Dacă scoţi la iveală ce am eu, o să ajungi un erou.

— Iar tu, isteţul meu prieten, o să-ţi petreci anii de pensie pe vreo insulă tropicală, cu banii tăi, fără ca nimeni să-ţi sufle în ceafă. Ce dracu', probabil că nici n-o să te atingi de pensie.

— Vrei să joci, Clare?

— N-aş rata ocazia asta pentru nimic în lume, spuse subsecretarul.

— Atunci exploatează informaţia despre *Samuel Trooper* şi verifică orice altceva crezi că e necesar.

— Unde te contactez? întrebă subsecretarul.

— O să te contactez eu.

În partea opusă a sălii elegantului restaurant, o tânără femeie într-un taior gri citea *Wall Street Journal* în timp ce-şi termina micul dejun. Păru să nu observe plecarea celor doi bărbaţi mai vârstnici care discutaseră atât de concentraţi.

După vreo cinci minute, ea îi făcu semn chelnerului. Acesta îi aduse nota de plată pe o tavă de argint. Întorcând nota, femeia luă minusculul dispozitiv de înregistrare pe care chelnerul îl lăsase acolo. Plăti cu bani gheaţă şi plecă.

6

La vreo treisprezece kilometri nord-vest de hotelul Hay-Adams, unde Lucas Maynard şi subsecretarul de stat Clare Edward luaseră micul dejun, Hughes Bremner vorbea agitat la telefonul său codificat.

— Nu! Nu aşa repede! Cumperi franci prea des; toată lumea, de la Tokio până la Londra, o să devină bănuitoare. Conformează-te planului, altfel o să dai în vileag tranzacţia!

Ascultă şi când vorbi din nou vocea lui era calmă şi glacială:

— O să obţii cele cinci milioane de dolari, Crowther. Dar acum acţionează lent şi constant. Luni o să-i atacăm. Aminteşte-ţi de cele cinci milioane. Asta o să te calmeze.

Hughes Bremner închise şi aruncă o privire spre hârtiile de pe biroul lui. Încăperea austeră unde lucra era situată la etajul şapte al impunătorului şi elegantului sediu al CIA de la Langley, Virginia. Bremner ar fi trebuit să lucreze, însă el se plimba cu paşi mari prin birou. Era distrat şi iritat. Privi pe fereastră pădurile înverzite ce acopereau dealurile unduitoare ale Virginiei. De obicei, contemplarea acelei regiuni neumblate îl liniştea.

Hughes Bremner era un om important – şeful grupului Mustang, cea mai secretă şi mai selectă echipă a CIA. Având la început alte nume de cod, obiectivul echipei Mustang fusese anihilarea şi distrugerea forţelor comuniste. Acum, după ce politica mondială fusese întoarsă pe dos, grupul avea două noi ţeluri: să nu divulge secretele lumii în tranziţie de după războiul rece şi să împiedice orice superputere să devină rivala Statelor Unite.

Să fii şeful grupului Mustang însemna o funcţie de invidiat, iar Hughes Bremner, care deţinea postul de aproape cincisprezece ani, nu subestimase niciodată lucrul acesta. Totuşi, avusese cândva ambiţii mai mari. Tânjise să devină Director Delegat pentru Operaţiuni, DDO, adică să conducă întreaga divizie de spionaj a CIA, să dirijeze toate agenţiile de spionaj din străinătate, să supravegheze strângerea tuturor informaţiilor externe şi interne şi să orchestreze nenumăratele acţiuni sub acoperire, mai ales în această incitantă epocă în care noi alianţe şi chiar ţări, mureau şi renăşteau peste noapte.

În anii cincizeci, la începutul carierei sale în cadrul CIA,

ascensiunea lui Hughes Bremner spre rangul de DDO şi, în cele din urmă, spre vârful crestei – director al CIA – păruse inevitabilă. Şi asta nu doar graţie excelentului său dosar şi caracterului său adecvat, ci şi pentru că provenea dintr-o familie bună. Ca şi soţia lui, Barbara („Bunny”) Hartford Bremner.

Pe-atunci, asta conta.

De fapt, după cum se putea constata privind un tablou aflat în biroul lui de-acasă, Bremner semăna foarte mult cu făuritorul averii familiei – stră-stră-străbunicul lui, primul Hughes Bremner. Amândoi aveau părul cenuşiu, feţe aristocratice de englezi cu obraji scobiţi, ochi de un albastru palid şi nasuri lungi, subţiri. Chiar şi privirea lor se asemăna, era impenetrabilă şi rece precum ceaţa de la malul mării.

Hughes Bremner se mândrea cu ascendenţa lui, dar nu vorbea nimănui despre originea avuţiei stră-stră-străbunicului său. Bătrânul fusese un „negustor de mierle”, aducea africani şi îi vindea ca sclavi în Lumea Nouă. Şi Bunny Bremner avea ca strămoş un escroc care se îmbogăţise şterpelind economiile americanilor la începutul secolului nouăsprezece, într-un stil foarte asemănător piraţilor corporaţiilor şi negustorilor de obligaţiuni cu risc major de la sfârşitul secolului douăzeci.

O bătaie în uşă îi întrerupse meditaţia. Se întoarse, dar nimic din atitudinea lui severă nu trăda nerăbdarea.

— Intră.

În încăpere intră tânăra femeie pe care-o trimisese la hotelul Hay-Adams. Era nouă în Companie şi dornică de afirmare. Profitase de ocazia de a-l impresiona pe marele Bremner înregistrând discuţia pe care Lucas Maynard o avusese cu subsecretarul Clare Edward.

— I-am plătit unui chelner cincizeci de dolari ca să fixeze dispozitivul pe bolul cu fulgi de ovăz al domnului Maynard.

Femeia era glacială, calmă, perfect instruită.

— I-am spus că sunt detectiv particular. I-am arătat permisul meu de acoperire. N-a pus întrebări.

— Bine. Ai ascultat banda?

Ea se încordă, indignată.

— Sigur că nu, domnule.

Bremner surâse binevoitor şi-o lăudă. De îndată ce femeia plecă, apăsă butonul de derulare al casetofonului minuscul.

În elegantul său birou, subsecretarul Clare Edward se aşeză în

fotoliul său din piele, cu spătar înalt şi formă numărul şefului Biroului de Informaţii şi Cercetări al Departamentului de Stat.

— Vreau o verificare de rutină a firmelor OMNI-American Economii şi Credite, Nonpareil International Insurance şi a unui vechi cont de la BECI pe numele lui Samuel Trooper.

— Să caut ceva anume, domnule?

— Mă interesează deschiderea şi lichidarea contului lui Samuel Trooper şi orice referinţă colaterală, la fel pentru compania EC şi pentru cea de asigurări.

Subsecretarul închise telefonul, o sună pe secretara lui roşcovană şi-i spuse să-l întrerupă imediat ce va sosi plicul de la serviciul de informaţii. Pe urmă începu să lucreze la un teanc de interpelări ale Congresului, o muncă grea, dar necesară din punct de vedere politic. Uneori, din treaba asta ieşea câte ceva care merita efortul, cum ar fi o promisiune de recompensă din partea vreunui congresman recunoscător.

Ca de obicei, la orele 11:45 se duse să ia masa la clubul lui, unde folosea aparatele cu ultraviolete ca să-şi menţină culoarea aurie a tenului pe care o căpătase la Cabo San Lucas. Se întoarse la birou la 13:15, ca să facă faţă unei lungi serii de întâlniri. După-amiaza se scurgea încet, iar el se pomeni ascultând vocea secretarei lui la interfon.

La ora patru, ultima întrevedere se încheie. Sperase să poată pleca până la ora aceea. Telefonă la biroul de informaţii aflat la parter, ca s-o trimită pe noua lui iubită – o funcţionară de optsprezece ani – înaintea lui la casa din Georgetown.

Pe măsură ce orele treceau, el se alina cu gândul că ea îl aştepta acolo – delicată, plină de dorinţă, drăguţă şi zburdalnică.

În sfârşit, la orele 17:45, în timp ce imensa clădire veche devenea tot mai tăcută, auzi curierul sosind în biroul secretarei. Semnă el însuşi pentru primirea plicului sigilat.

Stăpânindu-şi entuziasmul, se întoarse în biroul său, încuie uşa şi începu să studieze rapoartele şi paginile xeroxate. Informaţiile despre OMNI-American Economii şi Credite şi cele despre Nonpareil International Insurance erau standard – datele de constituire, membrii consiliilor de administraţie, preşedinţii, directorii executivi, alţi funcţionari superiori, clienţi şi filiale locale. Ambele firme erau proprietatea aceleiaşi corporaţii internaţionale – Sterling-O’Keeffe Enterprises.

Nimic dubios.

Nici urmă de bani din operaţiunea Iran-contra. Nici o

informaţie colaterală.

Pe toţi dracii!

Conform rapoartelor, OMNI-American se salvase prin vânzarea cu rabat a unor mari şantiere de construcţii şi prin atragerea de clienţi solvabili. Alt raport arăta că Nonpareil International se extinsese în mod spectaculos cumpărând mici companii de asigurare aflate în pierdere pe care le redresase prin practici comerciale sigure şi printr-un aflux de noi clienţi. Cât despre contul lui Samuel Trooper, acesta fusese deschis la Londra de un om de afaceri austriac, în 1984 şi fusese închis în octombrie, nu în noiembrie, 1990.

Nimic.

Vorbăria tipică, menită să salveze reputaţia cuiva influent.

Clocotind de mânie, formă numărul şefului serviciului de informaţii. Ticălosul plecase de la birou. Îi lăsă un mesaj, cerându-i o cercetare amănunţită a originii operaţiunii Iran-contra. Acesta era cea mai directă legătură cu abuzul CIA, iar el intenţiona s-o obţină.

La ora şase, Hughes Bremner măsura cu paşi mari biroul său de la Langley. Ceva se defectase la minicasetofon, iar el îl trimisese la serviciul tehnic să-l repare. Dispozitivul stătuse acolo toată ziua, dar până acum nimeni nu reuşise să ajungă la conţinutul lui. Asta însemna că Bremner avea bănuieli, dar nici o confirmare a motivului pentru care Lucas Maynard dorise să se întâlnească cu subsecretarul de stat Clare Edward în acea dimineaţă.

În cele din urmă, cineva bătu la uşă. Era un tehnician, cu o faţă trasă, îngrijorată.

— Îmi pare rău, domnule.

Tehnicianul dădu să-i înmâneze micul casetofon, apoi se răzgândi şi îl puse pe tăblia biroului uriaş. Bremner se mulţumi să dea din cap. În cadrul Companiei, inexpresivitatea fusese înălţată la rang de artă. Tehnicianul se retrase spre uşă, părând să sesizeze furia care-l cuprinsese pe Bremner.

— Spune-mi ce s-a întâmplat. Vocea lui Bremner era joasă şi glacială.

— Aparatul a folosit o bandă foarte subţire, domnule.

— Da. Continuă.

— Când e atât de subţire, se comprimă cu uşurinţă. Cineva trebuie să fi lăsat dispozitivul la soare sau să-l fi lipit de ceva

fierbinte…

— Cum ar fi un bol cu fulgi de ovăz fierbinţi?

— Dacă a fost suficient de fierbinte, da, e posibil. În orice caz, banda s-a răsucit şi s-a oprit. Nu e înregistrată nici o conversaţie pe ea. Am verificat-o în întregime, ca să fim siguri.

— Nu s-a înregistrat nimic?

— Îmi pare rău, domnule.

Bremner se întoarse cu spatele. Când uşa se închise, strânse pumnii, se aplecă peste birou şi înjură.

Aveam nevoie de conversaţia aia.

Ce dracu' punea Lucas Maynard la cale?

Bremner îl sună pe Sid Williams, pe care-l însărcinase cu supravegherea casei lui Maynard şi a telefoanelor acestuia de la birou.

— Nimic nou, domnule, îl asigură Williams. Maynard e acum pe stradă. Îl urmăreşte Matt.

— Am terminat cu rapoartele săptămânale. Vreau să aflu *zilnic* cu cine vorbeşte, cu cine se întâlneşte, unde se duce şi cu cine vorbeşte la telefon. Să am totul pe biroul meu, la ora şapte dimineaţa fix, dacă nu cumva apare ceva important, despre care doresc să fiu anunţat imediat. Altceva?

Sid Williams ezită.

Hughes Bremner îşi dădu seama.

— Ce e?

— Păi, Maynard dispare din când în când. Nu cred că încă ne-a depistat, dar se pare că aplică nişte măsuri de contrasupraveghere, ca şi cum ar vrea să se menţină în formă. Îl regăsim după trei sau patru ore, acasă sau la Langley.

— Iisuse Hristoase! Vreau să ştiu ce face ticălosul ăsta douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru! Mai ia nişte oameni.

— Da, domnule.

— Pune nişte oameni şi pe urmele subsecretarului Edward. Filaţi şi supravegheaţi telefoanele. De la birou şi de-acasă, ca şi la Maynard. Subsecretarul şi Maynard, ai priceput?

— Da, domnule. Nici o problemă.

— Ar fi al naibii de bine să nu existe nici una!

7

În după-amiaza zilei următoare, subsecretarul Clare Edward se gândea posomorât la teancul de documente care tocmai sosiseră de la serviciul de informaţii. Descriau contul lui Samuel Trooper de la BECI, dar nu conţineau nimic interesant.

Mai târziu, când sună Lucas Maynard, subsecretarul Edward îi spuse:

— N-o să reuşesc să te ajut, Lucas prietene. Nu pot găsi ce-mi trebuie pentru a demara afacerea asta.

Vocea agentului CIA trăda oboseala.

— Ţi-am spus că n-o să fie uşor.

— Serviciul de informaţii de-aici pretinde că nu e nimic de găsit.

— Iisuse, ai crede că oamenii ăia nu ştiu cum să umble cu afurisitele alea de computere!

— Ei zic că n-au găsit nimic în băncile de date despre, ăă, „sugestia” ta. Au făcut o cercetare minuţioasă. E o fundătură. Trebuie să vii cu altceva.

— O să mă gândesc, spuse Maynard.

Subsecretarul auzi întreruperea legăturii. Iritarea bruscă a lui Maynard însemna că acel caz era într-adevăr exploziv şi că omul era dezamăgit că el nu-şi achitase prompt datoria. Zâmbind, subsecretarul puse receptorul în furcă. Prietenul lui, agentul CIA, era prins în plasă. Voia imunitate şi, într-un fel sau altul, oricât de ofensat ar fi pretins că era, va face tot ce era necesar.

Subsecretarul se aplecă înainte, cu coatele sprijinite pe tăblia vechiului birou din lemn de nuc şi îşi împreună vârfurile degetelor, contemplând viitorul cu sinceră încântare.

Auzise zvonuri potrivit cărora secretarul de stat intenţiona să se pensioneze. Cu genul de publicitate pozitivă pe care o anticipa deja, nu existau motive pentru a nu fi numit în acel post.

Asta dacă Lucas Maynard nu se răzgândea…

Nu, subsecretarul ştia că Maynard n-ar fi riscat să dezvăluie atât de multe fără să aibă dovezi. Ceva se întâmplase cu Lucas Maynard, ceva care-l răsturnase de pe piedestalul lui de la CIA, aducându-l pe terenul accidentat şi nesigur al muritorilor de rând.

La Ferma izolată din Munţii Stâncoşi, Liz Sansborough începu să aibă senzaţii familiare, legate în special de sunete şi de mirosuri. Ea le cataloga drept un fel de amintiri. Fiecare nouă senzaţie îi dădea un imbold lăuntric ce-o făcea tot mai agitată.

Cum putea să se cunoască, să se înţeleagă, să se încreadă în sine dacă viaţa ei anterioară exista doar în rapoarte şi fotografii?

Pe urmă, într-o dimineaţă, primi însărcinarea să conceapă o operaţiune de evaluare a agentului acoperit. Îşi deschise carnetul la cifrul Playfair de pe prima pagină şi văzu numele de cod *Hamilton.*

Un nume îi veni minte: Hamilton *Walker!*

Trase brusc aer în piept. De unde apăruse numele ăsta? Căută nişte explicaţii. Îşi aminti ce fericire stranie o cuprinsese când privise cuvântul „Hamilton” scris pe tablă la cursul de cifru. Cunoscuse ea vreun Hamilton Walker?

Fir-ar să fie! Avea nevoie de mai multe informaţii ca să-şi ajute memoria. Logic era să înceapă cu sine. Cei de la Langley îi spuseseră totul? Putea să-l întrebe pe Gordon, însă el era cu totul absorbit de operaţiunea Carnivorul. Respecta ordinele de la Langley şi le executa cu mult zel. Ea trebuia să admită – deşi nu credea – că dorinţa ei de a-şi explora din nou trecutul putea fi un semn de „nebunie” despre care el o avertizase. Ce era cu numele ăla, Hamilton Walker?

Walker! zâmbi. Desigur. Numele ei de acoperire la Santa Barbara fusese Sarah Walker, aşa că trebuia să existe o anume legătură.

Încurajată, se grăbi să termine evaluarea agentului acoperit, după care îşi folosi timpul rămas şi iscusinţa recent dobândită pentru a concepe un plan de intrare în baza de computere a serviciului personal.

Îi spuse lui Gordon că voia să exerseze mai mult la poligonul de tir. El îi aprobă muniţia suplimentară, iar când acesta plecă, îşi puse cămaşa lui de camuflaj peste a ei. Când sergentul de la aprovizionare se duse să-i aducă muniţia, ea reuşi să şterpelească şi să ascundă o lanternă cu raze infraroşii, ochelari pentru vedere nocturnă şi un nou tip de şperaclu cu laser.

După-masă, participă împreună cu Gordon la o conferinţă pe tema motivaţiei. Reţinu câteva fraze, în timp ce revizuia în minte planul ei.

„... Un bun ofiţer de caz trebuie să fie nu numai un maestru al spionajului, ci şi nu psiholog şi un confesor.”

„... În această lume haotică din punct de vedere politic, CIA e singura forţă stabilă care luptă pentru libertate.”

„... Deşi renunţaţi la viaţa voastră anterioară, sunteţi pe cale de-a începe una mai bună. Puteţi fi de un real folos.”

Simţi un fior de vinovăţie. Îl alungă. Ceea ce plănuise ea n-avea să stânjenească în nici un fel capturarea Carnivorului.

Liz şi Gordon împărţeau o cabană înconjurată de pini, aflată la sud de aria pavată din centrul Fermei. Exista o singură încăpere, cu paturi de campanie din fier, dulapuri mici, bănci din lemn de pin, birouri încastrate în pereţi şi un duş. Locuinţa era funcţională şi avea un aspect rustic. Târziu, noaptea, în timp ce Gordon sforăia în patul lui, Liz îmbrăcă costumul de camuflaj şi luă lanterna cu raze infraroşii, ochelarii pentru vedere nocturnă şi şperaclul cu laser.

Se strecură afară, cercetă cu privirea tabăra adormită şi o porni în grabă spre nord, prin iarba umedă, furişându-se de la o clădire la alta, pe lângă pereţi, aşa cum fusese învăţată. Ocoli în fugă cercul pavat şi se lipi de zidul din bârne al clubului ofiţerilor. În spatele ei, cabanele scunde se profilau în lumina palidă a lunii. Era aproape unu noaptea. Traversă în goană pajiştea spre construcţia din tablă ondulată ce adăpostea serviciul personal. Trebuia să neutralizeze senzorii de alarmă de la uşă, ceea ce putea reprezenta o problemă. Dacă nu reuşea, zgomotul alarmei ar fi fost suficient de puternic pentru a trezi tabăra.

Ajunsă la uşă, Liz puse şperaclul lângă deschizătura pentru cheie, îndreptându-l spre locaşul încuietorii. Apăsă pe un buton al şperaclului şi un fascicul începu să circule în interiorul broaştei. Îşi ţinu răsuflarea şi auzi nişte declicuri slabe, care-i spuseră că butucul broaştei fusese repoziţionat.

Acum importantă era viteza. Îi rămăseseră doar cincisprezece secunde ca să pătrundă înăuntru şi să introducă un cod care să deconecteze senzorii. În ziua când sosiseră în tabără, ea şi cu Gordon primiseră coduri personale. Dacă al ei nu avea efect sau dacă întârzia cu o secundă, alarma s-ar fi declanşat.

Trase aer în piept, răsuci mânerul, deschise uşa, îşi strecură mâna spre panoul cu numere şi formă codul ei.

Aşteptă.

Nu se auzi nimic. După un minut, îşi îngădui să răsufle uşurată. Reuşise!

Se furişă în baraca întunecată, închise uşa, îşi puse ochelarii

pentru vedere nocturnă şi aprinse lanterna cu raze infraroşii. Plimbă fasciculul verde – invizibil pentru oricine nu avea un dispozitiv de vedere nocturnă – prin încăpere. Ocoli cu paşi mari balustrada pentru vizitatori, trecu pe lângă un şir de birouri şi intră pe altă uşă în camera computerelor – o încăpere cu fişete, birouri şi calculatoare.

Îşi scoase ochelarii, se aşeză în faţa unui computer şi-l deschise. Când ecranul se lumină, ea bătu pe tastatură numărul ei de cod. De îndată ce obţinu accesul, ceru dosarul personal al lui „Elizabeth Alice Sansborough". În licărul nepământean al monitorului, Liz derulă datele care-i erau de-acum familiare. Apoi se opri brusc. Sarah Walker apărea ca fiind Verişoara ei primară, cu domiciliul în Santa Barbara, California.

Asta n-avea sens. „Sarah Walker" fusese numele ei de acoperire, primit atunci când se retrăsese din activitate şi CIA îi acordase statutul de jurnalist la Santa Barbara.

De ce ar fi considerat cineva numele ei de acoperire ca fiind al verişoarei sale?

Continuă să citească, apoi găsi: Hamilton Walker.

Conform datelor din dosar, exista o întreagă familie Walker – tatăl lui Sarah, mama şi fratele. Numele tatălui era Hamilton Walker. Asta era mai mult decât o coincidenţă, ţinând cont de acele amintiri confuze pe care le avea. Făcu o pauză, sperând că-i vor veni dintr-o dată în minte şi alte informaţii.

Din păcate nu se întâmplă nimic.

Dezamăgită, reluă lectura textului de pe ecran. Soţia lui Walker ar fi trebuit să fie mătuşa ei, deoarece era sora lui Harold Sansborough, tatăl ei. Dar în dosarul ei din Santa Barbara scria că nu mai exista nici un membru al familiei în viaţă. N-ar fi trebuit să fie menţionată familia inventată a „verişoarei" ei? Totul era al naibii de confuz.

Celelalte informaţii erau cele pe care le studiase ea în casa clandestină din Santa Barbara – data naşterii, degetul mic rupt, aluniţa din colţul drept al gurii, studiile de la Cambridge şi înrolarea în CIA. Ultimele informaţii datau din urmă cu trei ani. Adică de când Carnivorul aproape că o ucisese, de când se retrăsese din activitate şi primise numele de acoperire Sarah Walker.

Reciti materialul despre familia Walker.

Tatăl: Hamilton Walker.

Mama: Jane Sansborough Walker.

Fratele: Michael Walker.

Închise computerul şi se lăsă pe spătarul scaunului.

Numele şi relaţiile de rudenie i se învârteau în minte; nici memoria, nici logica nu puteau să le ordoneze. Dezamăgită şi confuză părăsi încăperea. La uşa din exterior, introduse din nou codul ei, reactivând alarma.

Răsuci mânerul şi întredeschise uşa. Apoi se opri. Afară era cineva.

Cu inima zbătându-i-se în piept, dezactivă rapid alarma. Văzu un bărbat mai scund şi mai slab decât Gordon care se plimba alene, cu mâinile vârâte în buzunarele jachetei şi cu privirea înălţată spre cerul întunecat. Omul se plimba, constată ea uşurată. Dar de ce la ora asta? În mod ciudat îl simţi apropiat – doi străini. Singuri în noapte, acolo unde nimeni nu era de aşteptat să se afle.

Bărbatul se opri brusc, se întoarse şi privi în direcţia ei. Norii se risipiseră şi la lumina lunii Liz îi desluşi chipul cu sprâncene negre, stufoase şi cu o gură mare. Era noul director al personalului. Sosise la câteva zile după ea şi Gordon. Nu împlinise treizeci de ani şi era un expert plin de sine. Se făcuse cunoscut în tabără prin purtarea lui ciudată.

Nori de culoarea cărbunelui acoperiră luna, estompând trăsăturile bărbatului, care părea să fixeze cu privirea uşa cabanei serviciului personal. În cele din urmă, porni spre ea.

Liz fu cuprinsă de teamă. Reactivă alarma, închise uşa crăpată, alergă fără zgomot în spatele balustradei ce delimita zona de primire şi se ghemui în colţul cel mai îndepărtat.

Uitase însă să încuie uşa.

Ce prostie!

Era prea târziu să mai întreprindă ceva; mânerul uşii începuse să se răsucească!

N-avea de ales. Se ascunse sub un birou, pipăind şperaclul şi lanterna, ca să se asigure că nu le lăsase lângă uşă. Ochelarii îi atârnau la gât. Trase încet scaunul biroului în spatele ei. Slavă Domnului că roţile erau bine unse.

Când uşa se deschise, bărbatul înjură.

Ea îşi ţinu răsuflarea. Felul în care înjurase omul o făcu să priceapă că acesta credea că uitase uşa deschisă – o fisură în sistemul de securitate.

Mormăind, directorul formă codul său pe panou, păşi înăuntru şi închise uşa. Apoi aprinse o veioză mică.

Liz îi vedea picioarele mişcându-se de la un birou la altul. Omul se opri exact în faţa celui sub care se afla ea. Liz îşi ţinu respiraţia. Aşteptarea părea fără sfârşit. Apoi picioarele bărbatului se mişcară în cerc, în timp ce cerceta încăperea. Probabil că cerceta dacă nu cumva mai lăsase ceva în neregulă.

Sudoarea picura de pe fruntea lui Liz. Pipăi din nou şperaclul, apoi lanterna. Din neatenţie, lovi lanterna şi-o simţi rostogolindu-se.

Întinse mâna, o prinse şi încremeni.

Într-un târziu, bărbatul se îndreptă spre cealaltă cameră – cea a computerelor. Se opri în pragul uşii ca să aprindă lumina. Probabil intenţiona să verifice şi încăperea aceea, ca să se asigure că totul era în ordine.

Când el păşi în cameră, Liz împinse cu grijă scaunul. Se înălţă puţin şi privi pe deasupra biroului. El dădu să se întoarcă. Liz se lăsă din nou sub birou şi ascultă încordată.

Omul se mişcă, îndepărtându-se de ea. Trebuia să-şi asume riscul şi să se uite iarăşi peste birou. Directorul se ducea către primul computer din camera îndepărtată. Era cu spatele la ea.

Uşurată, Liz se ghemui şi se furişă pe lângă balustradă spre uşa exterioară. Privi în urmă. Nu se vedea nimeni – probabil că bărbatul se aşezase în faţa unui computer.

Ajunsă afară, în aerul răcoros de munte, Liz închise cu grijă uşa şi se strădui să se calmeze. Comisese două greşeli nepermise: lăsase uşa neîncuiată şi răsturnase lanterna.

Să te rogi de noroc ca să nu ţi se descopere greşelile era o treabă pentru începători. Ea trebuia să se descurce mult mai bine dacă avea de gând să reuşească – să supravieţuiască – indiferent ce-ar fi întreprins Carnivorul.

În timp ce se furişa spre cabana ei, un nume îi răsuna în minte: Hamilton Walker.

Acum era sigură: avusese o amintire, dar aceasta fusese deformată în chip derutant. Îşi amintise numele cuiva care nu exista. Cum era posibil? Cum putea o persoană inexistentă să fie atât de importantă încât să şi-o amintească, câtă vreme ea nu-şi aducea aminte de nimeni şi de nimic?

Asta dacă nu cumva Hamilton Walker era o persoană reală.

8

La câţiva kilometri de şoseaua de centură a Washingtonului, Lucas Maynard hoinărea printre magazinele complexului comercial subteran de la staţia de metrou Crystal City din Arlington. De fapt executa manevrele obişnuite de contrasupraveghere. Începuse să poarte pistol – un Walther TPH, Taschen Pistole Mit Hahn. Uşor de mânuit şi de ascuns, arma era o versiune redusă şi mai uşoară a celebrei serii Walther PP/PPK.

Traversă de mai multe ori aleile, folosi geamurile magazinelor în chip de oglinzi şi se opri să admire vitrinele, pentru a verifica dacă este urmărit.

După o oră, când se convinse că nimeni nu era pe urmele lui, ieşi din nou pe stradă. Îşi scoase haina şi porni cu pas vioi, în ciuda căldurii toride.

Coti pe o stradă laterală şi depăşi alte trei clădiri înainte de a ajunge la un bloc din cărămidă roşie. Transpirase şi asta îl irita. Nu-i plăcea să ajungă asudat la destinaţie. Folosi cheia pe care o avea ca să intre în bloc, urcă scara, iar la etajul doi descuie uşa apartamentului.

— Ce miroase aşa plăcut? întrebă el.

Mirosul de carne prăjită şi sos de friptură umplea modestul apartament, prevăzut cu instalaţie de aer condiţionat.

Brusc se simţi iarăşi un puşti din Terre Haute, Indiana. Leslee îl făcea întotdeauna să se simtă ca un adolescent, care are viitorul în faţă. Asta i se întâmpla şi acum bărbatului divorţat demult, în vârstă de vreo şaizeci de ani, diabetic, supraponderal care avea trei copii adulţi, demult înstrăinaţi.

În vreme ce Maynard încuia uşa în urma lui, Leslee Pousho ieşi din bucătărie, cu obrajii înfierbântaţi. Era blondă, scundă, bine făcută şi atât de bucuroasă că-l vedea, încât ochii albaştri începură să-i joace în cap.

— Iubitule, ai venit devreme!

El o luă în braţe şi inima îi bătu cu putere simţind trupul mic şi elastic. Îi sărută obrajii încălziţi de cuptor şi-i mulţumi lui Dumnezeu pentru această a doua şansă pe care i-o acordase.

Ea îi prinse faţa în mâini şi-l sărută pe buze cu lăcomie, aţâţător. El o duse către dormitor, dar ea îl opri.

— Uite ce am pentru tine.

Se dădu înapoi şi îşi trase peste cap rochia, rămânând în lenjeria intimă din dantelă neagră şi roz. Inserţii din satin lucios îi acopereau sfârcurile şi părul pubian – un semn de pudoare. Efectul era, însă, excitant. Fata ştia asta şi se răsuci pe călcâie. Picioarele scurte păreau lungi în ciorapii negri, iar gambele mici se arcuiau elegant în pantofii cu toc înalt.

Leslee râse, fiindcă era ceva neobişnuit pentru ea.

— Doamne, Les.

Maynard avea o voce răguşită, de parcă ar fi jucat amândoi într-un film pornografic. Dar lui nu-i păsa. Întinse mâna s-o prindă. Fata fugi în dormitor şi el o urmă ca un puşti mistuit de dorinţă şi îndrăgostit.

Lucas şi Leslee rămaseră întinşi în pat, odihnindu-se în răcoarea aerului condiţionat. Lucas mângâie trupul tânăr, cu pielea catifelată şi sânii mici şi tari. Ea avea treizeci şi doi de ani, el şaizeci şi doi şi era plin de zbârcituri, mai ales acum, de când începuse să slăbească. Dar Leslee părea să-l considere frumos.

— Te-am făcut să arzi mâncarea? întrebă el.

— Nu. E muşchi de vită cu vin de Burgundia şi se coace încet în cuptor. E prea fierbinte pentru vremea asta, dar aveam chef de aşa ceva. Te deranjează?

El zâmbi.

— Totdeauna am chef de ce vrei tu.

Leslee era scriitoare şi redactor la *Washington Independent,* un ziar care supravieţuise douăzeci şi cinci de ani cu un buget infim, atacat de conservatori şi de poliţie, cu o echipă prost plătită şi mereu reînnoită. Ea reuşise să-l schimbe.

Femeia aceasta îi schimbase viaţa determinându-l să ignore greşelile trecutului şi să acorde atenţie posibilităţilor viitorului. El îşi întocmise cu grijă nişte planuri. Ca să fie cu Leslee, avea de gând să scape de povara trecutului.

Da, ceea ce făcuseră el şi colegii lui fusese greşit. De fapt, Iran-contra şi Bill Casey, directorul CIA în tumultuoşii ani optzeci, fuseseră nişte erori. Reagan şi Bush reprezentaseră o dublă greşeală. Maynard se ruşina acum că falsificase documente, furase bani şi ajutase criminali.

Obosit, închise ochii şi chipul lui Leslee apăru limpede în mintea lui. Dacă asculta cu atenţie, îi putea auzi glasul în liniştea din cameră, deşi ea abia se trezea din somn în braţele lui. Noua lui perspectivă asupra situaţiei se datora lui Leslee Pousho,

femeia aceea cu trupul mic, bine făcut şi cu inteligenţa ascuţită. Tânjea să-i spună totul, dar nu o putea face înainte de-a încheia negocierea pentru imunitate. Pe urmă avea să vorbească cu Leslee şi să se însoare cu ea, dacă va fi de acord.

— Doamne, murmură ea. Mâncarea.

— Lasă-mă pe mine. Eşti obosită.

Se ridică şi se sprijini de stâlpul patului, ameţit. La naiba cu diabetul. De ce dracu' n-o întâlnise pe Leslee înainte de a fi bătrân, bolnav şi cu probleme?

— Te simţi bine?

Ea se ridică în capul oaselor. Sânii mici, perfecţi tresăltau.

Lenjeria intimă şi ciorapii ei negri zăceau în dezordine pe podea, alături de hainele lui.

— Mă simt bine. Îşi puse halatul. Ce să fac cu mâncarea? Crezi că s-a ars?

Ea chicoti.

— Nu. E gata. Ţi-e foame?

Mâncară ca de obicei la masa din bucătărie, acoperită cu o muşama cu carouri roşii.

— Lucrez la un material despre domeniul tău de activitate, zise ea între două îmbucături. Vrei să comentezi ceva?

— Probabil că nu. Dar continuă şi pune-mă la încercare.

La început discutară aprins despre responsabilităţile serviciilor oficiale de informaţii, despre rolul lor într-o democraţie şi dacă însăşi existenţa lor nu era cumva antidemocratică. Apoi vorbiră despre excesele administraţiilor Reagan şi Bush, iar la sfârşit despre rolul CIA în lume, după încetarea războiului rece.

— Al doilea senator de Utah a supus discuţiei un alt proiect de lege care să permită CIA să se angajeze oficial în spionajul economic.

— Pari surprinsă.

— De data asta s-ar putea să treacă.

— Am auzit şi eu.

Maynard mesteca şi-i privea chipul. Se înfuriase fiindcă el nu era receptiv.

— Uite ce e, spuse el, înţeleg asta. Noi, americanii, ne temem. Suntem victimele propriei noastre lăcomii. Am devenit cea mai mare putere financiară a lumii, iar acum vrem garanţii că aşa o să rămânem. Dar totul pare să lucreze împotriva noastră. Agenţiile străine de informaţii plantează cârtiţe în companiile americane. Fotografiază şi fură documente şi eşantioane ale

produselor de înaltă tehnologie de la oamenii noştri de afaceri când aceştia călătoresc peste hotare. Spionajul francez a montat microfoane până şi la clasa *business* a companiei Air France. Uită-te la toţi consultanţii americani de-aici, din Washington, care se află pe statele de plată ale japonezilor, englezilor, ruşilor, germanilor şi chinezilor. Nu-i de mirare că oamenii de afaceri ne cer să recrutăm agenţi în ministerele de Finanţe ale ţărilor străine. Dacă suntem în pericol de-a rămâne în urmă, n-ar trebui s-o facem?

— Dar când furăm un secret industrial străin cum hotărâm cui să i-l dăm – lui IBM sau lui Apple? Lui Delco sau lui G.E.?

— Poate că-l publicăm pur şi simplu în *Wall Street Journal* şi-i dăm fiecăruia câte o bucăţică.

— Dacă proiectul de lege trece de Senat, o să ajungem să ne spionăm aliaţii. Şi tu ştii că firmele noastre vor încerca să-i mituiască pe agenţii americani de câte ori vor avea ocazia. Fiecare vrea să aibă primul informaţii noi, aşa că se va acutiza competiţia nu doar cu corporaţiile altor ţări, ci şi cu concurenţii de pe piaţa internă. Pe urmă, mai există şi problema companiilor multinaţionale. Cum o să ne dăm seama care sunt corporaţii americane?

— Negocierile comerciale sunt mai importante în ziua de azi pentru securitatea naţională decât cele privind dezarmarea, Les.

— Suntem, totuşi, o democraţie, ce naiba.

Îşi scutură înfuriată părul blond.

— Democraţia impune separarea firmelor private de stat, ca şi a Bisericii de stat. Am avea nevoie de schimbări fundamentale în cultura şi în legislaţia noastră pentru a încredinţa oamenilor de afaceri informaţiile economice obţinute de CIA. De fapt, dacă duci ideea cu agenţii care umblă de colo-colo prin industria privată până la concluzia ei logică, am putea ajunge la situaţia în care statul şi industria sunt una, la ideea de stat totalitar, comunist. Ăsta ştiu că ar fi un şoc teribil pentru impulsivii politicieni de dreapta.

Maynard mânca dus pe gânduri.

— Americanii s-au chinuit dintotdeauna să rezolve conflictul dintre o democraţie deschisă şi discreţia pe care o impune strângerea de informaţii. Eu sunt de acord cu George Washington. El considera că informaţiile sunt vitale, dar numai pentru a stopa violenţa împotriva ţării şi a poporului nostru. Oricum ai întoarce-o, să faci bani nu e o acţiune violentă.

Provoacă violenţă atunci când un ticălos lacom îl atacă pe alt ticălos lacom sau când nemernicul încearcă să ia pâinea de la gura celor înfometaţi. Dar, în sine, competiţia financiară nu e violentă. De aceea consider că Langley nu câştigă nimic făcând spionaj industrial.

Leslee puse jos furculiţa.

— Vorbeşti serios? Ţi-am făcut o gaură în ţeasta aia încăpăţânată?

— O gaură aproape fatală, dar care a determinat un fel de renaştere. Ai dreptate. Sistemul nostru politic – democraţia – a fost pângărit de sistemul nostru economic – capitalismul. De fapt, noi guvernăm Statele Unite ca şi cum capitalismul *ar fi* sistemul nostru politic. Profitul e totul. Singura măsură reală a succesului o reprezintă banii.

Ea încuviinţă.

— Când te întreabă cineva cu ce te ocupi, în realitate te întreabă cât câştigi.

— CIA n-a fost creată pentru asta, zise el. Ea are misiunea doar de-a oferi informaţii utile şi prompte creatorilor politicii de stat, pentru ca aceştia să poată lua nişte decizii. Asta-i tot şi e decisiv. Asta vrea actuala directoare a CIA şi acţionează pentru a introduce nişte reforme care să stopeze alte activităţi. Dar e greu. Agenţia a funcţionat nepregătită vreme de cincizeci de ani. Acum, dacă cedăm presiunilor şi începem să spionăm firmele străine, o să întoarcem din nou spatele principiilor democraţiei, ceea ce înseamnă să diminuăm şi mai mult fundamentele morale ale naţiunii noastre.

Les zâmbi radios.

— Pot să te citez?

— Poţi să mă citezi ca pe o sursă guvernamentală care a dorit să-şi păstreze anonimatul.

Maynard se încruntă şi continuă:

— Însă curând, Les, foarte curând, o să ies în public.

9

— Gordon, eu am o familie în Santa Barbara, reală ori imaginară? întrebă Liz. Familia Walker. Mătuşa Jane, unchiul Hamilton, vărul Michael.

Erau singuri la masa lungă din sala de curs. El stătea vizavi şi avea alături carnetul cu spirală. Liz îşi curăţa pistolul Beretta 92-F. Gordon spuse:

— Walker a fost un nume de acoperire pe care l-am născocit pentru tine.

— Da, Sarah Walker. Nu mi-aţi inventat şi o familie, în Santa Barbara?

— De unde ţi-a venit ideea asta bizară?

— E ceva ce-ar trebui să ştiu? Ceva despre mine şi despre acoperirea mea?

— De unde ideea asta tâmpită despre o familie Walker fictivă?

— Din dosarul meu de la CIA.

— Nu din cel pe care ţi l-am dat eu.

— Din cel de la personal, aflat aici, la Fermă. Am folosit computerul.

— Când?

Ea ridică privirea. Gordon era roşu la faţă şi începea să se înfurie.

— Are vreo importanţă?

Rapid şi sigur precum un şacal, Gordon întinse mâna, o apucă de încheietură şi-i răsuci braţul la spate. Violenţa lui o ului.

— Ascultă-mă, Liz Sansborough.

Vorbea sacadat, ochii îi deveniseră două fante înguste.

— Ţi-am arătat tot ce trebuia să ştii. Ce se află în dosarul de la personal nu este problema ta. E *ultrasecret.*

Liz simţi un nod în gât, însă rămase ciudat de calmă.

Gordon îşi apropiase faţa de-a ei.

— Faci parte din Companie. Execuţi nişte ordine. Ai ordin să nu te apropii de dosarele pentru care nu ai aprobare să le vezi. Înţelegi?

Liz putea să-şi înfigă degetele în ochii lui. Să-l prindă de boaşe pe sub masă. Pistolul ei nu era încărcat, dar putea să-l lovească cu el în cap… Oare de ce se gândea la toate astea? Aşa fusese învăţată să trateze un duşman.

— Da, răspunse ea cu glas slab.

El îi dădu drumul şi trase adânc aer în piept.

— N-am vrut să te rănesc, iubito.

Glasul lui redevenise blând, stăpânit, era glasul bărbatului pe care-l admira.

— Să faci parte din Companie nu e un joc. E ceva pe viaţă şi pe moarte. Ce te-a făcut să vrei să-ţi vezi dosarul?

O privi fix, de parcă încerca să-i citească gândurile.

— Nu vreau să fii rănită sau, Doamne fereşte, ucisă, spuse el.

— Sigur că nu.

Un val de furie o cuprinse. Cine *erau* Jane, Hamilton, Sarah şi Michael Walker? Dacă existau, oare îi cunoştea? Identităţile se pierduseră în trecutul ei?

Şi de ce simpla menţionare a acestor nume îl făcuse pe Gordon să-şi piardă controlul? Ce altceva nu voia el ca ea să vadă… ori să ştie?

La cină mâncară spaghete. Aromele tari de sovârf, cimbru şi usturoi umpleau aerul cantinei. Liz avu senzaţia că mai mâncase felul ăsta de multe ori împreună cu o doamnă în vârstă, cu păr alb, care vorbea italieneşte şi mirosea a pâine proaspăt coaptă. Doamna avea în camera de zi un bufet cu ornamente urâte, în care Liz se ascundea când era mică.

Cine să fie femeia cu părul alb?

O vecină? O bunică?

În noaptea aceea Liz urmări cu atenţie somnul lui Gordon – perioadele de agitaţie alternau cu cele de imobilitate. Când el intră într-o nouă fază de somn profund, Liz traversă tabăra şi pătrunse prin efracţie în clădirea personalului. Folosi codul ei de acces ca să intre în baza de date a calculatorului, dar computerul îi refuză accesul:

NU POATE FI CITIT. RENUNŢAŢI ORI ÎNCERCAŢI
DIN NOU.

Gordon îi blocase codul.

Deasupra Munţilor Stâncoşi, cerul dimineţii era de un albastru pur, fără nori. Întinsă pe patul de campanie, Liz privea afară şi se gândea la fotografia în care ea şi cu Gordon stăteau pe plaja din

Santa Barbara. Era ceva acolo...

— Te-ai trezit?

Gordon stătea în picioare lângă patul ei. Ca de obicei, îi zâmbea drăgăstos.

— Pune-ţi treningul. Avem de făcut un drum cu maşina.

— Pentru ce?

— Testul tău de rezistenţă. O cursă de treizeci de kilometri.

În timp ce se îmbrăca, Liz îl privi bănuitoare. Gordon se purta de parcă nu se întâmplase nimic, de parcă n-ar fi sărit în sus şi nu i-ar fi răsucit braţul, de parcă nu i-ar fi blocat accesul la computer. Sporovăia prietenos despre cursurile din acea zi şi, când ea fu gata, o conduse la un Ford Explorer verde cu care şi porniră pe unul dintre drumurile de ţară ce şerpuiau pe teritoriul Fermei.

Într-un târziu, el opri maşina şi coborâră amândoi lângă un câmp cu trandafiri sălbatici, ale căror flori roz se aplecau în bătaia uşoară a vântului de munte. În spatele lor se afla drumul îngust şi prăfuit ce şerpuia pe versantul împădurit. Căldura soarelui era plăcută, dar ea ştia că după o jumătate de oră de alergare avea s-o ardă ca şi cum s-ar fi aflat în deşertul Mojave.

— Pentru ce e testul de rezistenţă?

— Pentru condiţia ta fizică. O să te aştept la capăt.

— Şi pe urmă?

— O să-ţi ofer o bere la clubul ofiţerilor.

— Gordon, ce naiba! Ce înseamnă asta?

— Vorbim după cursă, spuse el şi se urcă în maşină.

Spusese „după”, ceea ce echivala cu un vot de încredere, deoarece ea nu era convinsă că va putea alerga treizeci de kilometri, mai ales la acea altitudine. Până atunci, distanţa cea mai lungă pe care o parcursese nu depăşise doisprezece kilometri.

Liz porni în alergare uşoară. Gordon o depăşi, făcându-i semn cu mâna şi dispăru după o curbă.

Liz continuă cursa, păstrând un ritm constant. Dar, pe măsură ce kilometrii rămâneau în urmă, energia i se scurgea din membre. Câte o piatră pe care călca îi zguduia creierul. Simţea că se apropia punctul mort şi îi venea să renunţe.

Mândria o mâna însă înainte. Trebuia să termine cursa.

Sudoarea îi lipea hainele de piele. Toţi muşchii o dureau, se sufoca.

Apoi, depăşi momentul critic, demoralizant. Putea respira din

nou.

Muşchii îşi recăpătară forţa.

Triumfătoare, continuă să alerge. În cele din urmă, îl zări pe Gordon, care aştepta în maşină, aşa cum promisese. Acolo trebuia să fie capătul celor treizeci de kilometri. Fu cuprinsă de uşurare.

Încetini ritmul.

Mintea şi trupul începură să i se relaxeze, pregătindu-se de odihnă.

Gordon scoase capul pe geamul maşinii şi-i făcu semn spre drumul abrupt de munte.

— Continuă cursa! ţipă el. Mai e un kilometru până la tabără!

Ea se încruntă. Oprise maşina prea devreme. O durea tot corpul. Tremura. Oare mai avea putere să alerge un kilometru?

Liz reluă cursa, înjurând.

Gordon o depăşi fără să se uite în urmă. Ea se lupta cu dorinţa intensă de-a renunţa. Alerga împleticit, străduindu-se să înainteze, când tot ce şi-ar fi dorit era să se prăbuşească la umbra răcoroasă a pinilor.

În cele din urmă văzu maşina la marginea ariei circulare pavate. O durea tot trupul. Capul i se învârtea. Auzi zgomotele unui meci de base-ball.

Gordon scoase capul pe geam.

Transmisia meciului de base-ball se auzea dinspre camionul pentru gunoi al taberei, care se rotea greoi în jurul zonei pavate, iar şoferul era noul director al personalului, cel care aproape o prinsese în prima noapte în care ea se strecurase în baraca serviciului personal.

Când ajunse lângă Gordon, Liz nu se opri, ci continuă să alerge încet, în cerc, pentru a-şi relaxa musculatura.

— Tipul ăla a înnebunit de tot.

Gordon arătă spre camionul pentru gunoi.

— Ce s-a întâmplat? gâfâi Liz. Ai calculat distanţa greşit?

— Nu. Voiam să parcurgi treizeci şi unu de kilometri.

— Ticălosule! Trebuia să-mi fi spus.

— Ca să-ţi poţi calcula efortul pentru o distanţă mai mare? Să-ţi reglezi ritmul? Nu, tocmai asta a fost ideea. În meseria noastră e o greşeală să crezi că ţi-ai atins scopul, pentru că asta te determină să renunţi, atât fizic, cât şi psihic.

Liz fu copleşită de acea logică elementară.

— Înţelegi care a fost de fapt testul?

Gordon o privea cu atenţie. Ea încuviinţă.

— Coordonarea efortului fizic a fost importantă, dar încercarea esenţială a constat în capacitatea de a mă mobiliza pentru a continua cursa.

— Exact. Hotărâre, tenacitate, curaj. Spune-i cum vrei. Există momente în meseria noastră când trebuie să depăşim obiectivele fixate iniţial. Când trupul şi mintea rezistă, şansele de-a reuşi cresc.

— Pentru că altfel am comite o greşeală.

Gordon zâmbi, iar Liz sesiză cât de mândru era de ea.

— Ei bine, iubito, ai avut curajul şi resursele să parcurgi un kilometru în plus şi eşti destul de deşteaptă ca să-ţi dai seama ce-a însemnat asta. Ţi-aş putea ţine un curs de popularizare despre istorie, cultură, evenimente contemporane, dar mi se pare o prostie. După felul cum devorezi informaţiile, ar trebui să fii în stare să porţi o conversaţie cu oricine.

Ea rămase cu răsuflarea tăiată.

— Ce vrei să spui, Gordon? Am terminat treaba aici? O să…?

— O să vorbesc cu Hughes Bremner ca să-i spun că, din punctul meu de vedere, poate stabili o întâlnire. O să fie încântat.

Gordon îi spusese că Bremner era un funcţionar foarte important la Langley, care manifestase un interes deosebit pentru ea. Lui Bremner îi trimitea Gordon zilnic observaţiile prin fax.

— Etapa finală va consta în antrenamentul pentru operaţiunea propriu-zisă. Felicitări, iubito. Ai trecut testul.

Gordon se duse la biroul administraţiei ca să-l sune pe Hughes Bremner. Liz se întoarse la cabana lor. Se simţea vinovată. Poate că se înşela. Poate că-l judecase greşit pe Gordon. Îşi dădu jos treningul şi făcu un duş, gândindu-se la tot ce i se întâmplase în ultimul timp. Apoi îşi aminti cum se trezise. Îi reveni în minte sentimentul ciudat de îndoială. Era ceva legat de fotografia în care ea era cu Gordon…

O găsi în sertarul măsuţei de toaletă, alături de verigheta pe care nu considerase potrivit s-o poarte. Studie chipurile lor radioase. Nici una din mâinile ei nu se vedea. Mâna stângă a lui Gordon era vizibilă, însă pe degetul inelar nu era… nici o verighetă. Nimic.

Rămase cu răsuflarea tăiată. Asta o deranjase. Privi mâna cu

atenţie. În cele din urmă, întoarse poza. Însemnarea de care-şi amintea era acolo: plaja Hendry şi o dată.

Fotografia era datată cu mai puţin de un an în urmă, iar el îi spusese că nu-şi scosese verigheta de *doi ani.* Putea fi o simplă greşeală, dar ea se îndoia. Gordon făcuse prea mare caz de însemnătatea verighetei pentru el. Minţise. Dar de ce?

Îşi aminti cât de furios fusese atunci când ea îşi citise dosarul oficial. Îi blocase accesul la computer. Îşi zise că Gordon ar fi la fel de mânios dacă ar afla că ea nu mai lua pastile.

În ciuda discursului pe care i-l ţinuse mai devreme despre seriozitatea obiectivului lor şi a felicitărilor pentru parcurgerea kilometrului suplimentar, ceva nu era deloc în regulă.

Oare ce minciuni îi mai spusese Gordon? Şi de ce?

Şi ce legătură aveau ele cu Carnivorul?

Seara, înainte de cină, Liz îl însoţi pe Gordon la biroul aglomerat al administraţiei, de unde el trebuia să-i trimită lui Hughes Bremner, la Langley, concluziile din ziua respectivă. Ca de obicei, se aplecă peste micul formular pentru fax, acoperindu-l cu o mână în timp ce scria cu pixul lui din argint. Liz nu putea să vadă codul lui personal. Gordon termină, rupse foaia de deasupra, o prinse cu o agrafa de raportul lui şi-i înmână hârtiile secretarei, care îl asigură că le va transmite imediat. În vreme ce Gordon se întorcea, îndreptându-se către uşă, Liz privi în jur. Toţi erau ocupaţi. Luă carnetul cu formulare şi-l urmă pe Gordon afară.

Mai târziu, în baia din cabana lor, Liz frecă primul formular din carnet cu o bucată de grafit moale. Pe hârtie nu se vedea nimic cu ochiul liber, dar Gordon scria apăsat şi Liz spera că pixul lăsase urme pe hârtie.

Lucră încet, cu răbdare, până când deveniră vizibile mai întâi câteva litere, apoi cuvinte şi la urmă cifre. Se felicită în sinea ei. Obţinuse codul personal al lui Gordon!

În jurul orei trei dimineaţa, când Gordon dormea dus, ea se duse din nou la baraca serviciului personal. Se aşeză în faţa unui computer şi formă codul personal al lui Gordon. Avea să meargă?

Când apăru meniul, ea răsuflă uşurată.

Formulă o cerere pentru dosarul cu numele ei de acoperire – Sarah Walker. În câteva secunde, pe ecran apăru o figură, identificată drept Sarah Walker.

Nu era chipul ei!

Văzu în schimb o femeie drăguţă, cu bărbia mică, nasul uşor coroiat şi fără aluniţă deasupra gurii. O studie îndelung de parcă ar fi vrut s-o facă să vorbească.

Îi era cunoscută? Poate…

Citi dosarul: Sarah Jane Walker, jurnalistă şi biografă a celebrităţilor, născută în acelaşi an cu Liz. Diferenţa de înălţime dintre ele era de şase milimetri; cea de greutate cam de un kilogram. Un paragraf menţiona că mama lui Sarah avea un frate în Anglia – Harold („Hal”) Sansborough. Acesta se însurase cu Melanie Childs şi avuseseră o fiică, Liz. Hal şi Melanie Sansborough fuseseră ucişi la New York.

Cum poate şti cineva, se întrebă ea, în ce constă deosebirea dintre memorie şi ceea ce i s-a spus că e memoria?

Dacă Liz Sansborough şi Sarah Walker erau una şi aceeaşi persoană, de ce existau diferenţe între descrierile aspectului fizic? Să fi comis o eroare operatorul? Dar la înălţimea ei, un metru şaptezeci şi doi, diferenţa de şase milimetri era nesemnificativă, iar kilogramul în plus putea fi o fluctuaţie normală de greutate. Astfel privind lucrurile, oricare din descrierile fizice putea fi a ei.

Dar dacă era Sarah Walker şi Liz Sansborough în acelaşi timp, de ce nu fuseseră pur şi simplu copiate datele despre Sarah Walker după cele din dosarul lui Liz Sansborough?

Şi cum putea fi explicată faţa cu bărbie mică şi fără aluniţă, de vreme ce fusese identificată drept Sarah Walker?

Apoi găsi un paragraf despre o străbunică, Firenze, care era atât străbunica lui Sarah, cât şi a lui Liz, ceea ce însemna că era şi bunica lui Jane Sansborough Walker şi a lui Hal Sansborough. Citind despre ea, în mintea ei apăru imaginea unei femei energice, cu părul alb. Simţi mirosul de spaghete condimentate şi de pâine proaspăt coaptă, aromată cu rozmarin.

De emoţie, inima începu să-i bată cu putere. Închise ochii şi încercă să reţină imaginea, dar nu reuşi.

Fir-ar să fie! Viziunea dispăru la fel de repede precum apăruse.

Să fi fost altă amintire adevărată?

Da! Aşa trebuie să fi fost! Străbunica Firenze!

Continuă să citească. Sarah intrase la Universitatea California din Santa Barbara, editase ziarul facultăţii, *Daily Nexus,* îşi luase diploma şi se angajase la *Santa Barbara Independent.* Trăind din

banii moşteniţi de la străbunica Firenze, Sarah devenise în cele din urmă jurnalist independent.

Cum se putea explica acea „amintire” personală a străbunicii Firenze, câtă vreme se părea că familia ei – Sansborough – nu vizitase niciodată Santa Barbara?

Poate că străbunica Firenze îi vizitase în Anglia, iar ea născocise restul amintirii. Exista pe undeva o adevărată Sarah Walker? Cineva care să semene cu femeia de pe ecranul computerului? Dacă da, ce se întâmplase cu ea?

Liz se înfioră gândindu-se la asta. Rămase multă vreme privind licărul spectral al computerului din camera întunecată.

Într-un târziu, reluă dosarul de la început. Memoră numerele de telefon din Santa Barbara ale lui Sarah Walker, Hamilton şi Jane Walker. Apoi închise computerul şi se îndreptă spre uşă. De astă dată, nu aştepta nimeni afară. Se gândi la straniul spectacol din ziua precedentă, oferit de directorul personalului, care se învârtise în jurul ariei pavate cu camionul pentru gunoi, ascultând meciul de base-ball la casetofonul din maşină.

Traversând tabăra spre cabana ei, observă o mulţime de luminiţe către sud-vest – un sat de munte care nu se afla pe drumul folosit de ea şi de Gordon pentru a ajunge la Fermă; ei veniseră dinspre sud-est. Luminile veneau doar de la câţiva kilometri distanţă, dar păreau să aparţină altui univers.

În drum spre primul ei curs, în dimineaţa zilei următoare, Liz se opri la toaleta femeilor. Gordon dădu colţul spre cea a bărbaţilor. De îndată ce el dispăru din vedere, Liz porni grăbită spre clădirea administraţiei, în faţa căreia se afla cabina unui telefon public. Introduse nişte fise în aparat şi formă numărul lui Sarah Walker din Santa Barbara. După patru apeluri, o voce înregistrată îi spuse că numărul fusese deconectat de la reţea. Încercă numărul părinţilor lui Sarah din Santa Barbara. Îi răspunse o femeie.

— Doamna Walker?

— Nu. Ce număr aţi format?

După ce Liz îi spuse, femeia o lămuri că avea acel număr doar de trei luni.

Dezamăgită, Liz aruncă o privire spre uşa toaletei bărbaţilor, pe care trebuia să iasă Gordon. Mai introduse nişte fise în aparat şi formă numărul fratelui lui Sarah, Michael. Nu răspunse nimeni. Închise, dar rămase pe loc. După o clipă înţelese despre ce era

vorba.

Auzise două declicuri, chiar înainte de-a pune receptorul în furcă. Alergă să se întâlnească cu Gordon, cuprinsă de frică. Singurul telefon public din tabără era supravegheat electronic. Cineva va afla că ea continua să facă investigaţii în legătură cu Sarah Walker.

10

Lucas Maynard sosi la banca de sub cireş unde îl aştepta nerăbdător subsecretarul de stat Clare Edward.

Maynard ţinea sub braţ un plic obişnuit.

În plic se aflau documente pe care le copiase cu o noapte în urmă. Le păstra într-un seif blindat, ascuns sub patul lui Leslee Pousho. Leslee dormea şi n-a simţit când el a plecat până la un birou de copiat acte deschis permanent. Seiful era al lui. Maynard îi promisese că îi va arăta curând ce conţine şi ea avea destulă încredere în el ca să aştepte acel moment. Ca o precauţie, el îi dăduse numerele de telefon ale lui Clare Edward, de la birou şi de-acasă. Dacă lui i se întâmpla ceva, ea urma să-i încredinţeze seiful subsecretarului.

Lui Leslee nu-i plăcuse ideea că lui i se putea „întâmpla” ceva. Maynard ştia că, până la urmă, ea avea să accepte problemele pe care i le crea un spion pocăit şi vârstnic. Ar fi vrut să ajungă la o relaţie în care să nu existe secrete. Dacă nu voia s-o piardă, trebuia să renunţe cât mai repede cu putinţă la viaţa mizerabilă pe care o ducea.

Documentele pe care i le adusese subsecretarului furnizau detalii secrete ale originii sumei de zece milioane de dolari din operaţiunea Iran-contra, pe care el şi alţii o deturnaseră din profiturile obţinute pe droguri şi-o vârâseră în conturi discrete la BECI. O dată ajunşi în sistemul BECI, banii nu mai aveau stăpân. Maynard avea documente care dovedeau că acele conturi fuseseră ulterior lichidate, banii fiind însă investiţi în firmele OMNI-American şi Nonpareil International Insurance.

Cei doi bărbaţi nu scoaseră o vorbă.

Amândoi studiară cu atenţie împrejurimile.

Maynard lăsă cu un aer neglijent plicul pe bancă. Se ridică, se îndepărtă şi dispăru printre copaci.

Ajuns la Departamentul de Stat, Clare Edward intră grăbit în biroul său, aruncându-i în treacăt o privire bărbatului cu chip rigid şi ochi jucăuşi care stătea de vorbă cu secretara lui roşcovană. Femeia aşteptă să treacă subsecretarul, apoi îi zâmbi tânărului care trecuse des pe-acolo în ultima vreme. Îl găsea amuzant şi-l privea ca pe un frate, nu ca pe un potenţial prieten.

Bărbatul îi întinse un buchet de trandafiri.

— Sunt minunaţi.

— Ce-ai zice de un mic dejun împreună?

— Acum, că a venit şeful, am o grămadă de treabă. Îmi pare rău.

Subsecretarul Clare Edward stătea zâmbitor la vechiul său birou din lemn de nuc. Entuziasmul îi accelerase pulsul, în timp ce citea documentele primite de la Lucas Maynard.

Era acolo tot ce sperase el şi chiar mai mult.

Nu recunoscu numele de pe listă. Erau probabil false, însă puteau fi deconspirate. Informaţiile despre numerele de conturi şi vânzările de arme şi droguri erau mai complete decât tot ce reuşiseră să confirme procurorii care anchetaseră operaţiunea Iran-contra.

Telefonă la biroul secretarului de stat, îl găsi pe primul asistent şi-i spuse că era vorba despre o chestiune urgentă. Asistentul îi programă o întâlnire pentru orele 10:10, în dimineaţa zilei următoare.

Subsecretarul îşi văzu de treburile obişnuite. Într-un târziu, când Maynard sună, glasul cultivat al lui Edward exprima o amabilitate ieşită din comun.

— Asta-i marfa adevărată, Lucas. Am stabilit o întâlnire cu Waren pentru mâine dimineaţă. Pregăteşte restul informaţiilor. Dacă sunt la fel de tari ca astea, o să ne distrăm pe cinste.

Lucas Maynard vorbi pe un ton iritat:

— Nu mai vezi nimic până când nu facem târgul. Imunitate deplină.

— Excelent.

Hughes Bremner se alfa în biroul lui de la Langley. Gordon îi telefonase ca să-i dea vestea bună despre testul de treizeci şi unu de kilometri al lui Liz.

— Ai făcut o treabă bună ajutând-o să progreseze. Cum i s-a părut kilometrul suplimentar?

— Mai întâi a fost furioasă că am păcălit-o, pe urmă, foarte mândră că a reuşit să-l parcurgă.

Bremner chicoti. Mândria şi vanitatea aveau s-o distrugă şi să-i aducă lui un succes mai presus de cele mai nebuneşti vise.

— Cum se comportă în general, Gordon?

— S-a calmat, domnule. N-a găsit decât nişte piste moarte. Nu

mai are cum să pătrundă în baza de date.

— N-o fi ea vreun mare hacker.

— Nu, domnule, recunoscu Gordon de la celălalt capăt al firului. Când doriţi să încep etapa următoare?

Bremner se gândi o clipă.

— Mâine o să fiu la Paris. Mă întorc poimâine. Începe atunci. Vreau să fiu aici ca să supraveghez situaţia. Dar, nu uita, nu ne putem permite nici o greşeală. Mai ales acum, când suntem atât de aproape.

La prânz, o transcriere a conversaţiei telefonice dintre Lucas Maynard şi subsecretarul Clare Edward sosi la biroul lui Edward. Pe măsură ce o citea, Bremner devenea tot mai furios şi mai alarmat.

Lucas Maynard cerea imunitate, iar subsecretarul ducea informaţiile primite de la el secretarului de stat!

Pe Bremner îl trecură fiori reci.

Ce ştia exact Maynard? Ce încerca să vândă în schimbul imunităţii? Nu putea fi vorba despre operaţiunea din Franţa. Nici măcar consilierii lui Bremner nu ştiau nimic despre ceea ce avea să fie cea mai importantă operaţiune din cariera lui – GRANDEUR. Le dăduse deja destul. GRANDEUR va reprezenta triumful lui suprem. Va zgudui Europa din temelii şi va năuci Statele Unite. Lucas Maynard ştia multe. Numai detaliile afacerii Sterling-O'Keeffe i-ar fi distrus pe toţi, la fel ca şi operaţiunea GRANDEUR.

Studie din nou transcrierea şi raportul anexat. Unul dintre agenţii lui Bremner, al cărui teritoriu de competenţă includea Statele Unite, îl supraveghease pe subsecretarul Edward. Omul raportase sosirea precipitată a lui Edward la biroul lui, cu plicul sub braţ, iar transcrierea convorbirii telefonice confirmase importanţa documentelor.

Dar nici supravegherea, nici agentul lui Bremner de la Departamentul de Stat nu reuşiseră să stabilească unde dispărea Maynard timp de mai multe ceasuri. Bremner nu mai putea aştepta. Trebuia să se ocupe el însuşi de treaba asta.

Cu ani în urmă, începuse să invite anumiţi colaboratori după-amiază la o gustare şi o cafea, în austerul său birou de la etajul şapte. Invitaţiile la aceste întruniri erau râvnite cu înfocare de subordonaţii ambiţioşi. Bremner se afla aproape de vârful ierarhiei şi împărţea cu zgârcenie veşti şi sugestii importante pentru carieră, cu precizia unui agent de pariuri din Las Vegas.

Toţi ştiau că aveau de câştigat făcându-i curte lui Bremner.

Îi telefonă lui Maynard şi-l invită la el în birou la o cafea.

— Doar noi doi, Lucas, preciză el.

Maynard fu de acord. Un refuz l-ar fi pus în gardă pe Bremner.

După zece minute, Maynard era la uşa lui.

— De mult timp n-am mai stat de vorbă, Lucas, îl întâmpină Bremner, indicându-i cu un gest elegant canapeaua şi fotoliile grupate în jurul unei măsuţe pentru cafea cu tăblia din gresie, aflate în dreptul ferestrei dincolo de care se întindea pădurea.

— Ai fost ocupat, Hughes. Amândoi am fost.

Maynard se instală într-un fotoliu cu spatele la peisajul împădurit şi cu faţa la uşă.

— Ai mai slăbit.

Bremner turnă cafea în ceştile de Havilland.

— Până acum, nouă kilograme. Din cauza diabetului.

— A, da.

Bremner puse ceştile pline pe măsuţă. Lângă ele aşeză câte un şervet din pânză. Frişca şi zahărul erau tot în vase din porţelan de Havilland. Exista şi o tavă din argint plină cu sandvişuri. Aranjase totul singur, considerând că atenţia pe care-o acorda personal servirii oaspeţilor îi făcea să se simtă mai importanţi şi să fie mai receptivi la sugestii.

— Mă gândeam la afacerea Sterling-O'Keeffe şi la operaţiunea MASCARADA.

Bremner stătea vizavi de Maynard, astfel încât putea privi pe fereastră.

— Ai vreo îndoială în privinţa asta?

Un semnal de alarmă se declanşă în mintea lui Maynard. Nu discutaseră niciodată despre Sterling-O'Keeffe la Langley. Niciodată. Se întâmplase ceva? Ceva asupra căruia Bremner voia să păstreze tăcerea? Sau descoperise ce punea Maynard la cale cu subsecretarul?

Bătrânul agent sorbi calm din cafea.

— Pusă de tine, asta-i o întrebare ciudată. Sterling-O'Keeffe e creaţia ta. Ne-ai făcut bogaţi precum Midas. De ce-aş avea îndoieli?

Bremner zâmbi.

— Tu să-mi spui.

Maynard puse ceaşca pe măsuţă şi îşi încrucişă braţele peste pieptul masiv.

— N-am îndoieli, Hughes. Decât în legătură cu mine.

Îmbătrânesc. Poate că e momentul să renunţ.

— Să te pensionezi?

— Ni se întâmplă tuturor.

— Cu excepţia starurilor din hol.

Hughes Bremner nu uita niciodată stelele simple, în cinci colţuri, incrustate în peretele holului de la intrare. Fiecare dintre cele aproape şaizeci de stele simboliza un agent operativ mort la datorie, dar numai jumătate dintre ei erau trecuţi în cartea de onoare aflată lângă zid. Numele celorlalţi rămâneau la fel de secrete ca şi misiunile care le fuseseră fatale. Cuvintele dăltuite în marmura de deasupra stelelor spuneau totul: „În onoarea acelor americani care şi-au dat viaţa pentru ţara lor”.

Ţara! De aceea se înrolase Hughes Bremner în CIA, ca de altfel toţi cei care sosiseră la bord în anii ’50. Fuseseră idealişti. Bremner ar fi dat orice ca să devină una din acele stele. La începutul războiului rece, tânjise după asta. Nu după moarte, ci după glorie. Pe-atunci, America îşi cunoştea duşmanii şi avea curajul să-i urmărească neîncetat.

Anii ’80 fuseseră altfel. Când Bremner organizase vânzările de arme către Iran şi vânzările de droguri către Statele Unite pentru a-i finanţa pe contras – *contra-revolucionarios* – din Nicaragua, noile legi americane îl transformaseră într-un infractor. Atunci descoperise că ţara lui, cândva glorioasă, se aflase, vreme de trei decenii, într-o groapă de gunoi.

Măreţele State Unite ale Americii fuseseră ruinate, catalogate drept inofensive de către radicali, aşa-zişii altruişti şi Congresele liberale.

Avusese o revelaţie dureroasă: n-avea rost să se prăbuşească şi el. Aceea nu mai era ţara *lui.* Venise vremea să aibă grijă de el însuşi. În secunda acelei decizii finale se simţise cum trebuia să se fi simţit acel strămoş al lui „negustor de mierle” – un renegat. Tot în acea clipă, o nouă convingere îl transformase lăuntric şi dăduse forma finală destinului său: dacă urma s-o facă, avea să meargă până la capăt. Avea să devină atât de bogat şi de puternic, încât nimeni să nu-l mai poată atinge vreodată.

Ca lider al grupului Mustang, Hughes Bremner era şeful unei divizii a CIA – un cavaler medieval cu o feudă proprie. Oamenii din vârful ierarhiei – directorul CIA şi cei trei adjuncţi ai săi – aveau prea multe lucruri de supravegheat. Ca urmare, îi binecuvântau pe şefii de divizie, asemenea lui Bremner, cu încrederea lor şi se aşteptau ca ei să acţioneze independent, fără

ca cineva să le privească peste umăr. Asta însemna un cec în alb, iar Bremner şi cei patru adjuncţi ai săi nu erau fraieri. Celebrul caz al cârtiţei KGB Aldrich Ames îi făcuse doar ceva mai atenţi. Fiecare problemă avea o soluţie, fiecare regulă avea o fisură.

— Noi n-o să murim în spatele unui birou, zise Lucas Maynard.

— Sunt al naibii de sigur că nu.

Bremner privi dincolo de Maynard, pe fereastră. Sosise momentul să-i întindă cursa.

— Ne întoarcem cu multă vreme în urmă. Spune-mi, îţi lipseşte războiul rece?

Maynard păru profund răscolit de întrebare.

— O, Doamne, da. Pe-atunci ştiam să-i deosebim pe băieţii buni de ăia răi. Tot tapajul ăsta de-acum despre informaţiile care nu sunt raportate cu exactitate la vârf mă face să râd. Ei cred că-i o chestiune nouă. Îţi aminteşti în ’57 şi ’58, când conduceam operaţiunea aia sub acoperire pentru a-l răsturna pe Sukarno? Noi am raportat doar ce voia Langley să audă Washingtonul. I-am minţit pe ambasadorii care au încercat să ne oprească. Pe urmă am aranjat să fie rechemaţi la posturi dacă-şi vedeau de treburile lor. Pe noi ne durea în cot. Şi ăsta-i doar un incident. Dacă-mi lipseşte războiul rece? Ce dracu’, sigur. Era mult mai simplu. Şi-atât de palpitant. Puteam să facem ceva. Eram uniţi pentru libertate şi pentru democraţie.

— Războiul rece a dat un ţel Statelor Unite.

Bremner îşi înălţă chipul aristocratic şi zâmbi.

— Noi eram tot ce nu era tabăra cealaltă. Îţi aminteşti când Ike a trebuit să ceară sprijin pentru construirea reţelei de autostrăzi interstatale? Spunea că era necesară pentru evacuarea oraşelor în caz de război nuclear. Şi atunci când Kennedy a hotărât că aveam nevoie de o ştiinţă avansată şi de ore de educaţie fizică în şcoli? A afirmat că toate astea erau necesare ca să-i batem pe sovietici. Acum realizăm atât de puţin.

Privirea lui Lucas Maynard era înceţoşată. Bremner înţelese că stabilise relaţia pe care-o urmărise. Maynard păşise în capcana lui.

Acum, Bremner avea să aştepte. Asta era metoda: să-l faci pe celălalt să se simtă confortabil şi îndatorat, să găseşti un teren comun de discuţie şi pe urmă să taci. Curând, tăcerea trebuia umplută şi, deseori, oaspetele dădea glas gândurilor din mintea lui. În cele din urmă, Maynard zise:

— Te-ai gândit vreodată, Hughes, că vreme de cincizeci de ani Companiei i s-a cerut să lucreze cu scursurile omenirii? Magia. Lorzii drogurilor, de la Miami până la Hong Kong. Generalii care violau legile propriilor ţări pentru bani şi putere. Se aştepta din partea noastră să ne amestecăm printre ticăloşi, să ne aliem cu ei când era nevoie, dar fără a coopera prea strâns.

— Era o altă lume, Lucas. Deloc plăcută.

Chipul lui Maynard era încordat. Ce-l deranja? Bremner era tentat să-l încurajeze să fie sincer, dar nu ţinea. Maynard asistase la prea multe interogatorii, condusese el însuşi destule. Ar fi devenit bănuitor.

Bremner respira regulat, aşteptând. Oare Maynard va continua? Acesta puse ceaşca de cafea pe măsuţă de parcă ar fi lăsat din mână o greutate. Apoi se uită drept în ochii şefului de divizie şi Bremner avu o clipă impresia că era pe cale să dea glas celui mai mare secret al său. Maynard îşi privi însă ceasul.

— Ai o întâlnire?

Bremner trăia cu senzaţie rară: surpriza.

— Iartă-mă, Hughes. Ai sunat târziu şi n-am putut s-o anulez.

— Trebuie să fie ceva important.

Vorbea cu blândeţe, dar îi venea să-i zdrobească faţa grasă, de diabetic a lui Maynard. Maynard ştia că trebuia să prezinte o scuză mai presus de orice bănuială.

— Informatorul meu de la fosta Stasi. Ştii ce speriat e. Nu vreau să-l pierd, pentru că este una dintre cele mai serioase surse de informaţii din interiorul Guvernului german.

— Sigur, zise Bremner cu răceală. E foarte important.

— Voiai să-mi mai spui ceva, Hughes? Maynard se ridică. Nu mi-e foarte limpede pentru ce m-ai chemat aici.

Se ridică şi Bremner. Ticălosul tocmai încercase să răstoarne situaţia în favoarea lui, zise el.

— Îmi place să ţin legătura cu prietenii mei. Ştii asta, Lucas.

— Aşa. Păi, m-am simţit ca pe vremuri. În vremurile bune.

Nu cred că-şi amintesc mulţi de ele.

— Din nefericire, aşa este.

Bremner zăbovi în pragul uşii, în timp ce vechiul său aliat se îndrepta spre ascensoare, păşind hotărât. Pentru prima dată după mulţi ani, Hughes Bremner era nervos.

11

Kughes Bremner aşteptă treizeci de minute, timp suficient pentru ca Maynard să ajungă în biroul lui, să facă act de prezenţă şi să plece la întâlnirea pe care-o avea.

Dacă avea vreuna. Dacă nu cumva o inventase în ultima clipă ca să iasă din rahat, fiindcă simţise capcana.

Bremner formă numărul lui Maynard. Îi răspunse secretara. El ceru să vorbească cu Maynard.

— Îmi pare rău, domnule. A plecat de la birou.

— A, da. Unde anume? Am uitat…

— La o întâlnire cu informatorul lui german, domnule.

Deci Maynard spusese adevărul. Asta nu-l făcu pe Bremner să se simtă mai bine. Dezgustul i se urca în gât, amar precum fierea. Era pe cale să facă un comentariu sec, politicos, când îi trecu prin minte o ultimă întrebare.

— Ţi-a spus despre întâlnire înainte să vină la mine? întrebă Bremner. Sau după?

— O, înainte, domnule. Mi-a cerut să-l sun, dacă întâlnirea cu dumneavoastră s-ar fi prelungit până aproape de ora întâlnirii cu germanul.

La naiba. Bremner fusese sigur că întreaga poveste fusese născocită de Maynard ca să aibă un motiv plauzibil să plece. Încercă o întrebare finală:

— Când a stabilit germanul întâlnirea?

— Cred că domnul Maynard a stabilit-o. Trebuie să fi fost ceva neaşteptat.

— Neaşteptat?

— Cam aşa. După ce a plecat, am înţeles că a renunţat la o întâlnire cu medicul lui. Nu ratează niciodată consultaţiile astea. Ştiţi, are diabet. Presupun că a vorbit cu germanul cu câteva minute înainte de întâlnirea cu dumneavoastră, sau…

Bremner zâmbi. Maynard era încă bun, însă de data asta nu îndeajuns de bun. Maynard aranjase întâlnirea, bănuind că ar fi putut avea nevoie de o scuză ca să plece din biroul lui Bremner.

Vocea secretarei tremura.

— Domnule… s-a întâmplat ceva? Adică, toate întrebările astea despre programul domnului Maynard…

Bremner aflase destul. Totul se lega: micul dejun al lui

Maynard cu subsecretarul, solicitarea imunităţii şi plicul care-l entuziasmase atât de mult pe subsecretar. Exista o singură concluzie logică: Lucas Maynard păstrase nişte documente.

— De fapt, s-a *întâmplat* ceva, Mildret, zise Bremner pe un ton binevoitor. Eram îngrijorat de diabetul lui Lucas. Crezi că munceşte prea mult?

— O, domnule Bremner, câtă dreptate aveţi…

El asculta absent, în vreme ce femeia îi recita un pomelnic de griji legate de sănătatea lui Maynard. Mintea lui ţesea deja planuri.

Nu exista nimic mai rău decât un trădător, iar Lucas Maynard era un trădător. În alte împrejurări Bremner şi-ar fi putut permite luxul de a continua să-l supravegheze pe Maynard, de a încerca să afle motivul trădării sale. Exista întotdeauna un motiv, care putea fi folosit pentru a neutraliza un duşman. Dar nu acum. Acum nu-şi putea permite riscuri inutile, greşeli sau compromiterea MASCARADEI sau a operaţiunii sale personale din Franţa GRANDEUR.

De îndată ce scăpă de secretara lui Maynard, Hughes Bremner îl sună pe Sid Williams folosind linia protejată.

— Maynard a furat documente oficiale ultrasecrete de maximă importanţă, îi spuse Bremner subordonatului său. E o fisură gravă în securitatea naţională şi în operaţiunea MASCARADA. Trebuie să obţinem documentele şi să-l reducem la tăcere. Fă tot ce e necesar. Asta include să te ocupi imediat şi de subsecretar.

La orele patru după-amiază, limuzina îl luă ca de obicei pe subsecretarul Clare Edward de la Departamentul de Stat, ca să-l ducă la casa lui în stil clasic din Georgetown. Plicul primit de la Lucas Maynard era încuiat în servietă. Se gândise să-l lase în seiful de la birou, dar prea mulţi oameni aveau acces la el.

De fapt, prea mulţi oameni aveau acces la biroul lui. Chiar în după-amiaza aceea apăruse un om nou de la serviciul de securitate, care-i făcea curte secretarei în timp ce el îşi băga documentele în servietă. Îi ceruse omului să plece. Tipul se scuzase însă…

Nu, nu putea lăsa documentele explozive ale lui Maynard la birou. Voia bomba aia doar pentru el. Va dormi cu documentele sub pernă.

Când limuzina opri în faţa casei cu faţadă din gresie, el hotărî

s-o sune pe noua funcţionară de la documentare şi s-o invite în acea seară la el. Era o puştoaică delicioasă, abia ieşită de pe băncile şcoli. Lui îi plăceau puştoaicele. Erau aşa de previzibile.

În vreme ce limuzina se îndepărta, Edward porni pe trotuar. Gândul la tânăra lui invitată îl făcea să meargă cu paşi vioi.

Auzi un zgomot şi se întoarse.

Un tânăr blond cu role venea în viteză spre el. Subsecretarul observă sticlirea unei lame argintii de cuţit şi îl cuprinse frica. Întinse o mână, inutil şi prea târziu. Cuţitul îi crestă palma şi se înfipse sub capul pieptului. Patinatorul se prăbuşi peste el.

Subsecretarul fu cuprins de durere. Nu se putea mişca.

Tâlharul îi scotoci buzunarele şi-i luă portmoneul, ceasul Rolex şi două inele cu diamant. Apoi înfipse cuţitul mai adânc, îl trase şi se ridică.

Subsecretarul înălţă o mână tremurândă. Voia să strige, să-i spună hoţului să se oprească. Dar nu putea. Durerea se transformă într-o vagă senzaţie de greaţă. Sângele cald îi umplu gura. Într-un moment de luciditate, hotărî că totul era în regulă. Viaţa devenise fără sens. Şi când te gândeşti că el aşteptase nerăbdător să se întâlnească cu o adolescentă. Închise ochii, în timp ce hoţul se îndepărta în fugă. Ultima imagine pe care-o văzu fu cea a servietei lui din piele cafenie, pe care tânărul o ţinea strâns la piept.

În aceeaşi după-amiază, Lucas Maynard păşea tiptil pe podeaua din apartamentul lui Leslee Pousho din Arlington. Fusese un prost. Îl subestimase pe Hughes Bremner. Simţise asta în biroul acestuia, iar impresia îi fusese confirmată când ajunsese la el acasă.

Sid Williams şi Matt Lister îl aşteptau. Folosiseră noul şperaclu cu laser ca să pătrundă în casă. Dacă n-ar fi avut reflexul format în anii de activitate şi pistolul, n-ar fi reuşit să scape.

Când ieşise din garaj, îndreptându-se către uşa din faţă, observase o mişcare slabă a draperiilor de la fereastră. Bătrâna pisică din curte, care nu stătea în faţa uşii decât atunci când era cineva în casă, se afla acolo. Se întorsese imediat şi fugi înapoi la maşină. În timp ce el se retrăgea, cei doi ieşiră în goană din locuinţa lui. Îl izbise pe Lister cu piciorul, obligându-l pe Williams să se retragă sub ameninţarea pistolului. Pe urmă dispăruse de-acolo.

Schiţă un zâmbet sumbru. Nici unul dintre documentele

privind firma Sterling-O'Keeffe sau operaţiunea MASCARADA nu se afla în casă. Totul era aici, în seiful de sub patul lui Leslee. Acum trebuia să-l sune pe Clare Edward. Subsecretarul trebuia să asigure protecţia şi o locuinţă sigură pentru el şi Leslee. Slavă Domnului că-l avea pe Clare Edward. Fără subsecretar, el şi Leslee n-ar fi putut ieşi din încurcătura asta.

Lucas Maynard luă receptorul şi formă numărul lui Clare Edward.

La ora 4:45, într-o intersecţie aglomerată din Georgetown, Hughes Bremner, aşezat pe bancheta din spate, privea prin oglinda laterală a limuzinei oficiale. Motorul puternic era pornit. Limuzina avea toate accesoriile de maximă securitate – caroserie blindată, podea anti mină şi geamuri fumurii antiglonţ.

Exact la ora 4:50, un tânăr blond pe role traversă în viteză strada, apropiindu-se de limuzină.

Bremner coborî geamul. Trecând în goană pe lângă maşină, patinatorul aruncă înăuntru o servietă scumpă din piele cafenie.

Servieta ateriză în poala lui Bremner.

— La Dulles, Tommy.

Bremner scoase plicul lui Lucas Maynard şi-l deschise.

Patinatorul dispăru după un colţ şi limuzina intră în trafic, îndreptându-se către aeroport. Bremner avea un loc rezervat la o cursă de noapte pentru Paris.

Bremner răsfoi la iuţeală documentele lui Maynard şi înţelese imediat ce-l făcuse pe subsecretar să saliveze de plăcere şi pe Maynard să se aştepte la imunitate. Maynard furnizase o pistă documentată a banilor spălaţi, cu suficiente amănunte ca să-i condamne pe ei toţi, să distrugă tot ce construiseră şi să dea peste cap întreaga operaţiune franceză. Maynard deţinea încă multe alte documente. Nu exista nici o aluzie la GRANDEUR. Bremner zâmbi uşurat. Măcar acea operaţiune era încă în siguranţă.

În timp ce limuzina îşi croia drum prin traficul aglomerat de la ora cinci, Bremner se relaxă şi îşi îndreptă gândurile spre cel mai important obiectiv al său. În câteva ceasuri, cele mai bune echipe de supraveghere pe care le avea urmau să încerce din nou să-l urmărească pe mijlocitorul Carnivorului până la bârlogul asasinului.

12

La Fermă era ora prânzului. Liz Sansborough se prefăcu că este preocupată de mâncarea din faţa ei. Deodată, tresări surprinsă, îşi îndreptă spatele şi se uită la Gordon.

— Mi-am uitat notele pentru cursul următor.

Se ridică de pe scaun.

— Sunt în dulapul meu. Mă întorc imediat.

Gordon se ridică cu intenţia s-o însoţească, însă ea vorbi ceva mai tare, amintindu-i că una dintre lecţiile învăţate era să acţioneze independent. Lângă ei stăteau trei cursanţi şi un instructor, care îi priveau. Gordon îi zâmbi, dădu din cap şi se aşeză la loc. Liz simţi în ceafă privirea lui întrebătoare, în timp ce ieşea din cantină.

Se uită la ceas, 12:06. O luă la fugă. Trebuia să valorifice fiecare minut. Când dădu colţul la clubul ofiţerilor, se lovi de directorul personalului.

— Scuze.

Acesta zâmbi.

— Dodgers conduc cu trei la doi.

Avea un walkman la centură şi căşti în urechi. Îmbrăcat în tricou, şort şi cu pantofi de jogging, asculta un meci de baseball în timpul programului de lucru. Omul era nebun. Liz murmură nişte scuze şi continuă să alerge spre dulapul ei.

Dacă ea avea dreptate, telefonul public pe care-l folosise în acea dimineaţă fusese interceptat. Nu existau alte telefoane în tabără. Cele individuale se aflau doar în birouri şi în cabanele personalului. Aparatul din faţa clădirii administraţiei, pe care-l folosise ea, era singurul telefon public de la Fermă.

În general cursanţii erau descurajaţi să aibă legături cu exteriorul, aşa încât Liz se îndoia că telefonul public era supravegheat doar pentru ea. Microfonul fusese probabil instalat pentru monitorizare în general. Era firesc ca vreo agenţie străină de informaţii – inamică sau aliată – să încerce să se infiltreze în acest loc ultrasecret de formare a spionilor americani.

Dar oricare i-ar fi fost scopul, microfonul înregistrase încercarea ei de-a lua legătura cu familia Walker din Santa Barbara.

Ajunsă la cabană, înşfăcă din dulap materialele deja

împachetate şi traversă în fugă pajiştea către baraca serviciului personal. Ca de obicei aceasta era încuiată, toată lumea fiind la masă ori pe teren. Exact asta dorise.

Privi cu atenţie în jur, apoi folosi şperaclul şi codul lui Gordon pentru a pătrunde în interior. Încuie uşa în urma ei şi se grăbi spre camera computerelor. Îndepărtă capacul unei întrerupător de lumină şi instală un dispozitiv ce se declanşa prin radio, pe care şi-l procurase de la atelierul de electronică. Dispozitivul ocolea întrerupătorul propriu-zis, fără să-i afecteze funcţionarea.

În spatele primului birou cu computer, sub tăblie, ascunse un casetofon, de mărimea unui plic cu chibrituri, care putea fi declanşat de la distanţă. Banda magnetică din interiorul lui conţinea o jumătate de oră de zgomote tipice unui birou – paşi pe podea, fişete deschizându-se şi închizându-se, un scaun de birou tras, păcănitul produs de cineva care lucra la o tastatură, voci înăbuşite. Luase casetofonul tot de la atelierul de electronică şi înregistrase banda în timp ce studia în biblioteca Fermei.

După ce termină, se uită la ceas. Îi trebuiseră doar opt minute. Îşi luă notele şi alergă înapoi la Gordon.

În aceeaşi noapte, când Gordon părea să se fi cufundat în somn, Liz ieşi din cabană şi se ascunse la umbra unui pin, vizavi de baraca serviciului personal. Aerul răcoros şi umed mirosea a pin şi a pământ reavăn. Departe, spre sud-est, văzu luminiţele caselor satului aflat la sud-vest.

Timpul trecea încet.

Revăzu în minte fiecare etapă a preparativelor. Nu-şi amintea să fi omis ceva. Poate că se înşela. Poate că nu exista nici un motiv ca să întindă cursa asta.

Apoi, ceva se mişcă printre copaci.

Privi atentă şi cu simţurile în alertă. Cineva dădea colţul la clubul ofiţerilor!

Liz se ghemui sub ramurile pinului. Silueta descuie uşa barăcii serviciului personal. Cu ajutorul unei telecomenzi, Liz porni dispozitivele din camera computerelor care aprindeau lumina şi puneau în funcţiune banda cu zgomote dintr-un birou.

Când silueta se strecură înăuntru, Liz se apropie de baracă, îşi puse ochelarii pentru vedere nocturnă, aprinse lanterna cu raze infraroşii şi îndreptă fasciculul verde spre fereastra încăperii cufundate în beznă.

Îl localiză pe intrus – un bărbat oprit în faţa uşii camerei computerelor, sub care se vedea o fâşie de lumină galbenă. Omul asculta zgomotele care-i spuneau că înăuntru era cineva care lucra. Liz nu-i putea vedea faţa.

Apoi bărbatul se întoarse şi bănuielile ei se confirmară: era Gordon.

Furioasă şi dezgustată, îl văzu ducându-se la unul dintre computerele din zona de primire pe care-l deschise. Ştia ce va face el în continuare: va introduce în calculator codul lui general ca să poată afla ce făcea ea în camera alăturată. Trebuia să plece înainte ca el să descopere că încăperea e goală.

Începu să fugă, copleşită de sentimentul că fusese trădată. La început, tabăra reprezentase pentru ea un izvor de speranţă. Acum devenise cu totul altceva. Cei care supravegheau telefonul public trebuie să-i fi spus lui Gordon despre încercările ei de a vorbi la Santa Barbara. Ferma îi înşelase aşteptările.

Ce anume nu voia Gordon ca ea să ştie?

Avusese încredere în el.

În sufletul ei, continua să viseze la acel Gordon în care se încrezuse şi pe care-l admirase la Santa Barbara. Acum se îndoia că povestea lor de dragoste fusese adevărată. Verighetele de aur fuseseră o idee minunată, romantică, emoţionantă şi îi întăriseră încrederea în el.

Pe urmă mai era şi Carnivorul…

După perioada de antrenament de la Fermă, îşi dădea seama cât de prefăcuţi puteau fi cei de la Langley. Poate că Gordon regizase atacul din apartamentul ei de la Santa Barbara şi măsluise dosarele în care se afirma că faimosul Carnivor o căuta. Agresorul despre care se pretindea că-l ucisese ea putea să fi folosit un lichid care imita sângele. Poate că Gordon fusese împuşcat în braţ ca să dea credibilitate incidentului… Fără acel atac şi acele dosare ea n-avea nici o probă a existenţei Carnivorului. Din câte ştia ea, nici un asasin nu încercase vreodată s-o ucidă!

Avea dreptul să ştie cine era. Oricine avea dreptul ăsta. Nu era dobândit. Nu-ţi era dăruit. Nu trebuia decât să te naşti. Iar acum, mai mult ca oricând, ea voia să ştie adevărul, fiindcă, judecând după felul cum acţiona Gordon, memoria ei pierdută trebuia să conţină nişte informaţii despre adevăratele planuri ale lui şi poate ale CIA.

În cabana întunecată, Liz se mişca rapid. Îşi prinse la centură cuţitul militar şi bidonul, înşfăcă rucsacul şi aruncă în el lanterna cu raze infraroşii, busola, cleştele de tăiat sârmă, pistolul Beretta de 9 mm şi portmoneul lui Gordon, în care erau bani şi cărţi de credit. Ochelarii pentru vedere nocturnă şi-i atârnă la gât.

Se duse la fereastră, ca să se uite după Gordon. Nu văzu şi nu auzi nimic. Întredeschise uşa.

Un pumn pătrunse prin crăpătură şi ea trânti uşa oprindu-l.

Gordon mormăi ceva şi izbi uşa, deschizând-o.

— Treci înăuntru! Nu pleci nicăieri!

O împinse cu brutalitate şi ea se clătină. Furia îi schimonosea faţa. Cuvintele lui pocneau ca un bici de oţel. Liz încălcase din nou regulile şi, mai rău, îl prostise.

Îl păcălise pe Dumnezeu.

Îl ocoli pe Gordon şi se îndreptă spre uşă. Dacă memoria era fundamentul cunoaşterii, atunci ea avea cu siguranţă memorie. *Ştia* că trebuia să părăsească Ferma.

— Plec, Gordon.

— Pleci pe dracu'!

O apucă de braţ şi o întoarse.

— Nu vreau să particip la ceea ce faci tu aici!

— Căţea! Căţea proastă şi arogantă!

Apucă curelele rucsacului, o împinse şi începu să tragă de ele în jos.

Liz reacţionă instantaneu. Îl prinse de mânecile cămăşii, îi seceră piciorul drept cu o lovitură de picior şi, folosindu-se de avântul pe care-l luase el, îl dezechilibră. Gordon căzu pe spate.

— Liz!

— Las-o moartă, Gordon.

Înainte ca el să se ridice în picioare, Liz ieşi din cabană trântind uşa în urma ei şi o luă la goană.

— Liz, iubito! strigă el de astă dată cu glasul blând, îngrijorat. Întoarce-te. Trebuie să-ţi iei medicamentul!

— Să-l ia dracu' de medicament!

Alerga în noapte, îndreptându-se către sud-vest, spre luminile satului, unde trebuia să existe un drum către civilizaţie şi către identitatea pierdută.

13

Directorul temporar al personalului Fermei, Asher Flores, dormea în cabana lui. Visa veşminte lungi de corist care-i fluturau în jurul gleznelor când fugea de la slujba de duminică dimineaţa, meciuri de base-ball în care Dodgers câştigau mereu şi poveştile amuzante pe care le spuneau unchii lui atunci când familia se aduna la Rosh Hashanah.

Deodată, cineva îi scutură umărul.

Încercă să se întoarcă la adăpostul viselor, dar zgâlţâiala deveni mai puternică. Deschise ochii. Gordon Taite stătea lângă patul lui, ţinând în mână o lanternă aprinsă.

— Încetează.

Asher se răsuci în pat.

— Scoală-te, Flores.

Taite îl scutură din nou.

— Am dat două mii de dolari pe lucrarea dentară. Îmi plăteşti tu nişte punţi noi? Şterge-o.

— Scoală-te! E un ordin!

Asher deschise iarăşi ochii.

— Nu suntem în armată, Taite. Scuteşte-mă.

Apoi se sculă, mormăind şi înjurând. Gordon Taite era cu un grad mai sus în ierarhia de la Langley. Cu altă ocazie, i-ar fi repetat lui Taite îndemnul de-a o şterge. Era atât de scârbit de Fermă, încât îi venea să vomite. Locul ăsta îl înnebunea. Era mai mult decât plictisitor. Ce dracu', până şi Dodgers pierdeau. Dacă Bremner avea de gând să-l pedepsească ţinându-l în Statele Unite, măcar Dodgers să aibă un sezon bun.

Asher îşi puse cămaşa, trase fermoarul pantalonilor şi îşi încheie cureaua. Avea un corp puternic, vânjos pe care hainele îl acopereau ca nişte aşternuturi mototolite. Pentru el, eleganţa era prioritatea zero.

— În regulă, care-i treaba? întrebă el străduindu-se să adopte un ton binevoitor.

Pe urmă văzu sângele din părul lui Taite.

— Ce s-a întâmplat? Ai trezit pe cineva mai puţin amabil?

— O să-ţi spun când ajungem la serviciul de securitate. Gordon Taite n-are simţul umorului.

— Asta înseamnă… ghete sau pantofi de tenis?

— Ghete.

— Grozav, mormăi Asher. Exact ce-mi doream. O plimbare la miezul nopţii.

Încălţă ghetele şi-şi legă şireturile.

— Ai putea să faci ceva treabă, Flores. Lumea a început să vorbească.

Flores rânji. Sprâncenele lui negre, stufoase se îmbinară. Gordon Taite se referea la incursiunile lui cu camionul de gunoi al taberei, cu casetofonul dat la maximum, astfel încât să audă toţi când conducea Dodgers şi la lipsa lui generală de interes faţă de munca de director interimar al personalului. Sigur, comisese şi alte delicte, minuţios plănuite, dar nu şi le putea aminti acum. În orice caz, poate că zvonurile aveau să ajungă la Hughes Bremner, iar acesta să înceapă să fie îngrijorat de pagubele pe care le putea aduce Fermei.

— Deci au început să vorbească, da?

Asher mergea în faţă, spre serviciul de securitate.

— Şi ce spun?

— Că ţi-ai pierdut minţile.

Rânjetul lui Asher se accentua. Ştia că Gordon Taite îl dispreţuia. Dar Taite era un încuiat pe care nu-l plăcuse niciodată. Era genul de om care îl pupa în fiind şi făcea pe el. Pe dinafară numai farmec, dar pe dinăuntru nici o valoare. Nu te puteai încredere în canalii ca Gordon Taite.

— Sper că i-ai raportat lui Bremner, spuse Asher.

— Sigur.

Asher chicoti în sinea lui. Poate că viitorul îi surâdea.

— Unde ţi-e protejata – frumoasa aia cu picioarele lungi? A dat peste mine azi, ca să zic aşa. Dacă tot o să stau treaz toată noaptea, aş prefera să mă uit la ea, nu la tine.

Gordon Taite răsti cu glasul spart:

— Liz a dezertat. Am nevoie de tine ca s-o aduci înapoi.

Asher Flores îndeplinise multe misiuni după cum îl tăiase capul şi, drept pedeapsă, Hughes Bremner îl trimisese în tabăra aia mică şi nesuferită de pe pământul nimănui. Asher nu se împăca uşor cu disciplina. De fapt, o tolera profitând cât putea de puţinele plăceri pe care le avea, eschivându-se de la corvezi. Până la urmă trebuia să apară o nouă situaţie de urgenţă şi atunci Bremner va fi nevoit să-l trimită înapoi la munca de teren.

Poate că asta era ocazia aşteptată.

— Vorbeşte-mi despre Liz... Sansborough, aşa o cheamă, nu?

Asher împinse uşa serviciului de securitate, unde un şir de monitoare instalate pe pereţi arătau în infraroşu diverse locuri din tabără.

— Vezi asta?

Gordon Taite îi arătă un punct care pâlpâia pe ecranul radarului. Punctul se îndrepta spre sud-vest.

— Ea e. A fost cândva un agent bun, pe urmă a avut nişte probleme psihiatrice. Avem nevoie de ea pentru o operaţiune specială. Doctorul aprecia că o să se descurce. Oricum, ne-am fi dat seama la antrenament. Ei bine, am aflat, fir-ar să fie. L-am sunat pe doctor. Vine încoace cu avionul.

— Liz a clacat?

Gordon Taite încuviinţă.

— În seara asta, în mod sigur, n-a mai rezistat. Cu-atât mai rău. Trebuie s-o aducem înapoi, ca să-i puteam aplica din nou tratamentul.

Asher se uită cu atenţie la punctul luminos.

— Pare că se îndreaptă spre Zece Scalpuri, satul aflat la sud-vest.

În vreme ce Gordon privea ecranul, Asher trase un scaun, se aşează, îşi puse picioarele pe un birou şi continuă să se uite la ecranul radarului, ignorând privirea dezaprobatoare a lui Taite. Când acesta deschise gura, Asher spuse repede:

— N-are rost să bâjbâim pe întuneric. O s-o prindem după ce se opreşte undeva. Vrea cineva nişte cafea? În noaptea asta, drogul cel mai bun e cafeina.

În vreme ce alerga prin întuneric, Liz se gândea la Gordon. Cu siguranţă că alertase serviciul de securitate. Dar dacă o făcuse, de ce nu se dăduse alarma? Nu înţelegea. Poate că Gordon îşi proteja mândria sau avea altă metodă de-a o prinde...

Îngrijorată, încetini ritmul străduindu-se să găsească un răspuns. Respira greu, nu atât din pricina efortului, cât din cauza gândului că Gordon o trădase. Avea de parcurs un drum lung şi greu, aşa că trebuia să-şi conserve energia.

Traversa cu iuţeală zona, uitându-se după senzori şi video-camere, întrebându-se când avea să se declanşeze alarma. Şi pentru că alarma nu suna, se întreba ce însemna asta. Urcă câteva pante şi traversă pajişti. Sări peste pâraie înguste de vară, alimentate de zăpada topită sus, pe Munţii Stâncoşi. Din

când în când, auzea animale zbughind-o prin tufişuri. La un moment dat, văzu o turmă de căprioare profilându-se în lumina lunii. În faţa ei se ivi o construcţie a Fermei, un turn de paraşutism. Îl ocoli. Nu remarcă nici un dispozitiv care să-i poată depista sau observa prezenţa. Poate că sistemul de securitate se limita la perimetrul taberei.

Ajunse în cele din urmă la zidul înalt, din beton masiv, care înconjura zona. Pe creasta lui erau colaci de sârmă ghimpată. Îşi puse ochelarii pentru vedere nocturnă şi plimbă fasciculul lanternei cu infraroşii pe zid şi printre arbori, căutând videocamere, senzori, santinele. Descoperi o videocameră şi ceva mai departe alta. Amândouă erau instalate la înălţime pe copaci, astfel încât puteau supraveghea segmente parţial suprapuse din zid, însă nu puteau distinge imagini aeriene.

Liz se aşează pe covorul din ace de pin, meditând la situaţia în care se afla. Într-un târziu, găsi o soluţie. Vârî mâna sub acele de pin, până la pământul umed de dedesubt. Plouase în acea săptămână şi sub stratul de ace pământul era încă moale.

Luă o mână de pământ şi se căţără în primul copac şi mânji lentila videocamerei. Procedă la fel şi cu cealaltă. Cu puţin noroc, pelicula de noroi ar fi părut un strat obişnuit de praf, iar dacă ar fi venit cineva s-o cureţe – ori s-o caute pe ea – ar fi avut de cercetat mai mult de o sută de metri.

Se dădu jos şi se căţără pe partea de zid supravegheată de a doua videocameră. Fără să atingă sârma ghimpată, se menţinu în echilibru pe marginea de beton şi plimbă fasciculul infraroşu de-a lungul zidului. Descoperi nişte cutii metalice, fixate pe tijele de care era legată sârma ghimpată. Detectori de vibraţie. Dacă ar fi tras cineva de sârmă, o alarmă ar fi avertizat imediat serviciul de securitate.

Trase adânc aer în piept şi tăie cu cleştele o sârmă groasă. Se uită la ceas şi, după şaizeci de secunde, tăie sârma la şaizeci de centimetri spre dreapta. Intervalul de timp era suficient de lung pentru ca serviciul de securitate să creadă că scurtele vibraţii erau provocate de vânt, păsări ori de vreo veveriţă mai curajoasă în cazul în care n-avea ghinion.

Cu gesturi sigure, vârî cleştele în rucsac, ridică porţiunea de sârmă tăiată, se târî prin spărtură şi puse apoi sârma la loc.

Se lăsă pe partea exterioară a zidului. Cineva îşi va da seama până la urmă că sârma fusese tăiată, dar atunci ea va fi departe. Porni în marş forţat pe o creastă lungă, pe urmă coborî într-o

vale, spre satul ale cărui lumini le zărise. Când răsăritul colora cerul în roz şi în galben, ea ajunse la periferia localităţii. Tânjea după un duş şi un somn bun la singurul motel din zonă, însă asta i-ar fi oferit lui Gordon şansa s-o găsească.

Transpirată şi epuizată, Liz respira profund, savurându-şi libertatea. Se felicită că învăţase bine lecţiile Fermei şi-ale lui Gordon. Acum avea două obiective: să afle ce însemnau amintirile ei, dar şi ce-i făcuse Gordon şi – poate şi mai important – de ce.

N-avea de gând să-l lase pe ticălosul ăla să scape nepedepsit pentru ceea ce punea el la cale, indiferent ce-ar fi fost.

Partea a doua
Asher Flores

14

Liz traversă în grabă satul de munte, mergând pe şoseaua îngustă. După vreo patru sute de metri, auzi motorul unui vehicul apropiindu-se dinspre sud. Ieşi de pe şosea şi se adăposti în pădure. Sudoarea îi năpădi fruntea. Rămase în aşteptare.

Apoi îl văzu – un Jeep, fir-ar să fie. Putea fi de la Fermă. Se retrase iute printre copaci.

Auzi Jeep-ul frânând.

Cu tâmplele zvâcnindu-i, Liz se întinse pe burtă şi începu să se târască printre tufe. În spatele ei auzi voci de bărbaţi, tropăituri şi trosnete de ramuri rupte. Indivizilor părea să nu le pese de zgomotele pe care le făceau. Asta o îngrijora cel mai mult.

Hainele i se lipiseră de trup din cauza transpiraţiei. Respira greu, copleşită de frică. Ajunsese la vreo treizeci de metri de şosea când auzi zgomote în faţa ei, în dreapta şi în stânga.

Liz se întoarse. Dacă reuşea să ajungă la şosea, ar putea fugi cu Jeep-ul.

Brusc, se aşternu tăcerea. Nici măcar păsările nu mai cântau. Liniştea devenise sinistră, apăsătoare.

Liz încremeni, scăldată în sudoare. O creangă trosni în faţa ei. Îşi reluă mersul târâş înapoi. Repede. Departe de acel zgomot.

În clipa următoare Gordon îi sări în spinare aproape sufocând-o. În acelaşi timp, din partea opusă directorul personalului se aruncă spre ea.

Liz se zbătu, încercând să-şi recapete respiraţia.

Bărbaţii o întoarseră cu faţa în sus. Directorul personalului stătea pe picioarele ei. Gordon i se aşezase pe piept.

— Ce naiba, Gordon! Dă-mi drumul!

Liz încercă să-şi elibereze braţele.

— Calmează-te, Liz, îi ordonă doctorul Levine, care apăru dintre copacii din faţă.

— Ce cauţi *dumneata* aici?

— Nu mai eşti tu însăţi, Liz.

Doctorul puse jos geanta neagră şi scoase o seringă hipodermică.

— Dumnezeule! Ce vreţi să-mi faceţi?

Se uită înnebunită la seringă, apoi la doctor.

— Ai nevoie de un calmant, iubito, ca să-ţi revii, spuse Gordon pe un ton liniştitor.

— Dă-mi drumul!

Liz dădu din picioare şi se zbătu, dar Gordon şi Flores o ţintuiră la pământ.

— Ţineţi-o nemişcată! Altfel nu-i pot face injecţia.

Medicul se învârtea în jurul ei.

— Las-o mai moale, cucoană. Noi suntem trei. N-ai cum să scapi.

Vorbise Asher Flores, omul cu faţă colţuroasă, păr şi sprâncene stufoase.

— Ticălosule, ţipă ea. Ăştia trebuie să mă fi drogat…

Gordon îi astupă gura cu palma.

— Acum, doctore!

Doctorul Levine îi înfipse acul în coapsă. În câteva secunde, Liz simţi efectul tranchilizantului. Moleşeala o inunda ca o baie fierbinte. Auzi glasul doctorului. Se întoarse să-l privească, să-şi amintească… ceva… însă pleoapele ei refuzau să se ridice.

— E teribil degetul ăla îndoit, spuse Asher Flores, directorul personalului. Ce s-a întâmplat?

— Şi l-a rupt acum câteva săptămâni. Şi-a pierdut cunoştinţa, doctore? Soarele s-a ridicat pe cer. Trebuie să plecăm de aici.

Liz simţi cum cineva îi ia pulsul. Prin ceaţa din mintea ei desluşi glasul doctorului Levine:

— Puteţi fi liniştiţi, băieţi. Doarme dusă.

Asher Flores îşi lua micul dejun la cantina taberei, gândindu-se în acelaşi timp ce să facă. Pentru el, marile probleme – cum ar fi Viaţa, cu majusculă – erau chestiuni rezolvate. Rămâneau mărunţişurile ca de pildă cu ce să-şi umple timpul.

Mărunţişurile îl scoteau din minţi.

În vârstă de douăzeci şi nouă de ani, Asher era fiul unei evreice provenite din Polonia şi al unui mexicano-american, catolic. Crescuse mâncând pască şi turte de mălai, rulade şi clătite mexicane. Se dusese şi la biserică şi la templu până la

vârsta de opt ani, când refuzase să mai meargă. Înţelesese că părinţii lui sperau să aleagă într-o bună zi între cele două religii.

În vremea aceea familia lui locuia în vulcanicul cartier South-Central din Los Angeles, unde focurile de armă trase din maşini şi crimele pasionale erau distracţia sfârşitului de săptămână. În şcoala elementară se înhăitase cu nişte derbedei vietnamezi, aşa că părinţii lui se mutaseră într-o localitate mai selectă, Mission Viejo din Orange County. Acolo se împrietenise cu trei băieţi, francezi de origine, care fluturau steagul Franţei în fiecare zi, în afară de Patru Iulie, când înălţau drapelul american în chip de omagiu faţă de noua lor patrie. Asher apreciase acest lucru şi îi ajutase să înfiinţeze o echipă de fotbal la şcoală, iar ei îi dăruiseră un tricou cu Turnul Eiffel imprimat în culori vii.

La liceu, bunul lui prieten fusese un băiat din Germania Federală. În colegiu, la Universitatea California, din San Diego, studiase relaţii internaţionale, ca să poată cunoaşte oameni din cât mai multe ţări. Acolo îl recrutase Compania. Îi plăcuse felul cum îl abordaseră: ajută-ne să răspândim democraţia în întreaga lume.

În timpul scandalurilor din anii ’80 se aflase în Europa, aşa că ratase operaţiunea Iran-contra. La fel ca toată lumea urmărise audierile şi procesele în ziare şi mai aflase câte-o bârfă picantă de la ceilalţi agenţi, dar nu înţelesese niciodată de ce ar fi comis cineva din Companie ceva atât de ilegal, atât de stupid.

Asher se mândrea că era unul dintre cei mai buni agenţi operativi ai lui Hughes Bremner. Îi plăcea până şi ideea că noul director al CIA era o femeie. El credea în Langley. Scopul acţiunilor sub acoperire era să-i lumineze pe cei neinformaţi, să le ofere oamenilor o nouă perspectivă asupra lumii, să susţină democraţiile fragile şi să se asigure că intenţiile ostile eşuau.

Ce era rău în asta?

Asher avea un suflet şi nişte ţeluri oneste.

Dar mai exista o latură a firii sale, cea care tânjea după senzaţiile tari din South-Central L.A., unde un puşti scund, pe jumătate evreu, pe jumătate catolic, trebuia să-şi croiască drum cu greu de acasă până la şcoală şi înapoi. Era locul unde aliaţii deveneau fraţi pe viaţă şi unde atunci când te trezeai, nu ştiai niciodată ce-avea să-ţi aducă acea zi.

Asher nu respecta regulile. Iar asta nu-i oferea doar o viaţă mai trepidantă, ci şi libertatea de a trăi după bunul lui plac. Cei mai buni agenţi de teren erau cei care nu-şi foloseau doar

inteligenţa, ci şi „instinctul”. Asher era dăruit cu această calitate, după părerea lui Hughes Bremner chiar exagerat. Condus de instinct, Asher sfârşise prin a maltrata o tastatură de computer la Ferma aia uitată de Dumnezeu.

Nu doar KGB-ul avea un Gulag.

Acum îşi lua micul dejun alături de o sută de cursanţi plini de entuziasm. Nu dormise suficient, din cauza aventurii matinale cu Gordon Taite, dar cu toate acestea se gândea să facă puţin jogging. Pe urmă ar fi putut testa noile utilaje grele de excavare pe care Unchiul Sam le livrase cu o zi în urmă ca să cureţe terenul pentru construirea altei săli de gimnastică la Fermă.

Ar fi putut să se ducă la baraca personalului. La urma urmei el era director.

Părăsi cantina şi înconjură aria pavată, străduindu-se să ia o hotărâre. Era prea devreme pentru meciul cu Dodgers, aşa că excluse această variantă. Trecând pe lângă mica infirmerie, se gândi la Liz Sansborough.

Ce gagică arătoasă! Păcat că era ţicnită.

La a doua tură în jurul cercului pavat, decise că *într-adevăr* îi displăcea Taite. Omul avea oricum ceva dezgustător, dar felul cum o dusese pe Sansborough la infirmerie era de-ajuns ca să întoarcă pe dos până şi stomacul unui boschetar. Probabil că şi-acum era acolo, salivând, deşi doctorul îi spusese că femeia n-avea să-şi revină decât după vreo două ceasuri.

Poate că Gordon Taite era necrofil.

La a treia tură în jurul zonei pavate, Asher schimbă direcţia şi se îndreptă spre biroul lui. Intuiţia îl lovise ca o palmă. Avu dintr-o dată impresia că Gordon Taite punea ceva la cale.

Fiind expert în operaţiuni de teren neconvenţionale, Asher poseda un al şaselea simţ pentru astfel de situaţii. Plănuia oare bătrânul Taite o mică afacere privată? Dacă era aşa, Asher s-ar fi bucurat să-i creeze jigodiei de Taite nişte necazuri. Se aşeză în faţa computerului, meditând. Ar putea chiar să înceapă. Trebuia să fie ceva care avea legătură cu femeia.

Îi ceru calculatorului dosarul lui Elizabeth Sansborough. Acesta apăru imediat pe ecran. După datele preliminare, care păreau standard, dosarul prezenta o descriere a copilăriei femeii. Asher o citi. Foarte obişnuită. Apoi găsi o informaţie preţioasă: conform unei fişe medicale, degetul mic de la mâna stângă a lui Sansborough fusese rupt în timpul unui accident din copilărie şi rămăsese îndoit.

Nu în urmă cu câteva săptămâni, aşa cum îi spusese Taite când o capturase pe femeie.

Asher rânji. Descoperise ceva. Cu puţin noroc, asta avea să-l înfunde pe Gordon Taite.

15

Cei trei funcţionari ai serviciului personal lucrau în preajma lui Asher Flores. Actualizau dosare, calculau vacanţele şi concediile de boală, stabileau schimburile santinelelor şi examinau cererile pentru un post de profesor de limbă persană. Oamenii se deprinseseră să-l ignore pe Asher. În cel mai rău caz era neglijent, iar în cel mai fericit, îi lăsa să-şi facă treaba. Era limpede că habar n-avea ce trebuia să facă un director şi nici nu se străduia să afle. Dacă asta era vreo glumă a celor de la Langley, funcţionarii n-o găseau deloc amuzantă. Aşteptau nerăbdători un adevărat director de personal.

Totuşi, Asher Flores ştia să lucreze cu un computer. Subalternii lui se supărau doar când se apuca să joace Hammurabi, Harpoon şi preferatul lui, Jet Flight Simulator. Considerau asta o lipsă de respect. În dimineaţa aceea, strecurându-se prin spatele lui Asher şi văzând că acesta studia un dosar de personal, unul dintre funcţionari răspândi vestea bună. Poate că exista totuşi o speranţă.

Asher percepea vag optimismul de care era animat personalul biroului, de obicei taciturn, însă gândurile îi erau concentrate asupra dosarului din faţa lui. În afară de nepotrivirea privind data când îşi rupsese femeia degetul, nu găsise nimic neobişnuit. Pe de altă parte, Sansborough era o străină pentru el, aşa că descoperirea altor inadvertenţe ar fi fost aproape imposibilă dacă nu le-ar fi putut depista în dosar.

Remarcă o ciudăţenie: informaţiile încetau în urmă cu trei ani. Poate că atunci devenise instabilă psihic.

Ca să fie sigur, Asher accesă Connection Machine 5 de la Langley, un uriaş calculator sincronic de mai multe milioane de dolari, care depăşea super computerele în capacitatea de prelucrare a datelor. Când fusese ultima oară la Langley, Asher îl văzuse – un cub negru, sever, presărat cu luminiţe roşii ce pâlpâiau. Se duse să-l folosească pentru a vedea dacă îl lasă să acceseze dosarul lui Sansborough. În cele din urmă înţelese că trebuia să utilizeze codul albastru ultrasecret, care-i fusese acordat în calitatea sa de director de personal al Fermei.

După introducerea codului albastru, CM-5 scoase la iveală dosarul lui Sansborough. Era identic cu cel de la Fermă, cu

excepţia a două paragrafe suplimentare, la sfârşit.

Asher se aplecă spre ecran şi-l citi pe primul. Ultima ştire îl copleşi: cu vreo trei ani în urmă, agentul CIA Liz Sansborough se îndrăgostise de periculosul asasin internaţional cunoscut sub numele de Carnivorul şi trecuse de partea lui.

Asher citi informaţia, de două ori, apoi se lăsă pe spătarul scaunului, fluierând încet. Gagica aia grozavă era o trădătoare. Îi căzuse cu tronc cel mai bine plătit ucigaş din lume. Renunţase la convingerile ei ca să trăiască cu el.

Asher îşi frecă bărbia. Nu se răsese şi pielea lui era ca glaspapirul. Ce dracu' căuta Liz Sansborough aici? Gordon Taite spusese că avea probleme psihice. Cu un amant precum Carnivorul nu era ceva surprinzător. Oare s-o fi întors la matcă? Părea că vrea să ajute CIA. Dar din moment ce clacase, nu mai puteau avea încredere în ea.

Apoi, Asher citi şi ultimul paragraf. Cu o lună în urmă, Liz Sansborough trimisese vorbă că ea şi Carnivorul transmiseseră cereri de azil unui număr de patru ţări – Statele Unite, Germania, Franţa şi Anglia – în schimbul unor identităţi noi şi-al unei reşedinţe luxoase şi izolate, iar Carnivorul avea să le spună tot ce ştia.

Urma o frază lapidară: „Carnivorul acceptă oferta Statelor Unite". Apoi apărea o serie de date. Ultima era din acea zi. Sansborough acţiona ca intermediar la Paris, oferind „dovada" de sinceritate a Carnivorului cu privire la acele date.

Asta însemna că Liz Sansborough nu se putea afla în acelaşi timp şi aici, la Fermă. Sau se putea?

Infirmeria se afla într-o baracă lungă, din tablă ondulată, în spatele serviciului personal. Avea un salon cu şase paturi, o rezervă, un cabinet medical şi un laborator.

Asher aştepta politicos, dar nerăbdător, pe culoar. Când medicul Allan Levine apăru de undeva din spate, Asher îi ceru s-o vadă pe Liz Sansborough.

— Mă tem că nu se poate. Nu e conştientă. O s-o menţinem o vreme în starea asta.

— De ce?

În vârstă de aproximativ cincizeci şi cinci de ani, doctorul Levine avea o faţă lungă, osoasă, pieptul scobit şi o fire morocănoasă. Încetă să scrie pe notesul din mână şi flutură iritat o palmă mică spre Asher.

— Tinere, eu sunt doctorul. Eu hotărăsc când poate primi vizitatori.

— Trebuie s-o întreb ceva. Nu durează decât un minut. E important.

— Sănătatea ei e mult mai importantă.

Doctorul Levine se întoarse pe călcâie şi se îndreptă spre uşă.

— Mi-a făcut plăcere să discut cu dumneata, mormăi Asher spre spinarea cu halat alb care dispărea pe coridor.

Dacă femeia se simţea atât de rău, îşi zise Asher, precis că e în rezervă. Se uită pe hol, ascultă la uşă, apoi o deschise.

Gordon Taite stătea la fereastră şi scria ceva într-un carnet. Se încruntă.

— Ce dracu'…

— În fine, improviză Asher. Te căutam. Care-i treaba cu Liz Sansborough?

— Ce vrei să ştii?

— Mi s-a spus că a întrebat de mine. Unde e?

Gordon Taite îşi miji ochii.

— Asta-i ridicol. Nici măcar nu te cunoaşte. Ce-ai de gând, s-o regulezi? Ieşi dracului de aici, Flores!

Asher zâmbi. Meritase să încerce. Măcar aflase că femeia este în salon. Încercă să fie sincer cu Taite:

— Ascultă, bătrâne. Ce se întâmplă de fapt cu Sansborough? Mie nu mi se pare deloc scrântită. Pare să se descurce foarte bine la antrenamente. Tocmai i-am citit dosarul şi…

Gordon Taite se ridică şi traversă cu paşi mari încăperea. Asher se dădu instinctiv înapoi. Taite era mânios. Era de-a dreptul ameninţător când îşi pierdea cumpătul.

— Ea face parte dintr-o operaţiune ultrasecretă. Te-ai prins? Nu-i treaba ta. Acum dispari din faţa mea până nu te raportez la Langley!

Taite răsufla greu. Se enervase îngrozitor.

— Cred că asta mi-e de-ajuns.

Asher se întoarse la serviciul personal şi se aşeză din nou la biroul lui. La prânz, după ce plecă toată lumea, îl sună pe Hughes Bremner la Langley, însă Bremner era la Paris.

Asher îşi scărpină barba ţepoasă, la fel de neagră ca şi părul lui ondulat. Bremner era la Paris şi conform dosarului lui Sansborough de la Langley, tot de la Paris veneau şi mesajele Carnivorului. De fapt, unul sosise chiar în acea zi. Nu trebuia să fii Einstein ca să-ţi dai seama că Bremner se dusese la Paris ca

să se întâlnească cu o puicuţă care-şi zicea Liz Sansborough, pentru a obţine o nouă informaţie senzaţională.

În vreme ce lua prânzul la cantină, Asher îşi puse căştile şi ascultă meciul. Echipa lui favorită pierdea la Huston cu trei la unu. Mâncă două sandvişuri cu ton, o pungă cu cartofi prăjiţi, un kiwi şi bău două ceaiuri cu gheaţă şi lămâie. Când termină, Dodgers erau conduşi tot cu trei la unu. Hotărî să asculte meciul până la capăt. Dădu gata trei pahare cu whisky. Dodgers pierdură cu patru la unu.

Ce zi de rahat!

Porni spre infirmerie. Poate că de astă dată va reuşi s-o vadă pe Sansborough. În timp ce ocolea aria pavată, Gordon Taite părăsea sediul administraţiei, afişând un rânjet stupid.

— Flores, am ceva pentru tine. Tocmai a sosit.

Taite îi întinse o foaie de hârtie. Era un ordin trimis prin fax de la Langley, care-i cerea lui Asher să se prezinte imediat la Spitsbergen, o insulă din Oceanul Arctic. Faima acesteia în lumea spionajului era dată de verile plictisitoare şi de iernile lungi şi reci. Reprezenta Gulagul pentru cei de la Langley.

— E noua ta misiune. *Bon voyage,* Flores.

Gordon Taite profitase de faptul că-i era superior ca să-l pârlească. Îşi încrucişă braţele pe piept. Rânjetul lui era de-a dreptul dezgustător.

— Mulţumesc, Gordon. Mă laşi să te sărut?

Întors la serviciul personal, Asher convinse Computerul CM-5 de la Langley să-i arate dosarul Carnivorului. Îl citi rapid. Nu era mare lucru, doar speculaţiile tipice despre misterioasa identitate a individului şi treburile murdare de care era suspectat. Îi atrase atenţia faptul că acesta părea să nu fi avut nici un contract în ultimii ani. Adică de când se spunea că Sansborough i se alăturase. Nu putea fi o simplă coincidenţă. Trebuia să existe o legătură.

În vreme ce scotea la imprimantă dosarul Carnivorului, Asher stătea cu ochii pe uşă. Gordon Taite putea apărea în orice moment cu santinelele, ca să-l arunce într-un camion şi să-i ordone să plece dracului de-acolo. Viteza era esenţială. De aceea, în vreme ce computerul printa materialul despre Sansborough, Asher îi ceru să scoată şi dosarele celor ale căror nume figurau în dosarul lui Liz şi care apăreau în super

computerul de la Langley.

Funcţionarii serviciului personal se uitară la imprimantă, la Asher şi apoi din nou la imprimantă. Asher nu-şi dădea seama dacă erau impresionaţi ori îngrijoraţi.

— O mică însărcinare primită de la Langley, le explică el.

Oamenii zâmbiră. De vreme ce reveniseră ca de obicei la birou, Asher îşi zise că nu aflaseră despre trecerea lui pe lista neagră a CIA. În timp ce imprimanta bâzâia, Flores medita la „operaţiunea ultrasecretă” pentru care CIA avea nevoie de Liz Sansborough. În mod evident femeia de la Paris, care pretindea că e Sansborough era deja implicată în cooptarea Carnivorului. Dar ce legătură exista între femeia de la Paris şi cea de la Fermă?

Asher îşi zise că acea Sansborough de la Paris trebuia să se fi bucurat de încrederea Carnivorului, de vreme ce el o alesese drept mijlocitor. Carnivorul trebuia să creadă că ea era cea reală. Şi Langley trebuia să creadă asta, altfel nu s-ar fi menţionat în dosarul ei.

Dar dacă femeia de aici, din Colorado, era adevărata Sansborough? Oare parizianca se dăduse drept Liz în ultimii trei ani fiindcă aceasta era instabilă psihic? Asher admise ipoteza. Totuşi în dosarul lui Sansborough scria clar că ea se îndrăgostise de Carnivor şi trecuse de partea lui cu trei ani în urmă. Carnivorul trebuia să-şi cunoască amanta. Dacă nu cumva o cunoscuse de la început pe falsa Liz Sansborough.

Asher clătină din cap. Jocul de puzzle se îmbina greşit fiindcă erau prea multe piese. Prea multe Liz Sansborough.

După ce se sfârşi printarea, Asher rupse marginile sulului de hârtie, capsă laolaltă filele fiecărui dosar şi le vârî într-o mapă.

Nu-i ieşea din minte nemernicul de Taite. Unde apărea Gordon Taite, rareori se întâmpla ceva bun. Era posibil ca Taite să dea peste cap planul CIA pentru Liz Sansborough? Dacă da şi putea dovedi asta cu probe, Asher ar fi scăpat de Spitsbergen. Ar fi putut da chiar lovitura, punând mâna pe Carnivor. *Asta* da provocare pentru un agent de teren.

16

În acea dimineaţă, în Arlington, Virginia, Lucas Maynard era transpirat ca un pahar de whisky cu gheaţă. Îşi spuse că nu teama era de vină, ci şocul şi blestematul lui de diabet.

De fapt era îngrozit.

Se afla în bucătăria lui Leslee. Tocmai îşi turnase o ceaşcă de cafea neagră, se aşezase la masă şi deschisese *Washington Post.* Dintr-o dată, pieptul i se contractase şi începuse să transpire. Pe prima pagină se afla o fotografie recentă cu bustul secretarului de stat Clarence Edward. Titlul cu majuscule anunţa:

ÎNALT FUNCŢIONAR AL GUVERNULUI
JEFUIT ŞI UCIS

Cu o seară în urmă, Maynard sunase ceasuri în şir la reşedinţa lui Clare din Georgetown. Acum înţelegea de ce-i răspunsese doar robotul. Simţi un gol în stomac. O dată cu Clare Edward dispăruse şi şansa lui şi-a lui Leslee de-a scăpa nevătămaţi.

Îşi şterse faţa cu un prosop pentru vase şi citi articolul. Conform acestuia, în zonă nu fuseseră martori, dar câţiva şoferi care trecuseră pe-acolo pretindeau că văzuseră un tânăr blond cu role care doborâse un domn în vârstă, elegant, ce mergea pe trotuar spre casa lui Clare Edward. Poliţia susţinea că ucigaşul înhăţase bunurile de preţ ale subsecretarului şi-l înjunghiase mortal.

Articolul continua în pagina a doua, unde o fotografie de la locul crimei arăta cadavrul întins pe trotuar.

Dar unde era eleganta lui servietă?

Pe Maynard îl trecură din nou sudorile. Clare ar fi lăsat cu siguranţă plicul cu numerele de cont încuiate în seiful lui de la Departamentul de Stat. N-ar fi dus acasă asemenea dovezi zdrobitoare într-o simplă servietă, fără să-şi ia nişte măsuri de precauţie.

Ori s-a temut că la birou ar fi putut vedea cineva lista şi-ar fi intervenit? Mai degrabă ăsta era stilul lui Clare. Ca şi aroganţa de care se lăsa cuprins uneori. Suficientă aroganţă şi lipsă de judecată ca să ducă lista acasă, în servietă. Dacă Clare ar fi avut destulă minte, ar fi renunţat să creadă că fiecare femeie drăguţă

de la Departamentul de Stat era propria lui jucărie.

Preţ de o clipă, Maynard întrezări o speranţă: poate că Edward fusese ucis de prietenul vreuneia dintre amantele lui. Asta ar fi însemnat că nu Hughes Bremner se află în spatele asasinului subsecretarului. Apoi renunţă. Hughes Bremner ordonase asasinarea subsecretarului. Bremner deţinea acum plicul ce conţinea documentele demascatoare ale afacerii Sterling-O'Keeffe. Bremner avea să i-o plătească dacă el, Maynard, nu se mişca repede. Foarte repede.

Intră în dormitor. Leslee era cufundată în somn. Maynard îi privi părul blond şi chipul în formă de inimă. Nu era în joc doar viaţa lui, ci şi a ei. Venise de la redacţie la ora unu noaptea, cu cearcăne vineţii sub ochi, epuizată. Îşi luase o zi liberă şi-avea să doarmă până târziu. Când se va trezi va constata că e singură. Câtă vreme el se afla acolo şi viaţa ei era în pericol.

Îi examină chipul frumos şi simţi o durere ascuţită în inimă. O găsise după atâţia ani de singurătate; n-o putea pierde acum.

Era timpul să fugă. Să lase baltă demascarea afacerii Sterling-O'Keeffe şi a MASCARADEI. Să lase baltă imunitatea şi s-o şteargă cât mai repede.

Leslee plănuise să-şi folosească ziua liberă ca să meargă la cumpărături. Maynard îi spusese că şi el avea să-şi ia liber, ca să se ocupe de ea. Leslee nu-l crezuse, dar el ştia că avea să aştepte până când îi va spune adevărul.

În timp ce Leslee dormea, Maynard făcu patru drumuri până la o cabină telefonică pentru a-şi suna nişte „prieteni" din Liechtenstein, pregătindu-şi plecarea, în secret, din Washington pentru a doua zi de dimineaţă, la prima oră. Măsurile de precauţie pe care şi le luase dăduseră rezultate. Zona din preajma blocului lui Leslee nu era supravegheată, ceea ce însemna că, pentru moment, se aflau într-o relativă siguranţă.

Fără oamenii pe care şi-i îndatorase în ultimii patruzeci de ani, nu s-ar fi descurcat. Pentru restul plătise bani grei. Rezultatul fusese obţinerea statutului de curier diplomatic pentru el şi Leslee, la o cursă a companiei Swissair. Urmau să zboare până la Zurich, oraş care avea cel mai apropiat aeroport de Liechtenstein şi de acolo, cu maşina, să ajungă în micul principat de deasupra Rinului. Va fi o treabă simplă, de vreme ce nu existau formalităţi vamale între Elveţia şi Liechtenstein.

În acea seară, el şi Leslee cinară împreună, discutară şi făcură amor în patul ei. Pentru scurt timp, plăcerea carnală îi îndepărtă temerile. Trebuia totuşi să-i spună care era situaţia, să-i explice planurile pe care le făcuse, iar el era în criză de timp.

Trupul ei mic, plinuţ şi moale era cuibărit în braţele lui. Lumina slabă a veiozei de pe noptieră trimitea umbre lungi în dormitorul cu aer condiţionat. Încăperea semăna cu ea – mică, arătoasă, spiritualizată, teribil de ispititoare.

— Îţi place Europa, Leslee?

— O ador. De ce, iubitule?

— Ţi-ar plăcea să mergem cu avionul până acolo mâine dimineaţă?

Mâna ei mică se desprinse de pe pieptul lui gol. Avea degetele mici, ca ale unui copil, însă gândea ca un om matur. Contrastul i se păruse dintotdeauna amuzant, dar acum se simţi descurajat când ea îl privi în ochi.

— Ce s-a întâmplat, Lucas?

— Sper că o să spui da. O strânse lângă el. Trebuie să părăsesc Statele Unite şi-aş vrea să vii cu mine. Renunţ la slujbă.

Cred că am depăşit termenul. În orice caz, am făcut azi toate pregătirile. Am nişte bani în Liechtenstein, destui cât să trăim fără griji. O să ne simţim bine.

Ea rămase tăcută o vreme, apoi zise:

— Două lucruri sunt de vânzare în Liechtenstein – peisajele şi secretele. Ai atâţia bani încât a trebuit să înfiinţezi una dintre acele corporaţii fictive, cu conturi bancare administrate de un avocat local, care e de fapt un om de paie.

El îi ignoră tonul ofensat şi continuă:

— Vreau să mă însor cu tine, Leslee. Nimic altceva nu m-ar putea face mai fericit. Te iubesc. Te rog, spune-mi că o să te măriţi cu mine.

Leslee se ridică în capul oaselor şi-l privi cu atenţie.

— Mă iubeşti suficient de mult ca să-mi spui adevărul?

Întrebarea rămase suspendată în aer.

Venise în sfârşit momentul. Ştiuse asta înainte de-a începe acea conversaţie, era conştient că se temea cel mai mult nu de Hughes Bremner, ci de faptul că ar putea s-o piardă pe Leslee. Nu putea trăi fără ea. Nu mai avea unde să se ascundă.

Îi relată întreaga poveste cu voce joasă, pe un ton pătimaş – speranţele de a-şi servi ţara când era tânăr, dureroasa deziluzie de la maturitate, sentimentul de trădare care-i făcuse pe atâţia

ofiţeri valoroşi de la Langley să lenevească tot mai mult ori să renunţe la activitate. În cele din urmă îi vorbi de iniţierea operaţiunilor Sterling-O'Keeffe şi MASCARADA.

— Şeful nostru de divizie, Hughes Bremner, a hotărât să rămână pe poziţie, să determine Compania să plătească pentru toţi anii pe care-i sacrificase pentru ea. A recrutat patru adjuncţi în grupul Mustang – eu, Adam Risley, Tad Gorman şi Ernie Pinkerton. Eram cu toţii vechi combatanţi ai războiului rece, cunoşteam putreziciunea Washingtonului de la sursă şi ne simţeam trădaţi.

Totul a fost atât de uşor, de parcă am fi primit binecuvântarea de la Langley. Ne-am tras milioane de dolari din vânzările de arme către Iran şi din cele de droguri de pe teritoriul american. Am solicitat returnarea unor servicii mai vechi de la BECI, de la mafie, negustori de arme, congresmeni, firme de economii şi credite şi de la unii antreprenori pe care-i supravegheasem îndeaproape şi care fuseseră în situaţii dificile, dar profitabile. Am beneficiat de la început de toate legăturile potrivite. De îndată ce-am fost finanţaţi, am înfiinţat corporaţia noastră, Sterling-O'Keeffe Enterprises. *Sterling* pentru a-i conferi o notă de distincţie, iar *O'Keeffe* în onoarea fostului nostru mentor de la Langley, Red Jack O'Keeffe, pensionat de cel puţin zece ani.

Maynard îşi îngădui un zâmbet sumbru.

— Obişnuia să ne spună: „Rapiditatea liderului determină rapiditatea haitei".

Aruncă o privire spre Leslee. Aceasta tăcu. Avea chipul împietrit.

— Secretul era absolut, continuă el. Am investit în afaceri legale, în cele din urmă în Sterling-O'Keeffe OMNI-American Economii şi Credite, ca şi în hoteluri-cazinouri din reţeaua President's Palace de la Las Vegas şi Atlantic City. Am obţinut controlul asupra Gold Star Credit Resources, cea mai mare companie de control al creditelor din ţară şi la Gold Star Rent-a-Car, una dintre cele mai importante agenţii internaţionale pentru închirieri de maşini. Nonpareil International Insurance e tot a noastră. Multe dintre corporaţiile noastre deţin alte companii. Nici măcar nu cunosc toate proprietăţile; poate că nici n-am vrut să le ştiu. Sterling-O'Keeffe e una dintre companiile cu cea mai rapidă dezvoltare din lume.

Maynard rămase în aşteptare. Singura reacţie a lui Leslee fu tăcerea. Simţindu-se stingherit, el continuă:

— De ochii lumii, şeful companiei e unul dintre verii cu sânge albastru ai lui Bremner, Leland Bremner Beaver. De fapt ea e administrată de consiliul nostru secret de directori. Hughes e preşedintele. Deţine cincizeci şi unu de procente. Tad, Adam, Ernie şi cu mine le împărţim pe celelalte patruzeci şi nouă.

— Ce drăguţ, zise Leslee. Un târg avantajos pentru fiecare.

— Aşa a fost, recunoscu Maynard. Acum au însă nişte probleme care-ar putea spulbera atât compania Sterling-O'Keeffe, cât şi operaţiunea MASCARADA.

Îi povesti despre asasinul internaţional, Carnivorul, care putea distruge totul, deşi nu ştia ceea ce ştia el. Maynard nu-i dădu amănunte, nu putea merge atât de departe nici măcar acum. Ar fi fost prea periculos pentru ea să le cunoască.

— Eu hotărâsem deja să ies din afacere, Les, pentru tine, îi spuse el pe un ton grav. M-am îndrăgostit de tine. Tu mi-ai schimbat viaţa.

Ea întinse mâna după o ţigară, apoi rămase nemişcată lângă tăblia patului. Vocea îi suna glacial.

— Deci te-am făcut să înţelegi cât de greşit acţionai? Ciudat, însă eu nu văd aşa-zisa schimbare de care eşti atât de mândru. Eu văd un infractor… un laş… fugind de frica morţii.

El tresări, însă ea continuă, ridicând glasul:

— Dacă fugi acum, Sterling-O'Keeffe va continua să jefuiască ţara, iar tu o să te alegi cu o avere şi cu prietena ta, dacă o convingi să te urmeze. Şi mai spui că te-ai schimbat?

Trase cearşaful peste sânii ei mici.

— Mă dezgusti!

— Am încercat.

— Ai provocat moartea subsecretarului!

— Poate că a fost doar o tâlhărie.

— Ţi-ar conveni, nu-i aşa? Crezi că asta te-ar elibera de răspundere.

Se strâmbă dispreţuitor.

— Ce ţii tu în seiful ăla de sub patul meu?

— Documente şi note despre Sterling-O'Keeffe şi MASCARADA.

— De-acolo ai luat informaţiile pe care le-ai copiat pentru subsecretar.

După ce el încuviinţă, ea continuă:

— Aici ai ascuns dovezile care puteau distruge Sterling-O'Keeffe şi MASCARADA?

Când el încuviinţă din nou, ea îi trase o palmă zdravănă, care

răsună ca un bubuit de tunet în dormitorul liniştit. Maynard nu-şi atinse faţa. Nu-l durea foarte tare, însă amărăciunea provocată de mânia ei justificată îl sfâşiase ca un cuţit.

— Mi-ai fi putut provoca moartea!

Ochii îi scânteiau.

— Dacă Bremner a ucis un subsecretar de stat pentru câteva numere de cont, imaginează-ţi ce dracu' mi-ar fi făcut mie pentru ce se află sub patul meu!

Acum se înfurie Maynard.

— Te-am protejat! Nimeni nu ştie de legătura mea cu tine. Nimeni nu m-a urmărit vreodată până aici. Dacă n-ai spus tu cuiva, suntem în siguranţă. Îţi garantez asta!

— Nu te-ai prins, Lucas. Ia-ţi porcăriile alea şi pleacă dracului de-aici. Mi-am pierdut vremea cu tine.

Aprinse veioza din dreptul ei şi încăperea fu inundată de lumină. Se duse goală spre dulapul ei. Fesele ei mici tremurau de parcă ar fi fost ofensate. Îşi luă halatul alb din dulap şi se înfăşură în el ca şi cum i-ar fi fost frig, deşi instalaţia de aer condiţionat care funcţiona la capacitate maximă nu reuşea să asigure răcoarea în dormitor.

— De ce anume nu m-am prins? întrebă el cu glas stins.

Părul ei blond părea aproape alb în lumina veiozei. Cu halatul alb şi faţa îmbujorată, semăna cu unul din îngerii puşi în pomul de Crăciun de mama lui, în casa copilăriei din Terre Haute.

Leslee îşi aprinse o ţigară şi rămase în pragul uşii.

— Tu nu exişti. Ai încercat să fii ceea ce ai crezut tu că doresc. De acel om m-am îndrăgostit. Dar farmecul şi convingerile găunoase fac parte din inventarul „profesiunii" tale, nu? Ce naivă am fost crezând că pot distinge diferenţa! râse cu amărăciune. Şi spui că te-ai transformat? Aiurea! Nici măcar n-ai putut preda dovezile tale fără a încheia mai întâi un târg – paraşuta iluzorie a imunităţii. Iar bietul subsecretar – *prietenul* tău – a fost ucis pentru asta.

Se îndreptă spre hol.

— Eşti o glumă proastă, Lucas. Ia-ţi lucrurile şi pleacă dracului.

În pielea goală, Maynard o urmă în bucătărie. Fără ea, viaţa nu mai avea rost.

— Ce altceva aş putea face? încercă el să fie rezonabil. Eu împotriva lui Bremner şi-a puterii pe care-o are? A reţelei? Doamne, Les, individul ăsta are oameni care lucrează în secret pentru el în toată lumea! Ştiu destule ca să-l distrug. Ieri,

bătăuşii lui mă aşteptau acasă. A ordonat deja uciderea mea!

Leslee puse boabe de cafea salvadoriană în râşniţă şi apăsă pe buton. Zgomotul era puternic, strident. Apoi răsturnă pudra în filtru pentru cafea şi-i dădu drumul. Becul roşu se aprinse şi, curând, mirosul reconfortant al cafelei fierte umplu bucătăria.

Leslee se întoarse, se sprijini de bufet, îşi încrucişă braţele peste piept şi tăcu privindu-i goliciunea şi ochii de un albastru pal. Nu era deloc dragoste în privirea aia rănită.

— Vrei să demolez afacerile Sterling-O'Keeffe şi MASCARADA? Pe faţă? În mod public?

Tonul lui nu exprima o întrebare, ci o condamnare.

Cu două degete, Leslee scoase altă ţigară din pachetul aflat în buzunarul halatului ei. Fuma Pall Mall, fără filtru. Îi spunea că-i plăcea gustul tutunului aspru, tăiat mare. El îi repetase de o mie de ori, dar acum părea că o spunea şi pentru el:

— Ţigările astea or să te omoare, Les.

Ea şi-o aprinse, trase adânc în piept şi suflă un fuior de fum.

Rămaseră uitându-se unul la altul, într-o tăcere ce se prelungea. El gol fără apărare, ea înfăşurată strâns în halatul ei imaculat. Într-un târziu, el se aşeză.

— Aş putea să mă duc chiar eu la Departamentul de Stat. Aş putea să-i duc secretarului de stat documentele. Asta ar însemna să nu plecăm imediat în Europa. Aş fi nevoit să rămân aici ca să depun mărturie împotriva celorlalţi. Probabil o să fiu acuzat şi eu şi obligat să fac închisoare Ar putea dura ani de zile.

— Da, zise e.

— Asta vrei?

— Vreau ca adevărul să iasă la iveală pentru noi toţi.

Apoi Leslee zâmbi şi lui i se păru că lumina fluorescentă rece din bucătărie devenise blândă, mângâietoare.

— O să te aştept. Te iubesc.

El surâse, privind-o în ochi. Viitorul depindea încă de el. Despuiat cum era, se ridică, ocoli masa şi-o strânse la piept. Îi adulmecă faţa, gâtul.

— Mâine o să mă duc la secretarul de stat, şopti el.

17

Liz Sansborough se simţea captivă într-un abis întunecat. Degetele îi sângerau în timp ce se căţăra pe un perete de gheaţă. Simţi prezenţa cuiva. O voce îi ordonă să coboare. Ea se zbătea, încercând să continue căţărarea. O lumină puternică o orbi, dar tânjea după ea.

Orice era legat de lumină însemna siguranţă.

Deschise ochii. Pereţi albi. Două şiruri de paturi albe de campanie, despărţite de un culoar. Un spital? În aer plutea miros de antiseptice şi săpun de rufe. Îi trebuiră câteva momente până să înţeleagă că se afla în infirmeria Fermei. Patul era lângă fereastră. Afară, un pin american îşi înălţă crengile spre soare.

Un infirmier încercă s-o potolească.

— Nu te mai agita, cucoană. O să fii din nou fericită.

Se întoarse ca să înlocuiască recipientul cu perfuzie de pe stativ. Trebuie să fi întârziat, pentru că efectul tranchilizantului se diminuase îndeajuns pentru ca ea să se trezească. Sticla cea nouă conţinea o cantitate mai mare din drogurile care-o otrăveau. Omul avea un chip plăcut, dar inexpresiv. Respecta ordinele. Liz n-avea vreme să-i schimbe convingerile, aşa că îşi adună puterile şi se ridică repede pe genunchi.

— Hei! Ce vrei să...?

Cu pumnul drept, ea îl izbi drept în falcă. Bărbatul se clătină dezechilibrându-se. Înşfăcând tubul perfuziei fixat la încheietura mâinii ei stângi, îi mai trase un pumn. Omul se prăbuşi într-o parte pe un pat gol. Dintr-un pat mai îndepărtat, un pacient gemu.

Liz strânse la piept pumnul ce-o durea şi ascultă. Se aşternuse din nou tăcerea. Se concentră străduindu-se să-şi alunge ceaţa din minte şi scoase tubul perfuziei de la încheietură. Hainele ei fuseseră aruncate într-un colţ. Îşi dădu jos pijamaua de spital, se îmbrăcă în uniforma de camuflaj, îşi puse centura şi încălţă ghetele. Infirmierul trebuia să fi fost singurul supraveghetor din infirmerie, altfel zgomotul luptei ar fi adus acolo pe cineva curios să vadă ce se întâmpla. Până la urmă o să apară vreun doctor, o asistentă sau alt infirmier, dar ea va fi departe.

Îl legă pe infirmier şi-i puse un căluş în gură. Găsi rucsacul într-un dulăpior de lângă patul ei. Pistolul şi portmoneul lui

Gordon dispăruseră. La naiba. Trebuia să treacă pe la cabană să ia Beretta lui Gordon.

Deschise fereastra, cercetă împrejurimile, se căţără pe pervaz şi se lăsă să cadă în iarbă.

Asher Flores ieşi din baraca serviciului personal ţinând sub braţ mapa cu dosare. Se întreba dacă să fure un elicopter sau pur şi simplu să plece cu maşina lui. Vocea raţiunii îl avertiză că era pe cale să meargă prea departe. Dosarul Carnivorului era o marfa senzaţională, iar Gordon Taite o baligă de mastodont. Hughes Bremner însă era şeful lui, iar Bremner mersese totdeauna direct la ţintă.

Poate că Bremner şi Taite aveau un plan cinstit de a-l înhăţa pe Carnivor, folosind-o pe Sansborough cea din Colorado, evitând oferta asasinului de a negocia. Dacă Asher ar fi dat peste cap planul ăsta, atunci insula aia izolată din Oceanul Arctic i s-ar fi părut raiul pe pământ. Langley avea nişte reguli destul de stricte. Era bine dacă încălcai puţin regulile, câtă vreme produceai ceva. Dar dacă ignorai regulile şi nu produceai nimic, puteai fi terminat. Asher se gândi să-l sune din nou pe Bremner. Poate că l-ar fi convins pe şef să-l pună la curent cu operaţiunea Carnivorul.

În timp ce medita la această idee, observă camionul pentru gunoi făcându-şi rondul. Era o sculă grozavă, iar dimensiunile lui îl impresionau pe Asher.

Apoi sesiză o mişcare în dreapta lui. Privi cu coada ochiului şi încetini pasul, ca să studieze mai îndeaproape silueta.

Era Sansborough!

Cu rucsacul în spate, încerca să ajungă în parcare. Era o tipă curajoasă. Lui Asher îi trebuiră zece secunde ca să digere această din urmă constatare. Se părea că avea să descopere marele plan secret al lui Gordon Taite din greşeală.

Sansborough scăpase. Gordon Taite o dăduse în bară. Asher rânji. Asta putea fi o cale de-a scăpa de dizgraţia în care-l aruncase Bremner şi, în acelaşi timp, de-a înfige un cuţit în Taite.

Asher porni în grabă spre camionul pentru gunoi.

— Salut, Asher.

Bernie, amicul lui Asher, îndrăgea camionul la fel de mult ca şi directorul personalului.

— Salut, Bernie. Ce-ai zice de o pauză? Aş putea duce eu camionul în oraş în locul tău?

— Nu ştiu. Bernie îşi şterse fruntea. Tre’ să fii atent la pante când e încărcat.

— M-ai învăţat asta. Ştii bine.

— Aşa e. Bernie se lumină la faţă. Sigur că mi-ar prinde bine o pauză. Bine, ia camionul.

Bernie bătu cu palma aripa masivă a camionului şi târgul fu încheiat.

Asher sări în cabină, trase frâna de mână şi porni în trombă.

La clubul ofiţerilor, Asher goli ultimul container, după care se îndreptă spre cabana lui. Îşi aruncă într-o sacoşă sport arma, nişte haine, bani, cărţile de credit şi mai multe legitimaţii. Bănuia că va fi nevoit să dispară din calea lui Gordon Taite până când povestea asta avea să se încheie. Aruncă sacoşa în cabina camionului şi porni cu motorul vuind spre parcare.

Liz Sansborough, aplecată sub capota unui Ford Explorer verde, lega cablurile de pornire a motorului. Îl văzu, trânti capota şi sări pe scaunul şoferului.

El opri camionul în spatele Fordului, blocându-i ieşirea.

— Hei, Sansborough. Vrei să faci o plimbare? o întrebă el cu voce joasă.

Liz strânse volanul Fordului atât de tare, încât degetele i se albiră.

— Fără ajutorul meu, n-o să ieşi niciodată de-aici.

Ochii ei strălucitori îl fixară. Mamă, ce furioasă era!

— Scuze pentru azi-dimineaţă, zise el. Executam nişte ordine. Acum, Langley m-a pedepsit şi pe mine.

Liz se strecură afară din Ford, cu rucsacul în mână şi, ghemuindu-se, cercetă cu privirea parcarea. Nu era nimeni prin preajmă. Alergă spre cabina camionului şi se căţără pe scaunul de lângă şofer. El se întoarse să-i surâdă. Dar zâmbetul îi îngheţă pe chip. Se uita la un pistol Beretta de 9 mm.

— Cum m-ai găsit? întrebă ea.

— Te-am văzut. Dar nu cred că te-a mai zărit cineva. Zău că te pricepi să te furişezi.

— Cum m-aţi găsit azi-dimineaţă în pădure?

Asher îşi încreţi fruntea, nedumerit. Apoi înţelese.

— Centura ta. Înţelegi, catarama pare obişnuită, dar are un dispozitiv de semnalizare. Cataramele astea speciale le primesc toţi cursanţii. Serviciul de securitate nu declanşează dispozitivul decât la nevoie, dacă se rătăceşte cineva, de exemplu.

— Dacă se rătăceşte. Da, sigur, zise pe un ton ironic, în vreme ce desfăcea catarama cu mâna liberă, apoi o aruncă pe geam.

Cureaua căzu sub bara de protecţie din spatele Fordului.

— Frumoasă aruncare, observă Asher.

— De ce faci treaba asta?

— Lasă-te la podea ca să nu te vadă cineva.

— Nu. Liz ţinea pistolul nemişcat. Spune-mi.

Privirea ei scrută parcarea în pantă şi liziera care o înconjura. Dacă mişca ceva ar fi văzut. Reuşi să controleze locul fără să-l scape din ochi pe Asher.

— Vreau să aflu ce nu e-n regulă. Doamne, stătea lângă fosta prietenă a Carnivorului. Sau nu era ea?

— Cum adică?

— Cum ziceam, am căzut în dizgraţie şi vreau să mă reabilitez.

— Dacă vrei să faci impresie bună, e de-ajuns să mă predai.

— Cred că aş putea face asta.

Asher însă nu dorea s-o facă. Îi plăcea femeia. Avea curaj. Fugea de Gordon Taite, iar Gordon Taite era cea mai mare jigodie de pe faţa pământului.

— Dar nu-mi place Taite şi se întâmplă ceva ciudat. Vreau să ştiu mai multe înainte de-a acţiona în vreun fel.

Ea continuă să-l ameninţe cu arma.

— Atunci scoate-mă de-aici.

El porni motorul şi camionul o luă din loc huruind. Liz îl studia nu atât cu ură, cât cu o anume curiozitate.

— Poate că avem ceva în comun. Dar dacă mă trădezi o să trag. Ai înţeles?

El încuviinţă şi ea se ghemui pe podea, cu Beretta îndreptată spre inima lui. Era uimitor cât de mică se putea face.

— Totdeauna am crezut că Gordon e un dobitoc, zise el.

— Eu nu. Am crezut că mi-a salvat viaţa. Dar n-o să iau blestematele lui de droguri. Unde suntem acum?

— Am ieşit din centrul taberei şi ne îndreptăm spre poartă.

— Ce te face să crezi că o să putem trece? Serviciul de securitate are tot felul de videocamere acolo.

— Adevărat. Dar nu pot vedea prin uşile de oţel şi nu sunt orientate ca să vadă prin geamuri până la podeaua din cabina unui camion pentru gunoi. Podeaua unei maşini sau a unui Jeep o văd. În plus, ai noroc. Azi e ziua când se scoate gunoiul din tabără.

— Se pare că ai făcut o pasiune stranie pentru camionul ăsta.

Ai mai fost cu el în oraş?

— Sigur. Bernie m-a învăţat să-l manevrez. Securitatea nici n-o să clipească dacă mă vede pe mine la volan.

— Să-mi spui când ajungem acolo.

Camionul masiv trecu pe lângă pâlcurile dese de pini, ale căror vârfuri verzi se legănau sub cerul azuriu. În cele din urmă se opriră.

— Am ajuns, spuse el fără să mişte buzele deoarece videocamerele înregistrau totul.

Asher era încordat. Se aştepta să audă alarmele taberei declanşându-se. Asta ar fi însemnat că observaseră dispariţia lui Sansborough. Îl îngrijora şi faptul că gardienii ar fi putut afla despre destituirea lui. Dacă ştiau asta, nu l-ar fi lăsat să iasă.

Asher sări din cabină şi, în timp ce forma numărul lui de cod pe panoul de lângă poartă, un sunet lung şi pătrunzător sfâşie aerul liniştit de munte. Era alarma, iar zgomotul ei sinistru părea să vină din pădurile ce înconjurau zona.

Doamne, spera că poarta se va deschide totuşi.

Asher întinse din nou mâna să repete codul, dar văzu că poarta începe să se deschidă. Trase adânc aer în piept şi sări iarăşi în cabină.

Poarta continua să se deschidă. Alarma vuia.

— Au aflat, şopti Sansborough.

— Sigur.

Camionul ieşi pe poartă. Aflaseră de dispariţia ei, dar poate că nu şi de el. Nu încă.

Ajunşi pe drumul plin de gropi, Asher acceleră. Un lucru era sigur: nu exista cale de întoarcere. Luase o decizie atunci când sărise în ajutorul lui Sansborough. Acum trebuia să-i câştige încrederea.

În vreme ce zgomotul alarmei se pierdea în depărtare, el îi spuse ce se întâmplase după ce-i citise dosarul şi-l întrebase pe Taite despre ea.

— Şi te-aştepţi să te cred că CIA te trimite pe o insulă din Oceanul Arctic pentru simplul fapt că ţi-am trezit curiozitatea? Poate că mi-am pierdut memoria, dar nu sunt tâmpită.

— Ţi-ai pierdut memoria? Asta nu apărea în dosarul ei.

Când?

— Acum vreo două luni.

— Nu-ţi aminteşti nimic?

— Nu mai fi aşa surprins. Se întâmplă.

— Dacă nu-ţi aminteşti nimic, cum poţi să-l prinzi pe Carnivor?

— Chiar există un asasin numit Carnivorul?

Asher se încruntă.

— Da, sigur! De ce?

Ea rămase tăcută, apoi dădu din cap.

— În regulă. Ei bine, măcar în privinţa asta Gordon a spus adevărul. Se pare că acest Carnivor a încercat să mă ucidă de două ori. Acum, eu ar trebui să ajut CIA să-l captureze.

Asher zâmbi în sinea lui. Carnivorul *era* esenţa marii operaţiuni ultrasecrete a lui Gordon. Dacă acest criminal *voia* să coopereze, de ce plănuiau să-l răpească? Şi de ce voia Carnivorul s-o ucidă?

— Hai să fiu mai clar. Iubitul tău, Carnivorul…

— Stai puţin! Ea îl privi şocată. *Iubitul* meu? Ţeava pistolului Beretta se apropie ameninţător de inima lui. Ce vrei să spui?

Asher admira o femeie capabilă de o gamă largă de emoţii şi cu un pistol neclintit în mână, dar nu când ţeava armei era îndreptată spre el.

— Nu-ţi aminteşti?

— Doamne, sper că nu există nimic de care să-mi amintesc în sensul ăsta.

— Ce-ar fi dacă ţi-aş spune ce scrie în cel mai secret fişier de computer de la Langley?

Liz nu coborî ţeava pistolului.

— Ascult.

El trase aer în piept.

— În dosarul de personal de la Fermă nu scrie nimic despre ultimii trei ani din viaţa ta.

— Am constatat. În perioada aceea mă aflam la Santa Barbara, cu o nouă identitate. Aveam acoperire de jurnalistă cu numele Sarah Walker.

— În dosarul tău de la Langley scrie altceva. E explicată relaţia ta cu Carnivorul.

— Scrie şi că am fost trimisă la Lisabona ca să iau un mesaj, dar am ajuns prea târziu? Că asasinul l-a ucis pe mesager şi m-a crezut pe mine moartă? Încercarea de a mă ucide nu prea se potriveşte cu o relaţie amoroasă. El crede că i-am văzut faţa şi a aflat că trăiesc. Dacă atacul de la Santa Barbara a fost real, pe mine mă căuta.

Îi descrise asaltul din apartamentul ei. Asher cântări informaţia.

— Asta-i absurd. Carnivorul a încheiat un târg cu CIA ca să se predea. Iese din joc. De ce i-ar păsa dacă l-ai văzut?

Ea îl privi ţintă.

— Să se predea? Dar Gordon mi-a spus…

— A, pacostea de Gordon. Idiotul pământului.

Brusc, pe Asher îl fulgeră un gând – se pregătea oare Gordon Taite să dea peste cap întreaga operaţiune de predare?

Să joace o festă celor de la CIA, sau să fie o trădare? Hughes Bremner l-ar săruta dacă ar demasca-o.

— Să-ţi fie clar un lucru: Gordon nu are porniri umanitare. Dacă ţi-a salvat viaţa, a făcut-o din motive personale. Ţi-l aminteşti pe Clair George? Era director adjunct de operaţiuni înainte de a se pensiona după scandalul Iran-contra. Pentru neiniţiaţi, era spionul desăvârşit – spiritual, curajos, intolerant şi plin de succes. Însă unul dintre ambasadorii noştri l-a citit. Spunea că George era făcut din acel remarcabil amestec pe care-l căuta CIA – iradia prietenie şi încredere, fiind totodată al naibii de duplicitar. Făcu o pauză. Îţi sună cunoscut?

Ea încuviinţă.

— Ca Gordon.

— Poţi să-ţi citeşti dosarul după ce se mai liniştesc lucrurile, dar, conform celor de la Langley, te-ai îndrăgostit de Carnivor cu trei ani în urmă şi-ai trecut de partea lui.

— Bine, sunt de acord cu ceea ce se spune în legătură cu Gordon. E mincinos, jigodie şi Dumnezeu mai ştie ce. Asta mă face să acord atenţie celor pe care susţii că le conţine dosarul meu despre mine şi Carnivor. Dar eu… Se strâmbă. Să fi fost trei ani prietena unuia dintre cei mai cruzi asasini de pe glob? Doamne!

— Mai e ceva. Conform dosarului, tu eşti curierul lui pentru Langley. Chiar în clipa asta, te afli undeva la Paris ori în împrejurimi. Predai dezvăluirile lui la centrul nostru de comandă de-acolo. În felul acesta asigură el viitorul vostru.

— O scamatorie interesantă, ţinând cont de faptul că eu sunt aici. La Paris trebuie să fie altcineva care poartă numele meu.

— Posibil. Acum să discutăm despre degetul mic de la mâna ta stângă. Când ţi l-ai rupt?

— În copilărie. Un accident la patinaj. E menţionat în dosarul meu.

— Gordon mi-a spus că ţi l-ai rupt cu câteva luni în urmă.

Liz clipi, gândindu-se, în timp ce el îi studia chipul. Hotărî că-i

plăcea mai ales aluniţa din colţul drept al gurii ei. Foarte sexy. Simţi brusc dorinţa de-a o atinge. Ea spuse:

— Imediat după ce m-aţi prins, azi-dimineaţă, doctorul Levine mi-a făcut o injecţie. Am auzit pe cineva – pe tine – întrebându-l pe Gordon despre degetul meu. Da. Gordon zicea…

— Ţi-ai amintit corect. Deci cineva minte. Fie dosarul de la Langley, fie dragul nostru prieten Gordon.

Îndoielile se învălmăşeau în mintea ei. Pe urmă se auzi un bâzâit. Ridică privirea.

— Un elicopter.

— Două. Probabil de la Fermă, te caută.

Ea nu întrebă ce să facă. Îşi verifică pistolul, apoi se ghemui pe podeaua cabinei.

Asher privea cerul albastru, în vreme ce marile păsări metalice se apropiau.

18

Unul din elicoptere, un AH-64 Apache, arăta de parcă ar fi fost încărcat cu suficiente rachete şi proiectile ca să arunce camionul până în Arizona. Din megafonul elicopterului se auzi un ordin răcnit:

— Cel din camion, opreşte! Asher Flores, îţi ordon să te opreşti!

Asher se uită în jos, la Sansborough. Ea îşi înălţă capul. Avea o bărbie delicată.

— Un camion pentru gunoi n-are cum să întreacă două elicoptere, îi explică el.

Trebuia să găsească altă soluţie. Se supuse ordinului şi opri camionul. Elicopterul Apache plutea deasupra copacilor, supraveghind camionul. Al doilea elicopter, un Huey elegant – unul dintre aparatele UH-1B folosite în războiul din Vietnam – ateriză pe şosea în faţa lor. Doi puşcaşi marini cu mitraliere M-16 săriră din el.

Asher coborî din cabină şi porni agale spre ei.

— Asher, ce dracu' faci? strigă primul puşcaş, încercând să acopere huruitul elicopterului.

— Păi, să fiu sincer, intenţionez să duc gunoiul la groapă. S-a întâmplat ceva ce-ar trebui să ştiu?

— Avem ordin să te percheziţionăm! ţipă al doilea puşcaş.

— De ce? Au aruncat ceva radioactiv cei de la laboratoare?

Se apropiară de camion, unde era mai multă linişte şi nu trebuia să strige. Primul puşcaş îşi aprinse o ţigară. Asher nu fuma, dar ceru şi el una. Era o minoră abatere a atenţiei, un gest de prietenie. Aspectul psihologic era important.

Primul puşcaş îi dădu un foc lui Asher.

— O cursantă a luat-o razna. Elizabeth Sansborough. O cunoşti?

— Am văzut-o prin tabără.

Asher trase aer în piept. Doamne, îi ardea gura din cauza fumului.

— Trebuie s-o găsim ca să facă tratamentul pe care i l-a prescris doctorul. Suntem nevoiţi să te percheziţionăm.

— Înţeleg. Vă spun sigur că în cabină nu-i nimeni. Dar în cupă nu ştiu ce e. Hai să ne uităm.

Cei doi puşcaşi îl urmară până în spatele camionului. Trase levierul şi cupa se deschise cu un huruit. Duhoarea îi izbi.

— Mamă, zise al doilea puşcaş.

— Bine că suntem la munte, spuse vesel Asher. Nu prea sunt muşte la altitudinea asta.

— Da. Păi, cred c-ar trebui să facem un control.

— Vreţi să-l fac eu pentru voi, băieţi?

Recunoştinţa era un aliat important, poate suficient de important pentru ca ei să se încreadă în Asher şi să nu se uite în cabină. Dacă duhoarea nu-i făcea să se îndepărteze în grabă, aveau să uite de cabină.

Primul puşcaş zâmbi.

— Dacă insişti.

— A, sigur.

Asher îşi strivi ţigara, o aruncă în cupă şi se urcă după ea. Păşi peste saci de plastic negru şi se afundă până la coapse în gunoi. Scotoci printre sticle de bere, resturi alimentare, ghemotoace de hârtie, tenişi vechi, farfurii uleioase din plastic, lenjerie intimă uzată, pansamente folosite şi alte reziduuri.

— Vezi ceva? îl întrebă al doilea puşcaş.

Asher scotocea mai departe.

— Nimic viu. Vreţi să caut mai în spate?

— Nu. Ajunge, nu crezi?

Puşcaşii se consultară între ei. Căzură de acord că era de-ajuns, iar Asher ieşi târându-se afară. Duhnea la fel de tare ca gunoiul. Puşcaşii făcură un pas înapoi şi-i mulţumiră.

— Acum trebuie să te întorci în tabără, Asher.

Primul puşcaş avea un aer trist. Toţi ştiau cât de mult îndrăgea Asher masivul camion.

— Cum aşa?

— Ăsta-i ordinul. Bănuiesc că ştii că ai fost transferat. Vor să pleci imediat.

Asher dădu din cap. Deci asta era. Înaintă câţiva paşi, ca să le reamintească celor doi cât de urât mirosea.

— N-o să-mi ia decât o oră ca să descarc gunoiul. N-ar fi mai bine decât să-l oblig pe bietul Bernie să facă iarăşi tot drumul ăsta? O oră nu e mare lucru. În plus, cu cât o să stea mai mult gunoiul în camion, cu atât mai rău o să duhnească. Nimeni n-o să-l suporte în tabără.

Asher se uită la hainele lui. Strâmbă din nas. Le făcuse un serviciu celor doi, iar acum le cerea altul în schimb.

— Nici o problemă, hotărî primul puşcaş. Lămuresc eu treaba când o să ne întoarcem. Ce dracu', te pot expedia şi la noapte.

Din când în când, mai are omul noroc. Puşcaşii se suiră în elicopter. Asher rămase lângă aripa camionului, savurându-şi succesul. Făcu entuziasmat semne cu mâna în timp ce elicopterele se depărtau în zbor pe deasupra copacilor.

Flores mirosea îngrozitor, însă Liz trebuia să admită că, pentru moment, el o salvase. Întrebarea era: de ce? Coborî ţeava pistolului, dar nu puse arma deoparte. Îi mulţumi. El răspunse vorbelor ei de recunoştinţă înclinându-şi capul cu păr negru şi creţ.

Asher porni camionul pe drumul forestier în pantă.

— Spune-mi ce crezi că ai făcut în ultimii trei ani.

În vreme ce vorbea, Liz avea senzaţia că relata povestea vieţii altcuiva. Într-un fel, chiar aşa era, deoarece povestea doar ce citise, nu-şi amintea nişte întâmplări trăite. Strânse pistolul până când mâna începu s-o doară, furioasă şi frustrată de faptul că nu cunoştea adevărul despre viaţa ei.

— Pe urmă, Carnivorul a aflat că trăiesc, încheie ea. Asta însemna că trebuia să mă ucidă înainte de a-l putea identifica.

— Poate că nici nu l-ai văzut vreodată. Poate că nu e vorba despre CIA. Poate că Gordon a pus totul la cale. Nu uita, el ţi-a spus că eşti nebună. Poate că tu ţi-ai imaginat totul. Poate că a fost bine că te-a supus unui tratament.

Liz ridică pistolul, ţinând degetul strâns pe trăgaci. Vocea ei era rece şi aspră.

— De ce nu mă predai dacă asta crezi? Opreşte camionul. Acum!

Flores apăsă pe pedală, frânele scrâşniră şi pufăiră şi camionul se opri la marginea drumului îngust.

În tăcerea pinilor impunători şi-a cerului albastru, cei doi se priviră cu atenţie. Flores zise cu glas calm:

— Coboară, dacă vrei. N-o să te opresc. Dar n-o să ai mari şanse mergând pe jos, mai ales că nu eşti un pădurar experimentat. Dacă tot m-ai întrebat, motivul pentru care nu te-am predat ţi l-am mai spus. Cred că Gordon pune ceva la cale. Poate împotriva ta. Poate împotriva CIA sau a ţării. Vreau să aflu despre ce e vorba… pentru tine, pentru ţară şi pentru mine.

Liz căzu pe gânduri. El putea s-o ajute să-l oprească pe Gordon. Cât despre memoria ei, trebuia să se descurce singură.

Era hotărâtă să continue.

— Crezi că putem să ne îndepărtăm de zona asta?

— Pot să încerc.

— În regulă, să mergem.

Flores porni motorul camionului şi prinse viteză pe drumul şerpuit. După o vreme, el întrebă:

— Ce medicamente ai luat?

Ea nu răspunse imediat, deoarece mai avea reţinere în privinţa lui.

— Ultimele pilule erau antidepresive. Una pe zi. Pe urmă când am ajuns la Fermă, mă simţeam atât de bine, încât nu le-am mai luat. De câte ori îi propuneam să renunţ la medicamente reacţiona vehement, aşa că nu i-am spus şi m-am simţit grozav. N-am mai luat nici o pastilă.

— Dacă erau antidepresive, ar fi trebuit să te simţi deprimată după ce nu le-ai mai luat.

— Ştiu, dar n-a fost aşa. Substanţa cu care m-a injectat medicul azi-dimineaţă era diferită, foarte puternică. Îmi amintesc vag că aveam aceeaşi senzaţie de năuceală pe vremea când luam multe pastile. Pilulele îmi alungau durerile de cap, care erau cumplite.

— De ce trebuia să iei atâtea pastile?

— Gordon spunea că primele erau pentru inflamaţia creierului, apoi doctorul mi-a schimbat tratamentul când şi-a dat seama că sufăr de amnezie. Era de aşteptat ca el să mă ajute să-mi recapăt memoria.

Camionul ieşi de pe drumul desfundat de munte şi făcu o curbă la dreapta, intrând pe o şosea mai largă. Asher spuse:

— Cred că poţi să te ridici pe scaun acum.

Înţepenită, cu prudenţă, Liz se ridică de pe podea, privi în jur şi se aşeză lângă Flores. Bărbatul mirosea ca un grajd de catâri care nu mai fusese curăţat de un an. Se crispă. Grajd de catâri? De unde ştia ea despre grajdurile de catâri? Îşi forţa memoria, dar nimic nu mai ieşi la iveală. Oftă, se întinse şi îşi masă braţele şi picioarele. Asher îi aruncă o privire.

— Şi cum ai devenit amnezică?

— Gordon spunea că m-am lovit la cap şi pe urmă am făcut o misterioasă inflamaţie cerebrală, diagnostic de care doctorii nu sunt foarte siguri. Ziceau că am avut noroc că nu mi-a fost afectat creierul. Mi-am pierdut memoria, însă uneori amintirile vin de la sine.

— Spontan?

— Da. Eu mi-am zis că am avut noroc cu carul. De obicei amnezia e provocată de îngroşarea arterelor, atacuri de apoplexie şi de cord, tumori sau probleme metabolice ori toxice, cum ar fi alergia la medicamente. Eu am avut o mică inflamaţie cerebrală, cauzată de infecţia căpătată după accident. Se pare că asta e mult mai uşor de vindecat.

— Trebuie să fie groaznic să-ţi pierzi trecutul. Eu unul m-aş lungi imediat într-un şanţ şi-aş lăsa-o pe Hortense să se rostogolească peste mine. Ea e Hortense. Bătu cu palma tabloul de la bord. Hortense, ţi-o prezint pe Sansborough. Sansborough, ţi-o prezint pe Hortense. Ia spune-mi, Sansborough, ce eşti tu fără trecut?

— Mi-aş dori să ştiu.

Preţ de o clipă, Liz îşi îngădui să resimtă pustiul dureros din interiorul ei. În afară de nişte amintiri adevărate, nimic altceva nu-l putea umple. Constată că începea să-i placă Flores. În orice caz era legată de el, iar el de ea. Aveau aceeaşi problemă stringentă – să scape de Gordon.

— Ce-ai să păţeşti dacă află că m-ai ajutat?

El dădu din umeri.

— Cel mai rău lucru ar fi să mă dea în judecată şi să mă concedieze. Presupun că m-ar putea băga şi în închisoare.

Ea îl privi din nou cu atenţie.

— Îţi place munca ta, nu?

— Se poate spune asta.

— Poate că, dintre noi doi, tu eşti cel nebun.

El râse, vârî mâna în buzunarul de pe portieră şi-i întinse o mapă groasă.

— Uită-te la asta.

Înăuntru se aflau copiile dosarelor: două pentru Liz Sansborough, unul de la Fermă, celălalt de la Langley. Celelalte erau pe numele ei de acoperire, Sarah Walker, pe cel al primului ei iubit, Huseyn Shaheed Noon, al soţului ei, Garrick Richmond şi al Carnivorului.

— Mulţumesc. Poate că se află ceva aici care să explice tot ce se întâmplă.

Şi cine – şi ce – era ea în realitate. I-ar fi plăcut să se considere o persoană decentă, amabilă, chiar onorabilă, dar acum trebuia să se îndoiască de tot.

Camionul sălta pe şosea, înaintând. Soarele de munte

încălzise cabina, şoseaua se întindea în faţa lor curbându-se, iar drogurile doctorului Levine se aflau încă în organismul ei. Încercă să citească, însă aţipi şi se trezi tresărind violent, temându-se că fusese din nou injectată. Vedea cu ochii minţii imagini neclare din ceea ce putea fi trecutul ei. Chipuri, case, evenimente. Amintiri vagi i se învălmăşeau în minte, ca pe ecranul unui televizor defect. Flores se uită la ea, dar nu zise nimic. Ce-ar fi putut să-i spună? Frica e ceva cu care trebuie să te descurci singur.

La Ferma din Munţii Stâncoşi, Gordon Taite măsura cu paşi mari baraca serviciului de securitate, cu mâinile încleştate la spate. Purta un costum nou de camuflaj montan şi ghete de alpinism perfect lustruite. Se opri şi privi încruntat centura femeii, încolăcită ca o viperă pe birou. Puşcaşii urmăreau monitoarele video.

— Centura ei era sub Ford-ul dumneavoastră, domnule, explică un puşcaş. Se pare că a încercat să-l pornească fără cheie.

Bărbia lui Gordon era proiectată în afară.

— Căţeaua. Nu putea să se evaporeze. Unde dracu’ o fi?

— Ferma e în alertă de maximă securitate, domnule. Puşcaşul păşi hotărât în faţă.

— O s-o găsim!

— Da, o s-o găsiţi dacă e aici, zise Gordon, dar dacă nu e?

— Nu văd cum ar fi putut ieşi fără ca noi să ştim.

— Da, amice. Dar habar n-ai unde e. Ia-ţi oamenii şi cercetaţi drumurile, cu maşini şi elicoptere. Trebuie s-o găsim, *imediat.*

19

În august, pe măsură ce mercurul urcă în termometre, parizienii pleacă în vacanţă. Aristocraţii, industriaşii şi creatorii de modă se duc pe ţărmul răcoros al mării, în elegantul Cannes şi la Saint-Tropez, unde se adună amatorii de iahting, în vreme ce brutarii, papetarii, florarii, vânzătorii şi vânzătoarele din magazine îşi pun toate speranţele în rudele care i-ar putea găzdui în Marsilia puternic industrializată ori la Toulon, sediul unei importante baze navale franceze.

Căldura apăsătoare părea să alimenteze protestele ce se extindeau în Franţa. Se organizau tot mai multe demonstraţii, începând cu şoferii de autobuz din Paris, până la lucrătorii din transporturi. Muncitorii din fabrici ameninţau că intră şi ei în grevă, în semn de solidaritate. Toată lumea era de acord că oribila *economie* purta vina. Atmosfera devenise tensionată. *Les citoyens* erau furioşi, deprimaţi, neliniştiţi.

Cu toate acestea, când un circ ambulant îşi instală cupola bombată într-o zonă demolată din cartierul Seine-St-Denis, făcu o afacere bună vânzând distracţii care-i făceau pe oameni să uite căldura şi *les troubles.* Cine putea rezista actorilor în costume ţipătoare, animalelor exotice sau muzicii de flaşnetă? râsete şi aplauze răsunau dinspre cort; până şi cei sceptici se aşezau la coadă la bilete.

Printre aceştia din urmă se afla o franţuzoaică între două vârste, cu un aer obosit. Avea părul cărunt, mergea şchiopătând şi se înfăşurase într-un pulover larg, de parcă i-ar fi fost frig tot timpul. În mână ţinea o sacoşă ponosită de la Samaritaine. Femeia cumpără un bilet şi intră sub cupolă, dar în loc să se suie la peluza de lemn ca să vadă mai bine arena, se pierdu printre umbrele din partea laterală a circului şi începu să aştepte.

În centrul arenei, un grup fermecător de pudeli cu jupe de balet şi funde mari, roz îşi terminaseră numărul. Făcură plecăciuni adânci şi ieşiră păşind ţanţoş, în aplauzele furtunoase ale asistenţei.

După câteva clipe începu numărul următor: o duzină de clovni se rostogoleau şi făceau tumbe înaintând dinspre ieşirile laterale către arenă. Ca din întâmplare unul dintre ei se lovi de franţuzoaică. Clovnul îi strecură un plic mic şi schimbă cu ea

câteva cuvinte în engleză.

— De ce durează atât de mult? şopti răguşit clovnul.

— N-am reuşit să aflăm. Quill zice să le forţăm mâna, să le dăm un ultimatum ca să se pronunţe dacă acceptă sau nu.

Franţuzoaica privea cu atenţie mulţimea.

— Duminică seara. La ora opt?

— E bine. Ia legătura cu germanii şi spune-le să fie pregătiţi. Oferta lor e aproape la fel de bună.

Clovnul se uită în jur, făcu un salt înapoi pe cataligele uriaşe, apoi zise tare în franceză:

— *Pardon, madame!* Bucuraţi-vă de spectacol!

În timp ce clovnul se îndrepta grăbit spre arenă, franţuzoaica urcă obosită până la peluză. Privi reprezentaţia, aplaudând când era cazul. În pauză, ieşi prin strada St-Denis, asigurându-se că n-o urmărea nimeni. În cele din urmă se sui în *metro* şi se aşeză pe un scaun liber din fundul vagonului. După plecarea metroului, ea se aplecă peste sacoşă.

Cu nişte şerveţele umede îşi şterse de pe faţă zbârciturile şi culoarea pământie. Îi trebuiră multe şerveţele, dar până la urmă faţa i se curăţă. La o oprire scurtă a metroului, partea din spate se goli de pasageri. Femeia profită de ocazie şi-şi scoase peruca, eliberându-şi părul castaniu. În timp ce vagonul se umplea din nou, ea îşi puse nişte ochelari negri de soare şi îşi lăsă părul să cadă peste faţă. Se uită pe geam, sperând să fie ignorată de ceilalţi călători.

Nu-i era fiică. Îi plăcea munca ei. Într-un târziu, se ridică de pe scaun şi se îndreptă spre uşă. Cu o mişcare rapidă, îşi dădu jos puloverul şi-l lăsă să cadă în sacoşă, peste perucă. Când coborî pe peron scoase două romane de Victor Hugo şi le vârî sub braţ, astfel încât să se vadă titlul.

În rochia ieftină din bumbac, cu motive florale spălăcite, avea înfăţişarea unei studente sărace.

Pătrunse în aglomerata, frenetica Gară de Nord de pe strada Dunquerque şi se alătură unui grup de turişti neliniştiţi din cauza transportului într-o ţară unde în orice clipă salariaţii de la căile ferate, taxiuri, autobuze şi metrou puteau intra în grevă. Turiştii îi ofereau un camuflaj perfect, dacă ar fi fost cumva urmărită. Rămase în mijlocul lor până când aceştia trecură pe lângă toaleta pentru femei, moment în care se strecură înăuntru şi se încuie într-o cabină.

Trase adânc aer în piept, pentru a-şi calma bătăile inimii.

Ultimele două luni se dovediseră dificile, dar eforturile îi fuseseră răsplătite. În plus, mai era şi acel *frissonnement,* emoţia puternică care o menţinea în formă.

Îşi aruncă pantofii grei şi îşi scoase ciorapii negri din nailon. Dezbrăcă rochia ieftină şi îşi puse una neagră şi strâmtă. Croiala simplă, elegantă, îi scotea în evidenţă silueta zveltă şi sânii mari. Îşi completa toaleta încălţând nişte sandale negre cu toc înalt.

Apoi se machie, îşi perie părul şi înghesui hainele vechi în sacoşă. Îşi puse ochelari de soare negri, cu lentile mari şi scoase din sacoşă o geantă din stofă neagră, cu căptuşeala mov. Puse în ea o trusă de machiaj, bani, o legitimaţie falsă, un pistol Walther şi plicul primit de la clovn. Aşa se îmbrăca totdeauna când avea o întâlnire la Turnul Languedoc.

Lăsă cinci franci pe o farfurie, pentru îngrijitor, înainte de a ieşi. Ajunsă în incinta staţiei, încuie sacoşa de plastic într-un dulap pentru bagaje. Descotorosirea de aceasta reprezenta ultimul act al transformării ei.

O jumătate de oră mai târziu, frumoasa franţuzoaică cu ochelari negri de soare ajunse lângă un grup de blocuri înalte şi elegante, în apropierea staţiei de metrou Montparnasse, pe ţărmul stâng al Senei. Instalaţiile de aer condiţionat bâzâiau ca nişte ţânţari străduindu-se să facă faţă căldurii. Femeia mergea cu paşi mari, ignorând privirile admirative ale oamenilor de afaceri pe lângă care trecea.

În cele din urmă pătrunse în masivul Turn Languedoc, un zgârie-nori din oţel şi sticlă ce adăpostea firme de arhitectură, avocatură, contabilitate şi cabinete medicale. Trecu pe lângă un şir de ascensoare căptuşite cu oţel şi se opri la ultimul, care nu avea buton de apel.

Tânăra folosi o cheie ca să deschidă uşiţa de lângă el şi formă numărul ei de cod. Aşteptă până când nişte videocamere ascunse o examinară pentru a confirma că ea era posesoarea codului. Apoi, uşa se deschise şi ascensorul o duse până la ultimul etaj, aflat deasupra celor menţionate în registrul clădirii şi în proiectul de construcţie aflat la primăria oraşului. Panourile de sticlă reflectorizantă de pe suprafaţa blocului mascau numărul de etaje de la Languedoc. Puţini oameni ştiau de existenţa acestui etaj, lucru absolut normal.

Clădirea aparţinea CIA, iar ultimul etaj era al celor de la Langley.

Lucrurile decurseră ca de obicei. Mai întâi, înmână plicul cu ultima dezvăluire a Carnivorului, pe urmă fu invitată să ia loc pe unul din fotoliile din piele, aflate în jurul măsuţei pentru cafea. Cei de faţă îi oferiră cafea sau ceva de băut şi, ca de obicei, ea refuză. Cine ştie ce puteau pune în mâncare sau în băutură. Nu lăsa niciodată geanta din mână. I-ar fi putut strecura în ea un microfon disimulat într-un stilou, ruj de buze ori chiar într-o carte de credit.

Femeia era convinsă că încăperea avea microfoane şi că pe undeva existau videocamere camuflate. Întâlnirile lor erau, fără îndoială, înregistrate color şi retransmise prin satelit şefilor de la Langley.

Ea văzuse o parte din acel etaj de dimensiunile unui depozit. Înainte de a dezerta de la Langley ca să treacă de partea Carnivorului, lucrase uneori aici. Fusese în laboratorul cu miros de formaldehidă, în centrul de comunicaţii, cu pereţii acoperiţi de monitoare şi lumini ce pâlpâiau constant, în centrul de computere, unde schiţe tridimensionale erau transformate complet în imagini de reprezentau fiinţe umane, arme şi locuri secrete. Mai exista şi o mică sală de conferinţe, cu hărţi şi ecrane pe pereţi. Erau şi dormitoare pentru funcţionarii care trebuia să doarmă acolo.

Acum se afla în camera de primire oficială, unde doi agenţi ai Companiei schimbau amabilităţi cu ea şi cărora le răspundea politicos. Pentru ei, ea era o trădătoare. Îşi trădase ţara şi, mai rău, trădase CIA, trecând de partea infamului asasin. Ea le accepta punctul de vedere fără ranchiună.

Asta-i irita. Dacă nu se simţea vinovată putea măcar să simuleze stingherealа.

Femeia ajunse la miezul chestiunii.

— Asta e ultima informaţie pe care o mai primiţi de la Carnivor.

Făcu semn cu capul spre plicul de pe măsuţa pentru cafea.

— El şi-a demonstrat valoarea. Ori cădem la învoială duminică seara la ora opt, ori ne adresăm în altă parte.

— Sunt doar trei zile până atunci.

— Nu e timp suficient.

Ea dădu din umeri.

— Asta nu se negociază.

— Nu noi luăm decizia, spuse primul agent. Gândeşte-te cât timp le-a trebuit celor de la Langley ca să-i coopteze pe alţii.

Arkady Sevcenko, de exemplu. A durat trei ani.

— În cazul vostru, au trecut doar câteva săptămâni, îi aminti al doilea agent.

CIA avea reputaţia de a fi foarte prudentă, mai ales de când dezertorii ofereau numai dezinformări. Dar Langley cunoştea deja valoarea informaţiilor Carnivorului, iar acesta dăduse limpede de înţeles că nu dorea să ascundă nimic.

Iritată, ea dădu din umeri, iar cei doi bărbaţi îşi îndreptară imediat privirile spre sânii ei. Asta o enervă şi mai tare. Zâmbi cu răceală şi spuse o minciună:

— Spuneţi-i lui Hughes Bremner că jocul s-a încheiat. S-a sfârşit. Avem o ofertă acceptabilă de la altă ţară. Noi i-am înştiinţat, iar ei sunt dispuşi să ne contacteze duminică. Asta-i ultima voastră şansă. Duminică, ori mergem în altă parte.

Era joi. Americanii aveau câteva zile în care să rezolve complicaţiile birocratice pe care le crea accelerarea unui program.

— O să transmitem cererea voastră la Langley.

— Aştept răspunsul până mâine la prânz.

Femeia se ridică şi se îndreptă spre lift.

— Dacă nu e afirmativ, n-o să mai auziţi niciodată de Carnivor.

Cei doi săriră de pe scaune şi-o urmară. Unul dintre ei întrebă:

— Unde livrăm mesajul?

În timp ce uşa ascensorului se deschidea, ea se întoarse şi numi un stâlp de afişaj din St. Germain-des-Pres. Mesajul trebuia să fie cifrat şi deghizat într-un bilet de dragoste adresat lui „Michelle”. La fiecare întâlnire, ea indica alt loc. Nu avea încredere în mesajele electronice; puteau fi prea uşor interceptate.

Cei doi agenţi încuviinţară. Ea îi privi cu atenţie, apoi intră în lift.

— *Au revoir, messieurs.*

Ascensorul o duse la parter. După ce ieşi, se pierdu printre *boulangers, bouchers, fruitiers* şi vânzătorii de flori din Parisul acelei zile de vară.

În spatele picturii care era de fapt o fereastră ce dădea spre camera de primire de o severă modernitate, Hughes Bremner o urmărea pe femeie şi se gândea ce să facă.

Cu o lună în urmă, după mai multe şedinţe lungi, o convinsese pe Arlene Debo, directorul CIA, că Statele Unite trebuie să

dobândească colecţia de secrete murdare din mintea Carnivorului. Apoi se dusese împreună cu ea să calmeze primejdioasa sensibilitate a preşedintelui. În final acesta îşi dăduse consimţământul oficial pentru continuarea operaţiunii.

Până în urmă cu câteva minute, Bremner deţinuse controlul situaţiei, pregătirile desfăşurându-se fără piedici, operaţiunea MASCARADA mergând ca pe roate. Acum, Carnivorul răsturnase situaţia. Căţeaua aia renegată transmisese ultimatumul lui.

MASCARADA nu era însă gata! Mai avea nevoie de puţin timp.

Bremner trebuia să pună mâna pe Carnivor, mai devreme sau mai târziu!

De la un microfon ascuns, le ordonă agenţilor să-i aducă plicul. În camera de primire erau două uşi. Una ducea la lift, cealaltă spre coridorul care se întindea pe toată lungimea etajului. Folosindu-şi cheile, pe urmă codurile personale, cei doi bărbaţi deschiseră uşa blindată dinspre coridor şi predară plicul.

Bremner dădu la decodat ultima dezvăluire a Carnivorului, apoi se grăbi spre camera de supraveghere electronică. De-acolo avea să fie monitorizat mesagerul. Pe urmele ei erau cele mai bune echipe ale lui. Ea era cea care-i va conduce la asasin. O dată cu moartea Carnivorului, MASCARADA ar fi devenit fără rost, iar noua operaţiune, cea mai importantă din cariera lui – GRANDEUR – va fi în siguranţă.

Pusese pe urmele femeii obişnuita echipă de trei persoane, plus o a patra, dar ea scăpase întotdeauna de ei. Acum trimisese doi bărbaţi şi o femeie pe jos, un bărbat şi două femei în maşini şi încă doi bărbaţi într-o camionetă încărcată cu echipament. Microbuzul fusese vopsit astfel încât să semene cu maşina de livrări a unei cofetării.

Îl scotea din sărite faptul că ea nu mâncase, nici nu băuse nimic acolo. Cei de la Langley o antrenaseră bine. Laboratoarele CIA tocmai produseseră o substanţă metalică fără gust, care pusă în mâncare sau băutură ducea la depistarea celui urmărit dacă acesta se afla la mai puţin de opt sute de metri de obiectiv.

În timp ce femeia părăsea clădirea şi agenţii de filaj o luau discret în vizor, Bremner se îndreptă spre uşă.

— Sunt în biroul meu, le spuse el operatorilor, ale căror priviri nu părăseau nici o clipă monitoarele. Chemaţi-mă imediat ce aveţi cea mai mică bănuială că ţinta noastră a apărut...

După ce ieşi din blocul Languedoc, femeia îi observă imediat

pe urmăritori. Rămase surprinsă de numărul lor. Porni pe trotuar de parcă nu i-ar fi remarcat. Nu dădu nici un semn că l-ar fi zărit pe Quill. Prezenţa lui discretă era o asigurare împotriva neprevăzutului, pentru că, oricât de bun şi de atent ai fi fost, existau totdeauna elemente care-ţi scăpau de sub control.

Mai târziu, seara, îi va lăsa un mesaj în ascunzătoarea lor, în care-i va relata despre întâlnirea avută. Într-un fel sau altul, într-o ţară sau alta, era hotărâtă să obţină adăpost până duminică seara.

O luă pe aglomerata rue de Vaugirard, trecu pe lângă vânzătorii stradali şi pe lângă saxofonistul din colţ, apoi intră în Grădina Luxembourg. Palatul Luxembourg, construit în secolul şaptesprezece, fusese reşedinţa Mariei de Medici. Acum, marele palat adăpostea Senatul francez, iar grădinile luxuriante erau un paradis pentru trecători. Ea se plimbă pe lângă fântânile dăltuite cu migală, admiră straturile ornamentale de flori şi se opri la o cafenea ca să-şi cumpere un cârnat şi o Coca-Cola.

Apoi se aşeză pe o bancă la umbră ca să mănânce.

După încă două ore, îşi zise că urmăritorii ei erau fie adormiţi, fie înnebuniţi. În orice caz, n-aveau să se dovedească la fel de ageri ca până acum. Părăsi grădina pe acelaşi drum, de parcă s-ar fi întors la Languedoc, însă coborî în staţia de metrou Montparnasse. Acum doar cei aflaţi pe jos o puteau urma îndeajuns de repede ca să spere că n-o vor pierde din ochi.

Nici măcar Quill n-o mai putea urmări acolo.

Intră brusc în spaţiul dintre un stâlp imens şi chioşcul unui vânzător de reviste unde, pe o distanţă de cinci metri era adăpostită din trei părţi de alte două chioşcuri şi o cabină telefonică având un perete din lemn. Ca s-o vadă, cineva trebuia să privească atent pasajul întunecos. Cu toate acestea, nu intenţiona să rişte. Se descălţă de sandale, le rupse tocurile, apoi îşi mânji faţa, picioarele şi mâinile cu o pudră neagră. Încălţată în pantofi, trase până la glezne nişte jambiere negre şi îşi desfăcu fusta din talie.

Îi zări de două ori pe oamenii lui Bremner trecând pe-acolo. O căutau disperaţi prin mulţime.

Femeia îşi continuă deghizarea. Scoase o pelerină din satin negru din spatele chioşcului de ziare şi-o puse pe ea, îşi legă fusta neagră în jurul capului, în chip de eşarfă şi cu o mişcare rapidă îşi vopsi buzele într-un roşu aprins. Apoi îşi întoarse geanta pe dos, scoţând la iveală căptuşeala mov, pătată de

grăsime şi cu degetul aplică un colorant cafeniu pe dinţi.

Arboră un aer dezabuzat şi scoase o ţigară lungă, cafenie. Cu geanta mov legănându-se pe umăr, se alătură pasagerilor de pe peron.

Singurul agent care se află în preajmă o privi fix. Ea remarcă dezgustul din privirea lui, dar şi o anume curiozitate. Asta o făcu să se crispeze. Curiozitatea profesională nu era de dorit. Îşi vârî ţigara între buze, porni legănându-se către el şi-i vorbi cu tupeu, apropiindu-şi faţa murdară atât de mult de-a lui, încât îi simţi răsuflarea cu iz de cafea, ceea ce însemna că şi el îi simţea damful de usturoi:

— *S'il vous plaît, monsieur?*

Omul ezită, continuând s-o privească. Ea îşi dezveli dinţii galbeni într-un rânjet hidos şi, cu mâna liberă, îl înşfăcă de boaşe. Bărbatul sări înapoi. Ea se duse după el.

— *Oooh-la-la, monsieur!* Ce frumos! Un foc pentru o doamnă o să-ţi aducă multe avantaje. Întinse iarăşi mâna spre vintrele lui. La un tarif anume, desigur!

Bărbatul se întoarse dezgustat şi se îndepărtă în grabă. Nu-l interesau bolile venerice, un creier prăjit de droguri şi cine mai ştie ce. Agentul îşi reluă căutarea.

Într-un târziu, telefonul lui Hughes Bremner din blocul Languedoc sună. El ridică receptorul.

— Domnule, am pierdut-o.

— Ce?!

— Am urmărit-o până la Gare du Montparnasse. Ştiţi, criza din transporturi îi face pe oameni să ia metroul, iar staţia era aglomerată. Am pierdut-o acolo…

Bremner ascultă scuzele agentului cuprins de o furie rece. Mesagera Carnivorului dispăruse, iar o dată cu ea, cea mai bună ocazie de-a elimina ameninţarea asasinului înainte de cooptarea lui.

— Ţine oamenii postaţi în jurul gării încă douăsprezece ore, ordonă Bremner. Poate că e înăuntru şi aşteaptă să plecaţi.

După ce termină de transmis instrucţiunile, sună cealaltă linie. Se gândi la Gordon. Acum, mai mult ca oricând, MASCARADA era esenţială. Încerca de câteva ceasuri să-l găsească pe Gordon.

— Gordon! Unde dracu' ai fost?

Gordon ezita.

— La naiba, ce s-a întâmplat?

— Domnule, am veşti proaste.
Urmă o pauză, după care Gordon continuă:
— Femeia a plecat. A fugit. Şi Asher Flores...

20

Ajunşi în oraş, Asher Flores îi dădu lui Liz o carte de credit şi-o lăsă la o staţie de benzină unde se vindeau maşini uzate. Ea alese un vechi Chevrolet Caprice care costa trei mii de dolari şi-i dădu patronului cartea de credit. Spera că cei de la Langley nu se gândiseră încă s-o pună sub urmărire.

Proprietarul i-o aduse înapoi zâmbind. Ea semnă *Doamna Asher Flores* şi îşi aminti cât de naivă fusese în privinţa lui Gordon şi-a celor două „verighete" ale lui.

Îi trecu prin minte să plece cu maşina fără Flores, însă n-avea bani şi nici altă carte de credit în afară de-a lui. Ar fi putut ajunge mai aproape de Santa Barbara, locul pe care-l considera cel mai bun pentru a-şi cerceta trecutul. Îşi zise că Gordon va încerca până la urmă s-o găsească prin intermediul cărţii de credit a lui Flores.

Mai era o problemă: de unde trebuia să înceapă clarificarea situaţiei încâlcite în care erau implicaţi Gordon, CIA şi Carnivorul?

Şi ce era cu Sarah Walker? Dacă exista o Sarah Walker în realitate, ar fi putut avea urgentă nevoie de ajutor.

Unul dintre avantajele lui Flores era acela că el poseda experienţa necesară pentru a face ordine în situaţia aceea încurcată. Dar dacă Flores era în legătură cu Gordon? Dacă hotăra să se alieze cu Asher Flores şi s-ar fi înşelat, ar fi putut pierde mai mult decât trecutul ei.

Se încruntă şi porni motorul. Până acum, Flores nu acţionase împotriva ei. De fapt, o ajutase să fugă şi îi adusese dosarele din baza de date ultrasecretă de la Langley. O scăpase şi de puşcaşii din elicopter. Îi auzise chiar ea vorbind despre plecarea lui la Spitsbergen, iar asta făcea relatarea lui credibilă.

În plus, nu încercase niciodată să-i ia pistolul.

Liz se îndrepta spre autostradă, bătând nervoasă cu degetele în volan. Asher constituia un risc pe care trebuia să şi-l asume… deocamdată. Avea să-şi ţină Beretta la îndemână şi să fie mereu în alertă.

Asher o aştepta lângă camionul pentru gunoi, cu hainele curate.

— De unde-ai luat hainele şi unde-ai făcut duş? întrebă ea bănuitoare.

El îşi înălţă sprâncenele stufoase, bătu cu palma camionul în chip de rămas-bun, îşi aruncă sacoşa sport în portbagajul Chevroletului şi urcă în maşină lângă ea.

— Tipul de la groapa de gunoi m-a lăsat să folosesc duşul lui. Aveam la mine haine de schimb. Tu ai?

Liz porni maşina.

— Tot ce am e ce-i pe mine.

În oraşul următor, opriră la un magazin de îmbrăcăminte. Asher îi cumpără jeanşi, tricouri şi cizme de cowboy. Fără fuste şi bluze. Fără uniforme de camuflaj pentru o vreme, deşi erau mai bune decât fustele şi bluzele. Ea se răsuci în faţa oglinzii admirându-şi blugii care-i veneau ca turnaţi. Flores o privea, cu un aer amuzat. Liz n-avea idee ce gândea el şi nici nu-i păsa.

Era un bărbat ciudat. Slab, vânos, sugerând vigoarea, Asher avea părul şi sprâncenele negre şi un nas aristocratic. Purta hainele de parcă erau o sursă de iritare, iar când vorbea, lovea deseori aerul de parcă ar fi fost un sac de box. Liz se întrebă cu ce greşise el de ajunsese în postul de la Fermă, pe care era limpede că-l detesta.

Opriră în alt oraş şi cumpărară ochelari de soare. El alese nişte pălării Stetson. Ea nu voia pălărie, dar el insistă:

— Trebuie să arătăm ca cei de-aici.

Îi întinse apoi un tub cu vopsea neagră de păr şi un foarfece.

— Vrei să-mi tai părul?

— Şi să-l vopseşti. Eu îmi las barbă.

Îşi frecă bărbia deja plină de ţepi.

Cumpărăturile le plăti cu bani gheaţă. Opriră în afara oraşului. Flores frecă pălăriile şi cizmele cu pământ de pădure, le scutură şi îi arătă lui Liz cum să-şi roadă cizmele cu o ramură de pin, iar el făcu la fel. După ce terminară, pălăriile şi cizmele arătau uzate.

În timp ce se întorceau la maşină, auziră în depărtare bâzâitul unui elicopter.

— O fi Gordon?

— Da, ar putea fi oamenii lui.

Se retraseră din nou printre copaci şi priviră elicopterul ce se apropia, urmând direcţia autostrăzii spre ei. Patrula pe linia crestei, apoi se năpusti din nou către autostradă, inspectând vehiculele de dedesubt.

— Noroc că am ieşit din maşină, murmură Liz.

— Da.

— Ai avut o idee bună cu pălăriile.

— Aşa ziceam şi eu.

Elicopterul plană deasupra Chevroletului parcat, după care trecu mai departe. Liz răsuflă uşurată.

— Nimic nu-i mai bun decât nişte emoţii ca să te menţii în gardă.

În oraşul următor, schimbară Chevrolet-ul cu o veche camionetă Ford, deoarece remarcaseră că era un model foarte popular în această parte a Munţilor Stâncoşi din Colorado.

Flores se sui la volan şi o luară spre est, pe autostrada interstatală 70. Liz deschise dosarul ei şi pe cel al lui Sarah Walker. În dosarul Walker nu găsi nimic nou, dar cel despre Sansborough descria ultimii trei ani aşa cum îi spusese Flores: se îndrăgostise de Carnivor, trecuse de partea lui, iar acum era mijlocitorul dintre el şi CIA. Se înfioră. Cine minţea? Gordon sau CIA? Şi, pentru numele lui Dumnezeu, de ce? Nu cumva dosarul de la Langley era un truc pentru a o face să creadă că era într-adevăr nebună?

Se uită la Flores şi se întrebă din nou cât de mult se putea încrede în el. Apoi privi peisajul şi văzu cu ochii minţii pâraie argintii şi piscuri acoperite de zăpadă. Îi plăceau ieşirile la iarbă şi excursiile cu rucsacul în spinare. Asta din copilăria ei petrecută în Anglia. Dar putea fi ceva real, îşi aminti ea, gândindu-se la vacanţele familiei în Europa.

Îi aruncă o privire bănuitoare lui Flores.

— Nu eu am întocmit dosarul de la Langley, Sansborough. Dacă e o farsă, înseamnă că ei mă folosesc şi pe mine.

Flores supraveghea permanent autostrada şi cerul de deasupra.

Avea o minte ageră. Liz spera să fie de bună-credinţă.

Deschise dosarul următor: Huseyn Shaheed Noon, primul ei iubit.

— Ascultă aici.

Citi cu voce tare, amintindu-şi fotografiile pe care le studiase: un tânăr frumos, cu ten oacheş, privire serioasă şi păr negru care-i cădea pe frunte.

> În Pakistan, un referendum din 1980 a aprobat politica legislativă islamică a preşedintelui şi i-a prelungit mandatul cu şase ani. Având această garanţie, preşedintele Zia a solicitat organizarea de alegeri pentru un Parlament civil. Tatăl lui Huseyn Shaheed Noon, un popular om politic şi-a anunţat candidatura.

Înainte de alegeri, el l-a vizitat pe Shaheed la Cambridge şi a fost ucis într-un accident de automobil. N-au existat martori, iar în maşină fusese singur. Conform raportului Poliţiei, a intrat cu maşina într-un şanţ şi şi-a rupt gâtul când a fost proiectat prin parbriz. Medicul legist a declarat că băuse mult. Autorităţile n-au avut nici un motiv să creadă că a fost vorba despre o crimă.

Shaheed n-a acceptat niciodată ipoteza că tatăl său a murit într-un accident. A susţinut că era un musulman convins, iar musulmanii nu se ating de alcool. De la Cambridge, Shaheed l-a acuzat pe preşedintele Zia de crimă, pentru că tatăl lui susţinuse pe faţă Partidul Poporului din Pakistan, aflat în afara legii.

Shaheed a investigat moartea tatălui său pe cont propriu. El le-a spus prietenilor lui că preşedintele Zia îl angajase pe misteriosul asasin internaţional poreclit Carnivorul ca să-i ucidă părintele. Când Shaheed s-a întors în Pakistan ca să-şi viziteze familia, avionul lui cu un singur motor s-a prăbuşit nu departe de casa părintească, din vestul Pakistanului. Era singur la bord. Autorităţile pakistaneze au efectuat o anchetă şi au descoperit că o ţeavă de alimentare defectă se spărsese, Shaheed intrase în panică şi avionul se prăbuşise. Eroare de pilotaj.

— Treaba aia cu beţia tatălui său… zise Flores. Musulmanii convinşi sunt abstinenţi. Mi se pare credibil că Zia a ordonat să fie ucişi amândoi. Zia era un barbar. Îi plăcea să-şi dea ifose purtând o uniformă acoperită cu medalii pe care şi le acordase singur.

— Uită-te la comentariul ăsta despre Carnivor. Primul dosar nu spune nimic despre el. Ar trebui să fie ceva de vreme ce atâtea întâmplări par să aibă legătură cu el.

— Poate că Gordon sau altcineva n-a vrut ca tu să afli despre implicarea Carnivorului în povestea cu Shaheed.

— Dar în ce scop?

Îşi continuau drumul, timp în care Liz citi dosarul lui Garrick Richmond. Fusese un american get-beget-prezbiterian, cercetaş, căpitanul echipei de fotbal a liceului şi şeful clasei în ultimul an. Obţinuse o bursă completă la colegiu, unde jucase ca mijlocaş în echipa de fotbal, absolvise *summa cum laude* şi câştigase o bursă Fulbright la Cambridge. Cu înfăţişarea lui de tânăr blond şi cu farmecul său natural, nu era de mirare că se îndrăgostise de el.

— O, Doamne. Ascultă aici.

Liz citi:

Teza de licenţă a lui Garrick Richmond a avut ca tema imaginea Carnivorului – asasinul internaţional – în opinia publică.

Richmond a adunat articole din ziare, a consultat informaţiile publice de la CIA, a luat interviuri purtătorilor de cuvânt de la Interpol şi a contactat agenţiile de informaţii din Statele Unite, Anglia şi Germania de Vest. În urma acestei iniţiative, i s-a oferit după absolvire un post la CIA, pe care l-a acceptat. A trecut printr-un stagiu de antrenament, apoi s-a dus la Cambridge, unde a studiat şi a lucrat concomitent pentru CIA. Acolo a cunoscut-o pe Elizabeth Sansborough, cu care s-a căsătorit.

— Din nou Carnivorul.

Flores se scărpină în cap.

— Continuă să apară unde nu te-aştepţi.

— Gândeşte-te la situaţia asta. Şi iubitul şi soţul meu au făcut „investigaţii" privitoare la Carnivor. Nu poate fi o coincidenţă. Trebuie să însemne ceva. Însă nici Gordon, nici dosarul meu nu menţionează nimic în sensul ăsta.

— Şi, dintre toţi, s-a întâmplat ca tocmai *tu* să fii văzută şi împuşcată de Carnivor. Încă o coincidenţă, nu? Iisuse, poate că însuşi Gordon Taite a avut de-a face cu el!

Liz căzu pe gânduri o vreme, apoi termină de citit dosarul lui Garrick Richmond. Acesta murise aşa cum i se spusese ei – torturat şi ucis de Jihadul şiit.

Făcură plinul de benzină la o oră distanţă de Denver. Când reveniră pe autostradă, Liz deschise iarăşi dosarul lui Sarah Walker. Era acolo o fotografie realizată la computer, care era prezentată drept a lui Walker – un chip comun, fără aluniţă, cu nasul uşor coroiat. Puse fotografia ei lângă cea a lui Walker şi examină cele două portrete, de parcă ele i-ar fi putut oferi nu doar răspunsurile pe care le căuta, ci şi întrebările pe care nu ştia încă să le pună.

— Seamănă puţin cu tine, observă Flores.

— Ea *sunt* eu, tâmpitule.

— Nu Liz Sansborough. Sarah Walker.

Liz contemplă imaginea lui Walker.

— Poate că cineva de la Langley a luat poza mea, a făcut câteva modificări, inclusiv îndepărtarea aluniţei şi voila, Sarah Walker, un portret oficial din dosarul unei persoane care nu există.

— Langley plăsmuieşte o acoperire care să se potrivească cu persoana care trebuie acoperită.

Asher îşi îndreptă degetul spre ea.

— Cu alte cuvinte, deoarece Sarah Walker era acoperirea ta, poza ei trebuia să arate exact ca tine.

— Vrei să spui că ea există în realitate?

— Asta ar explica deosebirea dintre fotografii.

— Şi eu m-am gândit la asta. Dar dacă există o Sarah Walker în realitate, unde se afla ea în timp ce eu pretindeam că sunt ea?

— Poate la Paris, dându-se bine pe lângă Carnivor.

— Asta ar explica o mulţime de lucruri. Dar de ce mi-ar fi dat CIA numele şi trecutul ei drept acoperire?

Liz dădu din cap, frustrată şi gândurile i se întoarseră la asasin. Cum s-ar fi putut simţi bine cineva lângă el? Lăsă aflarea răspunsului pe altă dată şi deschise dosarul Carnivorului. Apoi deveni brusc atentă, conştientă că se întâmpla ceva.

— O, grozav, şopti Flores, La podea, iute!

Fără să pună întrebări, Liz se lăsă pe podeaua cabinei, ghemuindu-se.

— Tot un elicopter?

Asher îşi trase borul pălăriei peste ochi.

— Nu, un Oldsmobile Cutlass. Îmi amintesc că am văzut unul ca ăsta la Fermă. Vine spre noi din spate.

21

În vreme ce camioneta gonea pe autostrada interstatală, Liz Sansborough începu să transpire. Ghemuită pe podeaua cabinei, se simţea neajutorată. Detesta că trebuia să se bizuie pe Flores.

— Unde-i Oldsmobile-ul? întrebă ea.

— La dracu'! E chiar Gordon în el!

Inima începu să-i bată mai repede.

— Unde?

— Vine dinspre dreapta. Doamne, tipul ăsta are un girofar în loc de gât. Îşi întoarce capul în toate părţile.

Flores îşi trase mai mult pălăria peste ochi şi îşi potrivi ochelarii de soare. Borul şi ochelarii aproape se atingeau. Apoi Liz văzu o imagine stranie, teribilă. În timp ce-şi mişcase mâinile, chipul lui se îngroşase întrucâtva. Trăsăturile deveniseră mai aspre, iar ţepii scurţi şi negri de pe bărbie şi obraji sporeau efectul. Arăta vânjos, cu barbă neagră, dur, nu precum zveltul Asher Flores.

— Unde-i Gordon? întrebă ea.

— Aproape în spatele nostru. Dacă ar fi ştiut că ne aflăm în camion, ar fi încercat de mult să ne oprească. După felul cum acţionează, presupun că el şi, probabil, o echipă de la serviciul de securitate, caută la întâmplare, sperând să dea peste noi. O să ne depăşească prin dreapta. Cred că am să-i sugerez să caute în altă parte.

Liz se încruntă.

— Vezi să nu faci vreo gafă.

— Am pornit!

Aprinse becul de semnalizare, indicând că voia să treacă pe banda din dreapta, pe urmă coti brusc.

— Eşti nebun? zise Liz. I-ai tăiat faţa!

— Asta-i ideea.

— Flores!

Liz auzi vuietul unui claxon şi un scrâşnet de roţi, însă erau doar zgomotele obişnuite ale traficului.

— Ce se întâmplă? întrebă ea.

Flores se uita în oglinda retrovizoare.

— E iritat. Cred că am reuşit. Hopa, se apropie. Mă depăşeşte prin stânga şi măreşte viteza. Vrea să mă umilească.

— Orgoliul lui Gordon. Ai mizat pe el.

Flores privea înainte.

— Acum ne-a depăşit. S-a uitat foarte urât la mine. Măreşte viteza, dar ar fi bine să rămâi la podea; pentru orice eventualitate. S-ar putea să fie şi alţii.

— Nici o problemă. Liz răsuflă uşurată. După cum arăţi, oricum n-aş dori să fiu văzută alături de tine.

Asher deveni curios.

— Cum arăt?

Îşi rotea ochii în toate părţile atent la o eventuală ameninţare. Liz răspunse cu sinceritate.

— Ca omul de Neanderthal.

— Mulţumesc. Mi-a luat mult timp până să învăţ să-mi arăt adevărata fire.

Flores râmji, iar ea avu o stranie senzaţie de siguranţă.

În timp ce camionul îşi continua drumul pe autostrada interstatală, Liz, aşezată pe podeaua cabinei, deschise pe scaun dosarul Carnivorului. Răsfoi copia dosarului de la Langley, apoi reciti începutul.

> Se crede că asasinul internaţional care-şi zice Carnivorul s-a născut la sfârşitul anilor treizeci. S-ar putea ca măcar unul din părinţii lui să fie american, deoarece rapoartele informatorilor indică faptul că vorbeşte engleza cu accent american. De asemenea, mai vorbeşte cel puţin patru limbi, majoritatea fără accent – germana, franceza, italiana şi spaniola.
>
> Se presupune că adevăratul său nume e Alex Bosa. Ar putea fi maghiar, italian, spaniol, portughez sau dintr-o ţară a Americii Centrale ori de Sud, cum ar fi Cuba.

— Aici mai scrie: „Se pare că a început o relaţie cu o femeie la sfârşitul anilor cincizeci”.

— Căsătorit? întrebă Flores.

— Asta nu scrie aici, dar te face să te întrebi ce s-a întâmplat cu ea. Pe mine mă face să mă gândesc la femeia aia de la Paris, care îşi spune Liz Sansborough. Mă întreb dacă ştie într-adevăr în ce s-a vârât.

— Sau dacă poate să iasă din încurcătură.

— Corect.

Liz citi cu voce tare:

Cariera Carnivorului a început o dată cu răsturnarea de către Fidel Castro a regimului Batista din Cuba, la 1 ianuarie 1959.

Mai târziu, un agent CIA a primit informaţia că un asasin recent apărut, numit Carnivorul, îl eliminase pe unul dintre generalii importanţi ai lui Batista, netezindu-i astfel lui Castro drumul spre victorie.

Carnivorul e considerat responsabil şi pentru atacul din decembrie 1975, la întrunirea de la Viena a Organizaţiei Ţărilor Exportatoare de Petrol, când au fost uciși trei influenţi miniştri.

Se presupune că tot el l-a asasinat şi pe Hans Martin Schleyer, preşedintele Asociaţiei Patronatului din Germania Occidentală, la sfârşitul anilor şaptezeci. În 1978, el a fixat o mică bilă de metal ce conţinea otravă în vârful unei umbrele cu care l-a înţepat pe renumitul scriitor emigrant Gheorghi Markov, la Londra…

— Îmi amintesc, spuse Flores, cu un aer sumbru. Un caz pe care l-am studiat la Fermă. O crimă aproape perfectă. A părut un atac de cord, nu o crimă. Noroc că medicul legist a avut nişte bănuieli.

— Cum şi-a dat seama?

— A cercetat cu atenţie cadavrul şi a găsit resturile unei bile cât un vârf de ac în coapsa lui Markov şi-atunci cineva şi-a amintit că un tip cu umbrelă se ciocnise mai devreme cu Markov. Până când bila a fost găsită de către legist, otrava se descompusese. Era o substanţă foarte toxică, extrasă din seminţe de ricin.

Asasinatul a făcut multe valuri în lumea serviciilor secrete, fiindcă a demonstrat cât de vulnerabili suntem cu toţii. În cele din urmă au fost învinuiţi bulgarii. Noi am aflat că a fost mâna Carnivorului deoarece el şi-a asumat răspunderea după ce medicul legist şi-a dat seama.

— E o bomboană de om Carnivorul ăsta. Porecla i se potriveşte perfect.

Liz continuă lectura cu voce tare:

În 1981, el a pus la cale atentatul asupra birourilor postului de radio Europa Liberă din Munchen, în care au fost rănite grav patru persoane.

Spre sfârşitul anilor optzeci, pare să fi obţinut azil în Berlinul de Est. E considerat răspunzător pentru atentatul cu bombă de la Centrul Cultural Francez din Berlinul de Vest, în 1983, când o persoană a fost ucisă. Conform rapoartelor Stasi, guvernul est-

german şi serviciile de securitate l-au protejat pe Carnivor ca şi cum ar fi fost un oaspete oficial.

Flores fluieră.

— Iisuse Hristoase! Carnivorul trăia în Berlinul de Est în anii optzeci şi est-germanii ştiau asta?

— După cum scrie aici, a rămas acolo până la căderea Zidului Berlinului. Raportul spune: „Şi-a continuat afacerile din Berlinul de Est fără să fie deranjat, a locuit în apartamentul unui diplomat yemenit şi-a avut un şofer angajat de sirieni. Prezenţa lui acolo pare să fi fost cunoscută doar de patru înalţi funcţionari est-germani.”.

Asher medita la cele auzite.

— Da. În mod evident, e foarte apreciat. Stasi nu l-a lăsat doar să rămână acolo, dar l-a şi răsfăţat. Asta înseamnă că o să ne fie foarte greu să-l găsim şi cu atât mai mult să-l capturăm ori să-l eliminăm. Mă întreb însă de ce s-a dus acolo şi de ce a plecat ulterior.

— Şi mai ales unde.

— Bună întrebare. Citeşte mai departe.

Liz se conformă.

Poate că aspectul cel mai remarcabil al modului său de operare constă în faptul că i s-au atribuit de multe ori crime comise aproape simultan în diferite părţi ale globului. Aceasta a creat impresia, în ţările puţin dezvoltate, că individul are puteri supranaturale. Se consideră însă că astfel de asasinate se datorează probabil unei echipe foarte bine antrenate şi loiale.

Flores pufni:

— Da, e de-a dreptul amuzant să încerci să prinzi o umbră care se află în acelaşi timp în locuri diferite.

— Crezi că a antrenat alţi ucigaşi care îl ajută?

— E posibil. Îmbătrâneşte. Dacă aş fi în locul lui, aş renunţa la reputaţia de magician şi m-aş rezuma la lovituri de unul singur. În domeniul lui, deciziile se bizuie mai întâi pe propria siguranţă şi-abia apoi pe bani. Când cineva cunoaşte mai mult decât numele tău de cod, devii vulnerabil.

— Poate că nimeni nu ştie mai mult. Poate că se află într-adevăr în locuri diferite în acelaşi timp, aşa cum eu mă aflu aici şi concomitent la Paris.

— Da, aşa e. Foarte amuzant.

Liz îşi îngădui să zâmbească, apoi reluă lectura.

> În urmă cu trei ani, Carnivorul s-a întâlnit cu agentul CIA, Elizabeth Sansborough, în timp ce aceasta se afla în misiune la Lisabona. Ea a trecut de partea lui, iar el pare să fi renunţat la asasinate. Nu se ştie însă dacă relaţia lor a determinat stoparea crimelor. Faptul s-ar putea datora unor răni sau nepriceperii lui de-a acţiona în climatul de transformări politice ce au urmat războiului rece. De asemenea, nu-i exclus ca el să fi murit.

Liz oftă.

— Doamne, m-am săturat să tot aud că sunt prietena lui.

— E posibil să-l fi făcut să renunţe la uciderea oamenilor. Asta ar trebui să-ţi dea o senzaţie plăcută, de împlinire.

Ea îl privi încruntată.

— Poţi fi o mare pacoste, Flores, ştii asta?

— Mai scrie ceva acolo?

— Urmează o listă completă a presupuselor sale crime. Se caută confirmări.

Liz citi lista şi închise dosarul.

În următoarele două ore, Liz moţăi pe podea. Flores mai întâlni trei maşini conduse de oameni de la Fermă. Gordon se părea că nu identificase camionul şi, graţie ochelarilor de soare, a pălăriei şi a trăsăturilor lui îngroşate, nu-l recunoscuse pe Flores. Asta ar fi trebuit să-l liniştească pe Asher, dacă instinctul lui nu i-ar fi spus că urmau o grămadă de alte necazuri.

Soarele asfinţise, iar pe cerul de cărbune clipeau stele strălucitoare. Liz întrebă:

— Crezi că sunt în siguranţă dacă mă aşez pe scaun?

— Da. N-ai înţepenit?

— Nu în întregime!

O durea tot corpul. Se aşeză şi se întinse. Îşi masă picioarele, pe urmă braţele şi îşi reveni. Cât timp moţăise, se gândise la Carnivor.

— E psihopat sau amoral. Un sociopat. Într-un sens simbolic, un mâncător de carne, cum sugerează şi porecla lui. De ce-ar fi vrut cineva ca eu să trec de partea măcelarului, mai mult, să mă îndrăgostesc de el? CIA trebuie să se bizuie pe ceva ca să creadă asta. Informaţia se află în dosarul meu, ca şi într-al lui. În ce mă priveşte nu pot să accept asta.

— Trebuie să se afle în ambele dosare, dacă Langley încearcă

să prostească pe cineva.

— Dar pe cine încearcă să prostească? Pe mine? Asta-mi aminteşte de o zicală a cartoforilor pe care am auzit-o la Fermă: Dacă te uiţi la cei din jurul mesei şi nu-ţi dai seama cine-i fraierul, înseamnă că tu eşti ăla.

În spatele lor, soarele colorase orizontul în nuanţe de roşu şi mov. Deasupra, cerul devenise un baldachin înstelat. Ajunşi în vârful unei pante, zăriră Denverul care se întindea la poalele colinei. Privit de pe autostrada I-70, părea un vast ocean de lumini scânteietoare. Era o privelişte impresionantă, dar oboseala şi îngrijorarea îi făcură s-o treacă cu vederea.

Asher Flores se îndreptă către un motel de mâna a şaptea, aflat între amfiteatru şi nişte ţarcuri de vite. Era puţin probabil ca Gordon Taite să-i găsească acolo, unde camerele se închiriau cu ora, iar omul de la recepţie nu punea întrebări şi nu privea pe nimeni în ochi.

În acea zonă părăginită, străzile luminate cu neon erau populate de prostituate dornice de clienţi şi răsunau de tânguitoarea muzică country.

Asher plăti camera cu bani gheaţă, apoi transportară amândoi sacoşa sport, rucsacul şi mapa groasă cu dosare în cameră, unde nu exista instalaţie de aer condiţionat. Liz deschise ferestrele şi se duse la baie să facă un duş, să-şi taie părul şi să-l vopsească.

Asher se urcă în camionetă şi se duse să cumpere ceva de mâncare de la un restaurant chinezesc pe care-l zăriseră lângă ieşirea de pe autostradă. La capătul unui cvartal, văzu o cabină telefonică. Se opri, scoase nişte monede din buzunar şi formă un număr. Obţinu imediat legătura cu Langley. Operatorul îi spuse că Hughes Bremner se întorsese de la Paris. Era trecut de miezul nopţii la Washington, însă Bremner lăsase instrucţiuni ca lui Ahser să i se facă legătura cu locuinţa lui.

Asher auzi telefonul sunând încă o dată. Bremner ridică imediat receptorul.

— Unde eşti, Asher? Am fost îngrijorat.

Vocea bărbatului era caldă, preocupată, liniştitoare.

22

Asher îi spuse lui Hughes Bremner:

— Cred că ai o problemă majoră, şefule – Gordon Taite.

— Ah, de-aşa ceva mă temeam.

Şeful diviziei de la CIA oftă adânc.

— În seara asta m-a sunat Ernie Pinkerton. Spunea că Gordon te-a transferat la Spitsbergen. Am încercat să dau de tine la Fermă, dar cei de-acolo mi-au comunicat că ai dispărut. Spune-mi ce s-a întâmplat, Asher.

— Lui Taite i s-a pus pata pe Liz Sansborough. Nu ştiu care-i rolul ei în abordarea Carnivorului…

— Ai auzit de asta?

— Sigur. Asher avea reputaţia că-şi pregăteşte bine temele. Am consultat computerul CM-5 şi-am aflat că ea a trecut de partea lui acum trei ani. Poţi să-mi explici cum dracu' poate fi în Franţa şi la Fermă în acelaşi timp?

— Pot să-ţi explic, dar n-o s-o fac. E ultrasecret.

— Poate că eu ar trebui să fiu ultrasecret, şefule. Femeia aia n-o să valoreze nici o para chioară dacă Taite o s-o transforme într-o stafie.

— Are nevoie de tratament.

— Da, mă rog, ea zice că n-o să mai ia nici un medicament.

— Să presupun că e cu tine?

Instinctul îi spunea lui Asher să mintă, însă şeful lui fusese întotdeauna corect cu el. Recenta pedeapsă – exilarea lui la Ferma aia uitată de Dumnezeu – fusese inevitabilă, dar amândoi ştiuseră că n-avea să dureze o veşnicie.

— Da, e cu mine.

— Ad-o încoace, Asher. E o persoană foarte periculoasă pentru securitatea naţională.

„Securitatea naţională" era una dintre acele formule fără conţinut pe care Richard Nixon le folosise încercând să acopere afacerea Watergate. Ronald Reagan, George Bush şi fostul director al CIA, Bill Casey, o utilizaseră în cazul Irangate. În 1992, muzeul de artă al Pentagonului încercase s-o folosească pentru a ascunde faptul că un mâzgălitor iute de picior desenase cu carioca o mustaţă pe portretul în ulei al şefului forţelor aeriene, Tony Mepeak.

Problema era că „securitatea naţională” avea şi utilizări legitime. Trebuia să devii bănuitor atunci când cineva îţi aruncă în faţă expresia asta, însă erai obligat să arăţi şi respect. Aşa că zise:

— O femeie nebună e periculoasă pentru securitatea naţională? Cam greu de crezut.

— Ţi-a căzut cu tronc?

Asher simţi îngrijorarea din glasul lui.

— Nu încă. Crezi că-i o idee bună?

— Încetează, Asher. Evident, te îndoieşti că femeia are probleme psihice. Dar le are, crede-mă. Acţionează perfect normal, apoi îşi pierde controlul şi simţul realităţii. Dacă n-o aduci înapoi, o să constaţi singur cum stau lucrurile. Avem nevoie de ea. Tratamentul nostru o s-o ajute. Ascultă, dacă ar fi fost întreagă la minte, s-ar fi înţeles cu noi. Fiindcă nu e, trebuie s-o convingem să ne ajute.

Ca întotdeauna, Bremner era convingător. Asher îşi amintea zbaterea disperată a lui Liz Sansborough împotriva acului doctorului. Hotărârea ei în vreme ce fugea din infirmeria Fermei. Frica ei animalică atunci când elicopterele se apropiaseră. Inteligenţa cu care examinase dosarele. Întrebările ei iscoditoare.

Dacă n-ar fi fost întreagă la minte, situaţiile emoţionale extreme n-ar fi făcut-o să-şi piardă „simţul realităţii”, cum se exprimase Bremner?

— O să mă gândesc la asta, şefule. Dar dacă o aduc, ţi-o predau dumitale. Nu lui Gordon Taite.

— Sigur. Bremner părea înţelegător. Trebuie s-o faci repede. Cel târziu până mâine. Sună-mă. O să ne întâlnim.

Luându-şi rămas-bun, Hughes Bremner îl lăudă pe Asher pentru anii petrecuţi la Langley, contribuţia lui, caracterul demn de încredere, corectitudinea, ingeniozitatea lui. În plus, îi promise să rezolve problema cu Spitsbergen şi să-i dea lui Asher orice misiune de teren i-ar fi plăcut.

— Numai s-o aduci la mine, Asher, încheie el.

Asher nu-şi mai văzuse niciodată şeful atât de amabil.

Se duse la restaurantul chinezesc, luă ceva de mâncare şi se întoarse la motel. Sansborough făcuse un duş, iar acum purta un tricou şi un prosop în jurul taliei. Avea părul scurt, drept şi negru. Se gândi la situaţia ei, neştiind ce să facă. O considera la fel de raţională ca şi el. Era clar că Bremner avea nevoie de ea.

— Urăsc tunsoarea asta.

Se strâmbă în oglinda prăfuită ce atârna între cele două paturi alăturate. Îşi puse ochelarii de soare, îşi dădu părul scurt, umed după urechi şi îşi puse nişte cercei mari, din plastic verde, în formă de trifoi.

— I-am găsit în sertar. Cum ţi se pare?

Arăta ca o frumuseţe de doi bani – o fată de la mahala încercând să pară elegantă. Asher chicoti.

— Îţi mai trebuie unghii de şapte centimetri, ruj de buze oranj şi un şort mov.

— Înseamnă că am reuşit.

— Nimeni n-o să te recunoască. Asta voiam.

Disperarea o făcea să pară un copil oropsit, toată numai coate, genunchi şi glezne firave. Gâtul părea mai lung şi subţire. Sub umerii rotunzi, sânii se aplatizaseră pe cutia toracică. Degetele erau osoase. Actorii cunoşteau efectul emoţional creat de corp. Asher, care se mândrea cu îndemânarea lui de-a se deghiza, era martorul unei transformări cât se poate de reuşite.

— Imaginaţia e una dintre cele mai importante unelte ale unui agent, îi spuse el. Actorii ştiau asta. L-ai văzut pe Paul Newman în rolul vagabondului din filmul *Aventurile lui Hemingway din tinereţea artistului?* Newman a fost atât de credibil în rol încât nimeni l-a recunoscut.

Ea schiţă un zâmbet.

— E o întâmplare. N-am învăţat asta la Fermă.

— Ar trebui să treacă disciplina asta în programă.

Mâncară plăcinta chinezească, supa fierbinte şi câte o porţie dublă de carne de vită cu sos de stridii. Asher nu găsise bere chinezească, ci doar Coors. Explicabil – se aflau în imperiul lui Adolph Coors. Ea bău două sticle, el trei. Era o bere bună când mureai de căldură şi nu aveai altceva la îndemână.

— Adevărata problemă în legătură cu pierderea memoriei, zise ea într-un târziu, e faptul că, atunci când vrei s-o reconstitui, nu eşti niciodată sigur că adaugi şi înlocuieşti ceva ce s-a petrecut în realitate.

Liz nu avea pijama şi se sui în pat îmbrăcată în tricou şi chiloţi. Îşi strecură pistolul sub pernă.

Din sacoşa sport, Asher scoase pistolul Gunsite. Era o armă de calibrul 45, al cărei prim model fusese Springfield Armory 1911 A1, construit din oţel şi conceput în scopuri militare. Pe urmă, Gunsite îl transformase într-un pistol de luptă cu o cătare mare, trăgaci scurt, pat metalic, percutor scurtat. Lui Asher îi plăcea

mai ales patul mai mic al pistolului. Putea să-l apuce bine cu mâinile lui mici. Cântări o clipă arma în mână – prietena lui – apoi o vârî sub pernă.

— Ai vreun plan pentru mâine?

Glasul ei îşi recăpătase tonul firesc. Lui Asher îi plăcea că ea îşi revenea repede. Învăţase asta, altfel ar fi ieşit din joc sau ar fi murit.

— Depinde de ce planuri avem.

Se întoarse cu spatele şi îşi dădu jos pantalonii, rămânând în chiloţi. Apoi se vârî în pat. Liz spuse:

— Putem să-l evităm pe Gordon? Să cerem ajutor la Langley?

— E o posibilitate.

— Unde-ar trebui să mergem?

— Numele şefului meu e Hughes Bremner. Conduce grupul Mustang. Ar trebui să mergem la el.

Fără să-şi dea seama, îşi zise Asher, ea se gândea exact la ce voia Bremner. Asta avea să-i scutească de multe necazuri. Totuşi, o parte din el dorea să-i păstreze, pe ea şi pe Carnivor, pentru sine.

Pe cea mai frumoasă femeie. Pe cel mai temut asasin.

— Îmi amintesc numele ăsta. *Hughes Bremner.* Gordon zicea că el îmi urmărea evoluţia şi că era foarte interesat de persoana mea. Bremner e un tip important. Gordon îi trimitea mereu rapoarte prin fax despre felul cum decurgea antrenamentul meu.

Da, îşi spuse el, ea trebuie să fi fost indispensabilă pentru operaţiunea Carnivorul, „cod albastru, ultrasecret”. Dar dacă asasinul hotărâse deja să coopereze, de ce făceau atâta caz de dispariţia ei? Rămase cu ochii deschişi câteva minute, încercând să audă răsuflarea femeii. Apoi adormi, cu o mână pe patul masivului său pistol.

VINERI

Liz visa teritorii necunoscute şi peisaje dezolante. Uneori deşert, alteori gheaţă şi zăpadă. În visurile ei, era o dublă Liz Sansborough – una măritată cu Carnivorul, cealaltă cu Gordon. Neajutorată şi la fel de rea ca şi ei. Îşi dorea să moară.

Se trezi scăldată într-o sudoare rece, copleşită de groază.

Iisuse! Cine era ea? *Ce* era?

Neonul roşu cu galben al firmei motelului strălucea prin

geamurile întunecate, colorând încăperea într-un roz pal. Prin fereastra încă deschisă pătrundeau zgomotele autostrăzii din apropiere şi miasmele de bălegar şi abator.

Respiră adânc, acceptându-şi frica. O cuprinse somnul. Zorii erau aproape. Apoi îşi aminti fereastra deschisă. Văzuse oare o mişcare lângă ea? Deschise brusc ochii. Fără să-şi mişte capul, cercetă încăperea cu coada ochiului. În cele din urmă, văzu ceva. O modificare a umbrei lângă dulapul din colţ. Părea o mână cu un pistol şi un amortizor lung, îndreptat spre încăperea tăcută.

Încremeni de spaimă. Apoi îşi aminti ce fusese antrenată să facă.

Ca şi cum ar fi dormit încă, oftă şi gemu încet. Se răsuci pe o parte. Îşi vârî mâna sub pernă, înşfacă pistolul şi îl scoase afară.

23

Rostogolindu-se din pat, Liz apăsă pe trăgaci. Camera fu zguduită de explozie. Urmă imediat riposta intrusului. Salteaua de pe patul ei sări în aer. Răsună altă împuşcătură. Patul lui Flores trosni.

— Flores!

Liz scruta întunericul. Un glonţ şuieră pe lângă ea, acoperindu-i vocea. Aşchii din lemn se risipiră pe podea. Ea se strecură sub pat, târându-se pe linoleumul crăpat, care-i zgâria coapsele.

Se ridică de cealaltă parte a patului.

Alte două împuşcături explodară în mica încăpere de motel.

Flores era în viaţă! Un glonţ trebuia să fi fost al lui, dar care? Unul venise dinspre stânga ei, celălalt dinspre dreapta. Întunericul o împiedica să vadă ceva.

Se strecură sub patul lui Flores. Auzi mişcare, pe cineva încercând să nu facă zgomot. Alte două împuşcături sfâşiară tăcerea. Bărbaţii îşi schimbaseră poziţiile. Apoi văzu nişte pantofi în umbra de lângă uşă. Nu putea fi Flores. El ar fi fost desculţ. Intrusul stătea ghemuit, ascuns în umbra unei mese. Liz ochi spre locul unde credea că se aflau picioarele străinului. Nu voia să-l omoare. Voia să-i pună nişte întrebări.

Apăsă pe trăgaciul pistolului. Reculul îi străbătu braţul. Auzi un geamăt şi-o bufnitură.

— Flores! Unde eşti?

— E-n regulă.

Îl auzi târându-se către silueta de lângă uşă. Liz se ridică pe genunchi, aşteptând. În curând avea să vină poliţia. Chiar şi în această zonă rău famată a oraşului, unde viaţa unui om nu valora mai mult decât un pahar cu băutură sau o doză de drog, cineva avea să-i cheme până la urmă pe poliţişti. Deprinderile civilizaţiei nu se uită uşor.

Liz îşi sprijini pistolul pe braţul gol. De ce nu scotea nici un sunet omul doborât? Nu gemea, nu înjura. Dacă trăia ar fi făcut zgomot.

— Sansborough, fereastra!

Ea se răsuci la timp ca să vadă o faţă şi o armă în lumina roşie a firmei motelului. Trase imediat, de parcă ar fi fost la poligonul de tir, numai că, în loc să nimerească o ţintă de carton, lovi

fruntea bărbatului. Era un tânăr blond, cu maxilare proeminente şi cu ochi uimiţi.

Glonţul ei îi străpunse fruntea. Sânge, ţesuturi şi oase împroşcară aerul colorat ca de sărbătoare. Nu era nici o îndoială: ucisese pe cineva. Simţi greaţa urcându-i în gâtlej.

Pistolul lui se descărcă instantaneu. Glonţul se rătăci în aer.

— Atenţie la fereastră!

Flores avea necazuri. Vocea lui era încordată. Se auziră bufnituri.

Primul intrus făcuse pe mortul, iar Flores se temea să nu mai fie şi alţii.

Scăldată brusc în sudoare, Liz se târî spre fereastră. Auzi altă împuşcătură în spatele ei. Se întoarse brusc.

— E în regulă. Flores vorbea răguşit. Era mai viu decât credeam, fir-ar să fie.

— L-ai omorât.

— A trebuit.

Glasul îi suna sumbru. Acum avea să cerceteze buzunarele cadavrului, încercând să afle ceva care să-i lămurească cine fusese individul şi ce urmărise.

Liz privi pe deasupra pervazului. Fereastra dădea spre un teren pustiu, năpădit de bălării şi plin de gunoaie. Nu văzu nici o mişcare. Se uită în jos şi recunoscu arma din mâna mortului. Era un pistol automat Ingram M-11. Lung de numai douăzeci şi cinci de centimetri, având o greutate de un kilogram, era şi uşor de ascuns; un pistol automat care putea să tragă 850 de gloanţe de 9 mm într-un minut. Nu era o armă oarecare.

Tipul fusese un profesionist. Fără să se întoarcă de la postul ei, îl înştiinţă pe Flores despre pistolul Ingram.

— În afară de pistol, ăsta nu are la el decât ţigări.

Apucându-l de călcâie, Asher îl trase pe intrus până în zona luminată lângă fereastră. N-are altceva în buzunare.

— Nici măcar bani. Dar îl cunosc. Îl cheamă Matt Lister.

— Şi eu îl cunosc!

Liz cercetă chipul mortului. Era cel despre care i se spusese că-l ucisese în apartamentul ei din Santa Barbara: aceeaşi expresie stupidă, acelaşi păr castaniu, lins pieptănat pe spate. Îi povesti lui Flores despre acel atac.

— Gordon mi-a dat o armă, iar tipul ăsta a venit spre mine ocolind canapeaua. Eu am tras. Totul s-a întâmplat foarte repede, eram năucită, de-a dreptul şocată. Pe urmă, îmi

amintesc că a căzut pe spate. Sângele – eu credeam că-i sânge – îi curgea din piept şi din gură!

— Gloanţe oarbe şi imitaţie de sânge. Un truc vechi, bine regizat.

— Şi-a avut efect, fir-ar să fie! După asta, am crezut tot ce mi-au spus ei!

— Normal că ai crezut. Sunt al naibii de pricepuţi. În momentul ăla şi eu aş fi fost tentat să-i cred. Important e că nu te-ai lăsat definitiv convinsă.

Se aplecă pe fereastră şi privi în jos, la tânărul blond.

— Eu nu-l recunosc, tu îl ştii?

Liz făcu semn că nu, iar el se ghemui lângă ea. Asher avea pe el doar şortul – o pată albă în semiîntunericul din încăpere. Avea un trup bine făcut, suplu, musculos şi picioare de atlet.

— Mai sunt şi alţii afară? întrebă el.

— Nu văd pe nimeni. Liz îi simţea mirosul de transpiraţie şi încordare.

— Îmbracă-te şi fa bagajele. Trebuie să plecăm de-aici.

— Chiar aşa?

Liz îşi trase blugii. Asher se îmbrăcă şi îşi aruncă lucrurile în sacoşa sport. Ciudat, nu se mai simţea rău şi nu mai tremura. Era teribil de înfuriată.

— Gordon i-a trimis?

— El n-avea căderea să ordone un asasinat. Ăştia au fost trimişi chiar de Bremner. Flores avea un aer sumbru. Mentorul meu. Mentorul tău. Nu-i vorba doar despre Gordon Taite şi Hughes Bremner e implicat în povestea asta.

— De ce crezi asta?

— N-avem timp de explicaţii. Să mergem.

Asher deschise uşa. Priviră cu atenţie strada întunecată. Vizavi era parcată o Honda Accord, care făcea notă discordantă cu rablele ruginite de care era plină strada.

— Cu aia trebuie să fi venit, zise Liz.

Săriră în cabina camionetei. Flores porni motorul. Liz privi cu atenţie la Honda.

— E o maşină închiriată.

În stânga barei de protecţie din spate era lipită o etichetă cu numele firmei Gold Star Rent-a-Car, noul lider al agenţiilor de închiriat maşini din Statele Unite. Era un indiciu util.

În depărtare se auzi vaietul unei sirene. Flores îndreptă camioneta spre stradă.

— Păcat că n-avem timp să le controlăm maşina. Presupun ca Matt Lister urma să mă ucidă pe mine şi să te răpească.

Stătea chiar lângă patul meu, încercând să-şi dea seama cine dormea acolo. Dacă ar fi vrut să ne omoare pe amândoi, ar fi tras de la fereastră înainte de a apuca noi să ripostăm.

— De unde ştii că Bremner e implicat în treaba asta?

Liz îşi pusese mari speranţe în ajutorul şefului de divizie de la CIA. Gordon nu intra în discuţie, însă ea sperase că Bremner, şeful grupului Mustang…

Zgomotul sirenelor nu se mai auzea. Poliţia sosise la motel. Către est, lumina zorilor se revărsa peste linia neregulată a orizontului. Liz îşi aminti expresia surprinsă de pe chipul tânărului blond atunci când glonţul tras de ea îi zdrobise ţeasta. Ucisese o fiinţă umană. Spuse încet:

— Vorbeşte-mi despre Bremner.

Asher îşi încordă fălcile înfuriat, simţindu-se trădat.

— L-am sunat aseară, când m-am dus după mâncare. Îl sunasem şi de la Fermă, dar era la Paris, „indisponibil”.

— Asta nu-i rău. Voiai să-i ceri să ne ajute.

— Voiam informaţii.

Rămase tăcut, cu un aer vinovat. Apoi Liz înţelese: Flores făcuse o greşeală, iar el detesta să comită erori.

— Bremner ţi-a depistat apelul. Pe urmă şi-a trimis oamenii să ne caute. Nu sunt prea multe moteluri în zonă. Telefonul tău i-a îndrumat pe asasini către noi.

Flores rosti printre dinţi:

— Aşa cred şi eu.

Hughes Bremner intră în salonul vilei din Virginia care aparţinea soţiei lui. Bunny Hartford Bremner, fosta frumuseţe de pe Fifth Avenue, înaintă cu greutate spre el. Era o oră matinală, simţea chemarea aerului curat de ţară, însă trebuia să se ocupe de o beţivă cu sănătatea ruinată, arătând mai bătrână decât cei şaizeci şi unu de ani ai ei. Femeia era furioasă pentru că trebuia să se prezinte la curtea de juraţi la ora nouă. Obligaţiile civice erau literă de lege pentru toţi, chiar şi pentru Bunny Bremner. I se adresă soţului ei pe un ton calm:

— Zău, Hughes. Mereu îţi tună şi-ţi fulgeră.

— Ăsta-i un clişeu, draga mea.

— Iar tu eşti un dobitoc infatuat.

Bunny îi întoarse spatele. Pe sub prea tinereasca ei rochie

roşie, purta un sutien tot roşu. Breteaua de pe umăr era răsucită. Nici măcar să se îmbrace ca lumea nu era în stare.

— Trage-mi fermoarul, îi ceru ea.

El se conformă. Îi plăcea acel zgomot. Observă cu satisfacţie răutăcioasă că sutienul răsucit formase o umflătură sub rochie. Neputinţa ei se accentua cu fiecare zi care trecea.

— Cândva îţi plăcea să mă îmbraci, continuă ea. Şi să mă dezbraci. Demult, în Evul Mediu, când tu erai sărac, iar eu eram o proastă îndrăgostită până peste cap.

— Ai de gând să-mi aminteşti iar că scumpul tău tată avea dreptate? Că eu eram un nimeni fără nici un ţel în viaţă, neavând nimic în cap sau în buzunare? Doamne, Bunny, o iei razna. Primul semn pe care-l dă un creier îmbibat de scotch.

Ea se duse în dormitor şi se întoarse înainte ca el să ajungă în capătul scării. Îşi pusese pălăria şi pantofii, iar în mână ţinea o mică geantă elegantă.

— Măcar ai avut o descendenţă acceptabilă.

Coborî scara înaintea lui.

Deşi n-o văzuse, Bremner ştia că ea băuse deja primul pahar din acea zi. Emana alcoolul prin toţi porii. Simţi brusc imboldul de-a o împinge pe trepte. Nu i-ar fi trebuit mult ca să se rostogolească pe scară. Era o bătrână grasă, pe tocuri înalte, nesigure. S-ar fi dus de-a berbeleacul şi şi-ar fi rupt gâtul ăla zbârcit. Banii ei erau într-un cont personal de care el nu se putea atinge, însă acum nu mai avea nevoie de ei.

Din păcate, ea nu ştia asta.

— Ce-ar fi să-mi dai un brânci, Hughes? îl şicană ea, în timp ce cobora.

Bremner izbucni în hohote. Era un râs zgomotos, gutural, care-o făcu pe Bunny să se oprească şi să se întoarcă. Bremner se şterse la ochi şi apucă balustrada, în vreme ce ea îl privea tăcută. În cele din urmă, el reuşi să vorbească:

— Nu, draga mea. Să te ucid e ultimul lucru pe care l-aş face. Şi nu e vorba despre banii tăi. Nu, dragă Bunny. Fără tine, cum dracu' m-aş mai distra?

Ea îşi miji ochii, bănuitoare. O lua peste picior? Părea să nu-şi dea seama. În cele din urmă, scutură din cap, în semn că nu dădea importanţă acelei discuţii.

Continuară să coboare scara impunătoare – doi aristocraţi de pe Coasta de Est, fiecare conştient de legătura nenorocită care-i unea.

Bunny spuse:

— Să vii la timp pentru cină, Hughes. Familiile Coxe şi Cabot vor fi aici.

— O să întârzii. Ca de obicei. Poate că nici n-o să vin.

— Hughes!

Până la urmă, îi redusese replicile la un cuvânt. Faptul că o lăsase fără grai era pentru el o victorie.

La uşa din faţă, maşinile lor aşteptau în capătul lungii alei. Dincolo de ea, vegetaţia luxuriantă era de un verde intens în lumina dimineţii. Cândva, intenţionase să construiască pe pământul ăla un centru comercial, staţii de benzină şi depozite. În jurul lor s-ar fi întins o mulţime de case-tip, cu parcuri din loc în loc, în care pădurile sălbatice ale Virginiei ar fi fost îmblânzite şi îngrijite. Terenul ăla era prea bun ca să fie irosit, iar civilizaţia trebuia să-şi lase amprenta acolo, s-o controleze pe Maica Natură şi s-o facă să plătească în felul ei, tot aşa cum el trebuia să plătească în felul lui.

— La revedere, dragă Bunny, zise Bremner simulând afecţiune. Sper să ai o zi cumplită.

Tommy deschise portiera Mercedesului ei 450 ŞI sport, roşu ca focul, un model clasic la care ea refuza să renunţe. Bunny se încruntă la Bremner, îi zâmbi lui Tommy şi se sui la volan, dezvelindu-şi din neatenţie o coapsă flască. Bremner fixă cu privirea carnea moale. Dacă dragostea şi ura erau cele două feţe ale aceleiaşi monede, însemna că el o iubea pe Bunny foarte mult. Şi ea pe el.

Apoi, Tommy deschise portiera lungii limuzine negre, oficiale. Bremner păşi înăuntru şi se afundă în canapeaua moale. Prin parbriz, privi în faţa lui. Bunny demară în trombă în Mercedesul ei extravagant. Sună telefonul. Era Sid Williams.

— Matt şi Beno sunt morţi, domnule.

Sid vorbea cu glas de robot.

La naiba! Trebuia să fie vorba despre Matt Lister şi Beno Durante, cei doi pe care-i trimisese la Denver să-i captureze pe Flores şi pe femeie.

— Ce s-a întâmplat?

— Flores i-a împuşcat. I-a ucis la motel.

Bremner se lăsă pe spătarul banchetei.

— Îmi pare rău. Erau buni.

Nu glumea. El le era loial celor care-i erau la fel.

— Dar Flores şi femeia?

— Au reuşit să fugă. Poliţia n-a găsit nimic.

Bremner se gândi rapid la o soluţie.

— Ia legătura cu prietenul nostru de la poliţia din Denver. Explică-i situaţia în care ne aflăm – doi agenţi dezertori de la Langley i-au ucis pe alţi doi agenţi trimişi să negocieze cu ei. Dă-i fotografii şi descrieri. El o să alerteze reţeaua poliţiei interstatale.

În biroul de la Langley, Sid William chicoti răutăcios.

— O să-i punem pe poliţişti să-i caute peste tot. N-or să mai scape.

— Da. Şi asigură-te că agenţii noştri secreţi sunt în alertă. Trebuie s-o aducem pe femeie înapoi. *Astăzi.*

— Şi Flores?

— Ne-a trădat. Ucide-l. Ceva nou despre Lucas Maynard?

— Nu l-am găsit, încă, domnule, dar îi supraveghem permanent casa şi mijloacele de transport din zona Washingtonului. Tocmai am pus la punct interceptarea liniilor telefonice din biroul secretarului de stat.

— Excelent.

Interceptarea fusese ideea lui. Se gândise că Maynard, care era cunoscut pentru tenacitatea lui, va duce până la capăt planul subsecretarului mort.

— Şi le-am spus poliţiştilor din zonă că Maynard e căutat fiindcă a furat o maşină de la Langley.

Sid Williams râse, încântat de ideea lui.

— Excelent, zise Bremner.

Dacă Maynard ar fi fost oprit undeva, din vreun motiv oarecare, poliţistul i-ar fi verificat la computer permisul de conducere. Poliţia l-ar fi reţinut până când Sid ar fi ajuns acolo.

— S-o facem astăzi, Sid. Pune mâna pe Maynard şi pe documentele lui. Apoi neutralizează-l. O tâlhărie sau un accident, ce-ţi convine. După ce i-ai luat documentele, asigură-te că e mort.

24

În apartamentul ei din Arlington, Leslee îi ceru lui Lucas să-i arate documentele companiei Sterling-O'Keeffe, aflate în seiful de sub pat. Acum erau amândoi implicaţi în povestea asta şi venise momentul ca ea să ştie de ce se făcea atâta tapaj în jurul ei. În timp ce ea cerceta vrafurile de acte pe care el le copiase asumându-şi mari riscuri, Maynard se pregătea să plece.

— Trebuie să mă duc la birou, iubitule, îi spuse ea. Nu durează mult. Tu unde pleci?

— Să dau nişte telefoane. Nu vreau ca oamenii lui Bremner să dea de urma ta.

Ea îi zâmbi recunoscătoare, iar el plecă să sune la biroul secretarului de stat. Se duse tot la cabina telefonică aflată la două străzi distanţă de blocul lui Leslee. Îndură obişnuita tortură birocratică până când o găsi în sfârşit pe secretara particulară a secretarului de stat. Se prezentă şi dădu explicaţii.

— Subsecretarul Edward avea programată ieri-dimineaţă o întâlnire urgentă cu secretarul de stat.

— Şi?

Influenta secretară particulară era ocupată şi deloc impresionată.

— Trebuia să discute despre mine. Am nişte…

— Aşteptaţi puţin, domnule Maynard. Rămâneţi la aparat.

Maynard înjură în barbă când legătura se întrerupse. Voia să scape odată de nebunia asta, să ia avionul către Zurich şi banii lui din Liechtenstein. Dar nu fără Leslee. Se gândise la mai multe soluţii. Putea să-i dea informaţiile directorului CIA de la Langley, dar, într-un fel sau altul, Bremner l-ar fi aşteptat acolo. Pe de altă parte, Departamentul de Stat se afla într-o veche rivalitate cu Langley, iar el spera ca acea relaţie dificilă să-l ţină pe Bremner la distanţă sigură de cei de la Departamentul de Stat.

Într-un târziu, secretara reveni la telefon.

— Vă rog să continuaţi.

— Am informaţii de maximă importanţă. Clare urma să-i vorbească secretarului despre asta. De-aceea a fost ucis.

— Dacă ştiţi ceva despre crimă, ar trebui să vă duceţi la poliţie.

Femeia asta era o idioată! Mormăi:

— Am detalii despre un scandal din interiorul Guvernului care or să-ntoarcă totul pe dos!

— Pare bizar că nu rezolvaţi problema asta la CIA, spuse ea cu asprime.

În timp ce soarele se înălţa pe cer, Maynard transpira în cabină. Scrută cu atenţie strada. N-avea nevoie de această blestemată muncă de lămurire. Mârâi iritat:

— Aveţi cinci secunde! Fie îmi stabiliţi o întâlnire, fie renunţ să-mi mai pierd vremea. O să duc informaţiile mele în altă parte. Pe urmă o să-i explicaţi şefului dumneavoastră cum putea să le obţină dacă nu m-aţi fi refuzat.

Urmă o tăcere glacială.

— Foarte bine. Vă pot asigura o întâlnire la ora 11:50, în dimineaţa asta. Dar o să dispuneţi doar de zece minute. Secretarul ia masa de prânz cu trei prinţi saudiţi.

— O să fiu acolo.

Să mă pupi în fund, zise Maynard în gând şi trânti receptorul în furcă. Când ajunse la apartament, Leslee nu se întorsese. Se duse la bucătărie şi îşi turnă o ceaşcă de cafea rece, privind ceasul de deasupra maşinii de gătit.

Mai erau câteva ore. Se gândi la ucigaşul lui Clare şi cochetă cu ideea de-a suna la *Washington Post.* Brusc îi veni în minte o idee. Avea să devină simbolul omului civilizat, bizuindu-se pe cuvântul scris, nu pe sabie, pentru a pune capăt unor delicte grave.

Lui Leslee i-ar fi plăcut ideea asta.

În vreme ce termina de băut cafeaua, auzi cheia răsucindu-se. Leslee intră în casă cu servieta grea în mână şi-l sărută în grabă. El îi vorbi despre întâlnirea cu secretarul de stat. Ea se arătă încântată, dar şi îngrijorată.

— O să conduc eu maşina. Dacă nu trebuie s-o parchezi, vei fi expus mai puţin în teren deschis. Şi-o să fim mai mult timp împreună.

Ea nu spuse nimic despre cât timp ar putea dura toată treaba şi ce s-ar putea întâmpla până să fie din nou doar ei doi.

— Ar fi bine.

Maynard surâse. Ea îl sărută şi se duse în dormitor. Rămas în bucătărie, el îi turnă o ceaşcă de cafea lui Leslee. Când se întoarse, ea se aşeză pe un scaun, îşi luă ceaşca şi se uită la ceas.

— Avem destul timp, spuse el. Cum ţi s-au părut

documentele?

Ştiind că ea le examinase, Maynard avu o senzaţie stranie de frustrare, deşi el însuşi deschisese seiful. Leslee zâmbi.

— Îţi mulţumesc că m-ai lăsat să le văd. E ceva fascinant. Spălarea şi transferul de bani. Dezvoltarea afacerilor. Paravanele pe care le-a folosit Sterling-O'Keeffe ca să se ascundă de opinia publică în toţi anii ăştia. Şi mai e acolo şi raportul despre MASCARADA.

Îşi înclină capul blond. Când ridică privirea, ochii ei albaştri exprimau tristeţe.

— MASCARADA m-a ajutat să înţeleg mai bine fragilitatea sufletului omenesc. Îi puse o mână pe umăr.

El zise:

— Întotdeauna mi s-a părut că ceea ce fac e absolut necesar, indiferent despre ce era vorba. Cred că, după mai mulţi ani de viaţă trăită în minciună, inventând scuze, caracterul unei persoane se deteriorează. Asta trebuie să se fi întâmplat cu mulţi veterani şi de-aceea cinci dintre noi au ajuns să înfiinţeze compania Sterling-O'Keeffe. Iar acum, MASCARADA. Mi-ar plăcea să cred că n-am fi iniţiat în nici un caz MASCARADA în anii '50.

— Îmi pare rău, Lucas. Ce-ai făcut tu a fost greşit. În schimb ceea ce eşti pe cale să faci acum reprezintă un adevărat act de curaj. E uşor să fii neprihănit, dacă nu există tentaţii. Tu ai fost tentat, ai căzut în păcat, iar acum eşti pe punctul de-a renaşte. Cei renăscuţi sunt elita speciei umane. Mă faci să fiu mândră şi foarte bucuroasă că eşti al meu.

Se ridică de pe scaun şi-l sărută. El îi cuprinse cu braţele coapsele zvelte şi îşi apăsă obrazul de pântecele ei moale. Ea era viaţa şi speranţa.

Era ora 11 şi Leslee conducea Volkswagen-ul ei albastru spre sud, pe Twenty-first Street. Departamentul de Stat, mândria guvernului american, urma să apară curând în dreapta lor. Chiar în faţă, de cealaltă parte a largii Constitution Avenue, se întindea West Potomac Park, cu al său cunoscut Reflecting Pool. Spre vest curgea Potomacul, mărginit de parcuri luxuriante şi traversat de numeroase poduri. Peisajul citadin multicolor, cu zgomotele şi agitaţia lui, era un monument involuntar menit să acuze specia umană.

Traficul era mai lejer decât de obicei, astfel că cei doi îi puteau depista mai uşor pe eventualii lor urmăritori. Între picioarele lui

Maynard, într-o sacoşă groasă, erau documentele companiei Sterling O'Keeffe şi ale operaţiunii MASCARADA. El optase pentru o ţinută de turist. La gât îi atârnau un binoclu şi un aparat de fotografiat. Purta o pălărie de pai şi o jachetă sport subţire. Sub jachetă, la subsuoară, se afla pistolul cu formă aerodinamică Walther TPH. Pe Lucas prezenţa armei îl liniştea.

Leslee sporovăia întruna, susţinându-i moralul în vreme ce se apropiau de instituţia guvernamentală. Maynard se uită la ceas. Era 11:04. Avea suficient timp. Îi ceru lui Leslee să înconjoare enorma clădire, pentru a putea cerceta cu atenţie vehiculele, uşile instituţiei, pereţii exteriori şi trotuarele, absolut tot, spre a-i identifica pe oamenii lui Bremner.

Dar era oare necesar? Cum ar fi putut afla Bremner că el avea să vină acolo în acea zi şi la acea oră?

N-avea de unde. Şi totuşi, cum de aflase Bremner despre documente şi despre subsecretar? Oricât de minuţios îşi trecuse în revistă acţiunile şi precauţiile pe care şi le luase, tot nu reuşise să priceapă cum descoperise Bremner ce făcea el. Însă Bremner avea o mie de mijloace de-a afla cu ce se ocupa cineva. Maynard ştia acum asta mai bine ca oricine.

Îi ceru lui Leslee să ocolească clădirea a doua oară. Pe urmă încă o dată. Nu erau semne că oamenii lui Bremner ar fi supravegheat Departamentul. Maynard îşi consultă ceasul. Era încă devreme. Bun. Încă o simplă măsură de precauţie, în caz că vreun miracol i-ar fi dezvăluit în ultimul moment lui Bremner că trebuia să-şi trimită oamenii acolo.

Ajunşi pe Twenty-first Street, Maynar îi spuse lui Leslee să oprească în faţa unei largi zone pavate. Un şir de uşi lucitoare din alamă şi sticlă se întindea de-a lungul clădirii Departamentului.

— Mă suni de îndată ce poţi?

Leslee era neliniştită, iar ochii ei albaştri, de obicei strălucitori, aveau o privire ciudată. El o sărută pe gură, savurându-i dulceaţa buzelor.

— Ai un gust minunat.

Îi zâmbi încurajator şi deschise portiera.

— Nu-ţi face griji, zise el, deşi ştia că ea îşi va face.

Urcând bordura dintre marcajele de beton pentru circulaţie, ridică privirea şi simţi brusc un gol în stomac.

În zece secunde, cuprinse totul cu privirea: în capul scării, trei bărbaţi ieşiră din umbra clădirii şi porniră în grabă spre el. Aveau

ochelari negri de soare. Şi o precizie a mişcărilor care înfiora pe oricine ştia cât de bine erau antrenaţi. Iar Maynard ştia. Îi recunoscu pe doi dintre ei – agenţii lui Bremner. Se aflau exact între el şi uşa pe care voia să intre.

Ticălosul ăla de Bremner! Maynard acţionă rapid.

Vârî sacoşa sub braţul stâng, aruncă aparatul fotografic şi binoclul, apoi se întoarse brusc. Se lovi de un tânăr, pe urmă coborî în fugă treptele.

25

Da! Ea era acolo! Aşa cum sperase Maynard, ea aşteptase să-l vadă ajuns cu bine în clădire. Motorul maşinii era pornit şi Leslee îl privea palidă şi crispată.

— Maynard! răsună un glas în spatele lui. Stai pe loc! Trezoreria!

El continuă să alerge. Agenţi ai Ministerului de Finanţe! Era aproape amuzant. Până şi-n situaţia asta, Bremner îşi acoperea spatele. Putea s-o facă uşor, deoarece Tad Gorman, unul dintre membrii secreţi ai conducerii, era acum la Finanţe, într-un post important.

Dar Leslee era acolo, aşteptându-l în maşină. Transpirase teribil. Din cauza diabetului. Inima îi bubuia. Doamne, avea să-i explodeze?

Ajunse aproape de bordură. Leslee se aplecă în faţă şi deschise portiera. I se învârtea capul.

— Repede, Lucas!

El fu şocat văzând cât de albe îi erau degetele.

— Lucas, sunt chiar în spatele tău! ţipă ea.

Răsunară împuşcături. Gloanţele loviră betonul de lângă el, aruncând aşchii în aer. Un glonţ i se înfipse în braţul stâng, care-i amorţi imediat. Scăpă documentele din mână.

Se întoarse, se lăsă pe vine şi trase de parcă s-ar fi aflat din nou în misiune – o maşinărie bine unsă.

Cei doi oameni ai lui Bremner se clătinară şi căzură. Al treilea trase din nou. Glonţul lovi aripa maşinii lui Leslee atât de aproape de el încât îl asurzi pentru o clipă pe Maynard. Trase rapid şi al treilea om căzu pe spate ca într-o scenă de film.

Erau morţi cu toţii? Maynard nu ştia şi nici nu-i păsa. Trupurile lor zăceau nemişcate pe pavajul din faţa Departamentului de Stat, unde se aşternuse brusc tăcerea.

Maynard analiză rapid situaţia. Departamentul de Stat. Să încerce să intre acum? Nu, ar fi fost o prostie.

În depărtare se auzi sirena poliţiei. Ar fi păţit-o dacă rămânea acolo. Trebuia să găsească altă cale de a-şi lăsa informaţiile unei persoane de încredere, care l-ar fi putut ţine în viaţă până când avea să depună mărturie.

— Lucas!

O ignoră pe Leslee. Privea rapid în jur în vreme ce lua decizii urgente. În nici un caz n-avea s-o amestece şi pe ea în povestea asta. O maşină era parcată în spatele Volkswagen-ului ei. Va pleca cu ea.

Se ghemui şi porni în grabă cu sacoşa şi arma în mâna dreaptă, cu braţul stâng atârnându-i fără vlagă. În clipa următoare auzi alte două împuşcături şi simţi un şoc teribil, de parcă un camion l-ar fi izbit în spate. Ciudat, nu avea dureri. Privi în jur. Sid Williams alerga către el dinspre trotuarul de vizavi. Pistolul lui Sid era înălţat pregătit să tragă din nou. Probabil că tocmai sosise.

Să-l ia dracu' pe blestematul de Bremner! Îl trimisese pe Sid Williams, iar Williams îl împuşcase în spate.

Maynard căzu în genunchi şi îşi privi pieptul. Gloanţele intraseră adânc, străpungându-l în două locuri. Îşi înălţă chipul ca s-o privească pe Leslee. Ea se aplecase spre el încercând să-l tragă în maşină. Lacrimi îi curgeau pe obraji. El zise printre dinţi:

— Pleacă! Or să-ţi ia numărul maşinii. Eu sunt mort!

Căzu în faţă. Ochii i se închiseră. Cineva îi smulse sacoşa. Altcineva îl ridică şi-l trase înapoi pe trotuar.

— Ieşi din maşină, cucoană!

Maynard auzi suspine, apoi scrâşnetul roţilor; simţi duhoarea fumului de eşapament. Leslee plecase prea târziu. Oamenii lui Bremner îi luaseră numărul maşinii. Aveau s-o găsească. Ce prost fusese. Până la urmă pierduse totul. Lumea era ciudat alcătuită, iar el nu-şi găsise locul în ea.

Hughes Bremner fu chemat în biroul directorului CIA la numai câteva minute după ce primise de la Sid Williams confirmarea morţii lui Lucas Maynard, astfel încât nu avu timp să se bucure de veste. Nu se îndoia că directorul îl convocase în legătură cu Maynard; zvonurile circulau cu viteza fulgerului la Washington, mai ales când era vorba despre nişte agenţi de la Finanţe care uciseseră în plină stradă un om de-al său într-o ambuscadă, chiar lângă treptele Departamentului de Stat.

Era sigur că directorul nu ştia nimic despre cauza morţii lui Maynard, despre legătura CIA cu compania Sterling O'Keeffe, despre MASCARADA sau despre iminentul succes de luni al operaţiunii GRANDEUR. Dar Bremner era un om prudent, iar atunci când intră în biroul lui Arlene Debo, zâmbetul dispăruse de pe chipul său aristocratic.

Prima femeie director al CIA se afla în această funcţie de un an şi toţi considerau că avea boaşe mai mari decât mulţi bărbaţi. Biroul ei se afla la privilegiatul etaj şapte, ca şi al lui Bremner, numai că al ei avea două şiruri de ferestre care se întâlneau într-un colţ. Priveliştea pe care-o ofereau era atât de vastă, încât părea să se întindă până la Memorialul Lincoln.

Biroul, format din două încăperi, era decorat cu antichităţi adunate de Debo în timp ce urcase în ierarhie la Agenţia Naţională de Securitate şi la Biroul Federal de Investigaţii. Îl aştepta în spatele biroului ei masiv, din mahon, într-un taior scump, ajustat pe corp. O femeie solidă, cu părul încărunţit, obraji plini şi un piept generos. Dădea impresia de mobilitate şi soliditate. Era o femeie cu o carieră strălucită, pe care puteai conta în orice moment.

Când îi făcu semn, Hughes Bremner se aşeză într-un fotoliu din faţa biroului ei. Trei mari console telefonice se aflau pe o masă de lângă ea. Pereţii erau decoraţi cu fotografii în care ea apărea cu preşedintele, cu lideri din întreaga lume şi cu familia sa. Pe birou se aflau teancuri de dosare cu dungi colorate ce marcau importanţa rezumatelor informative primite de la agenţii americani, din alte surse şi de la sateliţi din jurul globului.

Fruntea îngustă a lui Arlene Debo era ridată sub părul cărunt.

— Nu poţi să-ţi ţii oamenii în frâu, Hughes? întrebă ea. Doamne Sfinte, Lucas Maynard vindea droguri! Şi nici măcar nu l-am prins noi. Al dracului de penibil. Ce-ai de zis despre asta?

— Ai perfectă dreptate, Arlene. Bremner dădu solemn din cap. L-am pus sub supraveghere pe Lucas acum câteva zile. Bănuiam că se întâmpla ceva cu el.

Bremner n-o subestimase niciodată. Nu avea doar vederi liberale, continuând să introducă reforma în maşinăria birocratică bine unsă de la Langley, ci era de-a dreptul primejdioasă.

Directoarea tăcu privindu-l cu asprime, bătând nervoasă cu degetele în biroul de mahon. Bremner continuă:

— Lucas ducea o viaţă solitară, iar diabetul îl deprima. Era aproape de pensionare. La ce trebuia să se aştepte? Pensiile noastre sunt generoase, dar insuficiente pentru oamenii cărora li se scurg banii printre degete. Am auzit că frecventa prostituate de lux, *foarte* scumpe. Aşa că s-a apucat de comerţul cu droguri. Am trimis oamenii mei cu doi agenţi de la Finanţe, ca să fiu sigur că arestarea avea să se facă legal, dar Lucas a scos arma. La dracu', l-a ucis pe unul de la Finanţe. Parcă ar fi dorit să fie

omorât.

Directoarea îşi strânse buzele, dar continuă să tacă. Bremner crezu că femeia se gândea dacă era cazul să-l pedepsească fiindcă nu-şi supraveghease mai bine oamenii.

Însă directoarea mai avea ceva de spus.

— De ce dracu' n-ai luat legătura cu mine în privinţa Carnivorului?

— Am făcut-o. Nu e nimic nou. El şi femeia au cerut să fie aduşi încoace duminică, iar eu am dat ordin să fie adăpostiţi.

Arlene Debo împinse pe tăblia biroului un text tipărit la imprimantă. Era ultima dezvăluire descifrată a Carnivorului. Cu cinci ani în urmă, asasinul fusese angajat să-l ucidă pe preşedintele de la Beni-Domo, o corporaţie japoneză, cel mai important fabricant de computere din lume. Protejatul preşedintelui fusese Taru Mukogawa. El îl angajase pe Carnivor să-l omoare pe preşedinte, iar după moartea acestuia, tânărul preluase conducerea companiei. Acum, Mukogawa era preşedinte al Beni-Domo şi şeful consiliului de administraţie. În Japonia, unde afacerile înseamnă război, vicleanul şi nemilosul Taru Mukogawa era considerat cel mai puternic om de afaceri. În afară de asta, în acea săptămână, la întrunirea liderilor partidului său, el îşi anunţase intenţia de a candida pentru postul de prim-ministru.

Bremner citise deja mesajul descifrat. Erau informaţii valoroase, dar nu aveau legătură directă cu el, cu Mustang, cu MASCARADA ori GRANDEUR.

— Beni-Domo joacă dur, mormăi Arlene Debo. De ani de zile, conducerea lor a obstrucţionat pătrunderea companiilor americane pe piaţa japoneză. De câte ori au ocazia, ne strâng de boaşe! Zâmbi, o fisură în aspectul ei sever. Ţinând cont de mizerabila noastră balanţă comercială cu Japonia, era important să aflu imediat informaţia asta. E esenţială. La momentul oportun, o să-i spunem ce ştim lui Tara Mukogawa şi poţi fi sigur că el o să aibă grijă ca Beni-Domo şi Dieta japoneză să ofere Statelor Unite aceste adrese.

Ce nu spusese directoarea, însă Hughes Bremner pricepuse, era că s-ar fi putut ca ea să fi ignorat informaţia asta, prinsă fiind în intensa ei activitate cotidiană. Era treaba lui Bremner să-i supună atenţiei informaţiile critice, dar el fusese ocupat cu MASCARADA şi cu trădarea lui Lucas Maynard. Doar din întâmplare, fiindcă o remarcase singură, putea să transmită

acum informaţia preşedintelui şi să facă impresie bună. Statele Unite obţineau astfel un atu, mai ales dacă Mukogawa devenea prim-ministru. La un moment dat, informaţia ar fi putut fi strecurată presei. Un scandal care să pună în dificultate o ţară rivală era exact ce le trebuia uneori Statelor Unite.

Bremner făcuse o greşeală. Directoarea se aplecă în faţă.

— De ce dracu' nu mi-ai adus la cunoştinţă treaba asta? Ai devenit neglijent? glasul îi era rece ca gheaţa şi Bremner avu senzaţia că se află în faţa unor nisipuri mişcătoare periculoase. Mi-am asumat riscul să-i prezint preşedintelui afacerea Carnivorul. Este îngrijorat de faptul că imaginea administraţiei sale va fi afectată dacă i se va acorda azil acelui asasin. Ar prefera ca acesta să se ducă într-una dintre celelalte ţări care s-au oferit să-l găzduiască. Cunoşti înţelegerea…

— Fără scurgeri de informaţii, zise Bremner repede, pe un ton calm. Presa, publicul – nimeni n-o să ştie vreodată că noi îl aducem aici pe Carnivor. Totul e sub control.

— Chiar aşa? După ce neglijezi să-mi comunici o informaţie atât de importantă ca cea despre Beni-Domo, încep să fiu îngrijorată. Nu-mi da motive de nemulţumire, Hughes.

Crede-mă, o să-ţi retrag misiunea asta, înainte de-a rasoli cooptarea Carnivorului, indiferent de vechimea ta…

— Înţeleg situaţia, Arlene.

— Bine. Ţine minte ce ţi-am spus.

În mintea lui Leslee Pousho acea secvenţă ca dintr-un film de groază derulat cu încetinitorul continua să persiste: Lucas împleticindu-se pe trepte, bărbaţii cu ochelari negri urmărindu-l, pietonii şi turiştii şocaţi, bărbaţii aceia deschizând focul, Lucas ripostând, gloanţele lui nimerindu-i pe atacatori. Şi, apoi, celălalt bărbat împuşcându-l pe Lucas de vizavi, omorându-l.

Lacrimi fierbinţi i se prelingeau pe obraji. Avea să revadă scena aceea şi să audă acele cuvinte tot restul vieţii. Stătea însă în puterile ei să pună capăt trădării care-l corupsese pe Lucas şi până la urmă îl omorâse şi care-o putea ucide şi pe ea.

Spusese cuvintele cu voce tare: „Sunt mort… pleacă… sunt mort… pleacă".

Nu trecuse mai mult de jumătate de oră şi, în vreme ce conducea spre nordul Washingtonului, era copleşită de durerea atroce a cumplitei pierderi. A doua zi, când va fi nevoită să accepte că el murise, avea să-i simtă lipsa, sentiment ce se va

accentua în săptămânile care vor urma.

Acum însă trebuia să se concentreze asupra a ceea ce avea de făcut în continuare. Lucas îi spusese să plece de acolo. Să dispară înainte de-a fi prinsă. O prevenise că îi ştiau numărul maşinii.

Trecu pe lângă o filială a agenţiei de închiriat maşini Gold Star. Uitându-se în oglinda retrovizoare, constată că era palidă şi că avea o privire îngrozită. Îşi aprinse o ţigară Pall Mall şi trase adânc din ea.

Se gândi la Lucas. Fusese un om plin de contradicţii şi poate că asta o atrăsese în mod deosebit la el. Când îl întâlnise prima oară, i se păruse ca un bloc de granit – greoi, impasibil, prins sub povara obezităţii şi-a prea multor ani irosiţi. Relaţia lor începuse cu o ceartă.

Ea îi spusese că răul se afla în sânul Guvernului, care opera cu premisa corupţiei. Buzunare căptuşite cu schimburi în natură. Afacerile foloseau mai întâi factorilor de decizie, abia apoi alegătorilor, dacă le foloseau. Puterea îşi minţea alegătorii.

Lucas ripostase, dar începuse deja să-şi pună întrebări despre propria-i viaţă. Ea era o reformatoare înnăscută, iar el dorea să fie reformat. Ea avea o judecată subtilă şi n-o deranja lipsa de atenţie a bărbaţilor, însă el o respecta şi era atras de inteligenţa ei. De fapt, voia s-o înţeleagă.

Toate astea reprezentau ceva nou, iar ea se simţea atrasă de el ca o plantă care se zbate să ajungă la lumina soarelui de primăvară. El o copleşise cu tandreţe şi respect, iar ea uitase de vârstă, de problemele de sănătate şi se îndrăgostise nebuneşte.

În timp ce agoniza, el îşi făcuse griji mai mult pentru ea decât pentru el. Dragul de Lucas.

Lacrimile îi inundară obrajii. Şi le şterse înfuriată. Ştia ce-avea de făcut.

Ieşi de pe şoseaua George Washington şi se îndreptă în direcţie opusă. Îşi abandonă maşina în parcarea de la Aeroportul Naţional Washington, închirie un Ford Taurus nou de la cea mai convenabilă agenţie, Avis şi porni spre apartamentul ei din Arlington. Cu puţin noroc puteau trece câteva zile până când CIA va găsi Volkswagen-ul în parcarea aglomerată.

Trecu de câteva ori pe strada ei. Nu văzu nici o persoană dubioasă. Se mutase acolo cu numai şase luni în urmă. Spera că o nouă adresă îl va împiedica pe Bremner s-o localizeze după numărul maşinii.

Parcă în spatele blocului şi urcă în fugă pe scara de serviciu. Apartamentul era pustiu. Scoase o valiză şi aruncă nişte lucruri în ea.

Îi venea să ţipe. Să fugă.

Încercă să se calmeze. Închise valiza, o ridică şi, cu cealaltă mână înşfacă servieta. O pregătise de dimineaţă. O dimineaţă care părea acum atâta de departe. O dimineaţă în care Lucas trăia. Îl sărutase convinsă că se va afla curând în siguranţă, sub protecţia Departamentului de Stat. Făcând ceea ce trebuia făcut. Pe urmă, ar fi putut fi împreună pentru totdeauna.

Acum el era mort, iar ea fugea ca să scape cu viaţă. Împreună cu secretul ei.

Fusese atât de îngrozită de afacerile Sterling-O'Keeffe şi MASCARADA în acea dimineaţă, când Lucas se dusese să telefoneze la Departamentul de Stat, încât luase documentele lui secrete la biroul ei şi le copiase la xerox. Pe toate.

Acum se aflau în servieta ei. Şi nimeni nu ştia.

Încuie servieta şi valiza în portbagajul maşinii închiriate, privind prudentă în jur. Se întoarse în apartament ca să-şi ia laptop-ul, imprimanta portabilă, hârtie, creioane şi alimente. Coborî şi le puse în maşină, după care ieşi din parcare.

Apoi îl văzu pe omul care-l omorâse pe Lucas. El şi cu alt bărbat mergeau cu viteză redusă, într-o Honda Accord uzată.

Leslee se strecură sub volan, mulţumită că avusese inspiraţia să închirieze o maşină. Cei doi parcară după colţul blocului şi coborâră. Unul dintre ei se îndreptă spre treptele din faţă ale clădirii, celălalt porni cu paşi mari pe alee, către scara de serviciu.

Pe Leslee o trecură fiori de groază.

Aşteptă puţin, după care porni în viteză spre Georgetown. Ajunsă acolo, se opri la un telefon public. Îl sună pe şeful ei de la *Washington Independent* şi stabili o întâlnire peste douăzeci de minute, la o cafenea din apropierea Galeriei Naţionale de Artă. Ea cunoştea vag cafeneaua, spre deosebire de şeful ei. Asta era bine deoarece se reduceau şansele de-a întâlni oameni cunoscuţi.

— De ce vrei să ne întâlnim? o întrebă editorul.

Pe Leslee o podidiră lacrimile gândindu-se din nou la Lucas. Glasul îi tremura.

— Am un material pe care trebuie să-l publicăm şi care mi-ar putea aduce moartea.

26

În vreme ce lumina dimineţii se răspândea în nuanţe pastelate peste oraşul Denver, Asher Flores conducea maşina dus pe gânduri. În cine de la Langley ar putea avea încredere? De fapt nu voia să apeleze la agenţii sub acoperire. Intenţiona s-o ajute pe Sansborough să afle ce se întâmpla cu Carnivorul şi să avertizeze CIA în legătură cu Bremner. Revolta îl cuprinse amintindu-şi de mârşăvia şefului său. Îl admirase şi simţise chiar afecţiune pentru el. Asta făcea ca trădarea lui să fie şi mai gravă.

— Cine ne-ar crede dacă am merge la Departamentul de Justiţie sau chiar la preşedinte?

Pe scaunul de lângă el, Sansborough medita şi ea la situaţia lor. Lui Flores îi plăcea felul în care se descurcase. Ştia că uciderea unui om constituise un şoc pentru ea. Şi el detesta să ucidă şi se ferise de misiunile care implicau eliminarea de persoane. De astă dată n-avusese de ales. Să-i ia naiba pe Hughes Bremner şi Gordon Taite.

Ce dracu' punea la cale Bremner?

— Mă îndoiesc că ne-ar crede cineva de la CIA, cu atât mai puţin preşedintele, zise Asher uitându-se după eventuali urmăritori din trafic. Bremner e membru vechi în cercul iniţiaţilor de la Langley. Are legături de familie pe toată Coasta de Est. Unul dintre verii lui a deţinut postul de secretar de stat la Interne, iar fostul vicepreşedinte e văr cu soţia lui. În plus, Bremner deţine dovezi că nu eşti în toate minţile. În ce mă priveşte, a pus să mi se examineze dosarul personal, deoarece, aşa cum zicea el, am efectuat prea des misiuni în teren după capul meu.

— Când ai de gând să-mi spui ce-ai făcut de-ai ajuns la Fermă?

— N-a fost mare lucru.

Se uită la ea cu coada ochiului şi reveni la subiectul discuţiei.

— Dacă ai fi în locul celor de la Guvern, ne-ai crede?

— Nu suntem cei mai credibili acuzatori.

— Exact.

— Am o idee, Flores. Hai să-i găsim noi pe Carnivor şi pe acea „Liz Sansborough". Abia atunci vom afla ce se întâmplă în realitate. Ceva nu e în regulă în afacerea asta. Tu spui că Bremner se ocupă de aducerea în ţară a Carnivorului şi a mea,

dar Gordon susţinea că mă pregătea să-l ajut ca să-l captureze pe asasin.

— Aşa e.

— Eu mă aflu aici, în Colorado, deşi *nu* sunt în Colorado, ci la Paris, pe post de mijlocitor. Asta n-are sens. Trebuie să aflăm ce face Bremner ca să-i putem oferi dovezi solide directorului CIA… Sau preşedintelui. Ce-ar fi să mergem la Paris?

Lui Ahser îi surâse ideea.

— Cunosc o adevărată „artistă" aici, în Denver. Printre alte multe alte lucruri se pricepe să falsifice paşapoarte, permise de conducere – genul ăsta de lucruri utile.

Femeia le pretinse câte cinci mii de dolari de căciulă – o sumă mare, dar garanta secretul şi calitatea lucrării. Voia banii înainte, însă Flores îi dădu ce-avea la el şi-i spuse că urma să primească restul după terminarea documentelor. Experta le făcu fotografii şi le spuse să revină la ora trei.

Revenind în cabina camionetei, Liz spuse:

— După aerul tău, presupun că ai un plan pentru finanţarea afacerii.

— Absolut. Hai să schimbăm locurile.

Liz ocoli cvartalul cu maşina, în timp ce Flores intră într-un magazin cu articole pentru oamenii de serviciu. Se întoarse purtând peste haine o salopetă maro-verzuie. În mână ţinea o planşetă cu clemă pe care se aflau mai multe formulare cu aspect oficial. Schimbară din nou locurile şi Flores reveni la volan.

— Îţi mai aminteşti codul de acces al lui Taite?

Ea confirmă şi i-l spuse.

— Ce-ai de gând să faci?

— Îţi spun mai târziu, zise el cu un zâmbet misterios.

Asher o lăsă la biblioteca publică aflată la intersecţia dintre Broadway şi West Thirteenth Avenue. Biblioteca era în Centrul Civic Denver, unde trei suprafeţe pătrate de pajişti şi grădini adăposteau Muzeul de Artă Denver, Teatrul Grec şi Monumentul Pionierului. Pentru Liz, terenul de forma unui parc şi clădirile în stil neoclasic erau un memento reconfortant al realizărilor umanităţii, deosebit de important după ororile petrecute cu o noapte în urmă, la motel.

Ajunsă în bibliotecă, se duse direct la secţia de periodice, unde obţinu exemplare din *Talk,* revista la care scrisese sub numele ei

de acoperire, Sarah Walker. Răsfoi numerele din ultimele optsprezece luni. Semnătura lui Sarah Walker apărea ultima dată în urmă cu două luni. Înainte de asta, semnase mai multe articole. Liz găsi ceea ce căuta – un mic anunţ, datând cu un an în urmă referitor la promovarea lui Sarah Walker în funcţia de senior editor colaborator.

Liz închise ochii, apoi se uită din nou.

Da, era fotografia lui Sarah Walker. Nu a ei. Se vedeau bărbia mică şi nasul coroiat. Nici urmă de aluniţă. Deci nu folosise numele Sarah Walker drept acoperire. Dacă ar fi fost aşa, fotografia ei ar fi apărut acolo, nu a lui Sarah Walker.

Cu legitimaţia de depanator de computere, îmbrăcat în salopeta verde, Asher Flores se uită pe planşeta din mână şi-o anunţă pe recepţionera zveltă de la marea sucursală bancară de pe East Colfax că venise să verifice dacă reţeaua de calculatoare a băncii funcţiona corespunzător. Într-o bancă, unde computerele erau permanent reparate şi îmbunătăţite, solicitarea era rezonabilă. Recepţionera îi permise să se aşeze la biroul indicat de el – cel pe care se afla, pe lângă computer şi o maşină de verificare a textelor.

În timp ce femeia se ocupa de alţi clienţi, el folosi calculatorul pentru a crea un cont fictiv la bancă. Apoi formă codul secret al lui Gordon Taite pentru a pătrunde în contul secret al CIA pe care grupul Mustang îl avea la Denver. În cele din urmă, transferă patruzeci şi şapte de mii cinci sute de dolari din fondul secret în contul fictiv. O călătorie în Europa era costisitoare, mai ales dacă trebuia să ascunzi două şiruri de urme.

Pe urmă ordonă emiterea a cinci cecuri bancare din cont, în valoare de nouă mii cinci sute de dolari fiecare, lichidând astfel contul. Introduse cecurile în alb în maşina de pe birou şi le completă cu numele ce figurau pe documentele false pe care le adusese de la Fermă. Strecură cecurile sub hârtiile de pe planşeta lui şi scrise ceva în nişte căsuţe pe două formulare, de parcă ar fi făcut vreo treabă pentru bancă. Apoi o anunţă pe amabila recepţioneră că toate conexiunile reţelei funcţionau bine, după care plecă. La capătul unei alei pustii, îşi dădu jos salopeta şi-o aruncă împreună cu planşeta într-o ladă de gunoi. Rămas în ghete, blugi şi cu pălăria pe cap, avea aerul unui cowboy nonconformistă, care tocmai sosise de la fermă.

Se duse la alte cinci bănci şi la fiecare schimbă câte un cec în

valoare de patru mii de dolari în bancnote şi în cecuri de călătorie, emise de astă dată pe numele existente în noile lor documente, pentru eventualitatea în care CIA ar fi descoperit cum fuseseră banii retraşi de la prima bancă. Nu avu probleme la nici una dintre bănci; tranzacţiile sub zece mii de dolari nu trebuia raportate autorităţilor federale.

Apoi trecu pe la o agenţie de voiaj şi cumpără două bilete, cu locuri rezervate şi cărţi de îmbarcare, la o cursă aeriană care pleca la Paris în aceeaşi seară. Biletele erau pe numele înscrise în noile lor documente de identitate. Plăti cu bani gheaţă. Apoi de la o altă agenţie de voiaj, cumpără bilete pentru un zbor spre Copenhaga, ce pleca cu o jumătate de oră mai târziu.

Se simţea bine. Oricine s-ar fi simţit al naibii de bine cu atâtea parale în buzunar. Îşi vârî degetele mari în centură şi începu să fluiere un cântecel. Păi da, avea o grămadă de parale şi pleca la Paris cu cea mai frumoasă femeie spion – cu accent pe femeie – pe care-o cunoscuse vreodată. Se simţea teribil de bine până când trecu pe lângă un chioşc de ziare.

Pe prima pagina a ziarului *Denver Tribune's* erau două fotografii mari, color: a lui şi-a lui Sansborough. Titlul era la fel de mare:

POLIŢIA CAUTĂ DOI SUSPECŢI DE CRIMĂ

Flores înghiţi în sec şi îşi trase borul pălăriei până când atinse rama ochelarilor de soare. Barba îi crescuse şi spera că îl schimba suficient de mult ca să nu semene cu criminalul de pe prima pagină a singurului cotidian de după-amiază din Denver. Flores cumpără ziarul şi se întoarse cu intenţia să plece.

— Hei, domnu'.

Cu inima cât un purice, Flores reveni la chioşc.

— Da.

Bătrânul vânzător se uită pe prima pagină a ziarului, apoi ridică privirea spre Flores.

— Al naibii să fiu dacă nu semeni cu tipul ăsta. Cine e – fratele dumitale?

— Care tip?

Făcu pe prostul şi-l lăsă pe om să-i povestească despre uciderea a doi oameni de afaceri străini de oraş într-unul dintre cele mai rău famate moteluri din Denver.

Într-un târziu, Flores se uită la ceas.

— Nevastă-mea! Aia chiar că-i o ucigaşă. O să fiu mort în cinşpe minute dacă n-ajung să mă-ntâlnesc cu ea! Scuze, domnilor.

De data asta scăpase, însă Bremner nu pierduse timpul şi se asigurase că autorităţile locale ştiau pe cine să urmărească. Acum nu doar Bremner, ci şi poliţia îi căuta.

Era momentul să scape de camionetă, dar asta presupunea să uzeze de una dintre celelalte identităţi ale sale.

Din fericire, avea un permis de conducere de la New York şi o carte de credit Gold Star pentru închirieri de maşini pe acelaşi nume fals, ambele realizate de experţi particulari, nu de cei ai CIA. Cu puţin noroc, nu mai avea nevoie de alte acte. Flores se duse la un birou al imensei agenţii pentru închiriat maşini, zicându-şi că şi aeroportul trebuia să fi fost alertat, ceea ce făcea aproape imposibile trecerea de serviciul de securitate şi îmbarcarea într-un avion.

Tânăra şi ambiţioasa directoare adjunctă a filialei Gold Star din centrul oraşului Denver îl recunoscu imediat pe Asher Flores, în ciuda ochelarilor lui de soare şi a bărbii gen Don Johnson. Asta deoarece avea o memorie aproape fotografică şi era foarte conştientă de responsabilităţile ei, mai ales acum, când urma să fie promovată în postul de director al sucursalei Gold Star din Littleton, o prosperă suburbie a Denverului.

Desigur, se aştepta ca el să aibă documente false, pentru că biroul central o avertizase în privinţa asta, deşi pseudonimul pe care-l folosea nu apărea pe lista lor. Femeia bănuia că cei de la centru îi avertizaseră probabil pe toţi funcţionarii Gold Star din Statele Unite, poate şi din Europa şi Orient. Compania lucra cu meticulozitate.

De fapt, trimiseseră fotografia şi un avertisment că omul era periculos. Deoarece bănuiau că era în zonă, FBI livrase în acea dimineaţă dispozitive de reperare tuturor agenţilor Gold Star din Denver, pentru a le plasa sub bara de protecţie a oricărei maşini închiriate de Flores.

Aşa că, în timp ce Flores completa contractul de închiriere, directoarea adjunctă se scuză – se ducea în spate ca să-i pregătească maşina. Ea îi înmână dispozitivul de reperare şefului de service, servindu-i o explicaţie, după care reveni în birou.

Emoţia ei nu făcea decât să-i sporească entuziasmul natural. După ce plecă Flores, ea formă numărul 800, pe care i-l dăduse

agentul FBI. Cooperarea dintre autorităţi şi o companie particulară o impresiona. Era mândră ştiind că în acea zi îşi făcuse datoria de cetăţean.

Flores folosi cabina telefonică din capătul holului întunecat al hotelului ca să sune la sediul central al firmei International A.M.-P.M. Catering Inc, din New York şi ceru să vorbească cu Abner Belden.

— Eu sunt, Belden.

Asher zise:

— La New York sunt camioane mult mai mari decât la Sofia, nu-i aşa, Pericles?

— Asher? Doamne, unde eşti?

— În Denver, Abner. Vreau să-mi faci un serviciu.

— L-ai obţinut.

— Trebuie să ai încredere în mine.

Urmă o pauză.

— Iar improvizezi în misiune?

— CIA nu s-a schimbat. Sunt mai încuiaţi ca niciodată.

Belden râse încet.

— Spune-mi ce vrei.

Asher îi spuse.

În biblioteca din Denver, Liz aşteptă până când toaleta rămase pustie. Apoi se aşeză în faţa oglinzii şi încercă să distingă chipul de sub machiajul gros.

Cine era ea? Cine era *în realitate?*

De ce scria în dosar că numele de Sarah Walker era acoperirea ei?

Crispată, îşi întoarse faţa într-o parte şi-n alta. Flores afirmase că exista o asemănare între ea şi Walker, că aveau amândouă aceeaşi structură a oaselor, dar ea n-o vedea. Pe urmă zări ceva care-o făcu să i se strângă inima.

Sub bărbia ei era o cicatrice subţire, de numai trei centimetri lungime.

Îşi dădu capul mult pe spate ca s-o vadă mai bine în oglindă. Era uşor vineţie. Dacă ar fi fost albă, ar fi însemnat că o avea de multă vreme. Culoarea vineţie spunea că o căpătase de curând.

Se privi iarăşi în oglindă. Era ceva ce-ar fi trebuit să-şi amintească…

Se întoarse la secţia de periodice şi găsi o revistă *Talk* în care

apăruse ultimul articol al lui Sarah Walker. O răsfoi. O mai văzuse? Da, era o reclamă de un sfert de pagină în care se anunţau articolele din numărul următor:

NOI ATRACŢII!
Înfruntând viitorul: să tai ori să nu tai?
Colaboratoarea noastră, senior editor Sarah Walker a dobândit o faţă nou-nouţă cu ajutorul chirurgiei estetice de avangardă…

O faţă nou-nouţă! Cum de nu văzuse articolul ăla? Verifică revistele până la ultimul număr. Nu. Articolul nu fusese publicat, cel puţin nu în *Talk.* Reveni la prima pagină, găsi numărul de telefon al redacţiei şi-l memoră.

Duse apoi revistele la ghişeu unde văzu că fotografia ei sărea în ochi pe prima pagină a unui ziar. Se sperie şi începu să transpire. Lângă poza ei era cea a lui Asher Flores. Liz privi în jur. Bibliotecara de la periodice vorbea la telefon. Cineva stătea în faţa ghişeului şi citea o revistă, aşteptând să-i pună o întrebare.

Liz întoarse ziarul. Sub el se mai aflau două gazete care publicaseră aceleaşi fotografii. Într-unul din ele scria:

> Elizabeth Sansborough, de treizeci şi doi de ani şi Asher Flores, de douăzeci şi nouă de ani, amândoi din California, sunt consideraţi principalii suspecţi în cazul de jefuire şi ucidere brutală a doi oameni în această dimineaţă, în centrul oraşului Denver.
>
> Surse din cadrul poliţiei afirmă că Sansborough şi Flores sunt înarmaţi şi periculoşi.
>
> Tot ele declară că se depun eforturi serioase pentru capturarea celor doi înainte de-a face şi alte victime…

Liz se uită la bibliotecara de la telefon, apoi la femeia care citea revista. Luă ziarele şi, îndreptându-se cu paşi mari către uşă, întoarse paginile cu fotografii astfel încât să fie mascate de trupul ei.

În hol găsi un telefon public. Formă numărul din Santa Barbara al revistei *Talk.* Centralista avea o voce prietenoasă. Îi făcu legătura cu un editor. Liz îl întrebă:

— Puteţi să-mi spuneţi când o să apară articolul lui Sarah Walker despre operaţia ei de chirurgie plastică?

— A, ăla. Îmi pare rău. Am renunţat la el.

— Ce s-a întâmplat?

Editorul părea plictisit.

— Jurnalista s-a îmbolnăvit şi n-a mai putut scrie articolul.

— Înţeleg. Dar Sarah Walker şi-a făcut operaţia estetică?

— Desigur.

— Aş vrea să iau legătura cu ea.

— Îmi pare rău. Are nişte probleme de familie. În afară de asta, nu avem voie să dăm adresele şi numerele de telefon ale angajaţilor noştri. Asta-i politica trustului.

Liz căută la serviciul de informaţii din Santa Barbara un număr de telefon nou al lui Sarah Walker. Nu exista nici unul. Închise telefonul, rămânând cu mâna pe receptor în vreme ce rumega efectul veştilor aflate…

Sarah Walker se făcuse nevăzută.

Liz Sansborough nu putea fi în acelaşi timp în Franţa şi în Colorado. Era oare posibil ca mijlocitoarea Carnivorului să fie adevărata Liz Sansborough, iar cea din Colorado – ea – să fie o sosie?

Adevărul începu să străpungă zidurile opace ale dezinformării în care fusese întemniţată. Liz Sansborough nu se afla în două locuri în acelaşi timp.

Liz Sansborough era la Paris.

Ea nu era Liz Sansborough.

Ea era Sarah Walker cu o faţă nouă. Faţa lui Liz Sansborough.

Era, era Sarah Walker.

Se sprijinea de telefon, scăldată într-o sudoare rece. Barajul spre trecutul ei se dezintegra încet, copleşind-o. Tremurând, îşi aminti excursiile cu familia în munţii Sierra… Aqua Camp arsă de soare pe plajele din Santa Barbara… cursele istovitoare pe bicicletă împreună cu fratele ei, Michael… necazurile pe care le avea la matematică. Îşi aminti aromele delicioase din bucătărie – supa Campbell de roşii, cafeaua fiartă dimineaţa, şunca prăjită. Degetele mamei ei, aşa de blânde, mângâindu-i faţa.

Se sprijini de peretele cabinei telefonice, unde n-o putea vedea nimeni şi începu să plângă.

Partea a treia
Sarah Walker

27

Uşurată, bine dispusă, dar şi înfuriată, femeia înaltă şi suplă cu chip de star de cinema traversă cu paşi mari holul bibliotecii din Denver spre treptele de la intrare. Asher Flores o aştepta într-o maşină închiriată, o Toyota Camry nouă. Femeia se strecură pe scaunul de lângă şofer. Asher se înscrise în trafic şi zise:

— Mergem acasă la experta în falsuri. Să nu duci dorul camionetei, scumpo. Era timpul să ne schimbăm *modus operandi automobilius*. Ştii cum se-ntâmplă...

Se întrerupse brusc şi exclamă:

— Iisuse! Ce s-a întâmplat?

— Eu sunt Sarah Walker.

— Ce?

— Ai auzit bine.

El trase maşina lângă trotuar, se întoarse şi-o privi fix. Apoi dădu din cap şi intră în trafic.

— În regulă. Spune-mi noutăţile.

— Nu sunt Liz Sansborough. Ea se află la Paris, cu Carnivorul. Nu ştiu ce caut eu aici sau de ce Gordon şi Bremner au atâta nevoie de mine. Ştiu însă, cu certitudine, că sunt Sarah Walker, iar ticăloşii aia au profitat al naibii de mult de mine.

— Eşti jurnalistă? Nu lucrezi pentru Langley?

— N-am lucrat niciodată. Scriu mai ales portrete ale celebrităţilor: Jimmy Stewart, Madonna, Jonas Salk, Hillary Rodham Clinton, Magic Johnson...

Amintirile o inundau, într-un emoţionant flux al propriei identităţi. Îi spuse lui Flores că prima ei slujbă în presă fusese cea de reporter la nonconformistul jurnal *Santa Barbara Independent.* Marea lovitură o dăduse mai târziu – articole din lumea artistică, scrise pentru revistele *Los Angeles* şi *California.* Pe urmă, Tina Brown, care edita la acea vreme *Vanity Fair,* o

angajase – o voce nouă din Vestul sălbatic şi excentric. Astfel ajunsese să colaboreze cu *Talk,* una din cele două reviste importante care se ocupau de personalităţi. Devenise cel mai important reporter de interviuri de la *Talk,* iar cu un an în urmă fusese promovată la rangul de senior editor, slujba visurilor ei. La *Talk,* spiritul ei iscoditor găsise în sfârşit un mediu propice.

Nu se căsătorise niciodată. De-a lungul anilor, avusese câţiva prieteni şi locuise împreună cu unul dintre ei. Din nu se ştie ce motiv, relaţiile ei nu duraseră niciodată prea mult. Bărbaţii o învinuiseră pe ea şi poate că avuseseră dreptate. Primul om cu care avusese o relaţie serioasă fusese amabil şi-i spusese că avea un suflet neliniştit. În orice caz, ea simţise dintotdeauna nevoia de-a avea bagajele pregătite.

Era născută Sarah Jane Walker, al doilea copil. Fratele ei mai mare, Michael, era atât de interesat de şopârle, dinozauri, fotbal şi mai târziu fete, încât nu-i crease mari neplăceri.

Tatăl ei, Hamilton Walker, era un bărbat plin de tandreţe, aşa cum îşi doresc toţi copiii. Mama ei, Jane Sansborough Walker, îşi dorise să fie o mamă şi soţie minunată şi chiar reuşise.

În familia Walker fusese o singură problemă – trecutul nemărturisit al fiecărui părinte. Acesta stăruia nedesluşit în mintea copiilor şi era un secret întunecat, răspândind incertitudini şi nesiguranţă.

Abia după ce crescuseră, copiii aflaseră că Hamilton Walker fusese dat spre adopţie de către mama lui, pe când avea patru ani şi de-atunci n-o mai văzuse. Trecuse dintr-un cămin în altul, unele mai bune, altele mai rele. Fusese abuzat fizic de două ori, bătut şi înfometat. Cu toate astea, reuşise să treacă peste dificultăţi şi îşi croise propriul drum în viaţă. Când se născuse Sarah, el era un profesor respectat de engleză la colegiul din Santa Barbara, unde a rămas până la pensionare. Hamilton Walker îşi iubise familia, studenţii şi cariera de educator.

Tatăl lui Jane Walker, Otto Sansborough, nu-l „înghiţise” pe Hamilton, fiindcă „îi lipsea ambiţia”. Otto îşi dedicase întreaga viaţă obţinerii succesului şi puterii. Fusese unul dintre cei mai importanţi avocaţi de pe Coasta de Vest. Despre bunicul ei, Sarah auzise spunându-se că era un rechin. Un bandit, un hoţ, un escroc.

Bunicii lui Sarah muriseră, dar părinţii ei – Jane şi Hamilton Walker – trăiau. La fel şi fratele ei.

Ea avea o familie. Îşi amintea că-i spusese lui Gordon…

Se aflau în apartamentul ei din Santa Barbara. Era luna iunie. Gordon nu locuia cu ea. De fapt, tocmai apăruse acolo. Se mutase la parter cu o săptămână în urmă.

Întorcându-se cu gândul la acea perioadă, Sarah înţelese: tot ce-i spusese el despre relaţia lor fusese o minciună. Nu locuiseră împreună timp de doi ani. Nu locuiseră *niciodată* împreună. Însă povestea legăturii lor fictive îi sporise dependenţa faţă de el.

În acea zi de iunie, îl invitase la un ceai. Gordon o urmase în bucătărie şi insistase să-l pregătească el. În vreme ce el deschisese o cutie nouă de Twinings, ea deschisese o scrisoare de la părinţii ei. Adresa expeditorului: Cielo Tranquilo, Arizona.

Aerul din bucătărie se umpluse cu aroma puternică a ceaiului negru. Ea îi spusese veselă:

— Au câştigat un formidabil premiu pentru pensionari de la OMNI-American. Şi-au vândut proprietatea din Santa Barbara, au pus cei mai mulţi bani la bancă şi cu restul au plătit locurile la un sanatoriu situat în Arizona, într-un parc elegant de golf. Premiul a constat în faptul că au plătit cu zece la sută mai puţin decât preţul obişnuit, adică exact cât le rămăsese.

— Le place acolo?

— Sunt încântaţi. De fapt e o mare bucurie pentru mama. Tatăl ei a fost un avocat important din Beverly Hills, aşa că ea a crescut într-o casă luxoasă până s-a măritat cu tata. El preda la colegiul din oraş, iar nivelul ei de viaţă a fost coborât la cel al oamenilor obişnuiţi. Acum, după patruzeci de ani, trăieşte într-un elegant complex pentru pensionari.

El râse.

— Ah, dulce răzbunare.

— Da şi e singurul loc pe care-l cunosc unde vârsta medie e egală cu temperatura.

Apoi ea râsese şi scotocise prin restul corespondenţei – facturi, fleacuri, obişnuitele invitaţii la petreceri selecte în Santa Barbara şi Los Angeles, fireşti pentru un bine cunoscut gazetar la o revistă în vogă şi o carte poştala de la fratele ei, Michael.

— Michael e antropolog. A plecat săptămâna trecută într-o expediţie în Himalaya. E fericit. Ceilalţi din grup sunt italieni. Nu trebuie să vorbească englezeşte, nici să se îmbăieze timp de mai multe luni.

— Oho! Ce bine de el. Mie îmi place să fac duş, iar italiana mea nu este înţeleasă decât de profesorii de liceu.

Ea observase că ochii lui Gordon erau căprui. Se potriveau cu părul lui cârlionţat. Trebuia tuns, se gândise ea cu tandreţe.

— Cine mai face parte din familia ta? o întrebase el.

— Ăştia-s toţi. Mă rog, am o verişoară undeva, prin Anglia.

Nu ştiu prea multe despre ea şi n-am întâlnit-o niciodată.

Aceea era Liz Sansborough. *Adevărata* Liz Sansborough.

Pe urmă, ibricul cu apă începuse să fluiere. Gordon luase o cană, o încălzise, pusese frunzele de ceai, umpluse cana cu apă fiartă şi o acoperise cu un capac şi o învelitoare.

— Zău că *sunt* impresionată. Chiar că ştii să faci ceai.

De fapt o impresionase chiar de la început. Gordon ştiuse exact ce să spună şi ce să facă. Asta era treaba unui agent secret. Să intre pe sub pielea cuiva, să-şi croiască drum, să acţioneze acoperit atunci când era imposibil s-o facă pe faţă.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat după asta, îi zise ea lui Flores în timp ce îşi continuau drumul spre locuinţa expertei în falsuri. Îmi amintesc că l-am cunoscut pe Gordon, dar asta-i tot. Cred că m-a invitat în oraş să cinăm şi pe urmă…

Se strădui, încercă să-şi amintească şi spuse înfuriată:

— Pur şi simplu nu ştiu.

— O să aflăm, zise el. Ce, de ce şi cine.

Asher îi strânse mâna.

— Dar operaţia estetică?

— Asta a fost înainte de a-l cunoaşte pe Gordon. Cu vreo şase săptămâni înainte, aşa cred…

Avea o faţă nouă, dar nu era cea la care se aşteptase. Se aşezase în faţa oglinzii din dormitorul ei, studiindu-se. Văzu o străină. Frumoasă, dar străină. Inflamaţiile aproape că dispăruseră şi ar fi trebuit să semene cu schiţele asupra cărora convenise împreună cu chirurgul.

Îşi întorsese faţa dintr-o parte în alta. Conturul noului nas era greşit. În loc să fie drept şi subţire, cum ar fi trebuit, era uşor adus şi dilatat. Bărbia şi implanturile din obraji erau mult mai accentuate decât se aşteptase ea. Gura nu suferise nici o modificare. Era tot prea mare. Nici nu se putea face mare lucru. Numai că medicul aplicase o aluniţă neagră chiar deasupra colţului drept. Deosebit de frapant.

Fir-ar să fie, ea se aşteptase să dobândească un chip atrăgător, dar discret, nu faţa aia epatantă. Arăta ca un afurisit

star de cinema. Nu mai era cea care lua interviuri, ci aceea intervievată. Să fii cel care lua interviuri era mult mai bine; îţi dădea sentimentul că ai situaţia sub control.

În plus, fusese o femeie oarecare vreme de treizeci de ani şi se obişnuise cu situaţia. Să devii atrăgătoare i se păruse o dorinţă firească. Să fii superbă era periculos. Dumnezeu ştia ce-o să se întâmple.

Îşi întorsese privirea de la oglindă înainte de-a găsi alte întrebări reflectate în ea. La biroul ei din camera de zi, se apucase să lucreze la articolul pentru *Talk* despre chipul ei de dinainte şi de după operaţie. Ce afacere grozavă. Intervenţia chirurgicală n-o costase nimic şi, pe deasupra, *Talk* îi plătea articolul. Asta se întâmpla când aveai renume de mare jurnalist la o revistă importantă: cei faimoşi, cei infami şi cei care voiau să devină faimoşi ori infami începeau dintr-o dată să-ţi vâre în buzunar numere de telefon confidenţiale.

Îşi alungase din minte toate întrebările. Trebuia să privească lucrurile cu înţelepciune, fiindcă era al naibii de sigură că n-avea să mai facă vreo operaţie. Îşi propusese să-şi considere noul chip drept un lucru benefic, nu drept un dezastru. La urma urmei, ce era rău în faptul că devenise frumoasă?

28

În timp ce conducea maşina spre est, Asher Flores dădu gânditor din cap.

— Hughes Bremner a avut multă bătaie de cap înainte de a începe să te pregătească pentru ce are el în minte. Trebuie să fie ceva foarte important.

— Ticălosul. Ar fi putut oare să mă facă să-mi pierd memoria?

— Poate chiar ţi-ai pierdut-o. Din întâmplare, vreau să spun. Poate că în toată perioada asta ai avut o amnezie reală, iar Bremner n-a făcut altceva decât să profite de situaţie sau să-şi refacă planul ca să-l adapteze împrejurărilor.

— Căderea de pe stâncă – sau ce-o fi fost – s-a întâmplat după ce l-am cunoscut pe Gordon. Poate de-aceea o parte a memoriei mele e încă ştearsă.

Făcu o pauză gândindu-se.

— E posibil ca Bremner să fi aranjat să fac operaţia estetică gratis?

— Sigur.

— E limpede că mă voia pe mine fiindcă sunt Verişoara lui Liz Sansborough, aşa cum scrie în dosarele de la Langley. Câteva implanturi ici-colo şi-am devenit sosia ei. Ştii, am scris un articol de fond pentru *Talk,* despre cei care se pregătesc pentru supravieţuire în caz de catastrofe. Am petrecut o lună antrenându-mă într-una din taberele lor din Montana. De-aceea am ştiut să trag cu arma pe care mi-a dat-o Gordon şi tot din acest motiv m-am adaptat atât de bine la antrenamentele de la Fermă. În plus, sunt pasionată de sport, prin urmare aveam o bună condiţie fizică.

— Bremner trebuie să fi ştiut toate astea. Poţi fi sigură că ai fost bine verificată.

— Dar ce câştigă Bremner făcându-mă să semăn cu prietena Carnivorului?

— Bună întrebare. Tu ce ştii despre Liz Sansborough? Nu mă refer la vreun dosar.

Ea se gândi.

— Nimic. Adică ştiu că mama mea avea un frate – Harold, „Hal”. Şi mai ştiu că s-a însurat, că trăia la Londra şi că avea o fată de vârsta mea. N-am cunoscut pe nici unul dintre ei şi nu-mi

amintesc să fi primit scrisori, nici măcar felicitări de ziua mea de naştere. Presupun că mama a corespondat cu el, altfel n-aveam de unde să ştiu de existenţa lui.

— Continuă.

— Mama lor, bunica Sansborough, era simpatică, dar cam zăpăcită. Făcea fursecuri pentru Michael şi pentru mine când ne ducea mama la Beverly Hills să-i vizităm pe ea şi pe bunicul.

Ea era fata străbunicii Firenze. Străbunica Firenze locuia în Santa Barbara şi ea era ruda mai vârstnică pe care o vedeam mereu şi-o îndrăgeam cu-adevărat.

— Şi bunicul tău Sansborough, avocatul din Beverly Hills?

— Era crud, rău. Îmi amintesc că o dată a luat arma şi, fără o vorbă, a împuşcat labradorul vecinului. Nimeni nu ştia că lătratul câinelui îl irita. Mai târziu am ajuns să cred că preferase să-l împuşte cu arma de vânătoare pentru că dorise ca animalul să sufere mult înainte de-a muri. Trebuie să-ţi spun că avea în rastel arme de mare precizie şi-ar fi putut-o alege pe oricare dintre ele ca să ucidă câinele imediat. A venit poliţia, vecinii l-au dat în judecată, dar bunicul ştia să se descurce. Nu s-a întâmplat nimic.

— Drăguţ tip.

— Mda. Mama e o fiinţă minunată şi am senzaţia că îl iubea. Totuşi mie şi lui Michael ne-a spus clar că nu era genul de adult pe care să-l imităm. Poate de-aceea n-a păstrat legătura cu fratele ei. Poate că Hal Sansborough a semănat cu tatăl lui.

— Posibil. Ce s-a întâmplat cu bunicii Sansborough?

— Au murit într-un accident cu iahtul. Toţi banii lor i-au lăsat Universităţii Southern California. Există o catedră la facultatea de Drept de-acolo care poartă numele bunicului meu.

— Aha. Deci avea parale.

— Dar nu şi prieteni. I-a dezamăgit pe toţi. Partenerii lui de la firma de avocatură îi „îndrăgeau” clienţii şi onorariile lor uriaşe. Am auzit-o pe mama spunând unei vecine că testamentul era dovada clară că bunicul îşi reglase conturile cu ea fiindcă se măritase cu cineva sub rangul familiei.

— Şi tatăl tău?

— Mama a obţinut ceva mai bun decât banii atunci când s-a măritat cu el. Surâse. Acum înţeleg de ce m-am gândit la „Hamilton” atunci când a trebuit să găsesc un cuvânt la cursul de cifru şi de ce m-am simţit atât de fericită pe urmă. Ce om grozav! Mama şi tata s-au mutat în Arizona cam în aceeaşi perioadă în care fratele meu a plecat în expediţia din Himalaya.

O să stea acolo câteva luni.

— Te-ai gândit că ar putea fi mâna lui Bremner?

— Cum adică?

— A îndepărtat de tine familia. Te-a izolat. Te-a făcut vulnerabilă, te-a determinat să simţi nevoia unui nou prieten, cum ar fi Gordon.

Ea se strâmbă.

— Păi, măcar un lucru bun a ieşit din toată povestea asta – mama şi tata sunt fericiţi acolo unde sunt. Trebuie să fie grozav să fii îndrăgostit. Nu ştiu cum reuşesc ei după atâţia ani.

— Consideri dragostea cea mai bună alegere? Mai presus de bani?

— Tu nu? O străbătu un fior de neaşteptată însingurare.

Flores zise cu blândeţe:

— Romanticii nu trăiesc mult în branşa noastră.

— Branşa *ta* nu e şi branşa mea. Să-ţi fie clar. Nu sunt spioana, mă aflu în situaţia asta pentru simplul motiv că am fost folosită.

— Da. Dar ar fi mai bine să începi să te consideri un spion dur, bine antrenat, dacă vrei să ieşi din beleaua asta.

Ea îşi strânse buzele, furioasă. Îi venea să înşface volanul din mâna lui Flores şi să intre cu maşina în prima clădire. Ar fi vrut să tragă un glonţ în capul lui Gordon şi unul în inima lui Bremner…

Se opri şocată de violenţa care o apucase.

Afurisit să fie Hughes Bremner şi inima lui neagră pentru ceea ce făcuse!

Inspiră adânc.

— Cinicii duc vieţi solitare, Flores. Eu mi-aş dori să fiu fericită într-o bună zi.

Privi înainte, lăsându-şi furia să se domolească.

— Ştiu că mi-am amintit de familia mea, de rufele curate şi de cele murdare. Hai să încercăm să privim lucrurile din capătul celălalt. Ce câştigă Hughes Bremner făcându-mă să arăt ca prietena Carnivorului?

— Poate că Liz Sansborough e ezitantă ori vrea să renunţe la rolul de intermediară. Poate că e bolnavă şi nu face faţă.

— Poate că Bremner – sau CIA – nu are încredere în ea.

— Orice-ar fi, miza trebuie să fie imensă pentru Bremner dacă încearcă să ne ucidă şi foloseşte resursele CIA pentru asta.

Ea făcu o pauză.

— Ştim că Gordon e implicat în treaba asta. Şi Bremner şi cei

doi pe care i-am ucis. Toată CIA e pe urmele noastre?

— Aşa se pare, răspunse Asher cu un aer sumbru.

Trecură pe lângă restaurante western şi clădiri înalte ce adăposteau birouri.

— Deci, Sansborough…

Se opri şi-i aruncă o privire.

— E-n regulă, Flores. O să fie greu o vreme, dar trebuie să începi să-mi spui pe adevăratul meu nume.

Sarah Walker. Repeta numele în minte. Cu o claritate surprinzătoare îşi aminti cum îşi scria numele pe caiete de şcoală. Şcolile, da! Şcoala elementară Monte Vista, gimnaziul La Colina, liceul Santa Barbara, universitatea Santa Barbara. Îi punea numi pe aproape toţi profesorii şi vechii ei prieteni. Thiel Rivers! Ce se întâmplase cu cea mai bună prietenă a ei, Thiel? Era ceva ce trebuia să-şi amintească despre Thiel… Ceva recent…

— În regulă, zise Flores. Walker, avem necazuri. Bremner e meticulos. O să alerteze toate agenţiile, de la FBI în jos.

— Trebuie să ne mişcăm repede.

— Aşa o să facem. Îi întinse un teanc de dolari. Sunt cinci mii acolo.

— Hei! Ai jefuit o bancă?

— S-ar putea spune şi-aşa.

Îi povesti cum procedase.

— De-aceea aveai nevoie de codul lui Gordon.

— Nu-l puteam folosi pe-al meu.

Se uită la ea cu coada ochiului. Era o privire ruşinată, dar în acelaşi timp şmecheră.

— Acum câteva luni am rechiziţionat o grămadă de parcele ca să acopăr o operaţiune pe care-o iniţiasem în Monte Carlo. Banii erau o momeală la cazinou pentru doi antreprenori coreeni care furaseră planurile unui dispozitiv de-al nostru de ultimă oră – o antenă de mărimea unui fir de nisip. Problema era că cei doi coreeni câştigau serios. De fapt, au câştigat patru milioane de dolari şi toţi erau banii CIA. Adunasem suficiente dovezi ca să-i trimit la închisoare pe viaţă, dar ei au întins-o în Coreea luându-şi cu ei afurisitele de câştiguri.

Ea râse.

— Aşa că Bremner te-a exilat la Fermă.

— Da. Şi cu codul meu nu mai pot transfera nici un ban, fără aprobarea lui.

Zâmbi, amuzându-se la gândul că îl păcălise pe Bremner.

Liz era surprinsă de nepăsarea cu care trata el FBI-ul, poliţia şi CIA, care le voiau capetele. Semăna cu unul dintre proscrişii Vestului sălbatic. În fond asta era şi ea, fie că-i plăcea sau nu. O proscrisă.

Ocoliră de câteva ori locuinţa expertei în falsuri. În cele din urmă hotărâră că zona era sigură.

Flores pătrunse în clădire, iar ea se strecură la volan, cu ochii în patru, cu simţurile încordate, supraveghind pietonii şi vehiculele. De ce-i dăduse Bremner faţa lui Liz Sansborough? De ce-o trimisese la Fermă ca să fie antrenată? Încerca într-adevăr să-l captureze pe Carnivor sau informaţia de la Langley care susţinea că asasinul voia să coopereze era corectă?

Toate drumurile acestei încâlcite şi dure situaţii păreau să ducă la Hughes Bremner. Oricare i-ar fi fost planul, miza era atât de ridicată încât părea dispus să rişte totul pentru a-l face să funcţioneze.

Înţepenise la volanul Toyotei. Flores avea dreptate – pentru a supravieţui, trebuia să integreze antrenamentul lui Liz Sansborough în personalitatea lui Sarah Walker. Însă ea se opunea. Menţinerea separată a celor două aspecte i se părea esenţială. Dorea cu disperare să rezolve această situaţie extrem de încurcată, dar voia în acelaşi timp să-şi reia vechea ei viaţă, să adune fragmentele şi să-şi dea seama ce trebuia să facă pentru ca ea – Sarah Walker, nu Liz Sansborough – să găsească puţină fericire.

Într-un târziu, Asher Flores reapăru pe treptele casei. Privi în jur şi traversă agale strada. Se aşeză pe scaunul de lângă ea şi Sarah porni maşina.

— A făcut treabă bună, îi spuse el. Astea ar trebui să ne ajute în aproape orice situaţie.

Flores îi arătă paşapoartele, permisele de conducere şi cardurile VISA. Paşapoartele nu numai că arătau, dar chiar erau autentice. Experta cumpărase unele furate şi îşi folosise talentul pentru a opera modificările necesare. Atât permisele de conducere din Colorado, cât şi cardurile VISA erau nişte falsuri. Deşi arătau perfect, cardurile VISA erau inutilizabile dacă vreun funcţionar controla contul curent. Faptul că păreau autentice confirma autenticitatea celorlalte documente de identitate. Flores era acum Eric Hoffman, iar Sarah – Julia Fasick.

La cererea lui Flores, Sarah întoarse Toyota spre nord-est, în

direcţia Aeroportului Internaţional Denver. În vreme ce se apropiau, auziră avioanele vuind la joasă înălţime, pregătindu-se de aterizare.

— Serviciul de securitate al aeroportului trebuie să fi aflat despre noi.

Îi aruncă o privire.

— Cum dracu' o să trecem de ei?

— Avem acoperire.

Flutură un autocolant cu sigla unei companii din interiorul aeroportului şi-l lipi pe parbriz, apoi îi ceru să oprească în parcarea personalului.

Sarah parcă maşina şi coborâră. Asher deschise portbagajul şi scoase nişte pantaloni bleumarin, bonete de aceeaşi culoare şi bluze albe, largi.

— Îmbracă-le, zise Asher. Ăsta-i ecusonul tău de angajat. O să lăsăm pălăriile aici. Dacă le-am purta la Paris s-ar vedea de la o poştă că suntem nişte yankei. În pantaloni şi cămăşi, o să arătăm ca toţi ceilalţi.

— Uniforme? De unde le-ai luat?

— Am făcut o scurtă oprire înainte de-a ne întâlni. Uniformele sunt autentice, iar noi suntem angajaţi ai companiei International A.M.-P.M. Catering Inc.

În timp ce se îmbrăcau, Sarah îl întrebă:

— Cum ai reuşit să te descurci?

— Amicul despre care ţi-am vorbit e un tip important din conducere. La Langley am lucrat de multe ori împreună şi o dată, la Sofia, i-am salvat viaţa. Aşa că l-am sunat la New York, iar el a vorbit cu directorul de-aici şi i-a spus să facă tot ce-i cer. I-a zis că e vorba despre CIA, o chestiune de securitate naţională.

— Prietenul tău important a luat legătura cu Langley?

Îşi puseră cămăşile albe, bonetele şi ecusoanele.

— Nu. Abner nu e un admirator al CIA şi mă cunoaşte bine.

— N-o să trecem prin terminal?

Sarah îşi scoase cerceii din plastic şi îşi lăsă părul negru să-i cadă sub bonetă, peste faţă.

— Nu. Nu-i nevoie.

— Ecusoanele or să ne ajute să trecem de serviciul de securitate şi să ajungem pe pistă?

— Ca nişte năluci. Administraţia Federală a Aviaţiei îi tratează pe angajaţii care lucrează în aeroport altfel decât pe pasageri. Angajaţii nu sunt percheziţionaţi şi nu trec prin detectoarele de

metale. Doar cei care intră prin terminale ca să ajungă la pistă sunt verificaţi.

— Mă uimeşti, Flores.

Sarah era impresionată şi în acelaşi timp uşurată.

Cercetară cu privirea spaţiul de parcare. Flores înşfăcă sacoşa sport, iar ea îşi luă rucsacul. Pistolul ei atârna greu înăuntru. Flores strecură mapa groasă în sacoşă şi trase fermoarul.

— În faţă e o zonă de întreţinere, spuse ea. Acolo trebuie să ajungem?

— Sigur. Ecusoanele noastre au nişte benzi magnetice care vor debloca sistemul de siguranţă al porţii. Ecusoanele sunt cheia noastră spre zonele interzise. Conducerea aeroportului le furnizează. Să mergem.

Porniră în grabă. Sarah dădu din cap.

— Dacă aş fi pasager aş fi îngrijorată. Cum e protejat publicul de angajaţii smintiţi care aduc arme în aeroport?

— În primul rând mulţi angajaţi nu lucrează pentru autorităţile aeroportului. Sunt angajaţi ai unor firme particulare. Cară bagaje, curăţă avioane, fac tot felul de lucruri. Să le ceri tuturor, mai ales celor care trebuie să se deplaseze mereu, să treacă prin detectoarele de metal de câte ori depăşesc punctele de control ar însemna să paralizezi activitatea aeroportului. Pentru a proteja pasagerii, administraţia federală face verificări prin sondaj. În plus, agenţii de securitate ai aeroportului au computere portabile cu care verifică ecusoanele angajaţilor. Noi doi suntem înregistraţi la International A.M.-P.M. Şi o să trecem cu brio de orice verificare a ecusoanelor.

— Ai în minte o cantitate uimitoare de informaţii.

— Da. Şi pe deasupra sunt şi modest.

Ea chicoti în timp ce se apropiau de poarta automată a perimetrului interzis. În clipa aceea o maşină frână brusc în spatele lor. Sarah şi Flores se întoarseră. Era Gordon. Înarmat şi însoţit de trei agenţi.

— Să fugim! strigă Flores.

Se întoarseră şi începură să alerge spre poarta aeroportului. În urma lor auziră strigăte şi zgomot de paşi.

29

Asher Flores ajunse primul la poartă şi se lăsă pe vine cu arma în mână, acoperind-o pe Sarah care introducea ecusonul în fanta panoului de siguranţă. Gordon, o femeie şi încă doi bărbaţi se apropiau. Inima lui Sarah bătea cu putere în timp ce-şi scotea Beretta. Pe urmă, poarta se deschise cu un declic, ea trecu dincolo şi Asher se strecură după ea. Gordon strigă:

— Liz, aşteaptă.

Rostise aceste cuvinte ca un ordin, sigur de sine.

Sarah ridică arma de după gardul din sârmă împletită. În după-amiaza târzie, soarele cobora spre asfinţit, strălucind intens. Gordon şi oamenii lui încremeniră, impresionaţi de Beretta ei şi de pistolul Gunsite al lui Flores. În parcare se adunaseră uimiţi câţiva angajaţi ai aeroportului, neştiind ce se întâmplă.

Gordon păşi zâmbitor spre poartă.

— Vino cu mine, Liz şi-o să uităm toată tâmpenia asta. Veniţi amândoi. Cu toţii am făcut greşeli, dar le putem îndrepta la Fermă.

Când ridică pistolul, el se opri. Lui Sarah îi plăcu ideea că lui Gordon îi era frică de ea.

— Ai o întâlnire importantă cu Carnivorul, Liz, continuă el pe un ton grav. Pregătirea ta nu s-a încheiat.

Flores îi spuse în şoaptă:

— Trebuie să plecăm de-aici.

— Ştiu.

În spatele lor se aflau depozite şi clădiri ale serviciilor de întreţinere, iar dincolo de ele avioane mari intrau şi ieşeau de pe piste. Înainte s-o ia la fugă spre aeronava care avea să-i ducă la Paris, Sarah trebuia să se lămurească. Rosti cu voce stinsă, neajutorată:

— Nu ştiu ce să fac, Gordon.

— Întoarce-te, Liz. Termină-ţi antrenamentul. Continuă-ţi cariera la Agenţie.

Gordon arăta ca o reclamă ispititoare pentru arme – picioare lungi şi robuste, piept musculos, părul umflat de vânt, un chip la fel de respectabil ca ziua de 4 Iulie, pistolul strâns în mână în vreme ce înfrunta duşmanul. Adică pe ea.

Sarah întrebă:

— Şi Carnivorul?

— O să fii pregătită pentru el, Liz. Îţi promit.

— Gordon, eu nu sunt Liz Sansborough. Ea e la Paris. Eu sunt Sarah Walker.

Se aşteptă ca Gordon s-o contrazică, dar tăcu. Expresia de pe faţa lui rămase neschimbată, o mască impenetrabilă.

— De ce m-ar vrea Carnivorul pe mine?

— Pentru că îşi închipuie că l-ai văzut. Ţi-am mai spus asta.

— Aia era Liz Sansborough. De ce-ar vrea să mă ucidă *pe mine?*

— Doamne, Liz! Ai înţeles pe dos. Îţi aminteşti rolul de *acoperire.* Povestea aia despre Walker a fost născocită ca să te apere de Carnivor, iar tu ai *memorat-o.* Eşti Liz Sansborough! Întoarce-te la mine, iubito. Împreună o să-l prindem pe nenorocitul ăla.

Glasul i se îmblânzi.

— În afară de asta, mi-e dor de tine. Nu era de mirare că o prostise atâta timp. Se dovedea al naibii de priceput.

Flores se apropie de ea.

— O să mi se facă rău chiar aici. O să vomit pe asfalt, pe tine şi în mod cert pe Gordon. Nu poţi urgenta discuţia asta?

— Taci! se răsti ea.

Apoi, i se adresă lui Gordon:

— Cum o să-l găsim pe Carnivor?

Avea nevoie de o cheie, o indicaţie pe care s-o ia cu ei la Paris.

— E un loc…

Fu întrerupt de unul din oamenii lui.

— La naiba! mormăi ea.

Gordon discuta aprins cu individul. Unul dintre angajaţii din parcare se îndrepta în grabă spre o clădire cu birouri, cu intenţia de a anunţa serviciul de securitate al aeroportului sau poliţia. Într-un fel sau altul, autorităţile aveau să ajungă curând acolo şi i-ar fi acordat credit lui Gordon şi documentelor lui, dar nu şi ei şi lui Flores.

Gordon se apropie şi mai mult de poartă.

— Colegul meu tocmai mi-a amintit că avem un program încărcat. Tu nu vrei să mă împuşti, iubito. Vino cu noi. Asta-i ultima ta şansă. Nu te-am dezamăgit niciodată şi n-o s-o fac nici acum.

Îşi mişcă pistolul din direcţia ei spre Flores şi înapoi.

Glasul lui era atât de stăruitor, încât se simţi impresionată. În clipa aceea înţelese că exista în ea o parte fragilă care voia să se încreadă în el, ca şi până atunci. Ce reconfortant era să aibă pe cineva care să-i asigure viitorul, viaţa.

— Isteaţă încercare, fetiţo, îi zise Flores, dar n-o să meargă. N-o să afli nimic.

Ea încuviinţă.

— O să fugim până la prima magazie. Nu intenţionează să ne ucidă, nu încă, dar ne vor răni dacă vor fi nevoiţi. Mai bine să fim nişte ţinte greu de atins. Eşti gata?

— Gata, Walker. Flores rânji.

Ea strigă:

— Gordon, eşti un ticălos mincinos! Într-o bună zi, cineva o să-ţi astupe gura cu un glonţ!

O luară la goană în zigzag. Gloanţele se izbeau de pistă. Bucăţi de asfalt despicau aerul fierbinte, le înţepau picioarele şi-i lovea peste faţă.

Se ascunseră după magazie, de unde ripostară. Gordon şi oamenii lui se ghemuiră după gard. Sarah şi Flores alergară din nou până la clădirea următoare. Brusc ea îşi dădu seama că în spatele lor trăgeau trei arme.

— Flores, unde-i al patrulea?

Se întoarseră. În spatele lor, al patrulea trăgător – femeia – venea în fugă dintre două autocisterne. Se opri cu picioarele depărtate pentru a se echilibra şi îndreptă un teribil Uzi spre pieptul lui Flores.

— Ordinul pe care l-am primit spune că te pot ucide, Flores.

Femeia avea o voce glacială.

— Dă-i drumul. Mai fă un pas. Pune-mă la încercare. Te rog.

În jurul lor erau şiruri de autocisterne, magazii şi depozite aşezate la intervale neregulate. În depărtare se auzea vuietul stins al avioanelor. Un şofer, aflat destul de aproape ca să vadă ce se întâmplă, se strecură afară din cabina autocisternei lui şi se îndepărtă în fugă.

Flores părea gata s-o atace pe femeie. Gordon şi ceilalţi doi agenţi trecuseră deja de gard şi se apropiau de ei. Lui Sarah i se strânse stomacul de frică. Nu se va întoarce la Gordon.

— Căţea!

Gordon lovi pistolul lui Sarah, aruncându-i-l din mână, o înşfacă de braţ şi, cu iuţeala fulgerului, o pălmui cu putere. Faţa o ardea, dar ea nu şi-o atinse ca să-şi potolească durerea.

— Fermecător ca întotdeauna, Gordon.

Masca lui de actor se topi într-o furie violentă, iraţională. Îi răsuci braţul spre spate.

— Te înţeleg, târfă. Te regulezi cu Flores. Căţea în călduri. *Eu* te-am creat. Eşti *a mea.* N-o să te las să dai peste cap operaţiunea.

Gordon se răsuci pe călcâie, cu judecata întunecată de mânie şi încercă să-l lovească în stomac pe Flores. Acesta se dovedi mai rapid. Se retrase, îi înhăţă cotul şi-l împinse înapoi pe Gordon. Ceilalţi doi agenţi interveniră şi, preţ de o clipă, femeia se mulţumi să privească scena. Asta aştepta Sarah. Expedie un pumn în stomacul femeii şi, când aceasta se chirci de durere, îi trase o lovitură de karate în ceafă. Femeia căzu latră.

Flores izbi cu piciorul falca unuia dintre agenţi şi acesta căzu pe spate.

— Ia-o de aici! ordonă Gordon celuilalt bărbat.

Gordon se năpusti asupra lui Flores, în vreme ce agentul înşfacă braţul lui Sarah încercând s-o tragă înapoi, spre poartă. Ea îl lovi cu piciorul în spatele genunchiului, dezechilibrându-l şi-l aruncă într-o parte. Surprins, omul se izbi de pământ cu un geamăt sonor.

Sarah se târî după pistolul ei. Supraveghea femeia şi pe cei doi bărbaţi căzuţi, în vreme ce Flores şi Gordon se rostogoleau încleştaţi pe asfalt. Flores reuşi să-şi elibereze un braţ şi-i trase lui Gordon un pumn în falcă. Acesta rămase năucit. Flores profită şi îi mai dădu un pumn. Gordon căzu.

Sarah continua supravegherea celorlalţi, în timp ce Flores aduna armele.

— Trădători afurisiţi, mârâi unul din agenţi.

— Singurii trădători sunt Gordon şi Bremner, zise Sarah.

— Spune-le asta lui Beno şi lui Matt! se răsti femeia. Nu Gordon şi Bremner i-au ucis la motelul ăla ordinar. Voi aţi făcut-o.

— Ei nu ştiu decât versiunea oficială, îi spuse Flores lui Sarah, apoi le ordonă celor doi agenţi să-l care pe Gordon într-o magazie alăturată şi le ceru să-şi scoată curelele şi cămăşile.

În vreme ce Sarah stătea cu ochii pe ei, Flores folosi curelele ca să lege la spate mâinile celor doi. Rupse mâneca unei cămăşi şi legă şi mâinile femeii, în timp ce Sarah sfâşia restul cămăşilor. Flores folosi fâşiile ca să lege mâinile şi picioarele agenţilor şi ale lui Gordon. Apoi le puse tuturor căluşuri. Sarah le goli buzunarele şi puse conţinutul acestora în rucsacul ei. Luă tot, nedorind să

lase nici cea mai mică indicaţie despre ce se întâmpla în realitate la Washington şi la Paris.

Flores se ridică în picioare şi îşi frecă barba neîngrijită cu ţeava pistolului. Îl studia pe Gordon.

— Ar trebui să scăpăm de el, Walker. E un ucigaş, un tip periculos. Criza lui de furie a fost elocventă. Are o fixaţie în ce te priveşte şi n-o să renunţe până când nu te prinde... sau te omoară.

— Posibil.

— Dacă tu nu poţi s-o faci, o s-o fac eu.

Pleoapele lui Gordon începură să se zbată. Ea îi studie faţa colţuroasă. Inconştient fiind, emoţiile lui erau libere să se manifeste. Lenta schimbare a expresiei lui era ca o deplasare a scoarţei terestre, iar Sarah văzu în fisura creată brutalitate şi viclenie.

Putea să-l lase pe Flores să-l ucidă. Gordon îi făcuse un rău teribil, poate mai mare decât avea să afle ea vreodată, deoarece nu-şi amintea nimic despre transformarea ei în Liz Sansborough. Poate că şi mânia cu greu controlată pe care tocmai o descoperise clocotind în ea i se datora lui, lui Bremner şi celor pe care ei i le făcuseră. Uciderea lui Gordon ar fi fost o răzbunare, o satisfacţie...

Îşi dădu seama că Flores aştepta. Aerul din magazie era înăbuşitor. Se uită la ceilalţi prizonieri. O priveau cu ură. Ei l-ar fi ucis pe Flores, poate şi pe ea, fiind convinşi că erau îndreptăţiţi s-o facă. Certitudinea făcea alegerea mai simplă... şi inevitabilă.

În depărtare se auzi şuierul unei sirene.

— Nu, hotărî ea. Nu pot ucide pe cineva doar pentru că m-ar fi putut ucide el pe mine.

— Faci o greşeală, Walker.

— Poate. Dar o s-o fac pentru că n-aş putea trăi ştiind că am ales acea variantă. Probabil că Liz Sansborough l-ar fi ucis. Sarah Walker nu poate să facă asta. Hai să plecăm de-aici.

Gordon deschise ochii. Auzise şi înţelesese. Îi aruncă o privire plină de ură, amintindu-i de un vechi proverb chinez: Fă cuiva un serviciu şi omul acela nu te va ierta niciodată.

Cei doi îi târâră pe agenţii legaţi într-un colţ al magaziei, le verificară nodurile şi ridicară un zid din cutii în faţa lor, ca să nu fie văzuţi de cei care ar privi sau ar intra în magazie.

După ce ieşiră, Flores încuie uşa cu lacătul. Sirena poliţiei se auzea tot mai aproape. Se opriră, localizară zgomotul şi-o luară

la fugă spre şirurile lungi de aeronave.

30

Sarah şi Asher se ascunseră în spatele unui garaj. Vuietul sirenei era asurzitor dar, dacă ar fi încercat să fugă, s-ar fi dat de gol. Ea se lipi cu spatele de perete, ţinând pistolul strâns în mâini. Obrajii o usturau din cauza palmelor primite de la Gordon.

Maşina poliţiei trecu pe lângă ei şi zgomotul produs de sirenă scăzu brusc în intensitate.

— Se îndreaptă spre poartă, constată ea.

— Da.

Flores oftă uşurat şi-şi trecu braţul peste fruntea asudată.

O luară la fugă spre un depozit. Deasupra intrării era scris cu bleumarin – aceeaşi culoare ca şi a uniformelor pe care le purtau: „INTERNATIONAL A.M.-P.M., INC.”. Se opriră în pragul uşii. Lucrători îmbrăcaţi în uniforme asemănătoare împingeau cărucioare pline cu alimente conservate şi ingrediente pentru gătit spre o bucătărie, vizibilă prin două uşi deschise aflate în spate.

Un bărbat scund şi corpolent îi luă la rost.

— Iisuse, unde dracu’ aţi fost? Mi s-a părut că aud împuşcături…

Era directorul instruit de Abner Belden să nu pună întrebări, să-i ajute să se îmbarce în avionul de Paris şi să-şi ţină gura. O problemă de securitate naţională.

— N-are importanţă, zise Flores calm. Du-ne la avion.

— La naiba, a trebuit să trimit deja camionul cu provizii. Următorul…

— În regulă. O să luăm altul. La treabă.

Omul se scărpină în cap şi-i conduse la un camion mare, a cărui remorcă se sprijinea pe un cric pliant. Se sui la volan, Sarah şi Flores urcară alături. Când bubuitul avioanelor crescu în intensitate, directorul le dădu nişte antifoane. Trecură pe lângă şiruri de Boeing 747 şi DE-10.

— Ăsta-i Boeingul pentru Paris, strigă directorul.

— A doua modificare a planului, răspunse Flores. Luăm avionul de Copenhaga.

— Flores… începu Sarah.

El dădu din cap. Directorul îi privi curios, apoi ridică din umeri:

— Cum vreţi.

Se opriră în dreptul altui Boeing.

— Cursa de Copenhaga.

Cei trei se suiră în remorcă şi de acolo până la magazia de alimente a avionului. Directorul le întinse mâna:

— Asta e. O să le spun însoţitorilor de bord despre ce e vorba. Vă urez noroc în ce naiba puneţi la cale.

Flores zise:

— A treia schimbare a planului. O să vii cu noi.

Directorul îi privi surprins.

Flores se apropie de el.

— Pentru protecţia dumitale. Focurile de armă pe care le-ai auzit au fost trase de nişte idioţi care n-or să renunţe aşa de uşor şi-or să te găsească. Şi nu vor fi deloc amabili. Spune-le însoţitorilor că s-a ivit o urgenţă la Copenhaga şi că trebuie să mergi până acolo. Ai mai făcut asta şi altădată, nu?

Directorul înghiţi în sec şi în privire i se citi teama. Intră în avion şi le explică însoţitorilor că instruia doi noi subordonaţi care zburau la Copenhaga ca să vadă cum opera A.M.-P.M. La celălalt capăt al cursei.

Sarah îi spuse lui Flores la ureche:

— Ce dracu' se-ntâmplă?

— Mai devreme sau mai târziu, Gordon şi oamenii lui vor scăpa de-acolo şi vor controla tot aeroportul. Ne-a văzut uniformele şi o să priceapă şiretlicul meu. Ne va căuta la A.M.-P.M. Şi îi va pune pe oamenii lui Bremner să ne aştepte la aeroportul din Paris. Singura noastră şansă e să scăpăm de ei acum.

Sarah zâmbi.

— Sunt mai multe posibilităţi de-a ajunge la Paris pe pământ decât pe calea aerului.

— Da. Asher rânji. Ăsta-i planul de rezervă.

În timp ce directorul le explica celor din echipaj că trebuie să ajungă la Copenhaga, ea îi spuse lui Flores:

— Mă duc să parchez camionul. Afară e o scară pentru lucrători, pe care pot să mă întorc prin terminal.

Îşi strecură pistolul sub bluză şi coborî remorca. Duse camionul până la un loc liber de lângă un alt avion şi cercetă cu nonşalanţă pista şi ferestrele terminalului de deasupra în timp ce urca scara. Intră apoi pe o uşă în zona de îmbarcare.

În celălalt capăt al sălii de aşteptare, doi poliţişti din Denver priveau cu atenţie mulţimea, căutându-i probabil pe cei doi

agenţi CIA dezertori care uciseseră doi oameni. Sarah îşi continuă drumul, cu aerul unui angajat ocupat. În timp ce se apropia de uşa care dădea spre avionul ei, îi trecu prin cap o idee terifiantă: putea să-i ademenească pe cei doi poliţişti într-unul din holurile de serviciu pustii sau într-o magazie de provizii şi să le tragă câte un glonţ în cap.

Ar fi fost simplu. Un atac prin surprindere. Doi poliţişti morţi. Ea ştia cum trebuia procedat.

Tâmplele îi zvâcneau şi îşi reprimă senzaţia de greaţă. Crima era ceva de neconceput şi cu toate acestea se gândise la ea, se surprinsese plănuind-o. Ce se întâmpla cu ea?

Poliţiştii nu-i acordară mare atenţie atunci când ea trecu pe lângă însoţitorul de bord şi intră în pasajul lung ce ducea la avionul de Copenhaga. În magazia de alimente din cala avionul îşi dezbrăcă uniforma. Pe urmă îl căută pe Flores şi se prăbuşi în fotoliul liber de lângă el. Directorul stătea chiar în faţa lor, aşa încât îl puteau supraveghea. Asher renunţase şi el la uniformă.

Când marea aeronavă se desprinse cu un vuiet de pe pistă înălţându-se în aer, Flores îi luă mâna şi i-o strânse.

— De ce? o întrebă el privind-o cu atenţie.

Ea înţelese că Flores voia să ştie de ce nu fusese de acord să-l omoare pe Gordon Taite. Aruncă o privire pe micul hublou al avionului care se înălţa spre cer.

— L-ai citit vreodată pe Abraham Maslow?

— Nu cred.

— A fost un inovator în materie de psihologie şi de pedagogie, zise ea. L-am studiat la colegiu. Cartea lui *Spre o psihologie a fiinţei* mi-a oferit câteva perspective asupra naturii, a fiinţei umane şi m-a ajutat să înţeleg ce fel de om voiam să fiu.

— Şi ce spunea Maslow?

— Că psihologia îi studiază de obicei pe nevrotici şi pe psihopaţi. Cu alte cuvinte, pe oamenii bolnavi. În consecinţă, el şi câţiva colegi de-ai lui s-au apucat să-i studieze pe oamenii sănătoşi şi au aflat ceva fascinant şi foarte diferit de opiniile psihologiei modeme.

— Ce anume?

— Căutarea adevăratelor valori e o parte esenţială a naturii noastre. După ce nevoile noastre elementare de hrană, apă şi adăpost sunt satisfăcute, ne dorim perfecţiunea, dreptatea, frumuseţea, adevărul, compasiunea, o activitate care să ne împlinească – genul ăsta de aspiraţii.

— Adevărul şi compasiunea sunt ultimele lucruri la care s-ar gândi jigodiile cu care am de-a face. O activitate care să-i împlinească? Las-o baltă. Tot ce vor ei să umple sunt propriile buzunare.

— Ştiu. Maslow spune că asta se întâmplă atunci când oamenii contestă, ori sunt obligaţi să conteste adevărata lor natură. Karen Horney, alt psiholog, afirmă că de câte ori facem ceva greşit, ceva de care ne simţim vinovaţi, acel ceva se „înregistrează" în conştiinţa noastră, ca şi atunci când facem o faptă bună. Cu alte cuvinte, fiecare dintre noi are propriul său sistem de judecăţi. Până la urmă, balanţa se înclină într-o parte sau alta, spre bine ori spre rău. Deci putem fi împăcaţi cu noi înşine, mândri de noi, sau revoltaţi că ne simţim lipsiţi de valoare şi ca atare, ne dispreţuim. În ambele cazuri comportamentul nostru va fi influenţat.

— Pe naiba, criminalii se dispreţuiesc?

— Hai, fii sarcastic, Flores. Poţi sesiza boala, dar pun pariu că nu-ţi poţi imagina cum ar arăta lumea dacă am avea cu toţii nişte vieţi împlinite.

— Asta nu e valabil pentru *homo sapiens.* Noi suntem o specie de războinici.

— Greşit. Asta e istorie veche, trecutul nostru de oameni primitivi. Aspiraţia spre desăvârşire şi altruism *este* adevărata noastră natură. Iar dacă vom supravieţui îndeajuns de mult ca specie, va fi viitorul nostru.

— Spune asta celor de la Langley şi de la Fermă. Spuneţi-o ţie însăţi. Ia zi, legat de ce ţi s-a întâmplat…

Sarah se încruntă.

— Ne aflăm încă într-un proces de evoluţie psihologică, aşa că ne e greu să ne închipuim ce lume extraordinară am putea crea. Dar, deşi nu ne-o putem imagina, trebuie să ne păstrăm credinţa că ea este posibilă. Trebuie să ne străduim în sensul ăsta. Pentru mine, asta înseamnă că, arătând ca Liz Sansborough, trebuie să mă protejez. Şi ăsta-i un instinct primar, zevzecule. De conservare.

Dar nu asta simţise ea cu câteva minute în urmă. Rămăsese trăsnită constatând cât de uşor îşi putea folosi talentele recent dobândite: să ademenească, să ucidă, să fugă. Şi să se poată bucura de asta.

Ea trăise totdeauna în siguranţă. În ciuda numeroaselor ei călătorii în marile oraşe ale lumii unde luase interviuri, niciodată

nu-i fusese furată nici măcar poşeta. Cuvintele adresate lui Flores spuneau un lucru, în vreme ce în sinea ei se îngrozea de propriul potenţial.

Flores zâmbi.

— Mă bucur să aud asta. Cred că tu, Malow şi Horney sunteţi smintiţi. Totuşi, o să fac o mică remarcă. Te preocupă ce fel de persoană eşti. Într-un sens, Gordon te-a format. Ar trebui să fii ca el, dar nu eşti.

— Poate că semăn cu Gordon mai mult decât crezi.

El râse.

— Nu prea.

Cu o zi în urmă, vorbele lui i-ar fi adus alinare, dar în acea dimineaţă ea ucisese un tânăr, zdrobindu-i craniul cu un glonţ. Apoi după-amiaza se uitase la cei doi poliţişti din terminal conştientă că poseda îndemânarea, poate şi voinţa de a-i executa.

Închise ochii. Nu. Ea nu putea fi aşa. N-avea să îngăduie asta!

Se uită în ochii negri ai lui Flores şi citi în ei compasiune şi blândeţe. Ţicnitul de Flores părea un om bun, în ciuda faptului că era un profesionist desăvârşit, dur, necruţător atunci când situaţia o cerea. Probabil că avusese dreptate când intenţionase să-l ucidă pe Gordon. Dar pentru ea ar fi fost ca şi cum s-ar fi aruncat într-un abis. Era mândră că rezistase tentaţiei. Până la urmă, nu ce simţi contează, ci dacă reuşeşti să ţii seama de situaţie. Spera ca diferenţa dintre Gordon şi ea să fie cea dintre oamenii care credeau în viitor şi cei care voiau să-l confişte. Acum trebuia să fie prudentă cu sine, atentă să nu calce pe urmele otrăvite ale lui Gordon.

— Flores, tu eşti un agent CIA tipic?

El zâmbi. Apoi văzând că era serioasă spuse:

— Unul dintre testele pe care a trebuit să le trec a fost vechiul truc cu cuiul-pătrat-într-o-gaură-rotundă. Am crezut că m-am înfundat. Cele mai multe cuie erau prea mari.

— Şi ce-ai făcut?

El scoase un briceag din buzunar.

— Cuiele erau din lemn. Le-am cioplit până când s-au potrivit în găuri.

Sarah râse.

Lumina de avertizare de deasupra capetelor se stinse, pasagerii îşi scoaseră centurile de siguranţă şi începură să se agite pe culoar.

— În sfârşit.

Sarah întinse mâna după rucsacul pe care-l strecurase sub fotoliul din faţa ei.

— Bun. Să vedem dacă avem aici ceva folositor.

Pusese lucrurile fiecăruia dintre cei patru agenţi în locuri diferite din rucsac. Nici unul nu avusese multe obiecte asupra sa – o regulă a meseriei atunci când se aflau în misiune. Ea luase lucrurile lui Gordon, iar Flores pe cele ale femeii.

În portmoneul lui Gordon erau cinci sute de dolari, un permis de conducere din Virginia şi o carte de credit VISA. Se mai aflau şi cheile Buickului cu care venise la aeroport, un portofel cu şaptezeci de cenţi, pixul lui preferat şi o pungă cu alune.

— Nu-i mare lucru aici.

Era dezamăgită. Făcu o grămăjoară lângă picioarele ei, unde nu puteau fi observaţi şi luă lucrurile celuilalt agent.

— Nici aici nu-i nimic.

Flores părea la fel de dezamăgit. Începuse să verifice obiectele ultimului agent.

După ce terminară, în cele patru grămăjoare se aflau obişnuitele permise şi carduri false, o carte broşată de Brian Garfield, un pachet desfăcut de Winston şi mica trusă de machiaj a femeii.

Flores oftă.

— Cred că-i timpul să trecem la detalii.

Desfăcu în poală o pungă de hârtie şi strivi prima ţigară. Sarah studie trusa de machiaj, dar se opri şi luă cheile maşinii lui Gordon.

— S-ar putea să fie o coincidenţă, dar ia te uită de unde a închiriat Buick-ul.

Îi întinse cheile cu brelocul agenţiei Gold Star.

— Îţi aminteşti maşina cu care au venit Matt Lister şi Beno Durante la motelul nostru? Era tot de la Gold Star. Şi… dădu din umeri. Ştiu, tot o etichetă Gold Star era şi pe maşina pe care o foloseam eu şi Gordon la Santa Barbara, înainte de a-mi pierde memoria.

Se concentră, însă nu-şi mai aminti nimic. Se uită neputincioasă la Flores. Acesta se încruntă.

— Iisuse! Poate că aşa ne-au găsit.

— Cum?

— Gordon ar fi putut furniza fotografiile noastre şi dispozitivele de localizare agenţiilor Gold Star din Denver, imaginându-şi că

noi vom schimba maşinile şi că era mai sigur să le închiriem decât să le furăm.

— Peste tot sunt agenţii Gold Star. A gândit mai repede decât noi. Şi-a mai avut şi noroc pe deasupra.

— Nu ca noi. Ca *mine.* Era furios. De ce m-oi fi amestecat?

— Decizia a fost corectă, doar agenţia n-a fost cea potrivită. Ascultă, în momentul ăla ei aveau probabil toate datele despre camioneta noastră.

El o privi tulburat, în vreme ce ea zâmbea.

— Da, zise el. La Paris, primul lucru pe care o să-l fac va fi să verific agenţia Gold Star, să văd dacă are vreo legătură cu Bremner.

— Bine.

Sarah luă în mână pixul de argint al lui Gordon. La Santa Barbara şi la Fermă, el scrisese numai cu acel pix. Îl vedea cu ochii minţii aplecat asupra carnetului cu spirală, notându-şi concentrat câte ceva, pregătind încă un raport pentru a-l trimite prin fax lui Hughes Bremner. Se înfioră.

„Ce-avea deosebit pixul ăla?” îl examină. Pe o parte erau gravate nişte litere minuscule. Asher întrebă:

— Scrie ceva?

— *Je Suis Chez Moi.*

— Ai un accent oribil. Dă-mi voie. El citi repede. Înseamnă „Sunt acasă la mine”.

Ea repetă traducerea.

— Ce-i asta, vreun cod?

— Posibil. Flores cercetă pixul, îl desfăcu, îl înşurubă la loc şi i-l întinse. E un pix scump. Poate că e un cadou de la vreo amantă de-a lui Gordon. Ştii, dragă… Îşi dădu ochii peste cap şi îşi mişcă sprâncenele stufoase. *Shunt achasă la mhine*. Vino să mă vezi într-o bună zi.

Sarah zâmbi.

— Pixul ăsta e foarte scump, iar literele sunt mărunte. Sunt gravate, ceea ce înseamnă că propoziţia trebuie să rămână acolo. Prima literă. A fiecărui cuvânt e majusculă, ca într-un titlu.

— Şi ce crezi *tu* că înseamnă asta?

— M-ai prins. Dar pentru ceva franţuzesc şi tainic, mai ales dacă presupune vreun scandal, ştiu exact pe cine să întreb.

— La Paris?

— Da, un coleg.

Se aflau acum deasupra Canadei, iar curenţii de aer zgâlţâiau

avionul. Ea se întrebă dacă Gordon reuşise să se elibereze. Era doar o chestiune de timp. În ciuda acţiunilor şi a priceperii lui Flores, Gordon şi Bremner or să-i găsească până la urmă la Paris. Asemenea unui trecut obsedant, Gordon avea să-i urmărească. De fapt, el *era* trecutul ei, unul pe care-şi dorea cu disperare să nu-l fi trăit vreodată.

Se uită în jos la rucsacul aflat sub fotoliul din faţă. Acolo era pistolul Beretta, prietenul ei criminal. Acum trebuia să se teamă de trei asasini: Carnivorul, Gordon şi ea însăşi. Despre Carnivor nu ştia cu certitudine că intenţiona să-i ia viaţa. Nu ei, ci lui „Liz Sansborough”. Ştia însă că Gordon voia să-i prindă, într-un fel sau altul. Cine avea s-o găsească primul?

Şi ce-ar fi putut face ea atunci când el – sau ei – ar fi găsit-o?

Strânse în pumn pixul lui Gordon. Trebuia să-i împiedice, pe el şi pe Bremner, să-şi pună în aplicare planul care avea să facă atâtea victime. Refuza să dea apă la moară acelei părţi întunecate din ea care tânjea după răzbunare. Nu, ea credea în mântuire.Ca să se vindece trebuia să continue. Trebuia să afle ce se întâmplase şi de ce. Şi pe urmă să-i oprească pe Bremner şi Gordon.

31

Chantelle Joyeaux făcea masaj cu ulei de eucalipt pe umerii şi pieptul prim-ministrului Vincent Vaubanc, zăbovind asupra muşchilor trapezi şi pectorali. Bietul om era extenuat de acel *troubles* care se abătuse asupra Franţei aproape concomitent cu învestitura sa, în martie. Fata avea o profundă compasiune pentru el şi un deosebit respect pentru trupul lui bine clădit.

Prim-ministrul avea cincizeci şi cinci de ani şi era asaltat de o ratăridicată a şomajului şi de o recesiune tot mai gravă, însă în ciuda lor îşi păstra fizicul robust şi atitudinea hotărâtă a unui bărbat de vreo treizeci de ani. Doar părul trăda stresul în care trăia; era alb ca zăpada, ceea ce în ochii lui Chantelle îl făcea pe primul-ministru să pară mai distins. Trebuie că-i plăcea foarte mult doamnei Vauban.

— Chantelle.

Maurice i se adresase în şoaptă.

— *Oui.* Sunt aproape gata.

Doctorul stătea în pragul uşii în halatul său alb, în vreme ce Maurice rămăsese în spatele lui, îmbrăcat în tricou şi pantaloni albi, uniforma purtată de întregul personal de la acel centru particular de sănătate din inima Parisului. Doctorul urmat de Şoarece şi Maurice pătrunseră în încăpere. Chantelle îşi reprimă un chicotit.

Medicul verifică fluxul substanţelor nutritive din tubul conectat la acul din piciorul politicianului inconştient.

— Încă cinci minute, Maurice. Scoate perfuzia. Anunţă-mă când se trezeşte.

De îndată ce doctorul plecă, Maurice se aşeză pe un taburet şi-o privi pe tânăra care-şi trecea mâinile peste muşchii abdominali ai prim-ministrului. Chiar sub ei, prosopul alb din jurul coapselor goale săltă brusc.

— Ah, Chantelle, parşivo. I-ai provocat o erecţie marelui nostru om politic.

— Şşt, Maurice. O să te audă cineva.

— E un om norocos. De câţi ani te rog să-mi provoci şi mie o erecţie.

Se tachinau, ca de obicei. Deşi ea nu se amuza, îl lăsa să vorbească. Îi plăcea Şoarecele. Era un om cumsecade, care nu

spunea niciodată o vorbă urâtă şi arăta o mare înţelegere faţă de clienţii casei de sănătate. Glumele îl ajutau să uite cine şi ce era şi să viseze.

— Guvernatorul de la Banque de France e masat alături şi sforăie de se zguduie pereţii, îl informă ea.

Era vorba despre guvernatorul Henri le Petit. Şoarecele era un mare colportor de zvonuri.

— Trebuia să vină la prânz, dar a avut o întrunire şi a întârziat.

Chantelle luă o pungă cu gheaţă din frigider şi-o puse peste prosopul gros ce acoperea penisul ridicat al prim-ministrului. Prim-ministrul se înfioră, iar punga cu gheaţă se aplatiză.

— Eşti o femeie crudă, Chantelle, spuse Şoarecele.

Ea luă punga de pe prosop şi râse.

— Nu sunt. Dar realitatea e superioară fanteziilor.

— Eşti crudă! Îmi zdrobeşti inima!

Ea râse din nou şi întinse ulei de eucalipt pe cvadricepşii prim-ministrului în timp ce-i admira picioarele lungi, frumoase.

Şoarecele se uită la ceas, opri sistemul de curgere şi îndepărtă aparatul de perfuzie. Dădu să se întoarcă la taburet, apoi se răzgândi. Închise uşa şi abia apoi se aşeză mângâind-o pe tânără cu privirea.

— Chantelle, putem fi o clipă serioşi?

Ea ridică privirea.

— Sigur. Despre ce e vorba?

— Eşti studentă la medicină. Spune-mi, ar trebui să-mi fac griji?

Ea nu înţelegea.

— În legătură cu ce?

— Clienţii noştri par să-şi schimbe nu numai aspectul fizic după ce s-au tratat o vreme la noi, ci şi felul de a judeca.

— Sigur, zise ea. Doctorul spune că toţi clienţii noştri devin mai capabili în toate privinţele, iar atitudinea lor faţă de viaţă se îmbunătăţeşte. În asta constă superioritatea centrului nostru de sănătate. De asta vin aici în fiecare zi. Care-i problema?

El dădu din cap gânditor.

— Mă întreb dacă ai vrea să-mi faci un serviciu. Am copiat nişte rapoarte din biroul doctorului pe care tu o să le înţelegi mai bine decât mine.

— Maurice!

— Şşt. Ştiu, ştiu. Îşi ridică mâinile. Nu sunt pentru mine. Dacă mă înşel, o să mă duc la spovedanie pentru prima oară după

douăzeci şi trei de ani.

Ea zâmbi.

— Ce fel de documente sunt?

— Un fel de investigaţii privitoare la clienţii noştri. Dosarele sunt într-un sertar pe care scrie MK-ULTRA, din elegantul birou al doctorului. După ce-ţi termini tura, ne putem întâlni la Cafe Justine, ca să-ţi dau copiile. Vrei să ne întâlnim *s'il vous plaît,* Chantelle *cherie?*

Preţ de o clipă, tânăra se întrebă dacă nu cumva era un şiretlic prin care intenţiona s-o seducă, însă privirea din ochii lui Şoarece era îngrijorată, nu senzuală.

— Sigur, îi spuse ea. O să ne vedem, *mon ami.*

Era miezul nopţii. În vila din secolul al XIX-lea a lui Henri le Petit, situată pe rue de Grenelle, cina preparată în stil *cuisine classique* se sfârşise, iar soţia lui, *madame* le Petit, prim-ministrul Vincent Vauban, madame Vauban şi alţi doi invitaţi îl urmară pe Henri în bibliotecă unde îi aşteptau coniacul şi cafeaua. Henri, influentul guvernator al principalei bănci franceze, Banque de France, era bogat, conservator şi plin de o vitalitate debordantă.

— *Non, non!* argumentă el cu bonomie. Corpul uman e ca şi statul, un sistem de controale şi bilanţuri. Sau ar trebui să spun *banque cheques* şi bilanţuri?

Râse de mica lui glumă şi-i ascultă vesel pe oaspeţii ce i se alăturară. Avea o dispoziţie de zile mari, era încrezător şi se simţea tot mai puţin împovărat de responsabilităţile înaltei sale funcţii.

— Deci noua casă de sănătate e sursa vigorii tale tinereşti? întrebă Gigi Devant, fondatoarea celui mai elegant salon de modă din Paris. Mergi acolo zilnic, de aproape un an, trebuie să ştii despre ce e vorba. Aş vrea să mă înscriu şi eu.

Henri schimbă o privire cu prim-ministrul Vauban. Conducerea casei de sănătate îi descuraja pe clienţi să sugereze primirea de noi membri.

— Ah, dragă Gigi.

Prim-ministrul îşi luă paharul de coniac, se îndreptă spre imensul şemineu şi se opri în faţa lui.

— Din păcate, acolo se intră numai cu invitaţie, deşi, sigur, ar trebui să vii dacă doreşti. O să-i dăm numele tău medicului care conduce instituţia şi-o să insistăm să te primească. Ce zici de

asta?

Gigi, cu părul scurt şi platinat, tenul trandafiriu, strălucitor şi ochi luminoşi, iscoditori avea doar treizeci şi cinci de ani şi, după părerea lui Henri le Petit, nu prea avea nevoie să fie remontată ori despovărată de stresul cotidian.

— Ai vrea să vii şi tu, Charles? întrebă Henri din politeţe.

Charles la Marie era acţionar majoritar la o firmă care construia baraje, poduri şi centrale electrice în întreaga lume. Dădu din cap şi înălţă paharul.

— Eu găsesc o grămadă de energie în paharul meu, *merci.* Dar Gigi, care e pe patul de moarte – te asigur că are un pat foarte frumos – are nevoie de orice ajutor competent.

Gigi îl lovi cu palma peste braţ şi întregul grup râse, bine dispus de cina rafinată şi de compania plăcută.

— Păcat că Phillipe Paquin n-a frecventat miraculoasa voastră casă de sănătate, zise Gigi cu răutate. Ar fi trăit cu siguranţă şi acum.

— Şi-ar fi fost prim-ministru, adăugă Charles, rânjind maliţios.

— A, dar asta n-ar fi fost bine pentru Franţa! spuse repede *madame* Celeste Vauban.

Prim-ministrul îşi privi paharul gol, apoi se duse la masa stil Napoleon al III-lea ca să şi-l umple. Henri le Petit ştia că prim-ministrul resimţea un soi de vină ciudată în legătură cu moartea rivalului său mai tânăr, aşa că se încruntă la Gigi şi Charles şi pe urmă zise:

— Slavă Cerului că Vincent are destulă minte ca să se îngrijească. A început tratamentul înainte ca Phillipe să aibă atacul de cord, ceea ce i-a determinat până la urmă pe liderii mai puţin precauţi, asemeni mie, să fie mai atenţi cu sănătatea lor. Vedeţi ce norocoşi suntem? Noul nostru prim-ministru nu aşteaptă să apară probleme, ia măsuri înainte ca ele să existe.

— Apropo de probleme, Vincent. Am aşteptat destul.

Gigi îşi îndreptă privirea inocentă către prim-ministru, care-şi reluase locul din faţa şemineului.

— În salonul meu e mare zarvă. Afacerea e împovărată de taxe tot mai mari, recesiune şi această *malaise* generală.

— *Alors!* Nu-i de mirare că eşti îngrijorată!

Madame le Petit îşi înălţă sprâncenele perfect conturate, prefăcându-se consternată.

— Un profit anual de un milion de franci nu e niciodată de-ajuns!

Gigi se uită în jur, căutând sprijinul cuiva, fără succes.

— Ar putea fi mult mai mare, dacă toţi clienţii mei s-ar simţi în siguranţă!

Dând din cap, Henri schimbă din nou o privire cu Vincent. Aveau un plan îndrăzneţ pentru a repune finanţele Franţei pe picioare, făcând din ea liderul economic al întregii Europe. Sigur, unii aveau să sufere, dar acţiunile curajoase aveau totdeauna anumite costuri. Pe termen lung, naţiunea – dar şi Europa – le vor fi recunoscătoare.

— Luni, dragă Gigi, peste numai trei zile, spuse prim-ministrul cu un zâmbet încrezător, multe dintre aceste probleme economice vor începe să dispară. Poţi fi sigură că Henri şi cu mine suntem pe cale să redăm Franţei *La Grandeur!*

Afară, vizavi de vila guvernatorului de pe rue de Grenelle, într-un microbuz parcat, un bărbat ţinea în mâinile noduroase o ţeavă cu un microfon în capăt. Lângă el se afla o videocameră instalată pe un trepied, aţintită spre biblioteca vilei. Partenerul său, un bărbat cărunt, se aplecă în faţă şi reglă butoanele. De trei ore nu reuşiseră să înregistreze nimic, pentru că ferestrele sufrageriei nu dădeau spre stradă. După ce invitaţii se mutaseră în bibliotecă, reuşiseră să surprindă toată conversaţia.

Pe celălalt mal al Senei, Chantelle Joyeaux îi ignora fără probleme pe studenţii care chefuiau sub ferestrele ei în timp ce ea citea rapoartele furate de Maurice Arl. Transpira şi se simţea slăbită. La ora unu noaptea puse deoparte cursurile de medicină şi se pregăti de culcare. Luă un sedativ, pentru că altfel n-ar fi adormit, cu atâtea întrebări şi suspiciuni învălmăşindu-i-se în minte.

În pat, încercând să se liniştească, îşi făcu planuri pentru a doua zi. De dimineaţă avea laborator de anatomie, patru ore, pe urmă îşi va pune tricoul şi pantalonii albi şi se va duce la lucru, aşa cum făcea în fiecare sâmbătă. Însă de astă dată, în loc să aştepte nerăbdătoare să-l maseze pe chipeşul prim-ministru care venea zilnic la tratament, va încerca să se strecoare în biroul doctorului. Trebuia să afle mai multe despre acest MK-ULTRA.

Neobservat de zgomotoşii studenţi din faţa domiciliului lui Chantelle Joyeaux de pe rue de la Harpe, un bărbat de înălţime medie, ascuns în umbra unei intrări în bloc, observa cu atenţie

ferestrele studentei la medicină. Când se stinse lumina, el plecă să dea un telefon. Mergea ţeapăn căutând să rămână în umbră.

— Bună treabă, *compadre,* îi zise şeful lui. Crezi că poţi obţine o copie a rapoartelor medicale?

Omul se întoarse şi îşi continuă pânda încă două ore. După ce străzile se goliră, el urcă şchiopătând scara până la uşa studentei şi ascultă. Se deplasa prudent, calculând fiecare pas. Folosi un şperaclu şi intră. Auzi răsuflarea fetei în dormitor, apoi văzu hârtiile de pe birou. După ce se convinse că găsise ce căuta, le fotografie şi plecă la fel de tăcut precum intrase, dispărând cu uşurinţă pe străzile înguste ale bătrânului oraş.

32

Pe la ora zece, în aceeaşi seară, în Virginia, Hughes şi Bunny Bremner stăteau în camera lor de zi, urmărind în aparenţă un nou film al nepotului lui Bunny. Bunny se ocupa de obişnuitul ei scotch cu gheaţă, al şaselea de la ora cinei, iar Hughes avea alte griji pe cap decât o nevastă beţivă şi un film al naibii de stupid.

În comodul halat din mătase chinezească, Hughes se întinse, alungându-şi încordarea din braţe şi continuă să citească raportul lui Sid Williams despre Lucas Maynard şi Leslee Pousho. Maynard era mort, iar documentele lui fuseseră distruse. Asta era partea bună a lucrurilor. Prietena lui însă constituia o problemă. Când Sid şi oamenii lui ajunseseră la apartamentul ei din Arlington, a cărui adresă o aflaseră după numărul de înmatriculare al maşinii, tot ce găsiseră acolo fusese un seif gol sub pat.

Era clar că femeia plecase cu puţin timp în urmă, deoarece un chiştoc fumega încă în scrumieră. De ce riscase ea să se întoarcă acolo după moartea lui Maynard?

Sid aflase răspunsul – o pagină xeroxată dintr-un raport secret despre Sterling-O'Keeffe, având data acelei zile. Trebuia să-i fi căzut dintr-un teanc, dar ea nu observase. Dintr-un reflex de jurnalist ea datase materialele originale. Căţeaua aia copiase documentele lui Maynard!

Unul dintre oamenii lui Sid supraveghea şi-acum blocul ei, o agentă era postată la *Washington Independent,* iar Sid conducea o echipă care scotocea prin statele Washington, Virginia şi Maryland. Introduseseră numele lui Pousho şi permisul ei de conducere în computerul de la Langley, în banca de date a poliţiei interstatale şi în reţeaua privată a companiei Sterling-O'Keeffe. Cu puţin noroc le va face serviciul să închirieze o maşină de la firma lor, Gold Star. În felul acesta vor obţine atât copiile cât şi cadavrul ei. În orice caz, o vor elimina şi pe ea şi documentele.

Bremner îi aruncă o privire lui Bunny, calmându-se în timp ce se gândea că, după atâţia ani de coşmar, putea în sfârşit să stea cu ea în camera lor de zi – o ilustrare a armoniei conjugale.

Cândva, îşi dorise banii ei. Averea familiei Bremner era doar o amintire atunci când se născuse el. În urmă cu ani, gândul că ar

putea fi alungat din această vilă cu cincizeci de camere i se păruse a fi sfârşitul lumii. Ai lui o stăpâniseră cu aproape o sută de ani înainte de-a reveni familiei ei. Cândva, crezuse că timpul şi căsnicia aveau s-o atragă de partea lui şi că ea va rupe contractul prenupţial care-l condamna la o viaţă de relativă sărăcie după moartea ei.

Neavând copii, Bunny lăsase totul nepoţilor şi nepoatelor, dovedindu-se o demnă urmaşă a tatălui ei.

Pe vremea când Bunny încă îl mai iubea şi el se plânsese, ea îi promisese:

— Anul viitor, iubitule. După ce-o să pun în ordine averea bunicului.

După un an, când el îi reamintise, ea îi spuse:

— O să vorbesc cu contabilii mei. Îţi promit.

N-o făcuse niciodată.

Când începuse să-l urască, Bunny îi arunca facturile în faţă:

— Risipitorule! Ţi-am dat destul. De ce să te mai întreţin când îmi faci atâtea necazuri?

— Pentru că, dragă Bunny, ai nevoie de infernul nostru la fel de mult ca mine.

O asemenea transparenţă îi dăduse o stranie stare de linişte. Cele cinci sute de milioane ascunse în paradisurile fiscale din Luxembourg şi Insulele Caiman îi oferiseră şi mai mult. Acum, operaţiunea GRANDEUR avea să-i dea totul.

Îşi frecă ochii şi simţi ascuţimea pometţilor în podul palmelor. Obosise şi când era obosit semăna şi mai mult cu strămoşul lui negustor de „ciori” – obrajii scobiţi, nasul subţire, proeminent, privirea glacială. Se lăsă pe spătarul fotoliului şi închise ochii.

Apoi deveni brusc conştient de faptul că Bunny îl privea. Deschise imediat ochii. Ochii ei porcini, roşii îl priveau ţintă cu o ură atât de intensă încât el îi remarcă vulnerabilitatea.

— Închide gura, Bunny. O să salivezi.

— Ticălosule! Ce ascunzi?

El chicoti.

— E uimitor că-ţi mai funcţionează mintea. Detest să te dezamăgesc, dar nu „ascund” nimic. Totuşi, îţi apreciez votul de încredere. Poate că o să mă motiveze.

— Tâmpitule!

Bunny trase o duşcă zdravănă.

Sună telefonul. Trebuia să fie pentru el. Puţinii prieteni pe care-i mai avea Bunny ştiau că nu trebuia să sune după cină.

Bremner ridică receptorul.

— Îmi cer scuze, domnule. Era Gordon Taite, care vorbea de la Denver, calm şi competent ca de obicei. Flores şi Walker au dispărut din nou.

Bremner gemu în sinea lui.

— Ce s-a întâmplat?

Gordon îi raportă rapid, succint. Pe urmă zise:

— Echipa ne-a găsit în magazie după cinci ore. Am dat de urmele lui Asher şi ale femeii la o firmă de aprovizionare. Un lucrător ne-a spus că directorul i-a luat cu maşina de-acolo. Trebuie să se fi îmbarcat într-un avion, dar nu ştim în care. În timp ce noi eram legaţi, au fost încărcate treizeci şi şase de aeronave şi nu-l putem întreba pe director pentru că şi el lipseşte.

— Continuă.

Unde dracu' dispăruseră Walker şi Flores?

— Dispozitivul pe care l-am plantat în maşina închiriată de Flores ne-a condus la un falsificator. Îşi făcuseră paşapoartele, deci trebuie să fi luat o cursă internaţională. Am aflat numele pe care le folosesc cei doi.

— Asta trebuie să-i fi costat ceva bani. De unde i-au avut?

— Flores i-a scos dintr-unul din fondurile noastre secrete.

— Imposibil. I-am retras accesul. Ce cod a folosit?

O scurtă pauză.

— Pe-al meu, domnule.

Bremner înjură în sinea lui, dar vocea îi era calmă când puse următoarea întrebare:

— Femeia l-a furat de la tine?

— Cred că da, domnule.

Bremner oftă şi se întrebă ce descoperise Flores în baza de date a computerului de la Langley. Apoi îşi dădu seama. Cei doi porniseră în căutarea adevărului despre Carnivor şi Liz Sansborough.

— În regulă, trebuie să fie la Paris, îi spuse el lui Gordon. O să le comunic oamenilor noştri să supravegheze Aeroportul Internaţional De Gaulle, deşi mă îndoiesc că asta o să ne ajute. Flores o să găsească altă cale de-a intra în oraş. O să ai nevoie de un avion ca să te duci după ei. Ocupă-te de asta.

— Da, domnule.

Gordon ezită. Se aşternu o tăcere încordată.

— Femeia ştie că e Sarah Walker, zise el.

— Fir-ar să fie!

De astă dată, Bremner nu se putu obţine şi înjură. Pentru ca MASCARADA să fie declanşată... pentru ca faimosul Carnivor să fie eliminat... pentru ca Sterling-O'Keeffe să fie salvată... şi – mai ales – pentru ca operaţiunea GRANDEUR să aibă succes, ea trebuia să creadă că era Liz Sansborough!

Bunny ieşi din apatia ei şi-şi privi curioasă soţul. Bremner înjura foarte rar în faţa ei, doar când era prea furios. Se calmă şi încercă să lupte cu panica.

— Cum a reuşit? întrebă el.

— Trebuie să mă fi păcălit. E posibil să nu mai fi luat pilulele. Ştiu că intenţiona s-o facă.

Bremner zise:

— De-aceea tot cotrobăia în baraca personalului. O să vorbesc cu doctorul ei, să văd ce mai are prin laboratorul ăla. Acum chiar că ai treabă: adu-o înapoi în viaţă, repede!

Gordon vorbi cu voce joasă, controlându-şi furia:

— O s-o aduc, Hughes. Crede-mă, o s-o aduc.

— O să autorizez un nou cod de acces pentru tine. Sună la departament peste cincisprezece minute.

Bremner închise, apoi formă numărul operatorului său de la centrul de calcul şi îi descrise felul în care Asher Flores folosise codul lui Gordon.

— Păstrează ambele coduri deschise. Vreau să ştiu dacă e folosit vreunul din ele – conturi bancare, fonduri secrete, orice. Asigură-te că le poate folosi, ca să aflăm de unde le accesează. Supraveghează-i şi cărţile de credit.

— Da, domnule. Altceva?

Vocea era impersonală. Bremner lucra cu operatorul de aproape douăzeci de ani şi avea încredere în el.

— Sarah Walker şi Asher Flores se află probabil în drum spre Paris. Informează-i pe agenţii noştri speciali că e posibil să sosească acolo în scurt timp.

Bremner închise şi se lăsă pe spătarul fotoliului, îngândurat.

Bunny îl privea cu atenţie şi cu teamă. Bremner era obişnuit cu furia şi ura ei, dar nu cu frica. Ce-o speriase? Cu scotch-ul care-i curgea prin vine, creierul ei trebuia să fi fost mai degrabă un exponat de laborator decât un organ funcţional. Şi, totuşi, ea părea dintr-o dată înfricoşată. De ce?

— Hughes! Bunny îl privi încruntată. Cine-i Sarah Walker?

El fu surprins. Bunny trebuie să-l fi auzit pronunţând numele

femeii la telefon, dar de ce-ar fi iritat-o treaba asta? Apoi înţelese. Era geloasă. Îşi închipuia că el se ducea la Paris să se întâlnească cu o femeie. N-o crezuse în stare de un asemenea raţionament. Ridicolul situaţiei îl încânta.

— Nu o cunoşti, draga mea, spuse el sobru. Nici nu e nevoie s-o cunoşti.

33

Sâmbătă

Era începutul dimineţii, iar câmpiile Virginiei străluceau de prospeţime şi vitalitate. Vârfurile împădurite ale munţilor Blue Ridge se înălţau spre cerul fără nori. Leslee Pousho privea în zare prin fereastra unui mic magazin în timp ce aştepta ca vânzătorul să-i trimită prin fax la Washington primul articol despre Sarah Walker.

Lucrase la el toată noaptea, era obosită, dar în acelaşi timp bine dispusă. Debutase cu bine serialul pe care îl plănuise împreună cu editorul ei, despre mărirea, declinul şi nemiloasa transformare a lui Sarah Walker în Liz Sansborough. La noapte va scrie a doua parte, urmând s-o trimită prin fax în dimineaţa următoare. Acum simţea nevoia să doarmă şi asta avea să facă după ce se va întoarce la cabana izolată pe care o închiriase în munţi, la vreo cincisprezece kilometri de locul în care se afla. Se simţea într-o relativă siguranţă în acea zonă de vii, ferme de cai şi cluburi de vânătoare.

Alesese acea regiune nu doar pentru siguranţa pe care i-o oferă, ci şi fiindcă Hughes Bremner şi aristocrata lui soţie locuiau undeva prin apropiere. Lucas îi spusese că soţii Bremner deţineau acolo un impozant conac şi patru sute de hectare de pădure virgină.

Hotărâse să-l răzbune pe Lucas scriind o serie de articole despre Hughes Bremner, omul fără pată, un spion profesionist care conducea o corporaţie internaţională secretă profitând de siguranţa biroului său de la Langley.

Era o idee periculoasă. Dacă ei şi-ar fi dat seama cine era ea sau ce făcea, ar fi ucis-o. De fapt ar fi ucis-o oricum dacă ar fi găsit-o. Intenţiona să-i omoare ea fie şi numai în sens metaforic, să-i demaşte, să-i ruineze, să-i distrugă.

Era periculos, într-adevăr, dar singura cale de-a supravieţui era să riposteze. În plus, unde s-ar fi aflat un infractor mai în siguranţă decât vizavi de secţia de poliţie? Ultimul loc în care ar

fi căutat-o Hughes Bremner era cel aflat chiar sub nasul lui.

— Am terminat.

Tânărul îi zâmbi nervos lui Leslee Pousho.

— Îmi cer scuze că a durat atât. E prima oară când fac treaba asta.

În vreme ce punea în dosar manuscrisul original, observă un Mercedes 450 ŞI roşu oprind în faţa magazinului. O femeie de vreo şaizeci de ani, cu părul platinat, fardată excesiv, îmbrăcată într-o rochie de mătase ieşi din maşină şi urcă treptele legănându-se pe tocurile prea înalte.

Pousho îi mulţumi vânzătorului, îi plăti, apoi se ciocni fără să vrea de femeie. În aerul elegantului magazin pluteau arome de ulei de măsline şi de mirodenii, dar ea reuşi să sesizeze mirosul de alcool din răsuflarea femeii.

— O ceaşcă de cafea, Buddy. Neagră.

Vocea femeii era slabă şi tremurătoare, de parcă ar fi venit de pe un disc vechi şi uzat.

— Procesul continuă, doamnă Bremner? întrebă tânărul.

Leslee Pousho privi în urmă.

Femeia confirmă înclinând capul.

— Azi e şedinţă specială.

Plăti şi se îndreptă spre uşă. Pousho i-o ţinu deschisă.

— Mulţumesc, dragă.

Bunny Hartford Bremner îşi dezveli dinţii pe care-i arătă lui Pousho şi, ţinând cana de cafea cu ambele mâini, ieşi din magazin. Traversă piaţa şi porni spre clădirea în stil federalist a tribunalului districtual. Pousho o urmă grăbită.

— Doamna Bremner?

Femeie o privi încântată, însă îşi continuă hotărâtă drumul.

— Nu acum, dragă. Am treabă la tribunal.

— Pot să vă invit la masă după ce terminaţi?

Bunny Bremner păru surprinsă, ca o pisică trezită din somn. Pousho avu impresia că puţini oameni o invitau la masă pe aristocrata alcoolică şi cu atât mai puţini se ofereau să plătească.

— Păi, nu te cunosc...

— Sunt ziaristă şi fac nişte reportaje despre regiunea asta. Speram să-mi acordaţi un interviu. Mi s-a spus că sunteţi unul dintre cei mai respectaţi cetăţeni ai acestui district.

Bunny Bremner se învioră la ideea că era o persoană respectată. Acceptă invitaţia, stabili ora şi locul, apoi intră în clădirea tribunalului fără să verse o picătură din ceaşca de cafea.

Leslee zâmbi pentru prima oară de la moartea lui Lucas. Într-un fel sau altul, oricât ar fi costat-o, avea să-l demaşte pe Hughes Bremner – nu ca să răzbune moartea lui Lucas, ci pentru a-şi justifica existenţa. Puţini dintre cei care trec pe lângă moarte ies învingători. Lucas aproape că reuşise.

— Nu ştiu, dragă. Hughes e ca majoritatea bărbaţilor, presupun. A vrut banii mei. N-o să scrii asta în articol, nu?

Bunny Bremner îşi trecu degetele cu nervozitate peste sandvişul cu salată de ouă şi privi în jur. Mulţi dintre clienţi erau îmbrăcaţi în ţinută de călărie.

Aşa cum se aşteptase Leslee Pousho, cafeneaua era mică şi cochetă, cu feţe de masă în carouri albastre, vaze cu garoafe proaspete şi sticle cu vin de la podgoriile locale.

— Sigur că nu, spuse Leslee. Vreau doar să-mi fac o idee. Dar nu înţeleg de ce s-a mai ostenit domnul Bremner să-şi ia o slujbă.

Ceru încă un pahar cu apă pentru Bunny Bremner. Femeia îi adresă un zâmbet stins şi bău apa.

— În parte, pentru că îşi îndrăgea munca. Nu pot să-ţi spun la ce agenţie lucrează, dar sunt sigură că n-ai nevoie să ştii ca „să-ţi faci o idee”. Totuşi, n-a reuşit niciodată să ajungă în frunte. E priceput, să ştii. Aşa că acum trei ani am tras nişte sfori. N-aş fi făcut asta, însă mi-am zis că mai bine ar fi să devină şeful agenţiei, decât să-mi moştenească banii, nu? Dar n-am putut să fac nimic. Fie că nu-l agreau, fie că-şi făcea treaba atât de bine, încât voiau să-l menţină în acea funcţie.

Luă sandvişul, apoi îl puse iarăşi jos. N-avea poftă de mâncare, lucru caracteristic alcoolicilor. Pe Leslee o surprinse faptul că femeia ignora cu bună ştiinţă barul din colţ. Era limpede că se stăpânea, deşi ar fi dorit să bea ceva.

— Trebuie să vă fie greu să-l vedeţi aşa, nefericit.

Leslee îşi mâncă sandvişul – brânză elveţiană cu pâine de secară – deşi un amestec de teamă şi de entuziasm îi tăiase şi ei pofta de mâncare. Femeia asta putea fi un izvor nesecat de informaţii.

Bunny se încruntă şi chipul ei bronzat se transformă într-o mare de zbârcituri sub părul platinat.

— Asta mă deranjează cel mai mult. Nu e un om trist. De fapt, pare mai tot timpul fericit, deşi n-are de ce. Avem o căsnicie… nu prea grozavă. Uneori mă întreb dacă nu cumva plănuieşte să fugă de-acasă. N-ar trebui să-ţi spun asta, nu-i aşa?

— De ce nu? Simţi nevoia să vorbeşti, iar eu nu-mi notez nimic. Femeile înţeleg aşa ceva.

Era o afirmaţie sexistă, simplistă şi Leslee regretă că folosea o tactică atât de ieftină, dar simţea că Bunny Bremner ar fi făcut în felul ăsta legătura cu o lume dominată de masculi, cruzi şi nepăsători.

— Da, înţelegem.

Ochii ei mici, albaştri, se umeziră.

— Aseară n-am luat în seamă conversaţia pe care-o purta el la telefon. De fapt, băusem puţin. În orice caz, la sfârşit l-am auzit fără să vreau vorbind despre plecarea unor prieteni la Paris. O anume Sarah Walker şi un Asher nu ştiu cum. Ce fel de nume e ăsta, Asher? Oricum, pot să spun că Hughes voia să meargă cu ei. Cred că s-ar putea să-i întâlnească acolo. Se duce la Paris extrem de des în ultima vreme. N-a vrut să-mi spună cine e Sarah Walker. Îi cunoşti? Pe Sarah Walker şi pe acest Asher? Sunt bogaţi? Fermecători? Ea e tânără şi frumoasă?

Leslee Pousho se strădui să-şi păstreze calmul.

— Dacă el e fericit aşa cum spui, mă îndoiesc că o să fugă de-acasă. Şi nu cunosc nici o Sarah Walker. Asher e un nume biblic.

Leslee reţinu informaţia şi-o analiză în gând. Sarah Walker se ducea la Paris! Dar cine era Asher? Numele ăsta nu apărea nicăieri în dosarele lui Lucas. Dacă „Liz Sansborough” se ducea la Paris, ar fi trebuit s-o însoţească mentorul ei, Gordon Taite. La Fermă trebuia să se fi întâmplat ceva ce modificase planul operaţiunii MASCARADA.

Bunny continuă:

— Trebuie să înţelegi un lucru: cândva, Bremnerii erau o familie la fel de bogată ca şi a mea. Există secretul ăla stupid despre banii lor care proveneau de la un „negustor de mierle”. Un căpitan de vas care importa sclavi. Asta pe la începutul secolului optsprezece…

Leslee ascultă doar pe jumătate atentă detaliile pe care i le dădea femeia despre strămoşii familiilor Bremner şi Hartford.

Apoi aceasta turui despre genealogiile celorlalte familii importante din district. În clipa în care Bunny trebuia să se întoarcă la tribunal, obrajii ei palizi se îmbujoraseră şi mâncase aproape tot sandvişul. Leslee hotărî că femeia semăna puţin cu o fiinţă lăsată pradă uitării. Era ca un obiect de porţelan fin, arătat doar pentru a-i impresiona pe alţii, nu pentru a te bucura de el când îl foloseşti.

Când Leslee plăti nota, Bunny Bremner zise:

— Ei bine şi eu am un mic secret, nu? Pe dumneata. Cum te numeşti, dragă?

— Marilyn Michaels.

Acesta era pseudonimul cu care semnase articolul despre Sarah Walker. În timp ce rostea numele, îi trecu prin minte că Sarah Walker, alias Liz Sansborough, s-ar putea să fi fugit. Asta explica de ce se îndrepta spre Paris.

Ieşind din cafenea, Bunny Bremner zise:

— Pentru că e o şedinţă de sâmbătă specială, o să terminăm mai devreme. Poate o să luăm o decizie. Oricum, n-ai vrea să bem o cafea împreună la ora trei? Mi-a făcut plăcere să discut cu dumneata.

Leslee acceptă cu entuziasm, iar Bunny porni legănându-se spre tribunal. În timp ce-o urmărea cu privirea, Leslee avu o intuiţie: Bunny Bremner era teribil de subestimată, nu doar de către soţul ei, ci chiar de ea însăşi. Se întrebă ce-ar fi însemnat pentru Bunny să devină cea care era în realitate.

Leslee se întoarse la magazin şi-i trimise prin fax editorului o notă prin care făcea câteva modificări în articolul ei, pentru a sugera posibila fugă a lui Sarah. Îi mai ceru să transmită serialul despre Sarah Walker unui prieten de la *International Herald Tribune,* un ziar internaţional scris şi editat în cea mai mare parte la Paris.

La ora prânzului, când sună telefonul, Hughes Bremner mânca brânză de Brie, mere şi biscuiţi în biroul său de la Langley. Era un operator de la computerul aflat în sediul firmei Sterling-O'Keeffe, din centrul Washingtonului.

— Domnule, avem o informaţie despre femeia aceea… Leslee Pousho.

— Da. Ce anume?

În sfârşit un progres.

— Societatea de Credit Global Star i-a confirmat aseară creditul pentru a-şi folosi cardul ca să închirieze o cabană în Virginia pentru o lună.

Bremner zâmbi.

— Mai exact, unde în Virginia?

— Asta-i o mică problemă, domnule. N-am reuşit să-l găsim pe proprietar. Trebuie să revină curând.

— Cum îl cheamă?

Bremner recunoscu numele: James Carr. Ce straniu! Dădu din umeri. Localizarea era lipsită de importanţă. Libertatea lui Leslee Pousho ca şi viaţa ei erau pe sfârşite.

34

Sarah Walker traversă bulevardul St. Germain, străjuit de arbori şi îşi făcu loc printr-o mulţime de studenţi gălăgioşi care protestau împotriva anunţului de creştere a ratei dobânzilor, făcut cu o zi în urmă de Banque de France. Studenţii purtau pancarte şi-i chemau pe trecători să li se alăture. În faţă se înălţau locuinţele impunătoare ale nobilimii. Doar în Franţa puteai întâlni la tot pasul cele două situaţii extreme: moştenirea aristocraţiei şi entuziasmul pentru revoluţii.

Sarah se opri la un chioşc de ziare şi cumpără *International Herald Tribune*. Răsfoi gazeta de limbă engleză, căutând fotografii cu ea şi Flores. Nu existau, aşa cum nu exista nici un titlu care să anunţe sosirea la Paris a doi asasini din Denver.

Uşurată, îşi continuă drumul – o pariziană oarecare în blugi, cămaşă western şi rucsac. Pentru un oraş atât de snob în privinţa veşmintelor i se păru amuzant că hainele de cowboy rămâneau o preferinţă constantă.

Nici ea, nici Flores nu se schimbaseră de la sosirea lor cu o oră în urmă. După două nopţi de prea puţină odihnă, dormiseră adânc în avionul ce-i ducea spre Copenhaga. După ce luaseră trenuri de mare viteză şi maşini închiriate, ajunseseră la Paris la ora cinci după-amiază. Era riscant să tragă la un hotel sub numele de pe paşapoartele false, de vreme ce în maşina închiriată de Flores în Denver de la Gold Star se părea ca fusese plantat un dispozitiv de localizare. Asta însemna că fusese depistat şi drumul lor până la experta în falsuri. Dacă era aşa, Gordon le cunoştea identităţile false.

Asher avea încă un paşaport, spre deosebire de Sarah. El urma să se ducă la un hotel unde mai fusese pe când lucra sub acoperire, dar despre care Langley nu avea cunoştinţă. Pe urmă, se va furişa şi ea înăuntru. Până atunci Asher intenţiona să facă cercetări în legătură cu Gold Star.

Sarah se ocupa de propria ei anchetă. Intră într-o cabină telefonică şi formă numărul vechiului ei prieten Blount Mecaw. Acesta scria pentru reviste americane şi europene articole de scandal despre „lumea bună”, care se bucuraseră de succes.

— *Allo? Allo? Allo?* răspunse el.

— Ţi-aş recunoaşte oriunde glasul dulce, Blount.

— Sarah? Doamne Sfinte, tu eşti? De unde mă suni?

— Din Los Angeles.

O minciună utilă, pentru a evita să-i vadă noul ei chip.

— Pleacă imediat din cloaca aia. Cum poţi suporta palmierii ăia exasperanţi?

În stradă, studenţii se dezbrăcau de haine. O demonstraţie în stil parizian. Preţ de o clipă, Sarah zâmbi, gândindu-se la faptul că ar putea scrie pentru *Talk* un articol grozav. Strânse receptorul, frustrată.

— Blount, te-am sunat fiindcă am o întrebare ezoterică la care doar tu poţi răspunde.

— Ezoterică, erotică, orice-ar fi.

— A, dar poate că n-o să ştii răspunsul.

— Eu ştiu *totdeauna* răspunsul.

— Totdeauna?

— Păi, dacă nu-l ştiu, îl aflu.

— Asta voiam să aud. Bine, uite întrebarea: Ce înseamnă *Je Suis Chez Moi?*

— „Sunt la mine acasă.”.

— Asta-i traducerea. Eu vreau să ştiu ce *înseamnă.* Fraza e gravată pe un pix foarte scump şi fiecare cuvânt începe cu majusculă. Literele sunt foarte mici, foarte discrete, de parcă ar fi adresate unui amant secret, însă bănuiesc că-i un fel de memento. Poate de la un eveniment sau vreo organizaţie.

— Şi te aştepţi ca eu să aflu ceva atât de obscur şi probabil intim? În voce i se distingea îndoiala.

— Eu am crezut mereu tot ce mi-ai spus, Blount, iar acum tocmai ai afirmat că dacă nu ştii, afli.

El mormăi ceva, iar ea îi spuse că o să revină.

Cam la aceeaşi oră, pe strada St. Honore, Asher Flores căuta în *Herald Tribune* veşti despre sosirea lui şi-a lui Walker. Încurajat de inexistenţa lor, se uită la scorurile meciurilor de baseball. Da! Dodgers câştigaseră două meciuri cu o zi înainte. Îi bătuseră pe Padres cu 5-2 şi 13-11. Şi urmau alte meciuri, la San Diego, pe terenul lui Padres. Băieţii lui îşi luau avânt!

Savurând victoriile, îşi puse ziarul sub braţ şi porni agale pe stradă. Se gândea la Sarah Walker. O femeie al naibii de dificilă. Intuia că trece printr-o perioadă de întrebări, că nu era sigură de ceea ce o aştepta. Aprecia faptul că Sarah se gândea la ce făcea şi la modul în care proceda.

Intră într-un magazin de calculatoare. O revăzu în magazia de la aeroport, leoarcă de sudoare, furioasă pe Gordon, însă refuzând să-l ucidă. Femeia avea principii. Dar şi nişte picioare foarte frumoase şi un chip atrăgător. Da, îi plăcea. Fusese zăpăcit de frumuseţea ei, dar, dacă făceai abstracţie de asta, îi descopereai şi o mulţime de alte calităţi.

Patroana magazinului de calculatoare îl întâmpină cu căldură:

— *Bonsoir! Comment ca va?* Nu ne-am văzut de-atâtea luni, Asher!

Cu părul cărunt şi o figură severă, Christine Robitaille îl măsură din cap până-n picioare, de parcă ar fi fost o porţie apetisantă de cotlet.

În copilărie Asher avusese prieteni francezi, astfel încât vorbea franceza.

— Luni, Christine? Nu se poate! Trebuie că mi-am pierdut memoria.

Ea râse din toată inima, iar ţigareta cu vârf de aur se clătină primejdios în colţul gurii ei rujate.

— Eşti mincinosul meu preferat, *petit* Asher. Ah, cât te ador! Acum urmează să-mi spui că vom lua cina împreună: fructe de mare, marinate în sos de lămâie.

— Sună extraordinar. Dar nu pot, Christine. Am de lucru.

Ea se încruntă prin fumul de ţigară şi aruncă o privire în magazin.

— *Zut! Zut! Alors, qu'est-ce que vous voulez?*

El îşi coborî glasul:

— Pot să folosesc unul din computerele tale?

Femeia era colaboratoare a Interpolului şi-i salvase viaţa o dată. Asta-i dădea un ascendent asupra lui, dar ştia că-l va ajuta.

— Dar computerele din Turnul Languedoc? întrebă ea.

— Ce-am eu de făcut e prea secret pentru cei de-acolo.

— Da? Femeia trase din ţigară cu un aer gânditor. Foarte bine.

Îl conduse la un terminal cu modem. Pe perete, dominând întregul magazin, era o pancartă scrisă de mână: *Din ordinul regelui, nici Dumnezeu nu are voie să facă minuni aici.*

Folosind codul lui Gordon, Asher intră în sistemul electronic al companiei Gold Star Rent-a-Car, prin intermediul calculatorului CM-5 de la Langley. Spera să găsească o legătură între Gold Star şi Hughes Bremner, Gordon Taite şi/sau Langley.

Pe bulevardul St. Germain, Sarah Walker se opri şi mai dădu

trei telefoane. Între ele, îl sunase pe colegul ei Blount Mecaw, dar de fiecare dată numărul fusese ocupat. Studenţii erau tot mai entuziaşti, cântau, dansau şi ţineau discursuri. Unii vindeau „delir”, despre care ea ştia că era un drog ilegal, o combinaţie de LSD şi Ecstasy în proporţie egală.

În cele din urmă îl găsi pe Blount.

— Doamne, iubito! Era impresionat. Cum ai aflat de clubul ăla de sănătate cu clientelă restrânsă? Ştii că prim-ministrul se duce acolo? Şi guvernatorul de la Banque de France şi arhiepiscopul Parisului, ca să nu mai vorbesc de crema oamenilor de afaceri din Paris? Se intră numai cu invitaţie. Dacă vrei să faci o cerere, renunţă. Nu eşti destul de bună ca să intri acolo!

— Nu te înţeleg, Blount. „Je Suis Chez Moi” e un club.

— Un club de sănătate neobişnuit de exclusivist, extrem de scump şi foarte, *foarte* secret.

— De ce-i aşa de secret? Ce se-ntâmplă de fapt acolo.

La celălalt capăt al liniei, Blount îşi drese glasul.

— N-ai idee cât de greu mi-a fost să obţin informaţia asta.

Cred c-ar fi mai bine să-l pui la curent pe bătrânul unchi Blount cu ce ştii *tu.*

— Fraza era gravată pe pixul cuiva pe care l-am cunoscut. Un nimeni, din punctul tău de vedere. Nici tu şi nici eu nu ne-am obosi să scriem despre el.

Cum ajunsese Gordon în posesia unui pix de la un club atât de select?

— Tu faci nişte cercetări, Sarah. Te ştiu eu. Pune-mă la curent dacă vrei să afli ceva.

Ea ezită, apoi zise:

— Nu pot. Viaţa mea e în pericol. Nu-ţi pot spune mai mult.

— *Viaţa* ta? Scuteşte-mă.

— Îţi aminteşti de naşul ăla italian – cum îl chema, Bestia? – care a dat ordin să fii ucis pentru că făceai cercetări despre o onorabilă actriţă catolică, mamă a şase copii nelegitimi concepuţi cu el?

— *Cinci* copii nelegitimi. Blount oftă. Ce scandal grozav şi picant, dar nimeni n-o să citească vreodată o vorbă despre el. Una dintre cele mai glorioase demascări ale mele! Cât pe ce să mor…

Retrăsese articolul şi-l trimisese împreună cu toate cercetările lui avocatului Bestiei, la Roma. N-avea să fie niciodată publicat, dar în schimb Bestia anulase ordinul ca Blount să fie ucis.

— În regulă, Sarah, presupun că va trebui să mi se facă milă şi să-ţi împărtăşesc ce-am aflat, însă tu trebuie să-mi promiţi că o să-mi spui ce se întâmplă. Dacă tu renunţi la subiect, vreau să-l preiau eu.

Blount Mecaw îi dădu adresa şi numărul de telefon al clubului. O avertiză că pe clădire nu era nici un semn de identificare, ci doar un număr. Clubul era deschis şapte zile pe săptămână, de la cinci dimineaţa până la miezul nopţii, pentru a face faţă cererilor clienţilor. Era o casă de sănătate privată care avea ore de gimnastică aerobică, rezistenţă fizică, plus masaj, terapie nutritivă şi cu vitamine şi astrologie. În acelaşi timp, medicul trata anxietatea cauzată de stresul caracteristic activităţii celor puternici.

— Clienţii adoră locul ăla, încheie Blount. Oamenii care detestă exerciţiile fizice sau sunt cufundaţi în depresie au ajuns să nu lipsească nici o zi de la antrenamente şi de la tratamente.

Gândeşte-te la un medicament de sinteză cum e Prozacul – îi ajută pe clienţi să-şi proiecteze o personalitate ideală. Oamenii ajung acolo într-o stare jalnică, iar după câteva luni de tratament îşi recapătă vigoarea de altădată. Nu-i de mirare că se duc în continuare acolo. Cine ar vrea să piardă asemenea rezultate? Făcu o pauză. Şi eu vreau să merg. Poate voi reuşi să trag nişte sfori ca să intru.

Demonstranţii îşi pictau slogane pe trupurile goale. Sosiseră şi camerele TV. Sarah se întoarse în aerul înăbuşitor din cabină, unde nimeni nu-i putea vedea faţa. Începu să conceapă un plan.

— Sarah, visezi cu ochii deschişi? zise Blount cu asprime.

— Trebuie să plec. Mulţumesc, Blount. După ce-or să se mai liniştească lucrurile, o să te caut eu. Îţi promit.

— Sarah! Stai puţin. Ce pui la cale?

— Nu pot vorbi. Scuză-mă. Roagă-te pentru mine.

Închise telefonul şi se strecură afară din cabină. Se opri o clipă şi privi cum drogurile treceau dintr-o mână în alta în văzul tuturor. Se apropie de unul dintre vânzătorii de „delir”. În afara razei vizuale a camerelor, cumpără cu cinci sute de dolari o mică fiolă înfăşurată într-o bucată de hârtie şi o vârî cu grijă în rucsac.

Sediul casei de sănătate era pe rue Vivienne, aproape de bursa pariziană. Blount avusese dreptate: singurul semn de identificare era un număr mic, auriu, montat pe o uşă dublă, masivă, vopsită în negru. Clădirea din piatră cenuşie, datând din

vremea lui Napoleon, semăna cu celelalte din zonă, cele mai multe construite în stil greco-roman.

Sarah trecu prin faţa ei, remarcând că vila intra adânc în spaţiul cvartalului şi că avea o alee pavată în dreapta. Clădirea era mare, impunătoare şi probabil că fusese cândva o pensiune particulară, *un hotel parh'culier.* Ridică privirea spre cer. Era aproape şapte şi jumătate, soarele coborâse spre orizont, dar până la lăsarea întunericului mai era cel puţin o oră. Văzu o cafenea – Cafe Justine. Intră, comandă *cafe glace* ca să se răcorească după fierbinţeala zilei de august şi se aşeză pe terasă, la o masă mică. De-acolo putea supraveghea „casa de sănătate".

Ce nume ciudat – „Sunt La Mine Acasă". Cine-ar fi ghicit că era vorba despre o casă de sănătate pentru elite?

Îşi bău cafeaua cu gheaţă şi privi în jur. Un bărbat vârstnic era singurul client aflat la mesele de-afară. Purta o pălărie de pai cu o panglică în carouri, citea *Le Monde* şi fuma pipă. În timp ce Sarah se uita la el, bărbatul ridică ochii şi privirile li se întâlniră întâmplător. Jenaţi, priviră fiecare în altă parte.

În ora care urmă, două limuzine cotiră pe aleea îngustă a clinicii şi opriră ca să-şi lase pasagerii chiar în faţa unei intrări laterale. Vreo şase clienţi plecară în acelaşi interval, ieşind tot pe uşa laterală, urcându-se direct în taxiuri sau în automobilele care-i aşteptau. Nici unul nu folosise uşa masivă de la intrarea principală.

Sarah comandă o salată de fructe de mare. Sosi o pereche de tineri în haine uşoare de vară – doi îndrăgostiţi, ţinându-se de mână. Se aşezară şi comandară ceva de băut.

Bătrânul termină de citit ziarul, se ridică şi plecă. Sarah se mută la altă masă, continuând să supravegheze casa de sănătate.

În vreme ce înserarea se lăsa peste Paris, un bărbat înalt, suplu, ce părea să aibă vreo treizeci şi ceva de ani, cu tenul neted, bronzat şi cu un uimitor păr alb ca zăpada ieşi pe uşa laterală a clinicii, îndreptându-se către o limuzină care-l aştepta. Sarah înţepeni. I se părea cunoscut. Îl privi cu atenţie, în timp ce el se întorsese să sporovăiască cu cineva dinăuntru. De unde-l cunoştea? De la Fermă…? Da, dintr-un material pe care-l citise la Fermă. Un ziar sau o revistă. Era un bărbat elegant, într-un costum închis la culoare, scump. Îşi aminti. Era Vincent Vauban, primul-ministru al Franţei.

Sarah îl urmări cu privirea în timp ce demnitarul se urca în lunga limuzina neagră. Era uluitor: omul arăta şi se mişca asemenea unui atlet de treizeci de ani, când de fapt avea vreo cincizeci şi cinci!

În vreme ce limuzina se îndepărta, Sarah se întrebă: ce legătură putea fi între prim-ministrul Franţei şi Gordon Taite? Sau Hughes Bremner?

Trebuia să pătrundă în clinică.

35

După masa luată cu Bunny Bremner, Leslee Pousho porni cu Ford-ul închiriat spre cabana ei izolată din munţii Blue Ridge. Nu intenţiona să se culce, deoarece voia să lucreze la al doilea episod din seria de articole înainte de-a se întoarce ca să se întâlnească cu doamna Bremner.

În vreme ce urca printre pini şi sicomori, amintirile dimineţii trecute o copleşiră. Cu o zi în urmă, îl condusese pe Lucas la Departamentul de Stat. Trecuse o zi de când el fusese ucis.

Se simţea profund nefericită. Când nu scria, o cuprindea deprimarea. Se întrebă cât timp va trece până când va accepta ideea că el nu se va mai întoarce niciodată.

Coti pe un drum de munte asfaltat şi intră într-o pădure de mesteceni. Trunchiurile albe se înălţau spre soare. Frunzele lucioase tremurau în adierea curată a vântului, cu irizări argintii şi albe. Auzi ţipătul răguşit al unei gaiţe şi răspunsul alteia.

Cu numai câteva zile în urmă, priveliştea munţilor împăduriţi ar fi încântat-o. Acum nu se putea gândi decât la problemele presante. Privi cu atenţie, în faţă şi în spate, căutându-i pe oamenii lui Bremner. Se simţea într-o relativă siguranţă, dar prudenţa nu strică niciodată.

Supraveghind împrejurimile, medita la următorul articol despre Sarah Walker. Acesta urma să prezinte ultimele patru zile dinaintea prăbuşirii finale a lui Sarah. Apoi observă venind din spate un Volvo mare, verde.

Tresări speriată. Nu cumva era…

Automobilul Volvo se apropie şi ea îi zări în oglinda retrovizoare pe bărbaţii aşezaţi pe scaunele din faţă. Erau îmbrăcaţi ca nişte localnici, dar purtau ochelari negri de soare, la fel ca oamenii care-l atacaseră pe Lucas.

Leslee apăsă pedala de acceleraţie şi maşina ţâşni înainte. Şoferul din Volvo mări şi el viteza.

Leslee se avântă pe drumul de munte. Urmăritorii accelerară ca să ajungă lângă ea. Şoferul încerca s-o împingă spre dreapta, spre marginea unei prăpăstii.

Leslee viră la stânga, blocând maşina din spate. Volvo-ul reduse viteza. Maşinile înaintau cu o sută de kilometri pe oră, pe un drum neasfaltat.

Şoferul Volvoului încercă să se apropie pe partea stângă. Viteza estompa siluetele arborilor. Leslee îl blocă din nou. Volvo-ul frână şi, înainte ca ea să poată reacţiona intră pe banda ei prin dreapta. Acum Leslee gonea pe banda de sens contrar a drumului de munte. Apăsă pe frână. Volvo-ul îşi reduse viteza. Ea vină spre el, încercând să-l oblige să se retragă, însă automobilul verde izbi cu putere aripa dreaptă a Fordului. Săriră scântei. Metalul scrâşni. Şocul îi zgudui tot trupul. Intră în panică.

Geamul din dreptul şoferului fu coborât.

— Trage pe dreapta! strigă acesta ameninţând-o cu un pistol. Acum!

Leslee acceleră. Un glonţ lovi partea din spate a Fordului.

Apăsând pedala acceleraţiei până în podea, văzu o rampă pentru camioanele de gunoi, ce se ridica în dreapta ei. Prăpastia rămăsese în spatele lor. Rampa avea menirea de a oferi camioanelor cu frâne slăbite posibilitatea de-a se opri la marginea unei pante abrupte.

Leslee îndreptă maşina spre vale şi când ajunse aproape de capătul pantei, frână brusc. Roţile scrâşniră.

Volvo-ul urmăritorilor frână, însă viteza şi greutatea maşinii lor era aşa de mare, încât reacţia lor întârzie câteva secunde.

Leslee era în spaţiu deschis! Vină pe rampă. Avea să facă o întoarcere de o sută optzeci de grade şi să inverseze direcţia de mers. Zâmbi înverşunată, pregătindu-se. Apoi se auzi altă împuşcătură. Volanul i se rotea în mâini de parcă fusese uns cu grăsime. Pierdu controlul maşinii. Fir-ar să fie! Străinii din Volvo îi spărseseră cauciucul.

Leslee Pousho îşi simţea faţa zvâcnind de durere şi ochii umflaţi. Zăcea cu mâinile şi picioarele legate de patul de fier din singura cameră a cabanei închiriate, în vreme ce străinii care-o capturaseră distrugeau totul în jur, căutând documentele lui Lucas. Şi când te gândeşti că fusese la un pas de a-şi respecta promisiunea că o să-l răzbune…

Pe obraz i se prelinse o lacrimă. Îşi aminti de maşina ei scoasă din funcţiune şi de pădurea de mesteceni în care încercase să se ascundă. Trunchiurile subţiri ale copacilor nu-i ofereau acoperire şi fusese nevoită să-şi continue drumul în goană. Nu reuşise să scape de urmăritori.

Acum, cel mai înalt se apropie de ea, oprindu-se în dreptul ei. Avea sânge pe mână. Sângele ei.

— Unde sunt documentele?

— N-o să-ţi… spun.

Avea buzele umflate. De-abia putea să vorbească. Străinul îi trase o palmă puternică. Ea se auzi gemând. Văzu stele verzi.

Al doilea bărbat închidea laptop-ul, pregătindu-se să-l ducă la maşină. Cu o cutie de dischete în mână, îi făcu semn tovarăşului său:

— Verifică afară.

Individul o privi dezamăgit pe Leslee, dar se îndepărtă.

Gândeşte, îşi zise ea. Gândeşte!

Lunganul reapăru în pragul uşii cu servieta pe care ea o ascunsese într-o cămară strâmtă de sub cabană. Scoase paginile xeroxate şi le trânti pe masa din bucătărie.

— Acum o s-o legăm bine şi-o s-o punem în maşina ei… Trebuie să pară un accident.

— Păi, e o curbă periculoasă pe drum, mai sus…

Bărbatul mai scund dădu din cap.

— Acolo rezolvăm treaba.

Cu un efort teribil, ea spuse:

— Aia nu-i… singura copie… Omorâţi-mă. N-o să stopaţi dezvăluirile. Lumea o să afle ce i-a făcut Hughes Bremner lui Sarah Walker.

În aceeaşi după-amiază, la ora trei şi jumătate, Bunny Bremner comandă un capucino dublu. Se afla la aceeaşi masă la care stătuse cu Marilyn Michaels la prânz. Privea cu atenţie spre uşă, sperând că simpatica jurnalistă blondă avea să-şi facă apariţia.

Şeful de sală îi spusese că nimeni nu lăsase vreun mesaj, iar Bunny îşi zise că tânăra ar fi anunţat-o dacă nu mai putea veni. Era o femeie ambiţioasă şi poate că o obligaţie de serviciu o împiedicase să vină.

Lui Bunny îi plăcea domnişoara Michaels şi aşteptase cu nerăbdare s-o întâlnească din nou. De multă vreme nu mai aşteptase ceva, sau pe cineva, cu atâta nerăbdare.

În cabana izolată din Virginia, Leslee Pousho fu împroşcată cu apă rece ca gheaţa. Copleşită de o durere intensă, ea se înecă, tuşi şi se luptă să-şi vină în fire.

Zăcea cu faţa în jos într-o baltă caldă, lipicioasă. Şi ea şi salteaua erau îmbibate de acel lichid. Duhnea îngrozitor,

înţepându-i nasul şi ochii. Îşi dădu seama că vomitase şi zăcea în băltoaca propriei vărsături.

— Îşi revine.

Leslee rămase cu ochii închişi, rugându-se ca ei să creadă că era încă inconştientă. Reuşea totuşi să gândească, deşi trupul îi era amorţit. Lucas ar fi fost mândru de ea.

— Unde-ai ascuns celelalte copii?

— Spune-ne şi-o să poţi dormi.

După ce-l văzuse murind pe Lucas, îşi spusese că ar fi în stare să îndure orice.

— Unde-s copiile?

Un pumn o izbi în burtă. Ceva păru să se rupă înăuntrul ei.

— Spune-ne!

Al doilea pumn o lovi mai sus. Durerea îi sfâşie pieptul, iar mintea i se cufundă în beznă. Întunericul o cuprinse şi Leslee se pierdu într-un neant binefăcător.

Hughes Bremner, care revenise în biroul său de la Langley, răspunse la telefon. La capătul celălalt al firului se afla Sid Williams. Cu câteva ore în urmă, Williams îl găsise pe directorul agenţiei de închirieri, care-i dăduse adresa cabanei lui Leslee Pousho.

— Unde eşti? întrebă Bremner. E moartă?

— Sunt pe veranda cabanei lui Pousho, şefule. Vorbesc de la telefonul mobil. Se pare că avem toate hârtiile lui Lucas. Copii xerox, cum spuneai.

— E moartă? repetă Bremner întrebarea.

Sid Williams îşi drese glasul:

— Nu încă, domnule.

— De ce nu? Ai documentele. Ţi-am spus…

— Şefule! Williams vorbea precipitat. Ea pretinde că a mai făcut nişte copii pe care le-a trimis anumitor persoane. Înţelegi, alte copii decât cele din cabană, după documentele lui Maynard.

— Lua-i-ar dracu’ pe amândoi! Àsta era cel mai vechi şiretlic din lume, însă Bremner nu-şi putea asuma riscuri. Află de la ea unde sunt. Acum!

— Da, domnule, dar e leşinată. Înţelegi. Şi nici nu arată prea bine.

Bremner înţelegea. Sid Williams îi spunea că femeia ar fi putut muri şi-atunci n-ar mai fi aflat nimic.

— Las-o câteva ore, pe urmă scoal-o şi convinge-o, zise

Bremner. Sid! Convinge-o cu adevărat. Foloseşte-te de tot.

După ce Hughes Bremner puse receptorul în furcă, sună interfonul. Secretara lui îl anunţă alarmată:

— Tocmai a sunat Casa Albă, domnule. Preşedintele vrea să vă vadă imediat. O să vă întâlniţi acolo şi cu directorul CIA.

— Ştii despre ce e vorba?

— Nu, domnule. Am întrebat, însă nimeni nu pare să ştie. Sau n-au vrut să-mi spună.

În cariera lui, Hughes Bremner trecuse prin situaţii mult mai delicate decât cea creată de o târfă care refuzase un tratament. Învăţase să controleze problemele, să le rezolve şi să meargă mai departe. Asta însemna că-şi făcea rareori griji. Totuşi nu mai fusese niciodată convocat pe nepusă masă în biroul preşedintelui. Se gândi la zecile de milioane de dolari pe care el şi echipa lui le sustrăseseră din depozitele BECI, la Sterling-O'Keeffe… la MASCARADA… la Sarah Walker… la Lucas Maynard… la Leslee Pousho… şi, în sfârşit, la GRANDEUR. Era atât de aproape de realizarea tuturor planurilor sale, de viaţa pe care o visase, încât era hotărât ca nimic să nu-i strice socotelile.

Preşedintele Statelor Unite şi directorul CIA îl aşteptau pe Hughes Bremner în Camera Tratativelor, biroul pentru politică internă al preşedintelui. Acesta stătea în spatele mesei din secolul nouăsprezece care-i servea drept birou, iar Arlene Debo, aflată în apropiere, se uita la titlurile volumelor de pe un raft de sus al bibliotecii. Când Bremner pătrunse în încăpere, ea se întoarse. Nu zâmbea. Nici ea, nici preşedintele.

— Ia loc, domnule Bremner.

— Mulţumesc, domnule preşedinte.

Antichităţile din depozitul Casei Albe decorau camera ce semăna cu o bibliotecă conferindu-i o anume siguranţă care în alte condiţii l-ar fi făcut pe Bremner să se simtă la largul său.

Nu se schimbară amabilităţi – semn rău. Preşedintele intră direct în subiect:

— Ofiţerul meu de presă a primit acum o oră un telefon de la Judith Zimmer. O cunoşti.

— Ştiu cine e. Editor la *Washington Independent.*

Bremner se simţi brusc greoi, de parcă pieptul şi stomacul lui se transformaseră în piatră. *Independent* era ziarul la care scria Leslee Pousho.

— Ştie că faimosul Carnivor soseşte în ţară. Vocea

preşedintelui trăda furia. Vrea de la mine o declaraţie privind motivul pentru care primim un asemenea monstru, fiindcă mâine o să publice un articol referitor la acest subiect. Va fi primul dintr-o serie pe care o pregăteşte despre abuzurile grosolane care au loc în una din agenţiile noastre.

— Care agenţie?

Bremner avea impresia că inima încetase să-i mai bată.

— Din nefericire, nu e menţionată. N-are rost să despicăm firul în patru ca să aflăm despre ce e vorba.

Preşedintele îl privi încruntat pe Bremner şi pronunţă răspicat fiecare cuvânt:

— Am cerut în mod expres ca nimeni să nu afle despre Carnivor. *Nimeni.* Te-am chemat aici ca să-ţi ordon să anulezi oferta noastră de azil. Va trebui să-şi vândă jalnica lui marfa în altă parte. O să-i dau domnişoarei Zimmer o declaraţie prin care o să neg că vine în ţară, iar dumneata o să te asiguri al naibii de bine că n-o s-o facă.

— Domnule… începu Bremner.

— Nu te mai obosi, Bremner.

Preşedintele ridică mâna.

— Această administraţie trebuie să dea dovadă de moralitate în toate chestiunile. Trebuie să redresăm această ţară. În plus, dacă cei de la *Independent* publică informaţii exacte, ne aflăm oricum într-o situaţie al dracului de dificilă.

— Ştiţi ce cuprinde articolul, domnule preşedinte?

Chipul colţuros al lui Arlene Debo era palid.

— Domnişoara Zimmer a refuzat să ne relateze conţinutul articolului. Va trebui să aşteptăm până mâine, ca şi ceilalţi cititori.

— Domnule preşedinte, vreau să vă atrag atenţia asupra unui lucru.

Hughes Bremner îşi încrucişă braţele şi se lăsă pe spătarul fotoliului.

— Carnivorul a comis nişte asasinate în slujba Statelor Unite în anii ’ 60 şi ’ 70, când treaba asta era încă legală. Nu ar fi bine să se afle. O altă naţiune cu anumite interese ar putea prezenta faptele presei internaţionale. Ar fi foarte… util… dacă am păstra informaţia asta pentru noi şi, în plus, dacă am şti exact ce ţări şi ce persoane particulare s-au folosit de serviciile Carnivorului.

— Mai e şi informaţia despre Beni-Domo, domnule, adăugă Arlene Debo. Cu ajutorul Carnivorului am aflat că omul care ar

putea deveni premierul Japoniei e un criminal. Sunt sigură că vă amintiţi – el l-a angajat pe Carnivor ca să-l elimine pe fondatorul Companiei Beni-Domo. Şi nu e singurul lucru pe care-l ştim de la Carnivor. Tot ce ne-a oferit până acum a fost util.

Preşedintele se încruntă, meditând la cele auzite. În cele din urmă, dădu din cap.

— Nu, n-o să mă convingeţi niciodată să-i acord azil. E momentul să ne eliberăm de trecut. Ţara noastră e răspunzătoare pentru nişte acte reprobabile. Să ne recunoaştem greşelile şi să construim împreună o lume mai bună. Nu vom mai discuta despre acest subiect. Domnule Bremner, dumneata o să-l informezi pe Carnivor că nu e bine venit în Statele Unite. Arlene, dumneata o să te uiţi din când în când peste umărul domnului Bremner, ca să fii sigură că acest ticălos o să-şi desfăşoare afacerile murdare în altă parte. Vă mulţumesc că aţi venit aici.

36

În biroul său auster de la Langley, Hughes găsi o sticlă de Jack Daniel’s în fundul sertarului de jos. Bea rareori şi cu atât mai puţin la birou.

Îşi turnă trei degete de alcool într-un pahar de apă, bău jumătate, apoi începu să dea telefoane pe linia protejată. Mai întâi vorbi cu membrii echipei – Tad Gorman, Ernie Pinkerton şi Adam Risley, de la FBI, NSC şi ATF. Îi informă pe rând despre hotărârea preşedintelui. Sosise momentul să strângă rândurile, să lucreze sub acoperire şi să-şi ţină gura. Trebuia s-o ţină la distanţă pe Arlene Debo până la apariţia Carnivorului ce urma să se producă în seara zilei următoare. Când asasinul va fi mort, atotputernicului preşedinte urma să i se spună că nu i s-a acordat azil celebrului Carnivor în Statele Unite, dar nici în altă parte.

În camera de zi a conacului ei din Virginia, Bunny Bremner îşi turna primul scotch din acea zi. Procesul se încheiase şi ea sărbătorea evenimentul. Trebuia să recunoască şi că era tristă. Ar fi vrut să discute mai mult cu Marilyn Michaels. Din păcate, nu ştia mare lucru despre ea, nici măcar la ce ziar lucra. Îşi zise că ar putea să-l întrebe pe Hughes. El avea oameni care puteau afla cu uşurinţă.

Bunny formă numărul de la birou al lui Hughes, însă el plecase. Secretara lui îi spuse că era în drum spre casă pentru a-şi face bagajul în vederea unei noi călătorii peste ocean. Bunny se uită la pahar şi hotărî că era mai bine să nu bea până când nu vorbea cu el.

După cum se aşteptase, bagajele lui îl aşteptau în holul din faţă. Hughes Bremner telefonase de la birou, iar majordomul i le pregătise. Pleca la Paris. Îi spusese lui Arlene Debo că voia să evalueze eventualele daune, că voia să fie sigur că se renunţase la toate detaliile negocierii cu Carnivorul, fără omisiuni, fără scurgeri de informaţii către presă.

Slavă Domnului că Lucas nu aflase niciodată despre operaţiunea GRANDEUR sau despre „Je Suis Chez Moi”.

Bremner se opri în pragul uşii camerei de zi. Bunny stătea

aplecată deasupra paharului ei cu scotch de parcă şi-ar fi dorit să cadă înăuntru şi să se înece. Era o beţivă bătrână, plină de ifosele gloriei trecute. În alte împrejurări, el s-ar fi bucurat s-o privească timp de o oră sau două, aşa cum un îndrăgostit de pictură contemplă natura moartă preferată.

— Plec, zise el. Haide, hai. Fără lacrimi. Ştiu că o să-ţi lipsesc teribil de mult.

Ea ridică privirea.

— Unde te duci?

— La Paris. Oraşul luminilor şi al iubirii. Îţi aminteşti cuvântul „iubire”. Ştiu că-ţi aminteşti, Bunny. E ceea ce ţi-ai cumpărat cu banii tăi.

Ea avusese cândva nişte minunaţi ochi violeţi, dar pe măsură ce consumase alcool, se decoloraseră, iar acum erau de un albastru spălăcit. Femeia clipi. Mâinile îi tremurau.

El intră în cameră, luă paharul şi-l puse pe masă.

— N-o să te mai întorci niciodată.

Glasul ei era o şoaptă chinuită.

— Ştiu că n-o să te întorci. Te duci să te întâlneşti cu nişte prieteni. Cu o femeie! Mă părăseşti!

Avea pe jumătate dreptate. Nu exista altă femeie, dar n-avea să se mai întoarcă. Bremner minţi cu uşurinţă, afişând un zâmbet prietenos:

— Nu ai tu norocul ăsta, Bunny.

— Am încercat să-i determin să te numească director al CIA, continuă ea, cu un aer nefericit. Acum trei ani, în timpul fostei administraţii. Am încercat. Zău că da, Hughes. M-am dus la vărul meu, vicepreşedintele, iar el a vorbit cu preşedintele.

Se lăsă ameţită în fotoliul.

— Nu mai fi aşa supărat, Hughes. Te rog. Eşti priceput. Ar trebui să fii şeful CIA…

— Tâmpito! Căţea bătrână şi băgăcioasă! Asta demonstrează cât de puţin mă cunoşti. Eu i-am refuzat. Îmi *convine* situaţia mea de-acum!

Porni furios către uşa din faţă, unde-l aştepta limuzina. N-avea nevoie de promovare, nici de o stea în holul de la Langley, nici de alte vizite la preşedinte. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să se facă remarcat. Tot ce-i trebuia era cadavrul Carnivorului. Dacă reuşea, succesul operaţiunii GRANDEUR era asigurat!

Plecă fără să arunce o privire spre casa impunătoare pe care şi-o dorise cu atâta înfocare vreme de aproape patruzeci de ani.

Bunny Bremner se gândi să fugă după el. Putea să-şi ceară scuze, dar scuzele l-ar fi făcut şi mai răutăcios. Se uită ţintă la paharul cu scotch, zicându-şi că el ar fi fost dezamăgit dacă ar fi ştiut că nu băuse un strop. Se întrebă de ce-i făcea atâta plăcere s-o considere slabă şi stupidă.

Se ridică neliniştită din fotoliu. Tremura, mai ales de teamă că-l pierduse şi nu din cauza alcoolului băut cu o zi în urmă. Îl sună pe majordom. Îşi aminti de Marilyn Michaels. Îi plăcuse. Marilyn fusese amabilă cu ea. Îi oferise un prânz şi-o ascultase cu interes. Chiar cu respect. Îi ceru majordomului să-i aducă Mercedes-ul.

Îşi aminti când o văzuse prima oară pe Marilyn, la micul magazin din oraş. Marilyn îi spusese mai târziu că trimisese undeva un fax. Buddy era un tânăr meticulos şi bănuia că Bunny îşi nota astfel de operaţiuni. În orice caz, merita să încerce. Hughes n-o va ajuta, aşa că trebuia s-o găsească singură pe Marilyn.

Bunny Bremner ieşi din sediul agenţiei imobiliare Carr. Avusese parte de surprize. De la Buddy, vânzătorul din micul magazin, aflase că femeia pe care o cunoştea drept Marilyn Michaels trimisese două faxuri la Washington Independent pe care le semnase cu numele Leslee Pousho. Pe urmă, Bunny vorbise cu Jimmy Carr în biroul lui de la agenţie. Acestuia îi plăcea să i se spună James, însă ea îi cunoştea de prea multă vreme familia. După ce ea îl îmboldise puţin, Jimmy îi spusese că închiriase o cabană domnişoarei Pousho. Îi dăduse adresa şi îi explicase cum putea ajunge acolo.

Bunny era încântată. Se opri la cafeneaua în care luase prânzul cu Marilyn şi se strădui să mănânce un corn prăjit, umplut cu sote de ciuperci şi brânză topită. Se uită cu jind la bar, dar ceva îi spuse că era mai bine să aştepte.

Leslee Pousho se chinuia într-o lume a durerii. Culorile se diluau într-un vast ocean întunecat. Sunetele şi lumina o agresau ca nişte obiecte cu margini ascuţite. Încerca să se concentreze asupra amintirilor ei despre Lucas. Invoca imaginea lui şi se agăţa de ea ca de un colac de salvare. Uneori plângea, alteori ţipa.

Cei doi n-o mai loviseră. Nu ştia de cât timp, nu era sigură. Când întredeschise ochii îşi dădu seama că se înserase. Afară,

păsările cântau. Aproape că simţea mirosurile acelei zile minunate datorate arborilor şi ierburilor aflate dincolo de infernul în care zăcea.

Cei doi oameni ai lui Bremner stăteau la măsuţa de lemn, în faţa ferestrei de la bucătărie şi beau cafea. Aroma o ameţi. Leslee tânjea după o ceaşcă de cafea, după linişte, după vremea când era doar un reporter a cărui unică problemă consta în faptul că avea un iubit ataşat orbeşte de CIA.

Închise ochii şi somnul binefăcător o cuprinse din nou.

Cineva o izbi de podea. Simţi cum îi clănţăneau dinţii. Durerea i se răspândi în tot corpul. Cineva o înşfacă de picioare şi-o târî spre uşa din faţă. Aşchii din podeaua de scânduri i se înfigeau în burtă şi în piept. În cele din urmă, acel cineva se opri la uşă. Ea îşi pierduse răsuflarea. Trupul îi ardea. Apoi cei doi o întoarseră şi aruncară o găleată de apă rece peste ea. Leslee se înecă şi tuşi. Alt şuvoi de apă. Se sufoca. Scuipă şi se înecă. O întoarseră din nou. Cineva smulgea hainele de pe ea.

Brusc totul încetă. Sosise o maşină. Îi auzea motorul puternic. Maşina era mică, roşie, model sport. Unul dintre bărbaţi o târî înapoi, spre uşa cabanei. Celălalt se îndreptă spre silueta care cobora din automobil. De la capătul dinspre şosea al aleii, Bunny Bremner observă mişcarea de pe verandă în cabana rustică. În lumina amurgului, nu-şi dădu seama ce era, dar când coborî din Mercedes văzu Fordul Taurus al lui Marilyn Michaels – Leslee Pousho – parcat în faţa cabanei. Lângă el se afla un Volvo verde închis.

Urcă cu greutate poteca cu tocurile ei înalte. Îşi ţinea geanta cu ambele mâini, strânsă la piept ca să vadă pe unde calcă. Ar fi trebuit să-şi pună adidaşii, dar atunci nu mai mergeau cu eleganta rochie de culoarea lavandei.

Un bărbat de înălţime medie, cu păr cărunt, o barbă nerasă de câteva zile şi o privire ciudat de inexpresivă cobora cărarea spre ea.

— Am venit s-o văd pe Marilyn, anunţă ea.

— Pe cine?

Încruntat, omul se opri la trei paşi în faţă – un obstacol între ea şi cabană.

— Pe Marilyn Michaels.

Trecu pe lângă el atingându-l uşor şi-şi continuă drumul.

— Poate o cunoşti sub numele de Leslee Pousho, spune ea.

— Hei! Stai puţin, cucoană! Bărbatul o înşfacă de braţ. Nu-i

nimeni cu numele ăsta. Aici e o proprietate privată. Mai bine te-ai întoarce la maşina aia pricopsită şi-ai şterge-o până nu chem poliţia.

Bunny îl măsură cu privirea din cap până-n picioare. Bărbatul emana un miros neplăcut, miros de transpiraţie – conchise ea – iar pantalonii şi cămaşa îi erau atât de şifonate, de parcă ar fi dormit îmbrăcat.

— Tinere, zise ea pe un ton sever, din întâmplare ştiu că aia e maşina lui Leslee Pousho. În plus, asta e cabana pe care Jimmy Carr i-a închiriat-o. Aveam cu ea o întâlnire la o cafea în după-amiaza asta, dar n-a putut să vină. Vreau să stabilesc altă întâlnire.

Bunny încerca să-şi elibereze braţul.

— Vrei să bei o cafea cu ea?

Omul o privea fix, uluit. Poate că era tare de ureche. Ea repetă cele spuse. Când omul râse, ea înţelese că bărbatul considera ridicolă ideea. Ei bine, el era ridicol, cu hainele alea şifonate, neras şi mirosind a transpiraţie.

— Dă-mi drumul! se răsti ea şi îşi smulse braţul.

Omul o împinse înapoi pe alee, spre Mercedes.

— Du-te acasă, cucoană. Ai greşit adresa.

— Prostii.

Îl pocni cu geanta pe faţă şi începu iarăşi să urce aleea pe tocurile ei înalte.

— Marilyn! strigă ea spre cabană. Marilyn! Sunt Bunny. Am venit să-ţi fac o vizită!

Apoi un obiect mic şi greu se înfipse în spinarea ei. Mintea lui Bunny înregistră informaţia... la te uită, era un pistol! Dezgustătorul individ îi proptise o armă în spate! Înainte ca ea să poată protesta, bărbatul îi răsuci la spate braţul stâng.

Bunny se poticni, dar reuşi să-şi prindă geanta cu mâna liberă înainte de-a cădea. Bărbatul o trase în sus de braţul stâng. Durerea o fulgeră până în creier.

— Cum îndrăzneşti?! Era şocată. Ştii cine sunt eu?

— Scumpo, nu-mi pasă nici dacă ai fi Zâna Măseluţă.

Râsul lui o făcu să se înfioare. Judecase greşit situaţia şi pe individ. Marilyn trebuia să fie în mare pericol. Pe urmă lui Bunny îi trecu prin minte ceva de neconceput: propria ei viaţă putea fi în pericol.

37

Cerul se întunecase, iar aerul fierbinte al verii devenise umed. Sarah stătea în umbra masivei clădiri de piatră a clinicii „Je Suis Chez Moi”, vizavi de Cafe Justine care era intens luminată. O senzaţie subită de nesiguranţă o făcu să transpire abundent.

Trase de curelele rucsacului, simţi greutatea pistolului dinăuntru şi se gândi la tânărul blond pe care-l ucisese la Denver. Oare îşi pierduse minţile? Se pregătea să ucidă din nou, sau chiar să moară. Voia să fugă de trecutul şi de viitorul ei. Să părăsească Parisul, să ceară ajutorul prietenilor din Europa ca să-şi recapete vechiul chip şi să dispară până când toată povestea cu Carnivorul avea să se sfârşească. Blount Mecaw ar fi ajutat-o. Avea mulţi prieteni care ar fi ajutat-o.

O picătură de sudoare i se prelinse pe obraz. Carnivorul nu însemna nimic pentru ea. Hughes Bremner, Gordon Taite şi Carnivorul trebuia să fie daţi în vileag de către profesionişti.

În fond ea era doar o jurnalistă care scria despre celebrităţi, beneficiind, întâmplător, de o anumită pricepere. Nu avea nici firea, nici dăruirea lui Asher Flores ori Gordon Taite.

Doamne fereşte să-i placă vreodată meseria asta cumplită.

Trebuia să-l sune pe Asher, să-i vorbească despre clinica „Je Suis Chez Moi” şi să se bizuie pe experienţa lui ca să decidă ce era de făcut.

Privi de-a lungul aleii umbrite ce ducea către impunătoarea clădire în stil clasic. Era o fortăreaţă solidă din piatră. Ar trebui să fie nebună să-şi închipuie că ar putea pătrunde într-un asemenea bastion.

Şi totuşi… Inspiră adânc. Oare toată viaţa ea – Sarah Walker, nu Liz Sansborough – nu făcuse altceva decât să bată în retragere?

Cu doi ani în urmă îl părăsise pe ultimul ei iubit. Locuiseră împreună doar câteva luni, însă ea începuse deja să se simtă încorsetată. Legăturile ei cu bărbaţii fuseseră un şir lung de luni de miere. Nici o relaţie nu trecuse de stadiul ăsta. Începuse să creadă că ei căsnicia nu-i va oferi decât plictiseala unei păsări de colivie. Căsnicia părinţilor ei era un mister. Cum putea cineva să fie îndrăgostit atâta vreme? Să-şi păstreze entuziasmul?

Îl părăsise pe ultimul bărbat aşa cum îi părăsise şi pe alţii sau

cum îi obligase pe ei s-o părăsească. Şi, în timp ce ea ieşea pe uşă, omul ăla, acel duşman care-i fusese cândva prieten şi iubit, înjurase şi-o învinuise: „Singura libertate adevărată e ataşamentul faţă de cineva sau ceva. Faţă de orice! Ţie îţi lipseşte ceva, nu mie. Până când n-o să ai un ataşament real, n-o să fii nimic!”.

Ca şi cum acea scenă tocmai avusese loc, Sarah simţi arsura acuzaţiei lui şi chinul de-a se întreba dacă era justă. Lipsa de memorie avea avantajele ei…

Apoi văzu un Cadillac negru, masiv, cotind pe aleea pavată a casei de sănătate. Se retrase mai mult în umbră. Cadillac-ul nu se opri la uşa laterală, nici nu întoarse ca să aştepte vreun client care-şi terminase tratamentul. Era pentru prima oară când un vehicul rămânea în spatele clădirii. Un vehicul protejat de întuneric.

Brusc se simţi neputincioasă. Totul în jur, însăşi viaţa ei, se întorsese pe dos. Într-un sens, ea murise deja. Oamenii ăia îi siluiseră mintea, îi furaseră identitatea. Nu exista infracţiune mai gravă decât distrugerea identităţii unui om. Dacă nu ştii cine eşti, te poţi considera un om mort. Ea nu mai putea fi Sarah de altădată. Brusc înţelese că nici nu mai voia să fie Sarah cea de care renunţa la relaţii înainte ca ele să devină prea strânse. Acea Sarah care prefera să ia interviuri ca să aibă iluzia că stăpâneşte situaţia. O jurnalistă care scria despre celebrităţi şi a cărei „teribilă” realizare era cea de a prezenta bârfele drept ştiri, care rămăsese un observator nefiind în stare să încerce să schimbe cursul evenimentelor…

Se adună, scoase pistolul din rucsac şi strecură fiola împachetată în hârtie într-un buzunar al blugilor. Ţinându-se aproape de zidul clădirii, pentru a nu fi văzută de la vreo fereastră, Sarah porni cu pas uşor pe pavajul aleii. Drumul cotea la stânga şi ea văzu din nou Cadillacul. Era parcat lângă uşile duble din spate cu botul spre ea, cu luminile stinse, cu motorul mergând şi portbagajul larg deschis.

Imensele uşi din spate erau deschise, proiectând un dreptunghi de lumină galbenă lângă Cadillac. Ea reuşi să distingă în umbră straturi de flori, tufe, arbori şi maşini parcate pe marginile unui spaţiu larg de întoarcere.

Nevăzând pe nimeni, Sarah alergă spre Cadillac şi se ghemui lângă el în umbră. Îşi încordă auzul, dar tot ce auzi fu huruitul înfundat al motorului care mergea în gol. Privi pe deasupra

capotei şi se strecură pe lângă maşină ca să se uite în portbagaj.

O năpădi un val de greaţă. Înghiţi în sec şi îşi impuse să se uite la cadavru... *Să vadă capul tânărului blond explodând în noaptea sângeroasă din Denver... Să simtă şocul de la reculul pistolului în braţ şi în umăr... Să cunoască durerea... teribila putere... de-a lua o viaţă...*

Îşi reprimă greaţa şi scuturâ din cap, vrând să alunge imaginile nedorite, care o copleşiseră înfricoşător. Liz Sansborough n-ar fi reacţionat niciodată aşa, nu şi-ar fi permis niciodată să piardă timpul, ci ar fi înfruntat pericolul.

Sarah Walker se chinuia şi regreta.

Inspiră scurt şi îşi îndreptă atenţia asupra cadavrului însângerat din portbagaj. Era o tânără, o brunetă cu o coafură montantă şi o expresie rugătoare întipărită pe chip. Fusese aşezată pe o bucată de plastic negru. Sângele forma o crustă groasă în mijlocul tricoului ei alb. Trebuia să fi fost o angajată a clinicii, deoarece purta o uniformă albă şi un ecuson.

Părea să fi fost moartă, dar Sarah îi luă pulsul pe carotidă, cu speranţa nebunească că poate trăia. Ea nu accepta cu uşurinţă ideea morţii. Constată că tânăra era moartă şi o cuprinse o furie violentă, iraţională. Ce naiba se întâmpla cu lumea? Cum de puteau avea loc asemenea măceluri? Nu se îndoia că moartea femeii avea legătură cu ceea ce Bremner, Gordon şi ceilalţi de la Langley puneau la cale. Era posibil ca şi prim-ministrul Franţei să fie cumva implicat! Pulsul i se accelerase şi respira precipitat...

Din interiorul clădirii auzi voci care se apropiau. Desfăcu în grabă ecusonul de pe tricoul moartei şi dispăru în întunericul dintre două maşini parcate.

După câteva clipe, apărură doi bărbaţi musculoşi în tricouri şi în pantaloni albi, care transportau un bărbat scund, la fel de însângerat ca şi femeia. Îl aşezară în portbagaj lângă ea, având grijă ca ambele cadavre să stea pe folia groasă de plastic. Apoi închiseră portbagajul.

De îndată ce bărbaţii dispărură înăuntru, Sarah privi ecusonul în lumina slabă. Pe el scria: „Chantelle Joyeaux. Maseză.” Lui Sarah numele nu-i spuse nimic. Puse ecusonul în buzunar şi se strădui să-şi întipărească chipul femeii în memorie.

Cei doi bărbaţi se întoarseră, de astă dată în costume de camuflaj, însoţiţi de un şofer în uniformă. Săriră în masivul Cadillac, farurile se aprinseră şi maşina se îndepărtă de alee.

Uşile din spate rămăseseră deschise. În lumina galbenă care

străbătea prin ele se vedeau dansând fluturi de noapte. Sarah ştia că într-o anume măsură, răspunsurile pe care le căuta se aflau în interiorul acelei clădiri.

Spaţiul de întoarcere era pustiu şi nu-i oferea protecţie, aşa că ea se strecură printre tufişurile şi arborii de pe margine, îndreptându-se pe ocolite către intrare. Brusc, luând-o prin surprindere, se aprinseră nişte reflectoare uriaşe. Ea se ghemui. Spaţiul pustiu era luminat ca ziua şi o camionetă se îndreptă către ea, cu uşile deschise. Înainte ca ea să-şi poată ridica pistolul, şase siluete înarmate şi îmbrăcate în negru săriră din maşină şi se năpustiră spre ea. Alţi doi ţâşniră dinspre uşă. În câteva secunde se trezi într-o ambuscadă. Armele de asalt erau îndreptate spre capul şi inima ei.

Cineva îi smulse pistolul din mână. Nişte mâini o târâră prin uşile din spate ale clădirii. Pe un coridor slab luminat, patru îngrijitori solizi o imobilizară. Grupul cu arme de asalt dispăru, iar reflectoarele se stinseră. În spatele ei, noaptea redeveni întunecată şi tăcută, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Uşile clădirii fură închise şi încuiate.

Sarah auzi paşi şi se întoarse. Un bărbat înalt, cu aspect cadaveric mergea pe coridor. Dezgustată, dar în acelaşi timp bine dispusă, ea ridică privirea spre faţa osoasă a doctorului Allan Levine.

— Ia te uită, Liz. Bine-ai venit la „Je Suis Chez Moi”.

Sarah încremeni, dar reuşi să spună:

— Sarah. Eu sunt Sarah Walker.

— Zău? Doctorul Levine dădu încet din cap. Înseamnă că ştii. Ei bine, va trebui să remediem situaţia asta, nu-i aşa?

Pe Sarah o cuprinse o frică cumplită.

38

Stele sclipitoare erau răspândite pe bolta întunecată a nopţii pariziene. Henri le Petit, dinamicul guvernator de la Banque de France, stătea în grădina magnificului hotel Matignon de la numărul 57, pe rue de Varenne şi admira felul în care luna lumina faţada din piatră a vilei. Acea clădire era reşedinţa oficială şi locul de muncă al premierului Franţei.

Henri se întoarse să-i privească plin de mândrie pe cei douăzeci de înalţi oficiali, oameni de afaceri şi lideri ai organizaţiilor civice care se adunaseră acolo în acea seară fără soţii ori alţi însoţitori, pentru o aniversare specială.

— El unde e? întrebă cineva lângă cotul lui Henry.

Era Rene Christian Martin, ministrul de Finanţe.

— Noi suntem aici. Gazda noastră n-a venit. A apărut vreo problemă?

— Vincent a fost ocupat toată ziua, *mon ami.* Aleargă peste tot, ca noi toţi, pregătind ziua de luni. Ştii asta direct de la sursă. Henri chicoti. Programul încărcat l-a făcut să ajungă târziu la „Je Suis Chez Moi" şi pe urmă a mai avut o întâlnire. Acum se îmbracă în apartamentul lui. Răbdarea noastră va fi răsplătită.

Zâmbi şi văzu cum micul rid dintre sprâncenele ministrului de Finanţe se netezea şi dispărea. Rene era într-o formă splendidă – musculos, dar cu toate astea zvelt. Nu mai avea tremurul nervos care-l propulsase de la Trezorerie la Finanţe. Devenise mai competent şi poseda o mare putere de concentrare.

— Nici Louise Dupuy nu e aici, observă Rene.

— *Oui.* Vincent spunea că ea a sosit la casa de sănătate cu puţin timp înainte de-a pleca el. Probabil că e şi-acum acolo.

Louise Dupuy era cea mai populară reporteră de televiziune din Franţa. Urma să-şi petreacă toată ziua de luni prezentând noile şi curajoasele hotărâri pe care avea să le adopte Guvernul.

— Ah, uite-o pe Martine!

Rene se îndreptă către ea. Martine trebuia să fi avut optzeci de ani, dar treizeci de ani din vârsta ei se evaporaseră ca prin miracol în ultimele optsprezece luni. Cine nu ştia o lua cu uşurinţă drept o femeie de cincizeci de ani elegantă şi demnă de invidiat. Părea în plină formă fizică.

Martine deţinea un trust de presă care controla aproximativ

patruzeci la sută dintre ziare şi şaizeci la sută dintre revistele din Franţa şi ea îşi conducea imperiul cu o mână de fier.

În apropiere se afla magnatul petrolului Jacques Mieux, suplu ca o panteră în smochingul său perfect croit. Stătea de vorbă cu Roger Cluny, care avea douăzeci şi ceva de ani. Acesta reuşise să înţeleagă angoasele şi stilul de viaţă ale tineretului, devenind cel mai bine plătit şi cel mai căutat consultant al companiilor care aveau drept ţintă produsele pentru adolescenţi. A treia persoană din grup era Claudette Cochiti, celebra stea de cinema, cunoscută şi prin activităţile ei filantropice în beneficiul copiilor şi al animalelor.

Henri se simţea copleşit de prezenţa somităţilor aflate acolo, în frumoasa curte veche, sub licărul stelelor. Pe ei, ca şi pe Franţa îi aştepta un succes strălucitor.

Se strecură prin mulţime schimbând replici, râzând, atingând braţele invitaţilor, evocând amintiri. Era o noapte deosebită şi nimeni nu-i ignora importanţa.

Când premierul apăru pe uşa de la Matignon ca să-i salute, se aşternu o tăcere respectuoasă. Arăta excelent în smochingul său făcut la comandă, cu părul uimitor de alb şi des care-i punea în evidenţă tenul bronzat. Franţa era în pragul măreţiei căreia îi fusese destinată, iar reprezentantul lor, prim-ministrul Vincent Vauban avea să-i conducă în triumf spre viitor.

Premierul zâmbi.

— Prieteni, am parcurs un drum lung, nu-i aşa? Cândva, unii dintre noi erau socialişti, alţii conservatori. Ne amintim de anul 1968, când studenţii rebeli şi muncitorii grevişti au aruncat Franţa în anarhie. Astăzi glorioasa noastră naţiune e din nou bolnavă. Pericolele care o pândesc îi vor trezi pe bravii noştri cetăţeni care îşi vor da seama că noile noastre planuri sunt de natură să asigure viitorul naţiunii. Franţa nu va ceda suveranitatea sa tehnocraţilor europeni; nu vom permite ca industria şi agricultura noastră să se ruineze. Îşi înălţă bărbia impunătoare şi glasul lui răsună în curte de parcă s-ar fi adresat întregii Europe. Ne vom uni pentru *La Grandeur!*

În timp ce era condusă pe coridoarele de la „Je Suis Chez Moi”, mintea lui Sarah era înceţoşată de teamă şi furie. Teama de-a se afla din nou în mâinile diabolicului Levine şi furia că se lăsase prinsă atât de uşor. Liz Sansborough ar fi reacţionat mult mai eficient. Ar fi trebuit să ia legătura cu Flores. Pentru o clipă simţi

cât de mult îi lipsea, fir-ar să fie şi acum gândea ca Sarah şi nu ca Liz. Trebuia să intre în pielea lui Liz, dacă voia să afle ce se întâmplase cu ea şi de ce şi să scape cu viaţă. Asta dacă nu cumva era prea târziu.

Îngrijitorii deschiseră o uşă şi o împinseră înăuntru. Sarah cercetă cu privirea interiorul. Era un apartament mare, somptuos, decorat cu mobilier şi. Obiecte de artă din secolul al XVIII-lea.

Cu excepţia unui birou ornamentat din faţa ferestrelor înalte şi a unui şir de fişete din lemn lustruit aflate lângă un perete, încăperea părea o elegantă cameră de zi. Nişte uşi duble deschise dădeau spre o sufragerie. Apartamentul era o combinaţie de locuinţă şi birou.

Doctorul asista la cele ce se petreceau. Bărbatul care-i confiscase pistolul îi luă şi rucsacul, iar o femeie o căută în tricoul western şi în jeanşi. Sarah se gândi disperată la fiola din buzunarul blugilor, sperând ca femeia să n-o descopere. Inima îi bătea cu putere.

Îngrijitoarea pipăi un buzunar al jeanşilor lui Sarah.

— Scoate-l.

Sarah scoase ecusonul lui Chantelle Joyeaux. Chipul femeii încremeni şi-i întinse ecusonul doctorului Levine.

— De unde ai asta, Sarah?

Speriată, ea încercă să evalueze dacă avea ceva de câştigat minţind. Sosirea camionetei demonstra că totul fusese plănuit. Cei care o capturaseră erau fără îndoială oamenii lui Bremner de la Turnul Languedoc şi probabil că ştiau unde fusese ascunsă.

— I-am văzut cadavrul în portbagajul Cadillacului.

— Foarte bine.

Levine îi înapoie ecusonul îngrijitoarei; aceasta îl puse în buzunar.

— M-ai convins că merită să vorbesc cu tine. Dacă ai fi minţit…

Doctorul dădu din umeri, dar concluzia la care ajunsese Sarah era clară: pedeapsa i-ar fi fost aplicată imediat şi cu mai multă cruzime!

— De ce ai ucis-o pe Chantelle? întrebă ea, încercând să distragă atenţia femeii care o percheziţiona.

Femeia atinse buzunarul în care se afla fiola cu drog, înfăşurată în hârtie igienică. Sângele zvâcnea în tâmplele lui Sarah. Nu ştia exact de ce, dar considera că pentru a scăpa din

mâinile lui Levine avea nevoie de acea fiolă.

— Ia să vedem ce-i asta, zise femeia.

— Am avut nasul înfundat în avion, minţi Sarah şi scoase hârtia mototolită.

Îşi suflă nasul în ea şi apoi i-o întinse femeii. Îngrijitoarea ignoră gestul şi se uită la Levine.

— Asta-i tot ce are la ea, domnule.

Sarah îşi trase nasul şi se uită în jur. Un licăr argintiu de pe biroul lui Levine îi atrase atenţia. Era un pix de argint, exact ca cel al lui Gordon.

Doctorul li se adresă îngrijitorilor:

— Puteţi pleca amândoi să vă vedeţi de treabă.

Cei doi gardieni ezitau. Femeia zise:

— Cred că ar trebui să rămânem cu dumneavoastră, domnule doctor.

— Nu-mi pasă ce crezi dumneata. Plecaţi!

Femeia insistă:

— E o agentă antrenată. Bremner n-ar…

— E o agentă falsă, creată de mine, iar aici nu hotărăşte Bremner, ci eu. O să iau pistolul ei. Te asigur că ştiu să-l folosesc.

Şovăind, bărbatul îi întinse pistolul lui Sarah.

— Şi acum plecaţi.

Îngrijitorii ieşiră, iar Levine băgă pistolul în buzunarul halatului. Apoi îi zâmbi lui Sarah şi spuse pe un ton plăcut, aproape înflăcărat:

— Aşează-te unde vrei. Trebuie să fii flămândă după ce ai stat atâta timp la pândă. O să luăm cina în timp ce discutăm.

Era clar. Fusese observată tot timpul. Liz Sansborough s-ar fi aşteptat la asta. *Herald Tribune* nu aflase că ea şi cu Flores erau la Paris, dar Liz şi-ar fi dat seama că Bremner îşi alertase oamenii. Poate că cineva de la cafenea era agentul lui. Să fi fost bărbatul cu pălărie de pai? Tinerii care se ţineau de mână, atât de îndrăgostiţi?

Doctorul dădu mâhnit din cap.

— Să nu te simţi prost, Sarah. Hughes şi oamenii lui sunt mult mai experimentaţi în comparaţie cu tine. La urma urmei, tu eşti doar o jurnalistă.

Se aşeză într-un fotoliu tapiţat cu damasc, aflat în mijlocul încăperii şi apoi o privi relaxat şi zâmbitor. Sarah îşi zise că trebuia să-i administreze cumva drogul şi asta repede. Ar fi putut încerca să i-l pună în mâncare, dar probabil că va mai dura ceva

timp servirea cinei. Trebuia să-i administreze drogul chiar acum, pentru că era nevoie de cel puţin patruzeci de minute ca să-şi facă efectul. Încercă să găsească o modalitate de-a face treaba asta imediat şi, de asemenea, să-şi recupereze pistolul…

Examină cu o privire aparent neglijentă cele două încăperi. La capătul celei în care se aflau era un bar bine garnisit cu paharele atârnând deasupra. În partea de sus a pereţilor, descoperi videocamerele, de grosimea unui stilou.

Doctorul o privea atent, când i se adresă pe acelaşi ton blând:

— Nu te mai obosi gândindu-te cum să scapi, Sarah. Aici nu e ca la Fermă. Toate uşile au încuietori automate, controlate de dispeceratul serviciului de securitate. Ferestrele sunt dintr-o sticlă specială şi-ar fi nevoie de o ghiulea ca să se spargă. În plus, îngrijitorii noştri sunt practicanţi ai artelor marţiale.

Îşi încheie avertismentul zâmbindu-i prietenos. Brusc o voce lăuntrică îi spuse lui Sarah: *vrea ceva de la tine.* Nu pentru Bremner, pentru sine. Aşa se explica tonul amabil şi îndepărtarea îngrijitorilor. Lecţiile lui Gordon se dovediseră utile. Ea n-avea să se lase păcălită de o purtare amabilă. Mintea i se limpezi: când cineva vrea ceva, acea persoană e vulnerabilă.

Trebuia să-i distragă atenţia.

— Nu mi-ai spus de ce i-ai ucis pe Chantelle Joyeaux şi pe omul ăla. Cine erau?

Levine îşi îndreptă spatele şi se încruntă.

— Doi oameni care au făcut o greşeală pe care n-or s-o mai facă.

Pe urmă zâmbi din nou.

— Continui să pui întrebări. Asta-i foarte bine.

Se aplecă în faţă şi, brusc, glasul îi deveni patetic.

— Spune-mi, Sarah, memoria ţi-a revenit în timp sau dintr-o dată?

Întrebarea o luă prin surprindere. El părea să nu fi observat. Stătea aplecat şi o privea nerăbdător şi emoţionat.

— Evenimentele ţi-au activat memoria sau a fost ceva spontan? Ai înţeles ce ţi se întâmplă? Ai…

Deodată, ea pricepu ce voia doctorul: date ştiinţifice! Pentru Hughes Bremner şi Gordon Taite ea făcea parte dintr-o operaţiune importantă împotriva Carnivorului, dar pentru Levine reprezenta un subiect. El dorea să afle ceea ce doar ea îi putea spune – experienţele pe care le trăise. Era mai bine decât îndrăznise ea să spere. Nimic nu putea abate mai mult atenţia

unui cercetător decât informaţiile ştiinţifice chiar şi de la un cobai!

— De ce ţi-aş spune ceva? O să mă laşi să plec de-aici?

— Sigur! După încheierea MASCARADEI, pur şi simplu o să…

— De ce are nevoie de mine Hughes Bremner?

— Ştii că nu-ţi pot spune asta.

— Atunci de ce ţi-aş spune eu ceva?

El se aplecă şi mai mult.

— Pentru ştiinţă, Sarah. Pentru cunoaştere. Pentru omenire şi viitorul ei. Treci peste meschinării. Îţi promit că o să-l determin pe Hughes să te elibereze de îndată ce operaţiunea va fi încheiată.

Zâmbi iarăşi, linguşitor.

— Memoria ţi-a revenit în timp sau dintr-o dată? Spune-mi şi-o să poţi pleca.

Trebuia să-i ofere ceva, să-i menţină treaz interesul.

— A fost câte puţin din fiecare. Primul semn de revenire a memoriei l-a reprezentat un cuvânt. Un nume – Hamilton. Asta… Sarah se uită către micul bar. Mă simt puţin slăbită. Pot să beau ceva?

— Cum? Levine era complet absorbit de povestea ei.

Aruncă o privire spre bar.

— A, da, desigur.

Unui bărbat cu un bar bine aprovizionat îi plăcea de obicei alcoolul. Cu puţin noroc…

Îl văzu ezitând. Ea bănui că se gândea dacă nu era cazul să cheme un îngrijitor.

— Hamilton, continuă ea. Numele mi-a venit în minte la Fermă, când eram la cursul de criptare. Pe urmă…

Sarah tăcu şi se uită spre bar. Levine pricepu. Se sculă din fotoliu şi porni într-acolo. Ea îl urmă.

— Sper că n-o să mă laşi să beau singură.

— Sigur că nu, zise el amabil.

Când Levine trecu în spatele barului şi luă două pahare de pe rastelul de sus, ea se sprijini de partea din faţă a barului, unde videocamerele n-o puteau înregistra şi îşi strecură degetele în buzunarul jeanşilor. Scoase înfrigurată fiola de drog. Pe frunte îi apărură broboane de sudoare. Până la urmă, reuşi să strecoare fiola în palmă.

Doctorul puse două pahare pe poliţa barului şi întinse mâna după sticla de scotch. În vreme ce el turna în primul pahar, Sarah

îl întrebă pe cel mai calm ton posibil:

— Ai şi bourbon?

— Bourbon?

Se întoarse să caute printre sticle. El era băutor de scotch. Îi luă ceva timp până să găsească Bourbonul.

Sarah, mişcându-şi mâna foarte încet, cu spatele la videocamera care supraveghea zona barului, se străduia să desfacă fiola. Îşi reţinu un oftat de uşurare când dopul pocni în mâna ei. Vărsă în grabă lichidul auriu în paharul de scotch. Când Levine se întoarse cu Bourbonul, fiola goală era deja în buzunarul blugilor. Doctorul adăugă apă în ambele pahare şi-i întinse Bourbonul. Urmându-l înapoi spre fotoliu, Sarah îşi şterse fruntea cu mâneca.

Levine îşi legăna piciorul, agitat.

— Hamilton, da. Numele tatălui tău. Ce-ai simţit când te-ai gândit la numele ăsta?

El avea toate avantajele: un sistem de securitate infailibil, camera încuiată, medicamente diabolice. Toate avantajele, în afară de unul: datele pe care i le putea oferi numai ea, informaţiile ştiinţifice pe care nu le-ar fi putut obţine prin forţă fără a risca să fie false.

Levine sorbi cu sete din paharul cu băutură.

— La cât timp după ce n-ai mai luat pilula de suprimare a memoriei ai...?

— Am luat o pilulă care suprima memoria?

— Da. Ultima prescrisă de mine.

— Mi-ai spus că era un antidepresiv! îl privi încruntată. Deci dumneata mi-ai provocat amnezia!

— Da! zâmbi. Îţi pot vorbi despre asta şi despre multe altele. Te interesează?

— E limpede că am fost aleasă pentru că puteam fi transformată în dublura lui Liz Sansborough. Mi-ai dat şi alte medicamente care m-au făcut să cred că sunt Liz Sansborough?

Levine dădu din cap cu mândrie, iar Sarah înţelese că el era la fel de nerăbdător să se laude cu munca lui, pe cât era de dornic să afle cum îşi redescoperise ea trecutul.

— O să-ţi spun totul despre asta dacă o să aflu ce vreau să ştiu, spune ea.

— De acord.

Levine ridică paharul. Băură amândoi, apoi se auzi un ciocănit în uşă. Lui Sarah i se puse un nod în stomac. Oare o văzuse

serviciul de pază turnând drogul în paharul doctorului?

— Intră! strigă Levine, iritat de întrerupere.

Un chelner într-o jachetă albă cu dungi aurii şi pantaloni negri intră în sufragerie, împingând un cărucior.

— A, cina.

Levine se ridică.

— Pentru mine, cele o mie de calorii obişnuite. Procentul tău de ţesut gras era la Fermă de douăzeci şi unu la sută, asta înseamnă că vei primi doar şapte sute de calorii. Dar te asigur că mâncarea e excelentă. Clienţii noştri o cer mereu. Vino.

Uşurată, Sarah îl privi terminându-şi scotch-ul cu apă dintr-o singură înghiţitură. Pe urmă, el intră în sufragerie. Ea îl urmă şi luă loc la o măsuţă rococo. Chelnerul servi pui şi multe legume. Doctorul bătea darabana în masă aşteptând ca chelnerul să-şi încheie misiunea. Apoi îl concedie cu un gest scurt şi se aplecă din nou spre ea, fără să se atingă de mâncare.

— Mai întâi spune-mi când ai încetat să iei pilula. Ce te-a determinat să faci asta? Memoria începuse să-ţi revină deja?

Sarah începuse să mănânce. El aştepta nerăbdător, fără să se uite la farfuria lui. În cele din urmă, ea îi dezvălui câte ceva din programul de la Fermă. Nu-i dădu de înţeles că avea încă puţine amintiri legate de perioada dintre întâlnirea cu Gordon şi momentul când se trezise că era Liz Sansborough. Asta era o informaţie pe care voia s-o afle de la el, înainte ca drogul să-şi facă efectul.

Trebuia să-l lase să vorbească, să mănânce, să facă orice timp de încă treizeci de minute. De fiecare dată când ea susţinea că-i spusese destule, el îi mai relata câte ceva din ce voia ea să afle. Sarah află astfel tot ce-i făcuseră ei.

39

Totul începuse la sfârşitul primăverii, o dată cu oferta de cooperare a Carnivorului. Ceea ce nici Arlene Debo, nici preşedintele şi nici măcar Carnivorul nu ştiuseră era faptul că asasinul deţinea informaţii atât de periculoase pentru operaţiunile lui Hughes Bremner, încât acesta nu-l putea lăsa să colaboreze şi nici să rămână în viaţă, indiferent unde s-ar fi refugiat. Bremner trebuia să-l reducă la tăcere. Deoarece Casa Albă şi jumătate din ţările Europei ar fi urmărit cu atenţie apariţia Carnivorului, Bremner avea nevoie de un plan care să presupună riscuri minime şi maximă certitudine. În consecinţă, se dusese la doctorul Allan Levine, unul dintre cei mai cunoscuţi psihiatri care se afla de multă vreme pe statul de plată al CIA, dar şi pe statul de plată secret al lui Bremner.

În tinereţe, Levine fusese protejatul „naşului" psihiatriei canadiene – doctorul Ewen Cameron, care, între anii '50 şi '60, condusese experimente de spălare a creierului, finanţate de CIA. Numele de cod al acestui proiect sinistru fusese MK-ULTRA. Folosind ca faţadă Societatea pentru Cercetarea Ecologiei Umane, MK-ULTRA trimisese vreo douăzeci şi cinci de milioane de dolari, prin intermediul Universităţii Corneli, altor cincizeci de universităţi din douăzeci şi una de ţări.

Scopul proiectului MK-ULTRA fusese să descopere cum se poate controla mintea omului, deoarece sovieticii şi chinezii îşi perfecţionaseră tehnicile de spălare a creierului şi de interogare. În plus, Langley dorea metode mai eficiente de refacere a sănătăţii mintale decât cele oferite de psihiatria clasică.

Un beneficiar al fondului MK-ULTRA fusese Universitatea Megill din Montreal, unde lucra renumitul doctor Cameron. În vreme ce oamenii de ştiinţă din Statele Unite făceau experimente pe deţinuţi şi prostituate, doctorul Cameron se folosea de cetăţeni canadieni obişnuiţi, care veneau la clinica lui cu probleme precum anxietatea şi depresia. Nici prostituatele, nici deţinuţii americani sau canadienii de rând nu fuseseră informaţi că erau supuşi unor experimente de modificare a activităţii mintale.

Tratamentele doctorului Cameron erau la fel de radicale ca şi politica din acele timpuri. Se foloseau cantităţi enorme de droguri, inclusiv un halucinogen care abia apăruse, cunoscut sub

numele de LSD. Medicul canadian aplicase până la o sută de tratamente cu şocuri de mare intensitate pe pacienţi, le dăduse medicamente ca să doarmă câte opt zile consecutiv şi le transmisese neîntrerupt mesaje, deseori în timpul somnului provocat artificial.

Doctorul acţiona direct asupra sistemului nervos central, iar una dintre descoperirile sale fusese că această abordare putea duce prea departe. O pacientă, care venise să-şi trateze o formă uşoară de anxietate ajunsese după şase luni să nu-şi mai recunoască soţul şi copiii, devenise incapabilă să citească, să scrie, să gătească, să conducă maşina şi să-şi controleze vezica urinară. Fusese un caz nefericit, desigur, dar pentru Cameron şi protejatul său, doctorul Levine, însemnase un cost acceptabil pentru progresul ştiinţei.

Până la urmă ieşiseră la iveală informaţii despre aceste experimente. Urmaseră anchete şi procese.

Pentru a-i proteja pe toţi cei implicaţi, Langley arsese în 1973 documentele referitoare la MK-ULTRA. Doctorul Cameron murise în 1967 într-un accident de alpinism, iar familia lui avusese prevederea de a-i distruge dosarele cu experimente. Proiectul MK-ULTRA fusese abandonat şi lichidat.

În ciuda acelor fapte, la îndemnul lui Hughes Bremner, Langley menţinuse în secret legătura cu MK-ULTRA prin strălucitul asistent al lui Cameron, doctorul Allan Levine.

CIA îi oferise doctorului Levine un laborator secret în New Mexico, pentru a-şi continua cercetările privind metodele biochimice în tratarea psihozelor. Ducând mai departe visul lui Cameron de a perfecţiona mintea umană, Levine elaborase o teorie simplă: la instalaţiile sanitare, atunci când o ţeavă se sparge, trebuie înlocuită. La fel trebuia procedat şi în cazul personalităţii grav afectate. El aprecia că sănătatea mintală a lumii va depinde de capacitatea acesteia de a remodela personalităţile aflate în suferinţă.

Într-un secret absolut, cu încurajarea şi cu sprijinul financiar al lui Hughes Bremner, doctorul Levine continua proiectul MK-ULTRA.

În fiecare an, experimentele sale pe animale şi pe „voluntari” umani ocazionali produceau date impresionante. Apoi, în urmă cu doi ani, Bremner îi ceruse doctorului să-şi transfere activitatea, inclusiv noile experimente secrete din proiectul MK-ULTRA, la Paris. Acolo avea să pună bazele unui important club

de „sănătate”, care să constituie încununarea cercetărilor lui. Doctorul Levine acceptase bucuros oferta.

Şi, astfel, proiectul MK-ULTRA continuase. Dat fiind faptul că încuraja protejarea secretelor, Hughes Bremner şi doctorul Levine reuşiseră să ascundă cu succes existenţa renăscutului proiect MK-ULTRA şi a unicei sale clinici. În orice caz, membrilor clubului li se cerea să păstreze o totală discreţie. Nimeni nu vroia să fie remodelat sub reflectoarele necruţătoare ale publicităţii ori să ajungă subiect de bârfe. Toţi erau interesaţi să păstreze secretul acestei remarcabile întineriri. Clubul avea doar treizeci de membri, fiecare cu îngrijitorul şi maseza sa.

Ca şi mentorul său canadian, Levine îşi concentrase atenţia asupra creierului, o galaxie având o greutate de un kilogram şi două sute de grame, dar mai multe celule nervoase decât stelele Căii Lactee – aproximativ o sută de miliarde. Aceste celule nervoase controlau toate funcţiile creierului, inclusiv senzaţiile, emoţiile, memoria şi mişcarea. La începutul proiectului MK-ULTRA, Cameron folosise un „baros” medical pentru a ataca toate celulele nervoase. Acum, protejatul său aplica o tehnică mult mai rafinată. Noile metode MK-ULTRA acţionau numai asupra acelor părţi ale creierului care necesitau modificări.

Apoi, decizia Carnivorului de a colabora pusese proiectul în pericol. Asasinul putea demasca şi distruge totul. Trebuia să fie eliminat şi asta fără ca Hughes Bremner, grupul Mustang ori CIA să lase vreo urmă. Nu trebuia să existe nici o suspiciune, nici o anchetă. Bremner concepuse în acest scop operaţiunea MASCARADA şi-o dăduse pe Sarah Walker pe mâinile doctorului.

Doctorul Levine pretindea că putea efectua o serie întreagă de modificări asupra oricui – de la o simplă atitudine până la o personalitate cu totul nouă. Fusese deosebit de entuziasmat de Sarah Walker, pentru că ea constituia o provocare aparte. Tipul ei de personalitate era cel mai greu de reprogramat – era tânără, energică, optimistă, încrezătoare în propriile puteri, avea convingeri ferme şi o puternică percepţie a propriei identităţi.

Levine începuse prin a o despărţi de familie şi de prieteni. Apoi îi oferise un surogat de „prieten” care trebuia s-o convingă că avea nevoie de îngrijire psihiatrică, deoarece subiecţii cooperanţi reacţionau mai prompt la medicaţie şi îşi asumau mai repede şi mai uşor noile identităţi.

Sarah încercă să obţină detalii despre felul în care el şi Bremner o manipulaseră pentru a coopera, însă Levine era atât

de obsedat de propriile-i teorii, încât nu putea insista fără a-l alarma.

După ce o convinsese nu doar să fie de acord, dar chiar să dorească un tratament, doctorul îi administrase cele mai noi medicamente ale lui. Diversele substanţe chimice îi afectaseră două regiuni ale creierului. Prima fusese hipocampusul, acea zonă a creierului unde e localizată memoria pe termen lung. A doua era neocortexul, unde se acumulează memoria permanentă. Pilulele întrerupseseră sinapsele memoriei factuale din ambele regiuni.

Sarah îşi pierduse trecutul, dar capacităţile ei de a acţiona şi a-şi îndeplini majoritatea sarcinilor îi reveniseră curând. Sub efectul noilor substanţe, ea îşi asumase cu uşurinţă o nouă identitate.

Exista, însă, o problemă. Creierul uman e atât de puternic, capacitatea sa de a înmagazina şi recupera informaţii atât de vastă, încât nici cele mai performante computere din lume nu se pot compara cu el. De fapt, creierul are capacitatea potenţială de a se reechilibra singur.

Cu alte cuvinte, Sarah şi-ar fi putut redobândi memoria prin propriile-i puteri.

Doctorul înlăturase această posibilitate instruindu-l pe Gordon Taite să-i administreze zilnic lui Sarah un puternic inhibitor al memoriei deghizat într-un antidepresiv. Câtă vreme lua pilulele, nu-şi reamintea că era Sarah Walker. Va crede că e Liz Sansborough, agent CIA de carieră, recent retrasă din activitate.

După ce Carnivorul s-ar fi predat, Bremner intenţiona să-l ducă personal la o casă conspirativă din Franţa – nu din Statele Unite – pentru primul interogatoriu. Urmau să fie invitaţi experţi de la diverse departamente ale CIA, nerăbdători cu toţii să stoarcă informaţii de la ucigaş. Dar înainte ca vreunul dintre ei să poată rămâne singur cu el, asasinul trebuia să moară, fără ca vreo urmă de bănuială să planeze asupra lui Bremner, a grupului Mustang sau asupra CIA. O crimă imposibil de prevăzut. MASCARADA avea să-şi împlinească obiectivele.

Doctorul Allen Levine îşi trecu degetele peste tăblia mesei rococo şi spuse pe un ton triumfător:

— Ceea ce eu şi alţi cercetători am făcut cu subiecţii noştri a fost spre binele rasei umane, privită ca întreg. Mulţumită nouă, evoluţia speciei e asigurată. Am remediat deja slăbiciunile şi am

sporit forţele pacienţilor mei. Pot îmbogăţi memoria, pot mări capacitatea intelectuală şi pe cea de concentrare, pot modifica dispoziţia subiecţilor. Transformarea lui *homo sapiens* într-o fiinţă superioară e munca mea de-o viaţă, iar în curând o să primesc banii de care am nevoie pentru a-mi continua cercetările în domenii la care nimeni n-a visat vreodată.

Devenea tot mai pasionat, iar Sarah îl urmărea înfiorată. Levine se referea la oamenii pe care făcuse experimente numindu-i „subiecţi", „pacienţi" şi „specie". Ea citise despre procesele MK-ULTRA din Canada. Aşa-zişii lui pacienţi erau de fapt *victime.* El, un doctor care depusese jurământul de a-şi vindeca semenii, le făcea rău unor oameni nevinovaţi, invocând mereu progresul ştiinţei. Sarah se cutremură. Putea să-i facă şi ei rău.

— Mi-am recăpătat memoria. Ce-ai de gând să faci acum? O să mă determini să cred din nou că sunt Liz Sansborough?

Medicul căzu pe gânduri o clipă, apoi îi adresă un zâmbet larg.

— De fapt, nu. Ceva cu totul diferit.

— Fără medicamente?

— Vor fi şi substanţe chimice, dar…

Levine se opri. Părea confuz, de parcă nu-şi putea aminti ce voia să spună. Pe urmă, faţa osoasă i se lumină.

— Henrik Ibsen a scris cândva: „A dori şi a vrea. Cele mai grave greşeli ale noastre sunt consecinţa confundării celor doi termeni." Voinţa e cea mai importantă calitate a noastră – structura mintală şi emoţională. Deplina cooperare presupune voinţa cuiva, iar aceasta este raportată la sarcinile electrochimice ale neurotransmiţătorilor, vitale pentru un randament maxim. De astă dată o să folosesc *voinţa* ta, cooperarea ta! *Voinţa* ta… geniul meu… şi Hughes o să aibă tot ce-i trebuie ca să-l termine pe Carnivor şi să obţină milioanele de care am nevoie pentru continuarea cercetărilor.

— Dacă îţi închipui că o să cooperez, mai bine tratează-te cu blestematele alea de medicamente ale dumitale, pentru că eşti nebun, Levine.

Doctorul se lăsă pe spătarul scaunului, îşi desfăcu braţele şi spuse cu un aer radios:

— Ah, dar asta nu e o speranţă, ci o necesitate. Şi îţi promit, Sarah, că vei face exact ce vrem noi.

40

În magazinul lui Christine Robitaille, Asher Flores se lăsă pe spătarul scaunului şi îşi ridică braţele deasupra capului. Se întinse, gemu şi se încruntă la ecranul luminat al computerului din faţa lui. Doamne, ce ghinion. Încercase toate trucurile pe care le ştia, în zece baze de date diferite, ca să găsească vreo legătură între Gold Star Rent-a-Car şi Langley, Hughes Bremner sau Gordon Taite. Nu se alesese până acum decât cu o serioasă durere de spate. Începuse să vadă puncte negre dansându-i în faţa ochilor.

Apoi îi veni altă idee – dosarul Carnivorului. Poate că ticălosul ăla bătrân avea cu Gold Star vreo legătură care lui îi scăpase.

Căută dosarul. La început nu găsi nimic nou… până când… Ce bombă: preşedintele Statelor Unite anulase oferta de azil adresată criminalului! Carnivorului i se spusese să-şi rezolve problemele în altă ţară, deoarece Statele Unite refuzau să-şi murdărească mâinile colaborând cu el!

Asher căzu pe gânduri şi ajunse la concluzia că asta nu ameliora soarta lui şi-a lui Walker. Deloc. De fapt, dacă Hughes Bremner nu mai avea nevoie de Sarah, ei doi se aflau într-o situaţie gravă. Adică erau „terminaţi”.

Gândul de-a o pierde pe Sarah îl tulbură pe Asher. Se gândise mereu la ea de când se despărţiseră. Nu voia să admită că, în realitate, îi ducea dorul. Oftă. Nici unul dintre ei n-ar mai fi trăit ca să poată duce dorul cuiva dacă nu descopereau ce punea la cale ticălosul ăla de Bremner.

Ieşi din reţeaua de la Langley şi accesă o bază de date privind afacerile internaţionale. Acolo găsi o descriere a firmei. Gold Star părea să fie o imensă şi respectabilă companie internaţională, cea mai mare agenţie de închiriat maşini din Statele Unite, cu sucursale în toată Europa şi în Asia. Ea aparţinea lui Sterling-O’Keeffe Enterprises, o uriaşă corporaţie de care până şi Asher auzise. Studie ecranul şi lunga listă a companiilor aflate sub tutela lui Sterling-O’Keeffe îi persista în minte, fără să-şi poată explica de ce.

Hughes Bremner se întinse în fotoliul lui de la clasa întâi, cu ziarul *Washington Post* desfăcut pe piept. Vibraţiile blânde ale

marii aeronave ce zbura deasupra Atlanticului îl îndemnau la somn. Îl trezi ţârâitul strident al telefonului.

Era operatorul lui de la Langley.

— Domnule, am fost accesaţi prin vechiul cod al lui Gordon Taite. Locul de accesare e la Paris, pe malul stâng al Senei.

Bremner jubila în sinea lui. Asher Flores! Fără să-şi manifeste emoţia, îi spuse operatorului:

— Bună treabă, Ryan. Trimite imediat localizarea la Languedoc. Oamenii lui de la Paris primiseră deja instrucţiuni. Şi, Ryan, continuă să urmăreşti ce mai vine de-acolo.

De-abia închise telefonul şi se întinsese confortabil în fotoliu ca să savureze vestea, când acesta sună din nou. Era un apel de la Paris – unul dintre asistenţii lui Allan Levine îl suna pe o linie protejată.

— Domnule! Doctorul voia să ştiţi că am prins-o pe Sarah Walker! Speră să obţină cooperarea ei şi să înceapă imediat noul program.

Bremner râmji. O avea în mână. Cheia MASCARADEI. Acum succesul MASCARADEI şi al operaţiunii GRANDEUR era asigurat. Vorbi cu voce joasă, calmă:

— Spune-i doctorului s-o ţină în condiţii de maximă securitate. Trebuie să fim extrem de atenţi.

— Da, domnule, zise asistentul entuziast, dar, ăăă, există o mică problemă.

Bremner se încruntă. Doctorul învăţase ceva după anii în care colaboraseră. Îi spusese, fără îndoială, asistentului să-i dea mai întâi vestea cea bună, să-l îmblânzească, astfel încât să nu fie prea furios când avea s-o afle pe cea proastă.

— Ce s-a întâmplat?

— Am descoperit doi masori scotocind prin dosarele MK-ULTRA. N-am avut altă soluţie – i-am eliminat.

Asta îl irită pe Bremner. Îi spusese lui Levine să angajeze numai oameni de încredere, iar stupidul idealist procedase după cum îl tăiase capul şi făcuse angajări cu termen de probă. Imediat după sosirea la Paris, Bremner avea să se descotorosească de toţi neprofesioniştii din echipa lui Levine.

Închise telefonul şi rămase nemişcat o vreme, pradă unei furii mocnite. Detesta incompetenţa. Pe urmă se strădui să se relaxeze. Privi pe hublou crepusculul ce răspândea nuanţe de mov pe cerul întunecat. Reuşise! Triumful îl umplea de entuziasm. O avea pe Sarah Walker şi, curând, va pune mâna şi

pe Asher Flores. Cu un zâmbet larg, luă telefonul mobil şi-l sună pe coordonatorul financiar al operaţiunii GRANDEUR – Kit Crowther.

Asher Flores îşi simţea articulaţiile amorţite. Se ridică de pe scaun şi se întinse. Luă ziarul *Herald Tribune* şi traversă agale magazinul de computere. Christine Robitaille nu se vedea nicăieri. Vânzătorul discuta cu un grup de adolescenţi.

Ajuns afară, Asher privi în stânga şi-n dreapta cercetând strada pariziană întunecoasă. Apoi se sprijini de zidul magazinului şi, la lumina firmei de deasupra, deschise ziarul. În partea de jos a paginii de ştiri dădu peste un mic articol de două paragrafe:

> Fostul agent american de informaţii Lucas Maynard a fost ucis ieri de către agenţi federali în faţa clădirii Departamentului de Stat. Conform celor declarate de autorităţi, Maynard încercase să fugă cu un kilogram de cocaină ascuns într-o sacoşă de plastic...

Lui Asher nu-i venea să creadă. Maynard făcuse multe la viaţa lui, dar nu putea să fie traficant de droguri. Fusese un combatant convins, devotat misiunilor din timpul războiului rece, unul dintre adjuncţii lui Hughes Bremner şi colaborator apropiat al acestuia. Maynard era genul de individ zelos, care ar fi muncit până la epuizare dacă nu l-ar fi dat afară din birou vreun administrator. Traficant? Nici pomeneală. Doar dacă nu cumva se aflase într-o misiune, iar „agenţii federali" făcuseră o greşeală teribilă.

Asher excluse şi această posibilitate. Dacă Lucas Maynard era mort, cine-l ucisese de *fapt?* Şi de ce?

Se întoarse în magazinul de computere şi bătu la uşa pe care scria BIROU. Christine Robitaille strigă:

— *Entrez!*

Flores pătrunse în încăpere.

— Ţi-l aminteşti pe Lucas Maynard?

Femeia îşi strivi ţigara într-o scrumieră plină.

— Am văzut articolul. A fost ucis. Era un ticălos dacă vindea droguri. Ea îi cercetă chipul. Nu crezi asta, nu? Ascultă-mă pe mine, Asher, *mon cher.* Cei „buni" fac răul cu cele mai bune intenţii, din dorinţa de a-şi demonstra că sunt încă capabili.

Dădu din umeri şi îşi aprinse altă ţigară.

Asher voia s-o întrebe ce ştia ea despre Hughes Bremner. S-ar fi simţit uşurat să-i spună ce se întâmplase pentru că o ajutase

pe Sarah Walker şi de ce Bremner încerca să-i prindă. Dar n-o făcu. Îşi luă rămas-bun. Chipul ei dur avea un aer meditativ. Pufăia ca o locomotivă, trimiţând fumul peste teancurile de hârtii. Îi ură *bon voyage.*

În cabana izolată din Virginia, Bunny Bremner refuză să se uite din nou spre vechiul pat de fier unde zăcea biata Marilyn. Pentru că Marilyn era inconştientă, cei doi bărbaţi nu se mai obosiseră s-o lege, deşi frânghiile de rufe pătate de sânge rămăseseră agăţate pe tăbliile de fier ale patului. Jurnalista, pe jumătate goală, tremura în aerul rece al nopţii. Era plină de tăieturi şi vânătăi. Bunny ajunse la concluzia că Marilyn zăcea în propriile-i dejecţii. Dacă nu primea îngrijiri medicale ar fi putut muri.

Bunny vedea cu ochii minţii chipul drăguţ al lui Marilyn, acum atât de umflat, încât devenise aproape de nerecunoscut. Pentru o femeie frumoasă, nu exista pedeapsă mai mare. Cu excepţia îmbătrânirii alături de un bărbat care o dispreţuia.

Bunny era legată de un scaun de bucătărie cu spătarul drept. Sforile îi zdreliseră pielea de la încheieturi şi de la glezne. Scrâşni din dinţi şi decise ca ea, descendenta lui John Howland de pe *Mayflower,* să nu-şi facă de ruşine înaintaşii iluştri. Îşi aminti când simţise ultima dată o durere fizică. Era pe vremea când încă mai făcea echitaţie. Un arab pursânge mlădios, cu un pedigree impecabil, o trântise dislocându-i umărul. Se dusese cu maşina la spitalul din sat, i se pusese braţul la loc, se întorsese acasă, încălecase din nou armăsarul şi terminase cursa pe care şi-o propusese.

Încerca să priceapă ce se întâmpla. Toată viaţa ei trăise în siguranţa oferită de familie şi de un nume ilustru. Numai nişte creaturi perverse puteau face răul la care asista acum. Nu era obişnuită să aibă de-a face cu asemenea indivizi.

Cel numit Sid deschise portofelul ei.

— Iisuse Hristoase, doamnă Bremner, care e prenumele soţului dumneavoastră?

Bărbatul exprima frică prin toţi porii. Ea îi simţi teama şi răspunse pe un ton sever:

— Hughes. Hughes Bremner. O să aibă grijă să te duci la închisoare pentru felul în care ne-ai maltratat pe domnişoara Michaels şi pe mine. Ar fi mai înţelept să ne dai drumul. Domnişoara Michaels are nevoie de tratament medical. Dacă moare, o să fii acuzat de crimă.

Sid şi colegul lui ieşiră afară. Bunny îi observă pe fereastra bucătăriei. Auzea destul de bine ca să-şi dea seama că ei discutau dacă să-l sune sau nu pe Hughes. Îl cunoşteau pe Hughes?

Nimic nu mai avea logică. O legătură între aceste două creaturi odioase, Hughes şi CIA era de neconceput. Voia să bea ceva. Un scotch sec. Dublu. Îşi înfrânse teribila dorinţă. Trebuia să găsească o cale de-a o ajuta pe Marilyn... şi pe sine.

În timp ce Hughes Bremner lua cina în luxosul restaurant de la clasa întâi, Sid Williams îl sună ca să-l anunţe că nu numai Leslee Pousho, ci şi soţia lui, Bunny Bremner, era cu ei.

Bremner rămase fără grai. Ce dracu' îşi închipuia Bunny că poate să facă? Căţea tâmpită! Înţelese imediat că trebuia să scape de ea, deşi se simţea încă legat de ea. În visurile tinereţii, ea reprezentase viitorul. Pe-atunci fusese un idealist şi se gudurase pe lângă soţia lui. Acum realitatea intervenise cu brutalitate când Bunny îl trădase, ca şi politica Guvernului. Câteva clipe avu impresia că ştiuse dintotdeauna care va fi finalul.

Nu se aştepta să-şi mai vadă vreodată soţia. După ziua de luni, el crezuse că avea să dispară şi să se delecteze cu imaginea lui Bunny abandonată în vila din Virginia, vila care era mult mai importantă pentru ea decât fusese el vreodată. Plănuise ca ea să rămână singură la bătrâneţe, conştientă de faptul că fusese părăsită şi că nu mai era dorită nici măcar pentru banii ei.

Însă lucrurile luaseră o întorsătură neprevăzută. Acum trebuia să moară. Îl întrebă pe Sid:

— Ai nişte scotch?

— Nu, şefule.

— Du-te şi cumpără două sticle. Dă-i lui Bunny tot ce vrea. Apoi pregăteşte-te să incendiezi cabina cu cele două femei înăuntru. Fă ca totul să pară un accident. O instalaţie electrică defectă, găseşte ceva. Asta mâine dimineaţă. Dacă documentele xeroxate ale lui Lucas n-au apărut până atunci, înseamnă că Pousho n-a făcut alte copii.

— E sezonul incendiilor, şeful. Pădurile sunt uscate.

— Ştiu.

O despărţire violentă de bătrână scorpie alcoolică, care era un vestigiu inutil dintr-un vis risipit.

În cabana din munţii Blue Ridge, Bunny amorţise pe scaunul de bucătărie cu un căluş în gură. Ea le oferise un milion de dolari celor doi ca să o elibereze pe ea şi pe Marilyn. Cel înalt, Fess, manifestase interes, dar Sid îl redusese la tăcere.

Bărbaţii ieşiră afară şi Bunny îl auzi pe unul dintre ei vorbind la un telefon mobil. Pe urmă, automobilul Volvo dispăru. Şeful, Sid, se întoarse în casă. Începu să joace Solitaire, bău cafea şi căută muzică la aparatul de radio. Marilyn gemea în pat cuprinsă de febră. Bărbatul aruncase o pătură peste ea şi i se vedea doar faţa umflată, învineţită şi schimonosită de durere.

După o vreme maşina se întoarse şi Fess apăru cu trei sticle de Johnnie Walker Black Labei. Bunny nu se putu stăpâni şi le fixă cu privirea. Cei doi observară şi îşi zâmbiră conspirativ.

— Scoate-i căluşul. Sid desfăcu o sticlă. Trage-i scaunul aici şi dezleagă-i mâinile.

Mirosul dulce de scotch era îmbătător. Ea întinse imediat mâna după sticlă, dar se opri brusc şi îi privi pe cei doi bărbaţi.

— De unde-aţi ştiut?

— Ne-a spus o păsărică. Hai, ia şi bea.

Ea îşi aminti de convorbirea telefonică.

— Aţi vorbit cu Hughes. Lucraţi pentru el.

Sid ezită o clipă înainte să răspundă.

— Da, e şeful meu.

— O să ne ucideţi, nu-i aşa?

Fess interveni:

— Am impresia că nu te mai place deloc.

— Nu m-a plăcut niciodată, se răsti ea. Îi plac banii mei. Dar de ce să mă ucideţi? Pe mine şi pe Marilyn?

Sid se aşeză la masa din bucătărie şi împinse sticla desfăcută spre ea.

— Nu ştiu, doamnă Bremner. Avem nişte ordine, asta-i tot. E şeful meu de multă vreme şi a avut întotdeauna grijă de mine.

Bunny le studie feţele lipsite de expresie. Doi funcţionari care, din ordinul soţului ei, plănuiau s-o ucidă. Soţul ei, omul cu care se culcase, ordonase acestor degeneraţi s-o ucidă.

Se uită la sticla pe care Sid o ridicase. Îşi acoperi gura cu palma, dar fără folos. Fess îi dădu mâna la o parte şi-i deschise gura cu forţa. Sid îi turnă whisky pe gât. Ea se înecă şi tuşi. Căldura provocată de alcool i se răspândi în tot trupul. Bunny oftă şi întinse mâna după sticlă.

41

Doctorul Levine gesticula, aşezat la masa din sufragerie. Ochii îi străluceau.

— Nu cu mult timp în urmă, realizările mele ştiinţifice au părut de domeniul fantasticului. Acum sunt doar o parte a biotehnologiei.

Îşi lăsă pe spate capul ca de mort, savurându-şi succesele. Dacă n-ar fi fost atât de încordată, Sarah ar fi apreciat ironia situaţiei – omul din faţa ei folosise LSD ca să facă experimente pe victime neavizate, iar acum era el însuşi o victimă neştiutoare a LSD-ului.

— Astăzi AND-ul poate decodifica universul, sugarii îşi încep viaţa în eprubetă, iar un hormon de sinteză al procesului de creştere poate eradica nanismul, continuă el. Recent a fost publicat un studiu în care se afirmă că vom putea afla curând atât de multe despre modificarea metabolismului uman, încât o să putem încetini şi anula unele efecte ale procesului de îmbătrânire.

Izbucni într-un râs isteric.

— Puteam să public chiar eu studiul ăla, pentru că e una dintre tehnicile pe care le-am perfecţionat şi le-am folosit pe scară largă aici, la „Je Suis Chez Moi”!

Pe Sarah o cuprinse dezgustul aflând ce făcuse. Trebuia însă să afle cum şi unde urma ea să-l ajute pe Hughes Bremner să-l ucidă pe Carnivor.

— Care-i rolul meu în MASCARADA?

El o privi printre gene, apoi zâmbi cu şiretenie:

— A, asta o să afli curând.

Râse tare, încântat de sine. Pe lângă entuziasmul provocat de obţinerea informaţiilor despre ea, lui Sarah i se părea că doctorul începea să resimtă efectele drogului ingurgitat. În curând aveau să apară şi halucinaţiile produse de LSD. Simptomele puteau include spasme, senzaţia de sufocare şi halucinaţii. Până la urmă, avea să-şi piardă controlul, lucru care ei îi va face o mare plăcere. După aceea îi va lua pistolul din buzunarul halatului şi va fugi înainte ca videocamerele să alerteze paza.

— „Je Suis Chez Moi” trebuie să fie un centru foarte important pentru Bremner. Cred că a costat enorm. Apartamentul ăsta, de

exemplu, este extrem de elegant.

Levine îşi flutură mâna visător.

— Toate apartamentele noastre sunt magnifice. Numai elita Parisului are acces aici.

— Ca, de exemplu, primul-ministru? O, da, mai ales prim-ministrul Vauban.

Pe Levine aproape că-l pufni râsul.

— Graţie marelui politician şi influenţilor săi prieteni, Hughes ne va acorda curând o finanţare permanentă pentru un laborator complet echipat, în care voi continua să-mi aduc contribuţia la progresul ştiinţei moderne. Şi toate astea datorită activităţii mele cu MK-ULTRA şi cu tine – primul meu transfer complet de identitate. Remodelarea ta a fost un succes, până când Gordon a rasolit treaba cu pilula aia. Dar până luni Carnivorul o să fie lichidat, iar eu nu voi mai fi nevoit să cerşesc bani!

O privi radios, în pragul extazului deplin provocat de LSD. Sarah îşi zise că sosise momentul să afle mai mult.

— Luni? Atunci se predă Carnivorul?

— Nu. Duminică seara, la ora opt. *Toate* grijile noastre…

— Asta înseamnă mâine!

— Suficient timp, acum, că eşti aici.

Doctorul se ridică şovăitor de pe scaun, fără să-şi dea seama de starea sa.

— Vino, trebuie să vezi ceva.

Sarah ar fi vrut să-i rupă oasele acelui individ malefic, însă porni după el pe coridor. Îngrijitorii nu se vedeau. La vreo şase metri distanţă observă masivele uşi duble din faţă. N-avu timp să vadă altceva, pentru că o luară pe un culoar lateral.

Levine deschise prima dintr-o serie de uşi închise şi pătrunse într-o sală de masaj în care domnea un miros înţepător de ulei de eucalipt. Un tânăr masa umerii unei femei atrăgătoare în vârstă de vreo treizeci de ani, acoperită parţial cu un cearşaf, având înfipt în coapsă un ac de perfuzie. Părea să doarmă, însă chipul îi era luminat de un zâmbet plăcut. Sarah spuse:

— O recunosc…

Levine îşi flutură mâna, plin de sine.

— Louise Dupuy, cea mai populară jurnalistă franceză de televiziune.

Tânărul masor îl privi atent pe doctor.

— Şi cea mai influentă, zise repede Sarah interpunându-se între Levine şi tânăr. Trebuie să aibă cincizeci de ani, dar arată

de treizeci. Avea probleme mari cu greutatea.

Doctorul bătu din palmele lui mici.

— În plus, era alcoolică şi abuza de droguri. Vine aici de un an. La început, câte patru ore pe zi, pentru că avea numeroase probleme. Acum stă doar câte o oră. A făcut operaţii estetice. Nu mai foloseşte droguri, nici alcool şi se hrăneşte corespunzător. Toate acestea, plus exerciţiile fizice şi tratamentele biochimice au dus la rezultatul pe care-l vezi.

Cu un gest afectat, îşi trecu mâna pe deasupra siluetei zvelte, nemişcate.

— Acum nu se mai teme că o să-şi piardă slujba din cauza unei concurente mai tinere şi mai frumoase, pentru că ea însăşi *este* tânără şi, în plus, extrem de competentă.

— Uimitor, zise Sarah, luându-l pe Levine de braţ, în timp ce masorul îi privea din nou cu insistenţă. Mai mult de-atât nu se poate.

— Mai mult? Doctorul se clătină, apoi râse zgomotos. O să-ţi arăt mai mult. Vino.

Se întoarseră în holul pustiu. Levine întinse mâna şi se sprijini de perete, cu o expresie nedumerită pe chip.

— Ai modificat personalitatea lui Louise Dupuy?

Medicul îşi îndreptă spatele şi dădu afirmativ din cap.

— O ajustare a atitudinii, s-ar putea spune. Am descoperit substanţe care determină apariţia anumitor trăsături ale personalităţii. Apoi am realizat medicamente care să-mi permită transformări de ordin psihic. Fiecare client obţine o configuraţie standard a neuronilor, care include modelarea lor, astfel încât să se întoarcă zilnic aici, să se simtă mai viguroşi şi mai încrezători în ei înşişi. Acum e destul de uşor.

Levine deschise uşa următoare şi intrară într-o cameră slab luminată, plină de tuburi şi lumini pâlpâitoare, unde se auzeau şuieratul stins şi păcănitul diverselor aparate. Aerul mirosea a săpun şi a substanţe antiseptice. În mijlocul încăperii pe un pat de spital, era întins un bărbat învelit cu o pătură albă, conectat la aparatul de perfuzie şi cu mai multe fire ce duceau la inimă, frunte, încheieturi şi glezne.

În încăpere nu era nici un infirmier. Mâna doctorului tremură când atinse fruntea bărbatului, însă mângâierea fu atât de blândă, încât păru aproape tandră. Ochii bărbatului fixau tavanul, de parcă ar fi privit un tărâm îndepărtat.

— Gerard, rosti doctorul Levine în franceză, cum te simţi?

— *Joyeux. Robuste. Intelligent. Constant. Vive La Grandeur!*

— Vezi tu, Sarah, Gerard al nostru este un magnat care deţine multe companii. Lucrătorii lui ameninţă că intră în grevă din cauza salariilor mici, a programului de lucru prelungit şi a proastelor condiţii de muncă. Şi, desigur, din cauza noilor impozite, foarte mari.

Îi traduse lui Gerard.

— Aşa e?

— *Absolument!*

Doctorul ezită, încercând să-şi formuleze următoarea întrebare. Apoi zise:

— Dar Gerard e conştient de interesele superioare şi de aceea rămâne neclintit – *constant* – şi refuză să le dea ceea ce vor. Probabil că luni vor intra în grevă, *nu?*

Traduse din nou, iar Gerard fu de acord.

— Dar de ce să nu le dea ceva de care ei au nevoie?

— Unii dintre clienţii noştri sunt foarte importanţi pentru Hughes. Circuitele nervoase care determină ideile şi comportamentele acţionează lent la început; apoi, cum ţi s-a întâmplat şi ţie în timp ce-ţi asumai identitatea lui Liz Sansborough, creierul se reorganizează şi îşi modifică circuitele nervoase pentru a accepta acea idee. Ajutat de medicamente, procesul are loc, iar răsplata e, desigur, *La Grandeur...*

Levine încremeni. Sarah se încordă. Doctorul se aplecă, ajungând cu fruntea aproape de genunchi. Scoase un sunet răguşit din piept, apoi se îndreptă brusc. Se legănă într-o parte şi-n alta, de parcă s-ar fi cutremurat pământul, apoi porni clătinându-se prin camera slab luminată răsturnând aparate, lovindu-se de echipamente, ţinându-se de ce nimerea. Întoarse capul s-o privească pe Sarah, părând să înţeleagă că ceva nu era în regulă. Trânti aparatul de perfuzie şi se prăbuşi pe pat, aruncându-l pe Gerard pe podea.

Sarah ţipă spre o videocameră:

— Urgenţă medicală! Repede! Urgenţă medicală!

Înşfacă un halat alb, dintr-un cuier montat pe perete şi-l îmbrăcă în grabă – o deghizare improvizată. Levine se clătină şi-o privi fix.

— Ce se întâmplă cu mine?

Pe faţa lui cadaverică se lăţea o grimasă de consternare. Apoi expresia i se transformă: rânjea fericit, euforic şi, deodată, îşi pierdu cunoştinţa. Sarah îl înşfăcă, îl întoarse cu spatele la

videocamere şi-i luă pistolul din buzunarul halatului. Pe urmă îl lăsă să cadă pe podea şi sări în spatele uşii.

Auzea paşi răsunând pe coridor. Se încordă – de astă dată trebuia să fie mai dură.

Şase oameni năvăliră în cameră. Doi, cu stetoscoapele vârâte în buzunarele halatelor, alergară spre Levine şi Gerard. Două femei, ce păreau asistente medicale sau infirmiere, li se alăturară. Alta, o îngrijitoare înarmată, rămase în picioare lângă ceilalţi. Al şaselea cu un automat în mâini se învârtea prin încăpere. O văzu pe Sarah cu pistolul în mână.

— Cine eşti tu?! strigă bărbatul şi degetul i se încordă pe trăgaci.

Sarah n-avea de ales. Trase. Bărbatul căzu pe spate lângă îngrijitoarea înarmată. Sarah ieşi în fugă pe coridor, se opri şi aşteaptă încordată. Îngrijitoarea ieşi alergând din cameră, cu arma ridicată. Sarah o izbi cu pistolul peste faţă. Femeia căzu, inconştientă, pe podea şi Sarah o luă la goană pe coridor. Una din uşile ce dădeau spre stradă era deschisă. În prag un îngrijitor vorbea cu cineva aflat afară.

— Dragul meu! Nimeni nu-l refuză pe Blount Mecaw. Spune-i medicului şef că o să vrea, zău că o să vrea să vorbească cu mine!

O, Doamne! Era glasul inconfundabil al vechiului ei prieten şi informator, Blount Mecaw. Acesta se strecură pe lângă îngrijitor şi porni pe hol către Sarah. Purta pantaloni de camuflaj, o vestă de fotograf şi flutura în mână un reportofon. Alţi doi îngrijitori trecură în fugă pe lângă Sarah, îndreptându-se către el. Erau cei doi îndrăgostiţi de la Cafe Justin! Oamenii lui Bremner! Amândoi aveau pistoalele în mâini, dar în grabă n-o identificară pe Sarah îmbrăcată în halatul alb.

Blount le văzu armele şi încremeni, îngrozit. Sarah ţipă:

— Blount! Pleacă de-aici!

— Sarah? Doamne, Sarah, tu eşti. Erai absolut originală, însă acum… faţa ta e… *obişnuită!* Arăţi ca o *actriţă!*

Un ţiuit puternic începu să vibreze în jurul lor. Era alarma sistemului de securitate. Pentru o fracţiune de secundă, agenţii lui Bremner se zăpăciră. Femeia trase în Blount, care se întorsese să fugă.

Capul lui Blount explodă. Glonţul intrase prin ceafă, secţionând calota.

— Blount! strigă Sarah, deşi ştia că era mort şi că trebuia să

se salveze.

Bărbatul o recunoscuse şi îşi îndreptă arma spre ea. Sarah trase trei gloanţe. Omul căzu, cu sângele şiroindu-i din piept. Fugind spre uşă, trase în piciorul femeii care alerga în spatele ei. Îngrijitorul aflat la uşă se ghemui, ferindu-se de gloanţe.

Sarah trecu în goană pe lângă el şi apoi ieşi în aerul cald al nopţii. Poalele halatului îi fluturau pe lângă coapse în timp ce alerga cu viteză.

Apoi simţi o durere bruscă, ascuţită care îi pătrunse până în creier. Un glonţ îi străpunsese umărul stâng. Sângele se prelingea pe halatul alb. Continuă să alerge pe trotuar, deşi umărul o durea îngrozitor.

În spatele ei şase îngrijitori de la „Je Suis Chez Moi” dăduseră buzna pe uşa clinicii. Sarah ajunse pe rue Vivienne fără bani, paşaport sau maşină şi cu prea mulţi ucigaşi profesionişti pe urmele ei. Traversă în fugă strada fără să ţină cont de maşini. Răsunară claxoane. Şoferii înjurau.

Apoi îl văzu pe domnul în vârstă cu pălăria de pai cu panglică roşie de pe terasa de la Cafe Justine. Omul avea pălăria trasă pe ochi, iar din buzunarul cămăşii ieşea capătul pipei. I se păru că bărbatul se ridicase şi-i făcea semn. Nu apucă să-şi dea seama dacă aşa stăteau lucrurile deoarece o forţă uriaşă o izbi de zidul unui magazin. Bubuitura puternică o asurzi. Sarah se ghemui şi îşi acoperi capul cu braţele în vreme ce cărămizi şi bucăţi de tencuială căzdeau de pe faţadele clădirilor din jur.

Când totul părea să se fi liniştit, se ridică şi privi în urmă. Faţada vilei ce adăpostea clinica „Je Suis Chez Moi” dispăruse în spatele unui nor gros de praf. Doar o coloană de piatră rămăsese în picioare. Valuri de praf dens, cenuşiu se răspândeau pe stradă.

Probabil că explodase o bombă. Împlinise cineva vreo răzbunare împotriva casei de sănătate? Sau… cine ştie, bomba fusese menită s-o ucidă pe ea!

42

În momentul exploziei, maşinile parcate de-a lungul străzii se ciocniseră între ele. Oamenii strigau. Fumul se răspândea în toate părţile. Locuitorii cartierului ieşeau în grabă din apartamente şi cafenele ca să vadă ce se întâmplase. Sarah observă că bărbatul cu pălărie de pai se îndepărta agale, cu ziarul făcut sul sub braţ şi mâinile vârâte adânc în buzunare, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Avea un aer imperturbabil şi ei i se păru că fluiera încet.

În clipa următoare trei gloanţe şuierară pe lângă faţa ei, atât de aproape încât le simţi suflul fierbinte şi un bărbat în uniformă albă de îngrijitor ieşi şchiopătând din norul de fum şi de praf, îndreptându-se către ea. Sarah începu să alerge în zigzag, cotind pe străzile întunecate. Trecură cinci minute până să privească înapoi. Omul continua s-o urmărească, însoţit acum de un bărbat masiv care părea să fie rănit şi o femeie voinică, înarmată.

Sarah ţâşni ca din puşcă. În timp ce alerga se întreba cine pusese bomba? Şi de ce? Să fi fost bărbatul cu pălărie de pai? Tot ce era posibil, altfel s-ar fi oprit pe trotuar, alături de ceilalţi gură-cască, să asiste la palpitantul spectacol sau ar fi dat o mână de ajutor în operaţiunile de salvare. Oare îi făcuse semn? Poate că încercase s-o avertizeze. Ori s-o identifice pentru a fi ucisă?

Coti pe o alee împodobită cu flori. Umărul îi pulsa nebuneşte. Se simţea năucită. Trebuia să se ascundă. În dreapta ei se afla un şir de case particulare, împrejmuite cu garduri de fier. Sarah sări un gard şi ateriză fără zgomot lângă nişte lăzi de gunoi. Se ridică praful. Îşi înăbuşi un strănut. Lăzile de gunoi îi amintiră de Flores şi de fuga lor disperată de la Fermă cu camionul pentru gunoi. Parcă trecuseră luni de zile. Acum era sâmbătă, iar evadarea trebuie să fi avut loc joi – cu numai două zile în urmă.

Atâtea evenimente şi răsturnări de situaţie avuseseră loc! Se gândise des la Asher, la amabilitatea, la nebunia şi obrăznicia lui. Oare ce i se întâmplase?

Doamne, ce rău o durea umărul!

Auzi paşi pe trotuar. Trebuia s-o ia din loc.

Se retrase în tăcere, cu spatele spre casa întunecată şi coti spre spatele acesteia. Pe urmă văzu ceva minunat: un şir de trepte ducea la un zid înalt de piatră, prevăzut cu o poartă.

Alergă într-acolo şi-o deschise. În faţa ei se întindea o privelişte stranie – un cimitir vast şi vechi. O mare de cruci şi monumente din calcar şi granit de un alb fantomatic se înălţau în şiruri nesfârşite.

Mulţumindu-i lui Dumnezeu, porni grăbită printre morminte. Era o nălucă însângerată, în veşminte la fel de albe ca şi statuile de piatră printre care se furişa.

La magazinul de computere al lui Christine Robitaille se apropia ora închiderii. Asher Flores îi făcu un semn de rămas-bun vânzătorului, împinse uşa şi ieşi în stradă. Brusc, trei bărbaţi ieşiră din umbră şi-i înfipseră în spate ţevile unor pistoale. Purtau, precum turiştii, şorturi şi cămăşi largi, desfăcute la gât şi-l înghesuiră prefăcându-se că erau nişte vechi prieteni cu chef, care dăduseră din întâmplare nas în nas cu el.

— Ce bine că te văd, Asher, bătrâne!

Cel ce vorbise îi scoase lui Asher pistolul de sub braţ. Micul grup îl împinse apoi pe trotuar.

Oamenii lui Bremner. Cum dracu' îl găsiseră atât de repede?

— Flores, ai răscolit treaba rău de tot, îl informă printre dinţi al doilea bărbat. Un singur lucru o să-ţi salveze fundul de data asta. Unde-i Sarah Walker?

— Păi, când o s-o găsiţi să-mi ziceţi şi mie, spuse Asher cu un aer nevinovat. Exact asta fac şi eu. O caut. Am încercat peste tot. Hughes m-a rugat să-i dau o mână de ajutor, să ştiţi.

— Nu te laşi deloc, nu-i aşa, Flores?

— Să mă las? Eu încerc să ajut şi primesc în schimb nişte arme în coaste. Ce fel de mulţumire-i asta?

Pe fruntea lui Asher apăruseră broboane de sudoare. O alertase Interpolul pe Christine Robitaille? Îl turnase ea când se dusese în birou? Ori îi trecuse cuiva prin cap să-i dea de urmă prin intermediul codului lui Gordon?

— Pe-aici, idiotule.

Unul dintre bărbaţi îl împinse pe Asher către o alee. Un Renault bleumarin aştepta lângă un zid prăbuşit de cărămidă, la vreo opt metri distanţă. Când unul dintre bărbaţi descuie uşa, Asher tuşi.

— Să nu încerci ceva, Flores!

— Mamă, dar văd că sunteţi nervoşi. Păi, spuneţi-mi unde aţi căutat şi eu o să vă spun unde-am fost. N-o să mai pierdem vremea.

— Corect.

Primul bărbat deschise portiera din spate.

— Faci pe prostul. N-ai idee cine i-a terminat pe Matt Lister şi pe puştiul ăla nou, Beno Durante, la Denver, nu?

— La Denver?

Asher aştepta să-l împingă cineva spre portiera maşinii. Voia să primească un brânci. Voia impulsul…

— Urcă, ratatule, zise cel de-al treilea om.

Buzele i se încreţiseră de repulsie. În meseria lor, un agent trădător era mai detestat decât un ucigaş de poliţişti. În ochii lor, Asher trădase.

Flores trase de timp.

— Nu înainte de a-mi spune care-i treaba.

Nu-l împinse nimeni. Erau prea isteţi ca să facă asta.

— Ei, haide, băieţi… încercă el din nou, însă din spate o palmă grea îl lovi în locul vulnerabil dintre umăr şi gât.

Fu copleşit de un val de durere. Simţea că se prăbuşeşte. Înainte de a-şi putea reveni, cineva îl împinse pe uşa deschisă a maşinii. Se prăbuşi pe banchetă. Picioarele i se depărtară pe pavajul aleii. N-aveau să-i dea ocazia de-a întoarce impulsul împotriva lor. Ei…

— Nu mişcaţi! strigă o voce de femeie.

Asher înălţă capul. Pentru moment n-o recunoscu.

— Walker! Ce dracu’ ai păţit? Fii atentă la papagalii ăştia!

Apoi înţelese că ea n-avea nevoie de sfatul lui. Nu-i scăpa din ochi pe cei trei oameni ai lui Bremner în timp ce înainta prudent spre ei pe aleea întunecată. Ţinea pistolul cu ambele mâini, calmă, hotărâtă, gata să tragă dacă ar fi fost nevoie. Fusese rănită! Avea un halat lung, murdar de sânge pe umăr şi pe piept! Sub părul negru şi răvăşit, faţa îi era palidă şi murdară. Arăta de parcă tocmai se luptase pe viaţă şi pe moarte… şi învinsese!

— Asta-i Sarah Walker? întrebă uimit unul din cei trei.

Agenţii se priviră, devenind brusc precauţi. Unul rămase să-l păzească pe Asher. Ceilalţi doi se întoarseră şi porniră spre ea, cu armele ridicate.

— Înapoi! Aruncaţi armele!

Sarah trase la picioare. Gloanţele loviră, şuierând, pavajul.

— Avem ordin să te ducem…

Înainte de a termina de vorbit, Asher îl lovi atât de tare în genunchi pe tipul care-l păzea, încât se auzi un pocnet. Bărbatul căzu pe spate.

— Nu mişca, Flores! Era unul din bărbaţii care se îndreptau spre Sarah. Pe *tine* nu trebuie să te ducem viu!

Asher acţionă cu iuţeala fulgerului. Tipul pe care-l lovise scăpase pistolul lui. Asher se ghemui. Omul se ridică şi, în acelaşi timp, ceilalţi doi se repeziră pe alee spre Sarah.

— Stop! strigă Sarah, în aceeaşi clipă când Asher se rostogoli şi trase.

Tâmpla bărbatului căzut erupse într-un amestec de sânge şi de oase sfărâmate. Asher se ridică în genunchi suficient de repede ca să-i vadă pe ceilalţi doi agenţi apropiindu-se de Sarah, care avea o privire rece ca gheaţa.

— O, ce naiba!

Sarah trase de două ori. Brusc, înţelese că toate întrebările ei despre cine şi ce era dispăruseră o dată cu precizia şi indiferenţa cu care acţionase. La câţiva metri distanţă, cei doi se prăbuşiră pe spate, asemenea unor oameni de paie, cu inimile străpunse de gloanţe. Ea nu avusese timp de amabilităţi, nu-şi putuse permite să ţintească la picioare sau la umeri. Ei erau doi, iar ea, doar una. În joc se aflau vieţile lor sau întâlnirea ei cu diabolicul doctor al lui Bremner.

Teama ei că ar fi nepricepută se evaporă. Furia i se risipi. Bremner făcuse o greşeală fatală. Ea era acum Sarah Walker şi Liz Sansborough, amândouă formând o singură persoană.

Aleea deveni brusc liniştită. Pe strada alăturată traficul se desfăşura normal. Asher o luă de braţ.

— Walker, te simţi bine?

Ea dădu din cap.

— Mă simt bine, Flores. Hai să plecăm de-aici.

În clipa aceea Flores jură în sinea lui că n-o să-l lase pe ticălosul de Bremner să mai iasă vreodată basma curată.

43

În lumina slabă de pe aleea pariziană Sarah şi Asher se priviră pe deasupra cadavrelor celor trei agenţi.

— Iisuse, şopti Asher.

Avea senzaţia că pe ea o aşteptase şi numai pe ea, toată viaţa lui.

— Asher?

Sarah constată mirată că şi-ar dori să fie soţia lui. Se cutremură la gândul că o asemenea idee putuse să-i treacă prin minte. Stabilitate? Ataşament? Ea? Acum?

— Ce e? zise Asher.

În depărtare, se auzea zgomotul unei sirene. Se întoarse spre maşina agenţilor morţi.

— Ar fi mai bine să conduci tu, zise ea.

Se prăbuşi pe scaunul din faţă al Renaultului bleumarin, cu pistolul în poală, ţinându-se de umărul rănit. Asher găsi cheile la unul dintre cadavre, se strecură la volan, porni motorul şi scoase maşina de pe alee.

— Cât de gravă e rana ta? întrebă el îngrijorat. Ai nevoie de doctor?

— Glonţul n-a intrat adânc. Am nevoie de antiseptic şi de un unguent dezinfectant şi aspirină împotriva durerii. La Fermă am făcut un vaccin antitetanos.

Îşi lăsă capul pe spate, îngăduindu-şi în sfârşit să se abandoneze oboselii.

— Unde-i rucsacul tău?

— În biroul doctorului Levine, la „Je Suis Chez Moi”.

— Doctorul Levine…! se uită la chipul ei istovit. Nu. O să-mi spui mai târziu, continuă el. Mai întâi o să luăm medicamentele şi pe urmă o să te odihneşti. Am găsit un hotel destul de sigur. O să te strecor înăuntru, iar mai târziu o să ies să cumpăr haine noi. E-n regulă?

— Sună bine.

Brusc, Sarah luă pistolul şi-i scoase încărcătorul. Era gol. Se uită ţintă la el, apoi îl privi pe Asher. Dacă n-ar fi avut ultimul glonţ…? Dar îl avusese. Zâmbi.

Asher îşi zise că nu mai văzuse niciodată ceva mai frumos, mai emoţionant decât acel zâmbet obosit pe faţa mânjită cu

praf.

— L-am drogat pe doctorul Levine, spuse Sarah. A fost o doză puternică. O să-mi amintesc toată viaţa cu plăcere de momentul acela.

Noaptea, Parisul îşi dezvăluia farmecul. Bulevardele erau scăldate în lumină şi inundate de muzică. Pe uşile restaurantelor şi ale cafenelelor se revărsau miresme de parfum, de vinuri de calitate şi de tutun exotic. Sub cerul înstelat, elicopterul în care se afla Gordon Taite ateriză pe acoperişul masivului Turn Languedoc. Omul lui Bremner coborî un etaj cu ascensorul până la sediul secret din Franţa al Agenţiei Americane de Informaţii. Apoi, din biroul său provizoriu, convocă echipa operaţiunii MASCARADA.

— Raportaţi.

Agenţii îi spuseră că Sarah Walker fusese capturată pe când încerca să pătrundă în clinica „Je Suis Chez Moi".

Chipul lui Gordon se întunecă.

— Unde-i femeia? Bremner o să vrea…

— Bremner e pe drum. I s-a spus, zise şeful echipei din Paris. Dar… ea a scăpat din nou. A…

— Ce?! Gordon îi aruncă o privire feroce agentului.

— Doctorul voia să vorbească singur cu ea, aşa că i-a dat afară pe gardieni. Ea i-a turnat un fel de drog în băutură, i-a luat arma şi a omorât pe câţiva dintre oamenii noştri. A fost rănită, dar a reuşit să fugă. Levine n-o să-şi revină până mâine.

— Când mâine? După ce-o să îndreptăm blestemata lui greşeală şi-o s-o prindem din nou pe Walker, el are o treabă de făcut.

— Nu ştiu, domnule. Asistenta lui e cu el. Ne-a asigurat că o să-şi revină. În caz contrar se poate ocupa ea de Walker.

Gordon îşi încrucişă braţele pe pieptul musculos. Nu-i prea plăcea diletantul ăla infatuat de Allan Levine, însă Bremner şi MASCARADA aveau nevoie de el.

— Şi Asher Flores? întrebă el.

Cei doisprezece bărbaţi şi cele două femei nu scoaseră o vorbă.

— Spuneţi-mi! se răsti Gordon.

— A scăpat şi el, domnule.

Şeful echipei îi relată că descoperise grupul de sprijin după ce pierduse legătura cu cei trei agenţi.

— Poliţiştii parizieni se adunaseră pe aleea aia ca porumbeii la boabe. N-am putut afla nimic. Tot ce ştim e că maşina noastră a dispărut, trei dintre oamenii noştri sunt morţi, iar francezii vor să ştie de ce dracu' le facem necazuri în ţară fără să-i consultăm. O să primeşti un telefon.

— Sunt sigur de asta. Pe cine am pierdut?

Ascultă numele agenţilor morţi şi dădu din cap.

— Erau al naibii de buni. Prin urmare, cum stăm?

Membrii echipei îi relatară pe rând despre reţeaua pe care Gordon o ceruse – două duzini de agenţi de teren la telefoane şi hotelurile de tranzit din oraş şi suburbii îl căutau pe Asher Flores sub numele lui de acoperire. Şi dacă treaba asta eşua, oamenii aveau să ofere descrieri şi fotografii ale lui Flores şi Walker. Începuseră să caute Renaultul dispărut şi urmau să discute cu farmaciştii şi medicii care ar fi putut identifica o femeie cu o plagă împuşcată la umărul stâng.

— Avem rucsacul cu toate documentele şi banii ei, zise şeful clinicii. Dacă o să fie oprită pentru un motiv oarecare, o să aibă necazuri fără paşaport. Avea la ea o grămadă de parale, în bancnote şi în cecuri de călătorie. Presupun că o să se întâlnească iar cu Flores şi că el îi mai poate da mulţi bani. Dar de unde-a avut ea atâta bănet, şefule?

— De la Flores, desigur. Ticălosul a delapidat unul dintre fondurile noastre.

Gordon îi privi încruntat pe toţi, de parcă ei ar fi fost răspunzători de umilinţa pe care-o îndurase el atunci când Walker îi furase codul şi-l dăduse lui Flores. Îşi înălţă bărbia şi le aruncă o privire glacială, aşa cum făcea Bremner. Oamenii ăia erau cei mai bun agenţi din Europa.

— Am fost autorizat să ofer un premiu personal de cincizeci de mii de dolari celui care-o găseşte pe Walker. Aveţi la dispoziţie numai douăzeci de ore.

Glasul lui căpătă un ton solemn:

— Hughes Bremner şi Langley contează pe voi!

Toţi înclinară capul în semn de respect şi aprobare. Ei erau cei mai buni şi ştiau asta. Pentru ca să-şi îndeplinească misiunile, aveau metode pe care nimeni altcineva nu le cunoştea. O vor găsi pe Sarah Walker.

Hotelul Aphrodite, o clădire înaltă din cărămidă, fusese construit în secolul nouăsprezece. Ferestrele duble erau

acoperite cu obloane de lemn, iar pereţii încăperilor acoperiţi cu tapete înflorate, de epocă, în holurile poleite cu bronz auriu se găseau serviciile de secretariat, de expediere a corespondenţei şi chioşcuri elegante unde se vindeau de la vaze pictate manual până la piersici marinate în Armagnac.

În vreme ce Asher se furişa pe o scară din spate, Sarah încerca să se delecteze cu aceea opulenţă în ciuda umărului care-i zvâcnea, a vânătăilor şi-a epuizării. Ajunsă în cameră, ea se duse direct la baie, luă o doză dublă de aspirină, îşi scoase hainele cu dificultate şi îmbrăcă unul din halatele moi şi groase ale hotelului.

Ieşi din baie şi se aşeză la masă. Asher deschise o sticlă cu antiseptic. Ea îşi dezveli umărul şi începu să-i vorbească despre clinica „Je Suis Chez Moi”. Rana era adâncă şi ţesutul din jur se inflamase. În timp ce-i curăţa rana cu antiseptic, el era atent la ce-i povestea.

După ce termină, Asher zise:

— Deci n-ai idee cum o să facă Bremner miliardele despre care vorbea Levine?

— Nu încă.

Sarah apucă strâns tăblia mesei. Antisepticul ustura şi umărul o durea şi mai tare.

— Levine e atât de cufundat în munca lui, încât nu prea mai ia în seamă altceva. E posibil ca Bremner să-i fi vorbit despre întreaga poveste, iar el s-o fi uitat cu totul.

— Dar industriaşul ăla – cel care făcea tratament la „Je Suis Chez Moi”? De ce nu le dă lucrătorilor lui ce le trebuie, câtă vreme pare să fie de acord că au dreptate?

— Pentru *La Grandeur,* spuse ea scrâşnind din dinţi. Asta-i o frază a lui Charles de Gaulle. În anii ’50, De Gaulle a folosit-o pentru a aţâţa spiritul naţionalist al francezilor. Voia ca ţara să se întoarcă la vremurile de glorie când era considerată liderul lumii civilizate. În orice caz, această operaţiune franceză a lui Bremner trebuie să fie de anvergură, iar Levine plănuieşte să construiască un laborator particular, finanţat permanent. Ca şi cum magnatul pe care l-am văzut acolo ar face cumva parte din combinaţie. După cum amândoi ştim prea bine, Bremner nu face nimic fără un motiv anume. Trebuie că se aşteaptă la o răsplată deosebită dacă şi-a dat osteneala să înfiinţeze clubul ăla ultrasecret pentru elita Franţei.

Asher lăsă antisepticul şi deschise un tub cu unguent

antibiotic. Puse un strat gros de-a lungul leziunii. Unguentul îi calmă durerea lui Sarah.

— Cel puţin aşa cred, continuă ea. În primul rând, avem experimentele lui Levine asupra creierului şi organismului uman, care au avut un succes demoralizant. Apoi e vorba de o operaţiune de proporţii care se va desfăşura luni. Aceasta pare să le aducă câştiguri de miliarde lui Hughes Bremner şi oamenilor lui. Şi, în al treilea rând există un asasin internaţional care încearcă să colaboreze, dar pe care Bremner îl vrea mort înainte de-a spune ce ştie.

— Am de făcut o completare. Asher îi descrise investigaţia lui prin diverse bănci de date, efectuată din magazinul lui Christine Robitaille. La sfârşitul dosarului Carnivorului era o frază care spune că preşedintele Statelor Unite s-a răzgândit şi i-a zis Carnivorului să-şi strângă jucăriile şi să se ducă dracului pe terenul dejoacă al altcuiva.

Sarah se încruntă.

— Asta n-are sens. De ce mi-ar fi spus Levine că predarea era stabilită pentru mâine seară la ora opt? Era foarte sigur de asta.

— Aşa curând?

Ea încuviinţă. Asher dădu din cap.

— Cineva e fie dezinformat, fie minte, fie…

— Fie Bremner acţionează pe cont propriu, prostindu-i pe toţi. Doamne, ce plănuieşte el pentru ziua de luni trebuie să fie al naibii de important!

— Şi mai e ceva. Asher îi vorbi despre moartea lui Lucas Maynard. Nici asta n-are sens. Doar dacă Maynard ştia ceva, iar Bremner a ordonat să fie redus la tăcere.

În timp ce se gândeau la ticăloşia cu care Bremner îl sfida pe preşedinte, Asher aplică un bandaj gros de tifon pe rană şi îl prinse cu leucoplast. Ea zâmbi.

— Eşti un doctor blând, Asher.

Se priviră îndelung. Sarah fu prima care vorbi:

— Cum te-au găsit cei de la Langley doc?

— Poate că le-a dat prin minte că am folosit codul lui Gordon şi m-au depistat prin intermediul lui. Era doar o chestiune de timp.

Făcu o pauză.

— Oricum, Gold Star Rent-a-Car s-a dovedit a fi o fundătură. Părea o companie ca la carte. Nimic dubios. Am printat lista firmelor deţinute de Sterling O’Keeffe şi-o să ţi-o arăt mai târziu. Poate că-ţi va da vreo idee.

Sarah îşi trase halatul peste umărul bandajat. Era timpul ca Asher să scoată din hotel hainele ei pătate de sânge şi să cumpere altele de la unul din magazinele deschise până târziu. Nu le venea să se despartă.

Sarah zise:

— L-au ucis pe Blount. Încă nu-mi vine să cred. Era atât de amabil, de sincer şi de amuzant. Jura că celebrităţile sunt gunoiul planetei şi că ţelul lui în viaţă era să-i demaşte pe toţi. Detesta noul meu chip.

Două lacrimi i se prelinseră pe obraji.

— Chiar ţi-a fost simpatic.

— Da.

Auzea şi-acum vocea incredibil de veselă a lui Blount. *„Doamne, Sarah... arăţi ca o CELEBRITATE!”.*

Asher spuse:

— Lucas Maynard a fost unul dintre cei mai vechi asociaţi ai lui Bremner. Au lucrat împreună timp de treizeci de ani.

Lăsă implicaţiile afirmaţiei sale să se dezvolte în mintea ei şi pe urmă continuă:

— Ai făcut treabă bună la „Je Suis Chez Moi”. Nu doar norocul te-a ajutat să scapi cu viaţă. Ce te-a făcut să cumperi drogul?

— Nu ştiu. A fost ca o premoniţie. Sau poate că ştiu atât de multe despre droguri din experienţa pe care am trăit-o recent.

— În meseria noastră genul ăsta de instinct se numeşte intuiţie. Tu ai intuiţie, Sarah, iar asta e ceva ce nu se învaţă, oricât te-ai antrena.

Se aştepta ca ea să obiecteze, să-i spună că ea nu era spioană şi nici n-avea să fie vreodată. Dar Sarah zise:

— M-am schimbat.

— Ştiu.

— Mă bucur că m-am schimbat.

— Şi eu.

Asher ar fi vrut s-o strângă la piept, să-i spună că înţelegea cât de greu îi fusese şi că ea învinsese cel mai puternic adversar, pe ea însăşi. Dar nu mai avea timp. Sarah trebuia să-şi schimbe înfăţişarea. A doua zi, Carnivorul avea să se predea şi ei trebuia să afle unde şi cum plănuia Bremner să-l ucidă şi ce legătură exista între o operaţiune cu beneficii de câteva miliarde de dolari, cu ceea ce urma să se întâmple luni.

Sarah încuie uşa în urma lui Asher. Aspirina îşi făcuse efectul. Umărul n-o mai durea însă o dureau vânătăile şi oasele. Avea

nevoie de o baie fierbinte. Luându-şi pistolul, Sarah intră în baie, umplu cada şi se cufundă în apă, având grijă să menţină bandajul uscat. Apa era fierbinte, reconfortantă.

Închise ochii şi încercă să nu se gândească la nimic, însă clinica „Je Suis Chez Moi" şi-al său doctor Frankenstein – Allan Levine – îi stăruiau în minte ca şi teroarea paralizantă din ochii lui Blount Mecaw în agonie. Apoi se gândi la Asher. Constată surprinsă că-l dezbrăca în gând. Apoi deschise brusc ochii. Se auzea zgomotul unei chei întoarse în broască.

În afară de uşa de la baie, în camera de hotel mai erau alte două uşi – una spre hol, care era încuiată şi alta către camera alăturată. Zgomotul venea dinspre uşa de la hol. Ea lăsase uşa băii deschisă ca să o poată vedea.

Luă pistolul pe care-l lăsase lângă cadă şi-l îndreptă către uşa care începea să se deschidă.

Se auzi vocea unei femei:

— *Bon soir! Bon soir! Pardonnez-moi!*

Sarah se uită încruntată la uşă. Putea fi unul dintre oamenii lui Bremner sau ai lui Levine, dar putea pur şi simplu să fie o cameristă.

Strigă pe un ton iritat:

— Pleacă de-aici. Camera asta e ocupată!

Uşa continua să se deschidă.

— *Bon soir. Bon soir!*

Sarah trase piedica pistolului. Doamne, spera să fie doar o cameristă.

Deodată, faţa oacheşă a lui Asher Flores apăru de după uşă. Purta o beretă neagră, nou-nouţă.

— *Bon soir, madame!*

Imitase perfect vocea ascuţită a unei femei. Intră ţanţoş în cameră, închise uşa cu călcâiul, aruncă pachetele pe cel mai apropiat pat şi încuie uşa.

— Asher! Ai înnebunit? Puteam să te omor!

El începu surâdă în timp ce o privea cu atenţie.

Ea îşi văzu goliciunea oglindită în ochii lui. Lăsă jos pistolul.

Îl privi la rândul ei îndelung. Fu inundată de o dorinţă aprinsă şi presantă.

Asher porni spre ea, respirând precipitat. Ea se ridică în picioare, cu apa şiroindu-i pe trup; şi ieşi din cadă. El o cuprinse şi o sărută cu pasiune. Sarah simţea pe pielea goală asprimea jeanşilor şi a cămăşii lui. Asher se înfioră şi gemu. Ea îi desfăcu

fermoarul pantalonilor, i-i trase în jos şi se înălţă pe vârfuri.

— O, Doamne, gemu ea când el se strecură fierbinte şi tare între picioarele ei, O, Doamne.

44

Camera de hotel era luminată doar de o veioză. Sarah şi Asher zăceau îmbrăţişaţi pe unul din paturi. Ea simţea o durere surdă în umăr, dar nu-i mai păsa.

— Ce faci, torci? îi şopti el în ureche.

— Poate. Mă simt de parcă ar murmura ceva înăuntrul meu. Un fel de murmur voios.

— Păi, nu de mult eram eu. Înăuntrul tău, vreau să spun.

— Da, dar nu torcând, nici murmurând. Mai degrabă răcnind.

— Sunt un amant zgomotos, nu?

Ea râse şi se întorsese cu faţa spre el, atingându-i vârful nasului cu nasul ei.

— Respiră, spuse ea. Vreau să te inhalez.

— Respir. Nu-ţi dai seama?

— Ba da. Vreau un angajament că o să continui.

— Doamne, cât mă bucur că suntem amândoi în viaţă.

— Da. Asta te face să apreciezi viaţa. Cred că acum ar trebui să mâncăm ceva.

— Da. Să ne refacem forţele.

Trebuia să stea în cameră. Cu cât se arătau mai puţin, cu atât era mai bine. El se înscrisese în registrul hotelului sub un nume pe care nimeni de la Languedoc nu-l cunoştea, dar nu trebuia să-şi asume riscuri inutile.

El se ridică într-un cot şi o privi. Părul negru, cârlionţat şi barba îl făceau să arate ca un pirat.

— Restaurantul de-aici e *superbe.*

El coborî din pat gol.

Ea îi admira trupul musculos în timp ce el comanda masa într-o franceză fluentă, impecabilă.

Sarah coborî din pat, îngenunche lângă scaunul lui şi îşi trecu buricele degetelor peste pieptul lui, prin părul moale şi cârlionţat, apoi în jos, pe abdomen.

— Eşti incredibil de sexy, murmură ea, mângâindu-l.

El sări în sus, zâmbi şi-o îndepărtă.

— *Mergi beaucoup,* zise el în receptor.

Apoi se uită în jos, spre ea.

— Doamne, mă zăpăceşti!

— *Mergi beaucoup.*

Dezbrăcaţi, se aşezară umăr lângă umăr la fereastra înaltă care dădea spre rue Bonaparte. Se înlănţuiseră cu braţele, privind printr-o crăpătură a perdelei strada îngustă de jos.

Pe rue Bonaparte se aflau galerii de artă elegante şi magazine de antichităţi.

— E o stradă veche, spuse Asher. Gândeşte-te că negustorii şi prinţii mergeau călare pe-aici încă din 1250.

El studia cu atenţie traficul, iar Sarah înţelese că Asher urmărea şi altceva pe lângă fantomele secolului treisprezece.

Pe trotuarul opus nu se vedea nimeni. Fără să comenteze, dar înţelegând perfect importanţa acestei informaţii, părăsiră fereastra şi se aşezară faţă în faţă la masa rotundă.

— Ar trebui să ne punem halatele, zise el.

— Da.

Dar n-o făcură. Îşi traseră scaunele alături studiindu-şi reciproc trupurile, bucurându-se de acea explorare intimă.

Ea spuse:

— Am mai dat astăzi nişte telefoane despre care ar trebui să-ţi vorbesc. Unul la un coleg din Londra. A verificat microfilmele unor numere vechi din *London Times,* de pe vremea când au murit părinţii lui Liz Sansborough. Cum era de aşteptat, a dat peste un necrolog scurt. Însă era ceva ciudat acolo. Îţi aminteşti că Gordon spunea că muriseră când fuseseră tâlhăriţi în New York?

— Îmi amintesc.

— Ei bine, au murit la New York, aşa e. Poliţia a considerat că a fost vorba de o tâlhărie, dar cadavrele lor au fost găsite parţial arse lângă Times Square. Aveau portofelele asupra lor, dar lipseau bijuteriile şi banii.

— Şi?

— Din câte ştiu eu, un hoţ ia totul. Nu pierde timpul să scoată banii şi cărţile de credit ca să lase portofelul. Şi nici nu stă să ardă cadavrele. Nu se gândeşte decât cum s-o întindă mai repede, fără să lase urme.

— Aşa e. Dar are asta legătură cu ceva?

— Nu ştiu. Poate că nu, dar e încă un lucru ciudat.

— De fapt, ce se află în memoria ta de „Liz Sansborough” e doar ce-ai aflat din dosare şi de la Gordon. Avea vreun rost să primeşti alte amănunte despre moartea „părinţilor” tăi? Nu uita, pe Gordon îl interesa un singur lucru – să te remodeleze. În situaţia asta, detaliile nu mai contează.

Sună chelnerul şi alergară să-şi ia halatele. El îi atinse sânul când trecu pe lângă ea şi îşi zise că nu văzuse niciodată unul mai frumos.

Îmbrăcaţi decent, îi dădură drumul chelnerului să intre. Cu un gest afectat, acesta începu să-i servească la masă. Pentru *monsieur* adusese *ravioli de langoustine au chou* (ravioli cu langustă pe varză) iar pentru *madame, Challans canard aux cerises* (raţă Challans cu cireşe). *Monsieur* comandase un vin roşu – Morey-Saint-Denis Clos de Tart 1983, un an foarte bun.

După ce chelnerul cu şorţ alb se înclină şi plecă, Asher ridică paharul.

— Pentru o excelentă recoltă. A ta.

— A noastră.

Rostise replica fără să se gândească, fără să se bâlbâie. Era, oare, o anticipaţie?

— A noastră, zâmbi el aprobator.

Începură să mănânce.

Sarah spuse:

— Mama ta era evreică din Polonia, iar tatăl tău mexican. Cum ai reuşit să vorbeşti franceza atât de bine şi să ştii atâtea lucruri despre Paris? Nu te-am auzit niciodată vorbind de istoria evreilor, de Polonia, ori de Mexic şi papa de la Roma?

— Nu prea m-am gândit la asta.

— De ce?

— Nu ştiu. Are vreo importanţă?

— Are. E important să ai un trecut. Întreabă-mă pe mine şi o să-ţi spun.

— Poate că-i grozav să ai viaţa ta, dar pentru mine verdictul încă nu s-a pronunţat.

Asta era o nouă ipostază a lui Asher şi Sarah fu surprinsă dând curs unor gânduri pe care de obicei le păstra pentru sine.

— Te-a deranjat rău faptul că mergeai şi la biserică şi la templu?

— De fapt, îmi plăceau ambele religii. Ceremoniile şi cântecele. Preoţii şi călugăriţele, rabinul şi adunarea din templu. Sâmbăta, mama mergea cu mine la templu şi nu lucram fiindcă respectam sabatul. Duminica îl însoţeam pe tata la mesă. Ambele situaţii mi se păreau fireşti. Pe urmă, într-o seară i-am auzit certându-se pe teme religioase. Cine se închina la adevăratul Dumnezeu? Catolicii sau evreii? Fiind singurul lor copil, era important ce Dumnezeu alegeam, pentru că asta ar fi

dat dreptate unuia dintre ei.

Se întoarse brusc spre fereastră, de parcă ar fi putut vedea prin perdele strada care se afla undeva jos. Părea că se întoarce în timp încercând să priceapă logica părinţilor săi angajaţi într-un război religios. Dădu din cap. Nu vedea şi nici nu pricepea nimic.

— Presupun că asta te făcea să te simţi descumpănit.

Ea îi privi cu atenţie profilul. Părea să provină direct dintr-o inscripţie mayaşă ori de pe un zid al ghetoului din Varşovia. La lumina veiozei i se păru că pe Asher îl trecuse un fior.

— Puţin descumpănit, poate, zise el şi se întoarse s-o privească surprins că i se confesase.

— Păi, suntem în aceeaşi situaţie. Eu nu mi-am recăpătat toate amintirile. Poate că o să mă simt şi mai descumpănită atunci că o să aflu tot ce-i de aflat despre mine.

— Pe de altă parte, poate că o să-ţi placă.

Preţ de o clipă, îşi dori să-şi ascundă capul la pieptul lui. Ridică paharul. Era un vin bun, tare. Voia să se cuibărească în braţele lui.

Asher puse jos furculiţa şi întinse mâna ca s-o mângâie pe obraz. Ea întoarse capul şi-i sărută palma. Apoi citi în ochii lui dorinţă şi vulnerabilitate.

După cină, făcură inventarul hainelor pe care Asher le cumpărase – o cămaşă albă, bărbătească, un costum negru, sobru, ciorapi şi pantofi negri, cravată neagră, pălărie de fetru cu boruri largi, nişte bucle false, care se asortau cu părul ei vopsit negru. Ea atinse buclele satinate.

— Doamne, parcă m-aş duce la o înmormântare evreiască.

— Nu. Astea sunt hainele tipice pentru un tânăr evreu *hasid.* Va trebui să adaugi ochelarii – îi întinse nişte ochelari cu ramă metalică – şi *tefillin.*

Îi întinse o cutie mică din piele, cu o cureluşă lungă.

— *Tefillin,* repetă ea luând-o.

— O să-ţi arăt cum să-ţi înfăşori cureluşa în jurul braţului. Cutia conţine Sfânta Scriptură. Vezi tu, *Hasidim* înseamnă „cei pioşi”, iar ei sunt foarte serioşi în privinţa asta. Cred într-un Dumnezeu neprihănit, predică învăţături pline de farmec şi se roagă mult. Se roagă foarte mult.

— O să arăt ca un învăţăcel, nu?

— Da. Ca un tânăr student *yeshiva,* încă imberb. Nimeni n-o să te recunoască.

Ea chicoti.

— Excelentă idee.

Pe urmă, Asher îi arătă şi hainele lui. Cumpărase îmbrăcăminte specifică unui de om de afaceri aflat în vacanţă. El îi dădu apoi lista companiilor deţinute de Sterling O'Keeffe. Ea citi câteva nume cu voce tare: OMNI-American Economii şi Credite, răspândită mai ales în statele americane din vest şi sud-vest. Cazinourile-hoteluri President's Palace din Las Vegas şi Atlantic City; Gold Star Credit Resources, cea mai mare companie de credit a Americii; Gold Star Rent-a-Car, o uriaşă companie internaţională.

— Nu pricep. Există vreo legătură între Sterling O'Keeffe, Gordon şi Bremner, sau chiar Langley?

Flores măsură încăperea cu paşi mari.

— Langley! Pocni din degete.

— Ce?

— Trebuia să mă fi gândit până acum. Cine a fost „fondatorul" de la Langley? Unul dintre marii noştri vizionari, care a transformat OSS în CIA de astăzi?

Ea îl privi cu atenţie.

— John O'Keeffe. „Red Jack" O'Keeffe.

— Sterling *O'Keeffe.*

— O'Keeffe e un nume comun, Asher.

— Poate, dar Jack O'Keeffe a fost mentorul lui Bremner. Dacă Bremner face parte din Sterling O'Keeffe, s-ar putea ca şi Jack O'Keeffe să fie implicat.

— Dar mai trăieşte O'Keeffe?

— Dacă ar fi murit, aş fi aflat. Toţi i-ar fi adus omagii. A fost regele spionajului american, ce naiba. Dacă l-am putea găsi…

— O să-l găsim.

— Christine Robitaille.

Asher îşi reluă plimbarea.

— El şi Christine au fost amanţi, cu mulţi ani în urmă. Ea mi-a spus. Poate că ştie unde l-am găsi.

— Cei de la Languedoc supraveghează cu siguranţă magazinul ei.

— Da. Ei ştiu că există o vagă posibilitate să mă duc acolo, dar n-or să-şi asume riscuri. Mâine o să încerc să-i transmit un mesaj şi s-o conving să ne întâlnim undeva. Mi-a salvat viaţa cu ani în urmă. Trebuie să mă bizui pe cineva ca să-l găsesc pe O'Keeffe. Nu pot urca valsând în Turnul Languedoc ca să întreb de el.

Christine e singura şansă. N-o să vorbesc cu ea dacă e supravegheată.

— Dar dacă nu te-a turnat ea, cum te-au găsit cretinii ăia trei la magazinul ei?

— Bănuiesc că e vorba despre Bremner. Oamenii lui trebuie să fi aflat că am accesat fondul secret din Denver şi că am folosit codul lui Gordon. Bremner trebuie să fi pus codul sub supraveghere ca să vadă dacă-l folosesc din nou. Mi-am forţat prea mult norocul.

Dădu din umeri. Sarah îi spuse ce intenţionează ea să facă.

— Mâine o să mă duc la Cafe Justine. N-am prea multe şanse, dar poate voi găsi acolo pe cineva care să-mi spună cine-i tipul cu pălăria de pai şi unde pot da de el.

— În regulă, o aprobă Asher punându-şi mâinile pe umerii ei. N-o putea opri să încerce doar pentru faptul că nu voia s-o piardă.

— Totuşi te-ai gândit că, dacă ei speră să pună mâna pe Carnivor mâine seară, o să facă imposibilul pentru a te aduce înapoi ca să te implice în planul diabolic pe care l-a pregătit vampirul ăla de Levine?

Sarah îşi înălţă faţa.

— Sărută-mă.

El se execută.

— *Mergi beaucoup.* Sărută-mă din nou.

Asher îşi strecură mâinile pe sub halatul ei, mângâindu-i coapsele lungi, talia delicată şi sânii tari.

— Hmmm, murmură ea.

El o sărută îndelung şi dorinţa i se răspândi în tot trupul.

— Nu asta plănuisem, şopti el răguşit.

Era prins, capturat. Nu exista cale de întoarcere.

— Ştiu ce vrei să spui.

Asher îşi lipi buzele de gâtul ei.

— În pat, şopti ea.

Pentru ziua de mâine îşi va face griji mai târziu.

45

Duminică

Ceva nu era în regulă. Trezită brusc din somn, Sarah se uită la cifrele luminoase ale ceasului deşteptător: ora 5 dimineaţa. Asher dormea cu faţa la ea, cu braţul peste sânii ei dezgoliţi. Se simţea o pradă uşoară.

Unde-i era pistolul?

Apoi auzi din nou zgomotul. O clanţă de uşă, răsucită, încet, ca atunci când intrase Asher în timp ce ea era în baie. Sarah întoarse capul şi-i şopti ceva la ureche. El sări imediat în picioare. Ea coborî din pat, lângă el, căutând să vadă prin bezna din încăpere.

— Să încercăm să prindem unul în viaţă.

El îi vârî pistolul în mână şi-i făcu semn să aibă grijă de uşa încuiată ce-i separa de camera alăturată. Dezbrăcat cum era, Asher porni tiptil spre uşa de la hol. Întoarse capul o clipă, dar nu reuşi s-o vadă pe Sarah din cauza întunericului. Şi-o imagină stând cu picioarele depărtate, gata să tragă.

Păşind cu prudenţă, ajunse în spatele uşii care, dacă s-ar fi deschis, l-ar fi făcut vizibil în lumina de pe hol.

Teama iniţială dispăruse, iar acum aştepta calm. Simţea şi o anume emoţie. Doar un tâmpit sau un masochist făcea meseria asta fără să-i placă emoţiile tari.

În cele din urmă, uşa se deschise. Felul cum avea să se producă atacul i-ar fi spus lui Asher dacă faimosul Carnivor voia într-adevăr să se predea şi dacă Bremner mai avea nevoie de Sarah vie.

Auzi nişte declicuri la uşa păzită de Sarah. Oamenii lui Bremner îşi coordonau acţiunile.

Pe urmă, o siluetă îmbrăcată complet în negru se strecură pe uşa de lângă Asher. El auzi zgomote înfundate în celălalt capăt al încăperii, unde aştepta Sarah.

Lumina de pe hol dezvălui rapid silueta, iar Asher şi-o întipări în minte. Uşa fu închisă. Asher expedie un pumn în plexul intrusului. Acesta se aplecă şi vomită. Asher îl înhăţă de ceafă cu

o mână şi îl izbi în cap cu arma. Individul căzu la podea fără să scoată un ţipăt. Pe urmă, remarcând poziţia mobilierului din cameră, Asher alergă prin întuneric spre uşa păzită de Sarah. Se ciocni cu putere de cineva.

— Unul a fugit! Sarah vorbise încet, dar limpede.

Pe la ea trecuseră doi intruşi, pe unul îl doborâse, dar Asher se luptă cu cel de-al doilea. Tipul era puternic ca un buldozer. Asher nu reuşi să-l apuce strâns.

Brusc, lumina inundă camera. Sarah stătea lângă întrerupător, goală Asher execută un *tai otoshi* şi străinul căzu. Sarah alergă spre el şi-i vârî ţeava pistolului sub nas.

— Unde-i echipa de sprijin? Acum!

Individul purta cagulă şi o salopetă neagră, mulată pe corp. Asher remarcă privirea surprinsă a acestuia la vederea frumoasei femei goale ce stătea aplecată deasupra lui.

Sarah mută ţeava pistolului spre vintrele bărbatului.

— Am zis *acum.*

Intrusul vorbi precipitat. Descrise poziţiile celor patru agenţi care aşteptau afară: unul pe coridor, unul în hol şi doi pe stradă. În timp ce Asher îl lega, bărbatul mârâi:

— Bremner o să ajungă curând aici, Flores şi-atunci s-a zis cu tine.

— Continuă, Howells, zise Asher. Cum ne-aţi găsit?

Bărbatul îşi înălţă capul şi se uită în jur. Sarah îi lega pe ceilalţi doi intruşi. În vreme ce Asher şi Sarah îmbrăcau salopetele negre ale celorlalţi doi agenţi, cel numit Howells le spuse că oamenii de la Languedoc telefonaseră la hotelurile din Paris, verificaseră registrele de oaspeţi, arătaseră fotografii şi dăduseră descrieri fizice. La ora trei dimineaţa, recepţionerul de la hotelul Aphrodite îl recunoscuse pe Asher.

— Treabă de poliţişti de modă veche, zise Sarah.

— Flores, ticălosule! tipul de pe podea îi aruncă o privire cruntă. Ucigaş blestemat. Cum ai putut să-ţi omori colegii?

— Bremner e „ucigaşul blestemat”.

Asher îşi arunca nişte lucruri în vechea sacoşă sport.

— Ce se întâmplă luni, Howells?

— Aşteaptă tu să-ţi spun.

O privi mirat pe Sarah care se dusese la dulap şi înşfăcase sacoşele cu haine noi.

Asher spuse:

— Nu ştii ce-o să fie luni, nu-i aşa? Marea operaţiune a lui

Bremner? Pun pariu că nici cei de la Langley nu ştiu.

— Aiurea.

Legat fedeleş, tipul de pe podea refuza să creadă ceea ce auzea despre Bremner.

— Carnivorul se predă în seara asta. Luni nu se întâmplă nimic. Eşti un idiot şi-un afurisit de ucigaş.

— Hughes şi Gordon m-au tras pe sfoară. Spune-le asta vechilor mei prieteni de la Companie. Vreţi să faceţi un serviciu ţării noaste? Opriţi-l pe Hughes Bremner, zise Asher.

Sarah se îndreptă spre uşă.

— Bremner pune la cale ceva atât de important şi atât de oribil, încât e dispus să-i sacrifice şi să-i ucidă pe propriii lui oameni. Noi încercăm să aflăm ce dracu' se întâmplă.

Înainte ca individul să răspundă, Asher îi astupă gura cu un căluş. Apoi se mai uitară o dată prin încăpere.

Sarah stinse lumina şi întredeschise uşa. Holul era pustiu.

Îmbrăcaţi cu salopetele negre ale prizonierilor, cu sacoşele în mâini, se strecurară pe culoar.

La casa scărilor îl găsi pe agentul de rezervă al lui Bremner zăcând inconştient. Se uitară unul la altul, dar nu se opriră să-şi pună întrebări, ci coborâră în grabă scările.

Bătrânul domn coborî agale în holul de la hotel Aphrodite îmbrăcat în halat de baie, frecându-se la ochi, părând prea agitat ca să poată dormi. Auzise zgomotele încăierării din camera cuplului de tineri, după cum le auzise mai devreme pe cele provocate de rundele de sex zgomotos.

Acum, dacă nu se înşela…

Da. Uşa scării de incendiu fusese închisă. Numără până la douăzeci, apoi o deschise încet şi se uită la agentul inconştient. Privi în jos, către casa scării şi văzu perechea de tineri în salopete negre coborând treptele în goană. Amândoi aveau arme, iar unul din ei căra o sacoşă sport ponosită.

Zâmbi. Fluierând încet, cu mâinile vârâte adânc în buzunarele halatului, se întoarse fără grabă în camera lui. Cu o seară în urmă, încercase s-o scoată pe Sarah de la „Je Suis Chez Moi" înainte de explozia bombei, dar ea fusese prea bănuitoare. Din fericire, se mişcase îndeajuns de repede ca să fie doar azvârlită de suflul exploziei şi nu rănită. Ai săi *compadres* îi dăduseră de urmă în vechiul cimitir, unde se pierduse de oamenii doctorului Levine, la magazinul de computere al lui Christine Robitaille şi pe

urmă aici. Draga de Christine. Cândva fusese o femeie extraordinar de frumoasă, însă timpul şi munca n-o cruţaseră.

Ajuns în camera lui, ridică receptorul telefonului. La Paris era ora patru dimineaţa, deci la Washington D.C. Trebuia să fie zece seara. Formă numărul de la Langley. Dacă le-ar fi spus numele lui, centrala i-ar fi făcut imediat legătura cu Arlene Debo. Dar el nu voia asta şi îi transmise operatorului un mesaj anonim.

— Scrie exact cum îţi dictez, îl avertiză el sever pe omul de la centrală. Nu omite nici un cuvânt: „Hughes Bremner îl aduce pe Carnivor duminică la ora opt seara. Arlene, ar fi bine să-ţi mişti imediat fundul încoace dacă vrei să stopezi treaba asta”.

Apoi îi dădu operatorului un cod de maximă urgenţă, care garanta că mesajul avea să ajungă imediat la Debo, chiar dacă aceasta se plictisea la vreo petrecere a Departamentului de Stat.

După ce închise telefonul, zâmbi încântat de sine. Avea şaptezeci şi cinci de ani şi nu se simţise niciodată mai sănătos, mai inteligent şi mai stăpân pe situaţie. Se îmbrăcă, îşi făcu bagajul şi părăsi hotelul.

Ajuns în sărăcăcioasa cameră închiriată în partea opusă a oraşului – un bârlog temporar, dar necesar – găsi un mesaj pe robotul telefonic de la unul dintre oamenii pe care-i însărcinase să supravegheze ciudata vilă de pe rue Vivienne. Pompierii şi pirotehniştii veniseră şi plecaseră, iar acum locul era liniştit.

Ieşi încă o dată ca să lase un mesaj pentru Quill la locul ştiut. Apoi se întoarse şi se culcă. Avea nevoie de odihnă. Mâine va fi o zi mare. Ca de obicei, adormi de îndată ce puse capul pe pernă.

Din fosta cameră a lui Sarah şi-a lui Asher de la hotel Aphrodite se auzi o singură împuşcătură în surdină. Gordon Taite deschise uşa şi reveni pe coridor, unde-l aşteptau patru dintre oamenii lui. Avea în mână un pistol Beretta cu amortizor.

— Bill Howells tocmai a încercat să mă ucidă, le spuse Gordon. L-a impresionat Flores.

Le lăsă timp să se obişnuiască cu ideea şi apoi le spuse:

— În regulă, hai să începem căutarea.

— Şi Bill? întrebă unul dintre oamenii lui.

— E mort.

Flores îi împuiase capul nenorocitului cu informaţii pe care n-ar fi trebuit să le ştie, aşa că el, Gordon, fusese obligat să-l ucidă. Oamenii lui n-ar fi înţeles asta şi de aceea inventase atacul.

Agenţii înjurară.

— Să-i ia dracu’ pe blestemata de Sarah Walker şi pe Asher Flores.

După ce recepţionerul de noapte intrase în biroul din spate, Sarah şi Asher îl doborâseră pe agentul din hol şi-l înghesuiseră într-un dulap cu mături. Se strecuraseră pe aleea de lângă hotel şi se opriseră în spatele cocioabei din carton a unui om fără locuinţă, ca să-şi dea jos salopetele, să se îmbrace cu hainele lor şi să stabilească unde să se întâlnească.

Lumina zorilor se răspândi peste oraş, muzica religioasă şi buletinele de ştiri începură să se audă dinspre ferestrele deschise ale clădirilor pariziene. Clopotele bisericilor băteau. Păsările ciripeau. Aromele îmbietoare de espresso şi cornuri proaspete ieşeau în valuri pe uşile cafenelelor. Soarele urca pe cerul pastelat de august. Vechiul oraş se trezea la viaţă.

După o oră, aşa cum plănuiseră, Sarah şi cu Asher luau micul dejun la o cafenea aflată departe de hotelul Aphrodite, citind *International Herald Tribune* şi zâmbindu-şi peste masă. Ea purta buclele false, ochelari, costumul negru şi pălăria neagră cu boruri largi.

Asher purta pantaloni de vară gri, mocasini şi o cămaşă crem cu dungi albe, deschisă la gât. Cămaşa suficient de largă, ca să ascundă pistolul aflat la subsuoară. Cu înfăţişarea lui plăcută şi barba neagră, deasă, era o prezenţă frapantă. Singura ciudăţenie era bereta neagră, care nu se potrivea cu restul îmbrăcămintei, dar îi stătea bine. O dovadă de originalitate. Asher, hotărî Sarah, arăta superb. Ea zise:

— Ai nimerit la fix numărul la hainele mele.

— Mă pricep.

— Mda, zise ea pe un ton sec. Ţii minte bine trupurile femeilor.

El râse:

— Numai pe-al tău.

Chelnerul se uită curios la tânărul evreu, apoi le luă comanda.

Asher mormăi ceva despre Dodgers. Se părea că n-aveau meci în acea zi. Sarah se uită peste prima pagină, apoi o întoarse. Un titlu de pe pagina a treia îi atrase atenţia:

NU VENI ACASĂ, SARAH

I se strânse inima.

Numele *Sarah,* cu litere atât de groase şi negre, păstra toată

intimitatea „vechilor” ei amintiri personale. Mama ei chemând-o la cină. La culcare, mama ei îi atingea obrazul cu buzele şoptindu-i „Te iubesc, Sarah”. Tatăl ei, roşu la faţă şi îngrijorat strigând: „Sarah! Coboară imediat de pe acoperişul ăla!”.

Era convinsă că numele din titlu reprezenta o simplă coincidenţă, dar citi articolul…

46

NU VENI ACASĂ, SARAH
De MARILYN MICHAELS
Corespondenţă specială pentru
Herald Tribune.

WASHINGTON D.C. – Cei mai mulţi dintre noi trăiesc o viaţă obişnuită, cu responsabilităţile ei. Slujbă, familie, prieteni. Însăşi această normalitate e reconfortantă. De pe această bază solidă, ne bucurăm de succese şi rezolvăm problemele cotidiene.

Dar ce se întâmplă dacă începem să ne îndoim de sănătatea noastră mintală?

V-o prezint pe Sarah, care are 32 de ani, e inteligentă, atrăgătoare şi ambiţioasă. În numai şase zile, lumea ei s-a întors pe dos.

Ce i s-a întâmplat ei este o lecţie de încredere. Dacă nu putem avea încredere în guvernanţii noştri, în cine să ne încredem? Şi e o lecţie de imaginaţie.

Ceea ce majoritatea consideră inimaginabil e combustibilul care stimulează geniile… şi monştrii. Pentru că sunt în pericol, semnez cu un pseudonim. Am scris această serie de articole pentru că mentalitatea care îngăduia egoismul să se răspândească printre cei aflaţi la putere vă pune în pericol…

În cafeneaua pariziană, Sarah Walker îi întinse ziarul lui Asher.

— Uită-te la ăsta.

Asher se încruntă când văzu titlu. Începu să citească.

Ea se întoarse să privească pe fereastră cerul de un albastru palid, înceţoşat de norii firavi ai dimineţii. Nu i se mişcau decât genele. Clipea des.

Articolul din ziar descria operaţia ei estetică, efectuată de un chirurg din Beverly Hills, dispărut ulterior. Pe urmă, relata întâlnirea ei cu un anume bărbat – Gordon. Deşi autoarea promitea continuarea articolului a doua zi, memoria lui Sarah luă povestea pe cont propriu. Mai întâi fragmentar, apoi cu scene ce se succedau, până când totul căpătă sens.

Se concentră asupra noii perechi de Levi’s pe care o cumpărase la acea vreme. În apartamentul ei din Santa Barbara,

scosese jeanşii din sacoşa de plastic şi constatase că erau tăiaţi în fâşii. Îşi amintea că fusese îngrozită. Cine?... Cum?... Pe urmă îşi aduse aminte... Thiel – cea mai bună prietenă a ei – venise la ea să-i spună ceva important...

— Tu prima, ordonase Thiel. Bărbaţii înaintea carierelor, ca să mai schimbăm. Cine-i noul tip?

Thiel avea păr blond, ondulat, ochii verzi, mari şi poseda o energie debordantă. Reporteră la *Santa Barbara News-Press,* era o frumuseţe boticelliană care hoinărea cu un reportofon în mână printre politicieni, prin ghetou şi în impozantul club al Universităţii Santa Barbara, unde, cu numai câţiva ani în urmă femeile, indiferent de statutul lor, erau nevoite să intre pe uşa laterală.

Aşezându-se în faţa şemineului, Sarah îi descrisese întâlnirea ei cu Gordon Taite.

— Cât de sigure suntem de el? sprâncenele blonde ale lui Thiel se înălţaseră cu simulată seriozitate. Putem pune un ac de siguranţă acolo unde nu se vede? E sensibil, generos, grijuliu? Cu alte cuvinte, e feminin?

— Thiel!

— Ştiu cum e. Şi eu vreau să cunosc pe cineva. Cineva pe care să mă pot bizui.

Sarah râse.

— De ce să ne mai batem capul? Ei nu-şi amintesc aniversările, dar ştiu scorurile de la meciuri de baschet jucate acum douăzeci de ani. Pune doi bărbaţi, care nu se cunosc deloc, într-o cameră cu o ladă de bere, două pungi de cartofi prăjiţi şi-un televizor şi-or să devină prieteni cât ai clipi. În sezonul de fotbal nu-i mai vedem pe-acasă!

Bătuseră din palme şi râseră.

— O, Doamne. De ce-ar fi aşa! Thiel vărsase câteva lacrimi.

— Crezi c-o să ne găsim vreodată nişte bărbaţi cu care să ne putem aşeza la casele noastre?

Thiel fusese şocată.

— Adică să ne *căsătorim?* Ai văzut ultimele statistici despre divorţuri?

— Le-am văzut. Dar gândeşte-te la patrimoniul ereditar. Nu te simţi vinovată că n-ai nici o contribuţie?

— Copii? Sarah, bate-te peste gură! Thiel mâncase un morcov, ca şi Sarah de altfel.

— În regulă, ce-ar fi să-mi zici de ce-ai vrut să ne întâlnim?

Thiel tăcuse. Orice-ar fi fost, era deosebit de important.

— Păi, vezi tu, am primit slujba de la *Chicago Tribune.*

— Thiel! Felicitări!

— Dar au nevoie de mine acum. Asta înseamnă că n-o să putem lua masa de adio. Nici măcar n-o să-l pot cunoaşte pe Gordon ăla al tău până când o să mă întorc să-mi iau mobila. Trebuie să iau avionul mâine. O să încep a doua zi. Cineva de la ei a murit.

Fusese rândul lui Sarah să rămână tăcută.

— Am cumva herpes, SIDA, ciumă? E din cauza noului meu chip? Mă părăseşte toată lumea?

Thiel o îmbrăţişase pe Sarah.

— Îmi pare rău.

— Nu, să nu-ţi pară. Pentru tine e grozav. Îşi zâmbiră. Sarah atinse braţul prietenei ei.

— E-n regulă, Thiel, zău. Dar acum aş vrea să vii cu mine în dormitor. Am ceva să-ţi arăt.

Sarah trăsese sacoşa de plastic de sub pat. Înăuntru erau jeanşii ciopârţiţi. I-o întinse lui Thiel.

— Spune-mi ce crezi.

Thiel scoase jeanşii.

— Hei, sunt grozavi. Exact măsura mea…

Thiel ridicase privirea şi tăcuse.

— De ce te-ai schimbat la faţă? Sarah! Hai, stai jos. Ţi-e rău? Sarah! Ce s-a întâmplat?

Jeanşii erau în perfectă stare.

Da, Sarah îşi amintea totul, de la jeanşii ciopârţiţi, apoi redeveniţi nou-nouţi, până la groaza cu care crezuse că ea otrăvise căţeluşul pe care i-l dăruise Gordon. Un act de neglijenţă din partea ei. Numai că… acum era sigură că Gordon făcuse isprava aia. Ucisese câinele pe care i-l dăduse tocmai pentru a-i zdruncina încrederea în propria-i sănătate mintală.

Şi toate astea pentru ziua de luni. Oamenii ăia ar fi ucis un câine, un prieten, un asasin ori un spectator nevinovat pentru ceea ce avea să-i aducă lui Bremner ziua de luni.

Întâlnirea cu Gordon fusese începutul coşmarului ei. Ratase două însărcinări uşoare primite de la revistă. Fusese concediată de la *Talk.* Trebuia să aibă o aventură de-o noapte cu un băiat de serviciu din Las Vegas. Îşi amintea că urcase scările hotelului în

acea noapte, ca să transcrie un interviu înregistrat pe care tocmai îl luase. Pe parcursul interviului băuse ceva. Poate că în băutură îi fusese strecurat vreun drog, ceea ce ar fi explicat de ce nu ştia nimic despre aşa-zisa noapte de dezmăţ... despre fracturarea degetului mic şi despre ştergerea interviului de pe bandă.

Dădu din cap. Doamne, nu era de mirare că îşi închipuise că-şi pierduse minţile. Nu era de mirare că fusese de acord să-l vadă pe prietenul lui Gordon, psihiatrul, Allan Levine. Nu era de mirare că fusese dispusă să ia medicamentele prescrise de el.

Îşi mai amintea ceva. După ce începuse tratamentul, mobila ei veche, cumpărată de la un magazin de mâna a doua dispăruse. Într-una din acele prime dimineţi se trezise şi constatase că apartamentul ei era plin cu mobilă daneză, modernă. Însă Gordon îi spusese:

— Toate sunt ale tale. Nu-ţi aminteşti.

Nu-şi amintise, dar ar fi însemnat un efort prea mare să recunoască. După o vreme nu mai ştia sigur unde se află. Pe urmă îşi uitase numele.

— Care-i numele meu? întrebase ea.

— Nu ştii?

— Nu.

— O să ştii. Curând, îţi promit. Odihneşte-te, frumoasa mea iubită.

Până la urmă ajunsese Liz Sansborough. Liz Sansborough, al cărei mobilier danez din apartamentul ei de la Londra fusese mutat în locuinţa din Santa Barbara a lui Sarah Walker.

Autoarea articolului scria că urmau să apară încă cinci articole în acea serie. Ea bănuia că în spatele transformării lui Sarah era o operaţiune a căror fire duceau la Guvernul american. Nu numea nici o agenţie şi nu făcea pe nimeni răspunzător. Toţi, scria ea, aveau să fie numiţi în ultimul articol al seriei.

Sarah rămase o vreme pe gânduri, ignorându-i pe parizienii care treceau pe trotuar chiar prin faţa vitrinei cafenelei. Cornul ei fierbinte se răcise. Când Asher termină articolul, ea îi ceru să vadă din nou lista companiilor deţinute de Sterling O'Keeffe.

O studie, făcând apel la tot mai numeroasele ei amintiri.

— Am fost concediată pentru că un star de cinema pe care trebuia să-l intervievez a contramandat întâlnirea în ultimul moment. Era purtător de cuvânt la *Nonpareil International Insurance.* Premiul părinţilor mei, formidabila casă pentru

pensionari, a fost oferit de *OMNI-American Economii şi Credite. President's Palace* din Vegas a fost locul unde m-am dus să iau alt interviu, iar a doua zi de dimineaţă, băiatul de serviciu a spus că l-am sedus şi că mi-am rupt degetul hârjonindu-mă cu el. Ticălosul. Îşi ridică degetul mic încovoiat. Totul a fost regizat, cu excepţia degetului rupt. Ăsta-i adevărat, pentru că Liz Sansborough are un deget rupt. Trebuia să-l rupă şi pe-al meu şi să-mi ofere o poveste pe care s-o cred.

Asher încuviinţă.

— Gold Star, Nonpareil International Insurance, OMNI-American Economii şi Credite şi President's Palace aparţin toate de Sterling-O'Keeffe. Greu de crezut că e o simplă coincidenţă.

Ochii negri ai lui Asher aruncau flăcări.

— Într-un fel sau altul, pot să jur că Sterling-O'Keeffe e una din cheile evenimentelor. Voi încerca să văd ce pot afla despre Jack O'Keeffe.

Lăsă ziarul din mână, iar acesta se deschise la altă pagină. Se uitară unul la altul apoi îşi îndreptară privirile spre pozele lor – erau fotografii din faţă şi profil. Un titlu mare avertiza că doi asasini extrem de periculoşi umblau liberi prin Paris. Deşi se aşteptaseră la asta, rămăseseră şocaţi. Încă o carte din pachetul mortal al lui Hughes Bremner era jucată împotriva lor.

47

Într-o încăpere fără ferestre, cu instalaţie de aer condiţionat, din casa lui conspirativă de lângă Montmartre, Quill descifra un avertisment pe care tocmai îl luase dintr-o ascunzătoare secretă. Citi mesajul de două ori, apoi se lăsă pe spate în fotoliu, cu o expresie de nedumerire pe chipul său modificat de chirurgia estetică. Preşedintele Statelor Unite se răzgândise şi-i ordonase lui Hughes Bremner să-l refuze pe Carnivor. El nu auzise nimic despre asta şi, din câte se părea, nici Liz. Ba mai mult, oamenii lui Bremner lăsaseră în ascunzătoarea convenită confirmarea că predarea era stabilită pentru duminică la ora opt seara. Deci în seara aceea.

Bremner era genul de om căruia nu trebuia să-i întorci niciodată spatele. Oare ce punea la cale?

Quill începu să se plimbe prin cameră, deschise televizorul cu ecran uriaş, apoi îl închise. Se opri şi se uită fără să le vadă la haltere, la aparatul de gimnastică şi la recipientul cu steroizi. Apoi se întoarse la mesaj. Agenţii de la Languedoc erau în alertă şi o căutau prin tot Parisul pe Verişoara lui Liz, Sarah Walker. Ce dracu' făcea Sarah aici? Discuta cu vreo celebritate pentru *Talk?* Sau o folosea Bremner în vreun fel? Pe urmă, mai era şi vila aia de pe rue Vivienne. Părea un loc unde se desfăşura un soi de cult, în care erau implicate câteva dintre personalităţile Franţei din afaceri, comunicaţii şi din Guvern. Informatorii lui Quill auziseră recent zvonuri despre o legătură între acea vilă şi un înalt oficial al CIA. Oare să fie vorba de Hughes Bremner? Avea el un plan numai al său? Şi dacă da, era şi Carnivorul implicat în el?

Quill măsura camera cu paşi mari. Îşi împreuna mâinile, apoi le desfăcea. Se uită la buricele degetele, unde un acid special îi arsese amprentele. Unui străin i-ar fi părut la fel de agitat ca o felină în cuşcă, dar el trăia doar obişnuita senzaţie apăsătoare a aşteptării. Această teribilă senzaţie de aşteptare nu-l părăsise din momentul în care Carnivorul fusese de acord să se predea. Viaţa lui Quill era drastic ameninţată de acea decizie. O detesta. Carnivorul trebuia să fie liber.

Decizia fusese însă luată, iar acum singura lui motivaţie era Liz. Ea voia să trăiască o viaţă normală.

Se duse să-şi pregătească o nouă deghizare.

Elicopterul care-l aducea pe Hughes Bremner ateriză pe acoperişul Turnului Languedoc în lumina aurie a soarelui de august. Pilotul opri motorul şi Bremner sări jos, aplecându-şi capul sub elicele ce se roteau. Gordon Taite îl aştepta, cu o expresie gravă pe chip. Pe toţi dracii! Ce se mai întâmplase? Oare făcuse o greşeală punându-l pe Gordon să coordoneze operaţiunea MASCARADA?

În vreme ce se îndrepta împreună cu Gordon spre zidul jos ce mărginea acoperişul clădirii, unde puteau discuta între patru ochi, Bremner medită la felul în care se modificase relaţia pe care o avea de douăzeci de ani cu Gordon. Începuse destul de simplu, atunci când îl identificase pe Gordon ca fiind un mincinos patentat. Această trăsătură, în combinaţie cu alte câteva, îl convinsese că ar putea deveni util.

Gordon minţise că fusese un student strălucit la colegiu, recrutat la CIA de profesorul lui preferat de istorie. În realitate făcuse parte din Ku Klux Klan, deţinuse ilegal un pistol şi avusese deseori probleme la examene. Dar la vremea aceea, Langley mai putea ordona legal asasinate. Astfel, când cel care făcea recrutări îl intervievase pe Gordon şi făcuse cercetări despre el, îl apreciase corect – un tânăr care poate fi antrenat pentru a ucide.

Ca şi criminalii în serie Ted Bundy şi Jeffrey Dahmer, Gordon nu era doar un mincinos patentat, ci şi un tip inteligent şi atunci când avea interesul putea fi blând şi fermecător.

Bremner îl analizase atent pe tânărul Gordon: avea o exagerată încredere în sine, dar nu şi o părere bună despre el care să-i susţină încrederea. Atunci când Bremner îl întâlnise prima dată, studia mai mult, lucra din greu şi se apropia periculos de mult de crimă pentru a obţine euforia după care tânjea. Devenise nemilos.

Bremner preţuia cruzimea şi inteligenţa. Avea nevoie de un om cu mult farmec şi un nivel scăzut de sensibilitate. Voia toate astea şi le voia la cineva ale cărui nevoi disperate nu mai puteau fi satisfăcute în cadrul legal.

Gordon nici măcar nu încerca să-l înţeleagă pe Hughes Bremner. Pentru el era esenţial ca Bremner să-l înţeleagă cunoscând ce era mai rău în el şi să-i acorde totuşi autoritate, respect şi un loc în societate. Gordon ucisese pentru Bremner şi-i mulţumise pentru asta. Dacă visa la ceva, acel vis era să devină cumva fiul lui Hughes Bremner. Amândoi ştiau asta. Şi după

douăzeci de ani, Gordon simţea că Bremner se gândea uneori la el ca la un fiu.

Se opriră amândoi la marginea acoperişului – doi bărbaţi înalţi, eleganţi, atletici, în costumele lor de comandă, fiecare puternic într-un fel diferit. Fără teamă, priviră în jos. Şaptezeci şi două de etaje îi despărţeau de asfaltul străzii. Apoi priviră oraşul. Bulevardele şi străzile erau liniştite. Pe urmă, clopotele bisericilor începură să răsune din toate părţile. Era ora opt.

Bremner rosti calm:

— Vorbeşte.

Gordon îi întinse ziarul *Herald Tribune.*

— Eu sunt în articolul ăsta. Autoarea, Marilyn Michaels, n-a folosit numele meu real, dar e vorba de mine. Oricine cunoaşte câte ceva o să-şi dea seama că sunt eu.

— Nu poate fi chiar atât de rău. Hughes Bremner citi şi îl cuprinse furia şi panica.

Gordon întrebă:

— Cine-i Marilyn Michaels?

— E pseudonimul lui Leslee Pousho. Târfa lui Lucas. A copiat documentele lui, dar am găsit-o şi pe ea şi documentele. N-o să mai apară nici un articol în seria asta.

Nu-i spuse lui Gordon că femeia era în viaţă şi că ar fi putut exista altă copie a documentelor. Nu era ceva important.

Femeia avea să moară curând, ca şi Bunny. Şi peste două zile, după ce GRANDEUR avea să zguduie Europa şi să-l facă putred de bogat, el avea să devină intangibil în fortăreaţa lui – Reciful Indigo, atolul său cu vegetaţie luxuriantă, la sud de Pago-Pago. Departe de Washington, Langley, Arlene Debo şi cameleonul ăla gălbejit, preşedintele Statelor Unite.

— Şi dacă află cineva? întrebă Gordon.

Bremner îl bătu pe spate şi-l strânse de umăr.

— N-o să afle. Acum vorbeşte-mi despre Sarah Walker.

În spatele lor, pilotul îşi terminase treaba şi se dusese în biroul heliportului. Valizele lui Bremner urmau să rămână acolo.

Gordon descrise fuga lui Walker de la „Je Suis Chez Moi”, fuga lui Asher Flores de pe aleea de lângă magazinul de computere şi succesul ratat din acea dimineaţă, când perechea fusese aproape capturată la hotelul Aphrodite.

— Cineva a provocat o explozie la „Je Suis Chez Moi” şi-a ajutat-o să scape, iar altcineva a fost pe aleea aia împreună cu Flores. Nu ştim sigur cine anume, dar se pare că pe alee a fost

Walker. Dacă-i aşa, ea i-a eliminat pe agenţii noştri.

— Poate că ai învăţat-o prea bine meseria, zise Bremner sec.

Apoi îmblânzi tonul:

— S-ar putea ca să ne ajute diseară.

— Da, e posibil, admise Gordon. Oamenii noştri sunt în oraş. Toată lumea e pe teren. Am găsit-o de două ori, o s-o găsim acum. De data asta n-o să mai scape.

— Asta trebuie să se întâmple până la ora şase. Levine are nevoie de două ore ca s-o pregătească pentru operaţiune.

— Toţi ştiu că e urgent, domnule. Asta i-a făcut să fie şi mai hotărâţi, iar moartea lui Bill Howells la hotel i-a afectat direct. Păcat că a trebuit să-l elimin.

Bremner dădu din cap.

— Inevitabil.

— Da. Şi după ce Flores şi Walker i-au ucis pe Ed, Steve şi Jasper aseară, pe alee, oamenii noştri fierb de mânie. Nimic n-o să-i mai oprească s-o prindă pe femeie.

— Bine.

Implicarea emoţională era cea mai puternică motivaţie, dar Bremner se încruntă.

— N-ai găsit vreun indiciu despre cel care a pus bomba la „Je Suis Chez Moi”?

— Ne ocupăm de asta.

— Dar poliţia?

Gordon rânji.

— Am avut grijă. Am pus-o pe una dintre agentele noastre să dea un telefon anonim pretinzând că reprezintă una dintre grupările teroriste basce. Le-a spus că bomba a fost pusă de o grupare rivală.

Bremner afişă zâmbetul său glacial, iar Gordon simţi un fior de mândrie.

— Să mergem.

Bremner se îndepărtă. După câţiva paşi, Gordon îl ajunse din urmă. Se plimbară pe lângă zid, fiecare pierdut în gândurile lui. Gordon se simţea împăcat, netulburat de nevoia sâcâitoare de senzaţii tari. Prezenţa lui Bremner îl calma.

La jumătatea terasei, Bremner consideră că direcţia vântului era bună. Se opriră. Hughes Bremner se căţără pe zid, rămânând în echilibru deasupra abisului care însemna moarte sigură. Gordon ezită, apoi făcu la fel. Stăteau în picioare sfidând teama firească. Bremner se simţea de parcă s-ar fi aflat în vârful celui

mai înalt munte al lumii. Cerul albastru se întindea cât vedeai cu ochii. Sub ei, oamenii care se grăbeau spre biserici erau de mărimea furnicilor. Bremner se uită în sus, înainte şi în jos, cu siguranţa calmă a stăpânului. Simţea până în adâncul fiinţei sale că nici un preţ nu era prea mare, nici o faptă prea violentă pentru a dobândi ceea ce voia. Întotdeauna avea să facă tot ce era necesar.

— Uită-te la ei, Gordon. Par mulţumiţi să parcurgă drumul de la naştere la mormânt doar ca nişte furnici. Insecte. Nevăzuţi şi necunoscuţi în jalnicele lor vieţi mărunte.

Brusc îşi desfăcu fermoarul şliţului. Cu vântul în spate, dădu drumul unui lung jet galben de urină peste abisul ce-l despărţea de sol. Bremner râse stând în bătaia vântului, la înălţimea propriului său munte. Gordon îl privea copleşit, apoi îşi imită stăpânul. Îşi priviră amândoi urina risipindu-se în picături şi căzând peste lumea insectelor de jos.

— După cum ştii, zise Bremner, încheindu-se la pantaloni, imediat după terminarea operaţiunii GRANDEUR o să mă mut definitiv în Reciful Indigo. Şi tu o să fii un om bogat. Vrei să vii cu mine, Gordon? Vrei să fii omul meu de încredere?

Lui Gordon i se opri inima în loc. Se simţi cuprins de o bucurie pe care n-o mai trăise vreodată. Avea să fie moştenitorul lui Bremner, fiul lui în toate privinţele, cu excepţia numelui. Şi, cândva, s-ar fi putut rezolva şi asta.

— Aş vrea tare mult, domnule.

Vocea lui exprima o sinceră afecţiune.

Hughes Bremner îl privi ţintă.

— Atunci trebuie s-o găseşti pe Sarah Walker până la ora şase.

48

Sarah simţea deja lipsa lui Asher. Doar gândindu-se la el, îi simţea răsuflarea caldă în ureche. Coborând strada în hainele acelea ciudate, cu ochelarii cu ramă metalică pe nas, se simţea mai femeie ca niciodată. Trăia o situaţie ciudată – nu numai că ea devenise agent, dar se şi îndrăgostise de unul. Îşi aminti un vechi blestem chinezesc: „Să dea Domnul să trăieşti în vremuri interesante”. Se simţea blestemată, dar, graţie lui Asher şi binecuvântată.

Cotind pe rue Vivienne, încetini pasul, alungând din minte această nouă experienţă, această nouă iubire. Strânse din dinţi, arboră un aer sobru, păşi mişcând mai mult umerii decât coapsele şi începu să se simtă mai dură, mai masculină. Privi înainte şi rămase uluită. Impunătoarea vilă în stil greco-roman care fusese, Je Suis Chez Moi”

Dispăruse. Nu rămăseseră decât nişte dărâmături care mai fumegau. Pietre înnegrite de foc, funingine şi cenuşă zăceau îngrămădite pe terenul fostei clădiri. Explozia trebuie să fi fost cumplită.

Două maşini de pompieri erau parcate pe stradă. Pompierii strângeau scările şi înfăşurau furtunurile. Pe trotuarul opus, privitorii ocupaseră mesele terasei de la Cafe Justine, urmărind spectacolul. Însă vreo sută de spectatori erau răspândiţi pe rue Vivienne.

Sarah îl întrebă pe un tânăr cu coamă leonină ce se întâmplase. Acesta îi spuse că fusese o explozie, dar că nu se descoperiseră cadavre. Doi bărbaţi în vârstă stăteau pe o bancă din staţia de autobuz şi discutau despre cine ar fi putut provoca un asemenea dezastru.

O bonă legăna un cărucior pe terasa de la Cafe Justine, cercetând cu privirea nu doar la ruinele fumegânde, ci şi la mulţimea adunată acolo ca să asiste la spectacolul gratuit. Era corpolentă, purta o scufie mică, albă, prinsă cu ace de părul ei încărunţit, o rochie dintr-un material rezistent, ciorapi groşi de bumbac şi nişte pantofi butucănoşi. Tipul clasic de bonă eficientă. Când Sarah o întrebă despre cele întâmplate, aceasta nu ştiu să-i spună mai multe decât tânărul de pe bicicletă.

Sarah se întoarse şi intră în cafenea. Avea strania senzaţie că

o mai văzuse undeva pe bonă. Înăuntru, câteva capete se întoarseră ca s-o privească pe ea, însă nu insistent. Bărbatul cu pălărie de pai nu se vedea nicăieri şi nici vreunul dintre oamenii pe care-i întâlnise cu o seară în urmă la „Je Suis Chez Moi”.

Sarah se aşeză pe un scaun la bar şi comandă cu voce joasă un pahar de ceai fierbinte într-o franceză aproximativă.

— *American?* întrebă curioasă femeia din spatele tejghelei.

Sarah încuviinţă.

— *Oui. Etudiant* din California.

În aşteptarea altor clienţi, femeia îi povesti lui Sarah că incendiul se declanşase chiar înaintea zorilor, însă locatarii – cine-or fi fost – plecaseră înainte din cauza bombei. Precis că fusese mâna bascilor. Trăiau atât de izolaţi în aerul ăla rarefiat de munte. Femeia îşi răsuci arătătorul în dreptul tâmplei, arătând că era convinsă de nebunia lor.

Sarah era surprinsă. Deci avuseseră loc două incidente – bomba din seara trecută şi un incendiu în acea dimineaţă. Căzu pe gânduri. În timp ce-şi bea ceaiul răspundea întrebărilor femeii de la bar despre Israel şi California. În cele din urmă, reuşi s-o întrebe şi ea despre bărbatul cu pălărie de pai cu panglică roşie. Femeia îi aminti că era vară şi mulţi bărbaţi purtau pălării de pai. Din păcate, nu-şi amintea de el, dar asta nu însemna că nu venea din când în când pe-acolo.

Sarah îşi luă ceaiul şi ieşi afară. Tânărul cu bicicleta plecase, dar cei doi bătrâni mai erau încă acolo. Bona de modă veche continua să legene încet căruciorul. Sarah căută cu privirea eventualele chipuri cunoscute, îngrijitori, maseza, patroni de cafenele, oricine. Nu recunoscu pe nimeni. Spera că doctorul Levine se afla încă sub influenţa drogului sau că avea măcar o mahmureală serioasă.

Mai erau trei ore până la prânz, când urma să se întâlnească cu Asher. Într-o cabină din apropiere găsi o carte de telefoane şi căută numele Chantelle Joyeaux. Zâmbi când citi adresa. Trecuse pe-acolo de dimineaţă. Ieşi din cabină şi porni cu paşi mari pe stradă. Când dădu colţul, lăsând în urmă mulţimea şi zăpăceala de pe rue Vivienne, instinctul îi transmise un avertisment – instinctul lui Liz Sansbourugh: îi simţi pe cei doi bărbaţi venind în spatele ei. O uşă se deschise în stânga ei. Fără să stea pe gânduri, intră şi-o luă pe un coridor slab luminat, la capătul căruia se vedea o lumină mai puternică.

Ajunse într-o curte interioară mică, sări peste un zid de piatră

şi nimeri într-un pasaj aflat la nivelul subsolului. Când ateriză, simţi că bandajul i se desfăcuse. Sângele fierbinte se prelinse pe sub haina ei neagră.

Nu luă în seamă durerea deoarece auzi zgomot de glasuri ce înjurau şi de paşi grei care se apropiau. Urcă în fugă zece trepte de piatră şi ieşi pe altă stradă îngustă şi întunecată străjuită de ziduri înalte şi vechi. Paşii continuau să se audă undeva în spate, printre clădiri. Se opri şi ascultă. Cu pistolul în mână, porni în grabă spre colţul îndepărtat, unde pasajul se intersecta cu strada de pe care tocmai venise.

Cam la un metru în faţă, intui prezenţa cuiva, rămas probabil ca să-i oprească retragerea.

Ţinând pistolul cu ambele mâini, dădu brusc colţul. Omul aştepta ghemuit, dar se ridică văzând-o. Sarah îl lovi cu ţeava pistolului peste faţa asudată. Omul se poticni, întinse mâna, o apucă de haină şi-o trase în jos, peste el. Ea văzu lucind lama unui cuţit. Ţeava pistolului ei era înfiptă în trupul bărbatului. Trase. Omul gemu, tuşi şi se răsturnă pe spate cu gura deschisă.

Stăpânindu-şi furia, îşi prinse umărul rănit şi porni în grabă spre îmbulzeala de pe rue Vivienne.

Aproape că ajunsese la intersecţie când un Renault cafeniu opri lângă trotuar. Bărbatul dinăuntru era *Gordon.*

Ura din ochii lui îi spuse ce o aştepta dacă o va prinde. Gordon coborî geamul portierei şi strigă:

— La mine, băieţi. Prindeţi-o!

Sarah se răsuci. Patru bărbaţi veneau din spate. Gordon stătea între ea şi relativa siguranţă de pe rue Vivienne. N-ar fi ucis-o, dar ar fi rănit-o şi-ar fi luat-o pe sus. Ei erau mulţi, însă ea avea să-i facă să plătească pe ticăloşi. Mai ales pe unul dintre ei.

Trase în direcţia lui Gordon, dar acesta se ghemui, deschise portiera din dreptul şoferului şi ieşi pe partea cealaltă nevătămat. Sarah se întoarse şi trase în piciorul celui mai apropiat agent. Când acesta căzu, ea încercă să tragă în al doilea bărbat, dar acesta fu mai iute. Cu o lovitură fulgerătoare de picior, îi azvârli pistolul din mână.

De undeva se auzi o rafală de armă automată. Bărbatul care-o lovise se prăbuşi lângă ea. Un glonţ îi străpunsese ţeasta. Ceilalţi doi căzură pe spate, cu piepturile ciuruite.

Sarah se uită în jur, zăpăcită. Apoi o văzu. Era bona! Căruciorul zăcea răsturnat pe o parte, iar femeia încărunţită ţinea în mâini un Uzi. Pe Sarah o cuprinse ameţeala. Înţelese vag

că „sugarul” din cărucior trebuie să fi fost arma automată.

O sirenă ţiuia în depărtare. Sarah se străduí să rămână conştientă, dar se prăbuşi într-un abis întunecat şi rece.

Partea a patra
Carnivorul

49

Sarah auzi bâzâitul înfundat al unei instalaţii de aer condiţionat. Deschise ochii. Zăcea pe canapea într-o cameră de zi mică şi sărăcăcioasă. Jaluzelele erau trase, izolând-o de lume, de căldura dimineţii, ori de amândouă. Într-un colţ se aflau aparate de gimnastică. În faţa unui televizor cu ecran mare se afla un scaun pliant. Lângă scaun era o masă veche. Pe poliţa căminului se aflau singurele obiecte nostime din încăperea mohorâtă – un măscărici cu o bonetă decorată ţipător, pudeli din porţelan în fustiţe roz şi fotografia unui clovn.

— Cum te simţi, Liz?

Un bărbat musculos, de înălţime medie, cu părul cărunt tuns scurt stătea în pragul uşii de la bucătărie şi o privea îngrijorat. Părea să aibă în jur de cincizeci de ani. Ştergea o cană cu un şervet pentru vase. Îşi îndepărtase machiajul, dar purta încă rochia de bonă, ciorapii groşi şi pantofii butucănoşi.

— Nu ştiu.

Îşi simţea rănile zvâcnind.

— Mă doare capul şi falca.

Îşi amintea că se luptase cu bărbatul care încercase s-o lovească cu cuţitul şi că ţeasta îi fusese zgâriată de glonţ în încleştarea de lângă Renaultul lui Gordon. Îşi atinse capul şi dădu peste un bandaj.

— L-am schimbat şi pe cel de la umăr. N-am ştiut că ai fost rănită. Deci, omul o cunoştea pe Liz Sansborough; trebuia să fie atentă. N-a fost prea grav.

Sarah se ridică în capul oaselor. Bărbatul în rochie de bonă nu încercă s-o ajute, ci dispăru iarăşi în bucătărie. Sarah privi în jur, încercând să-şi dea seama unde se afla şi cine era acel om care credea că ea era Liz Sansborough. Se îndoia că este un agent de la Languedoc. Probabil că era unul dintre oamenii Carnivorului,

dacă nu cumva existau şi alte personaje despre care ea nu ştia nimic.

Bărbatul se întoarse cu o tavă şi o aşeză pe scaun. Turnă ceai, apoi adăugă lapte şi zahăr. Probabil că aşa-i plăcea lui Liz Sansborough. Îi întinse cana. Sarah bău. Era prea dulce pentru gustul ei.

— Ia astea.

Bărbatul vorbea engleza ca un american.

Îi întinse două tablete albe. Mâinile lui mari păreau foarte puternice. Nu era foarte înalt, însă avea umeri laţi şi muşchi puternici. Părea un fost jucător de fotbal sau un luptător care se păstrase în formă. Instinctiv, ea mirosi pastilele şi le atinse cu limba. Aspirină. Îl văzu fixând-o cu privirea şi înţelese că făcuse o greşeală. Îi arătase că n-avea încredere în el.

— Cred că sunt şocată. Am uitat unde mă aflu, spuse ea râzând.

El dădu din cap.

— M-ai speriat de moarte. Ce-ţi închipuiai că faci?

În voce i se simţea furia stăpânită cu greu până când avea să fie sigur că ea se simţea bine. Îi păsa de Liz.

— Te-am surprins, zise ea. Îmi pare rău.

Bărbatul zâmbi, iar acel zâmbet îi aduse în minte o fotografie. Poza alb-negru a unui bărbat cu un surâs identic. Restul trăsăturilor difereau, iar omul din fotografie era mult mai tânăr.

Dispoziţia lui se schimbă brusc.

— Puteai să distrugi totul. Suntem căutaţi peste tot. Mai ales tu, pentru că ei ştiu cum arăţi. Deghizarea ta e ingenioasă, însă nu suficient de mult.

Dacă i-ar fi cerut detalii, Sarah ar fi fost în încurcătură. Trebuia să schimbe subiectul.

— Cum m-ai scos de acolo? Ultimul lucru de care-mi amintesc e că trăgeai în oamenii ăia. Şi ce s-a întâmplat cu Gordon Taite? L-ai împuşcat?

— Idioţi aroganţi. Doi dintre ei te-au urmărit în timp ce te învârteai pe la Cafe Justine; pe urmă au venit şi alţii. Nu puteam lua legătura cu tine, aşa că am aşteptat până când au făcut ei prima mişcare. Taite a hotărât că retragerea era mai înţeleaptă şi-a gândit al naibii de corect. Eu aveam puterea de foc.

Sarah întrebă pe un ton nepăsător:

— Ceva nou în legătură cu predarea?

— S-au făcut toate aranjamentele. Crezi că asta-i viaţa pe care

ţi-o doreşti? S-ar putea să faci o greşeală enormă.

— Nu e o greşeală. E timpul să se predea.

Bingo. Omul ăsta făcea parte din echipa Carnivorului. Cum ar fi putut să afle numele lui real şi unde se aflau Liz Sansborough şi Carnivorul?

Bărbatul sorbi dintr-o ceaşcă cu ceai.

— Tot nu mi-ai spus, Liz, ce căutai acolo?

Bărbatul o privi şi Sarah se simţi ca o insectă sub lupa microscopului. Trebuia să spună ceva.

— De ce te aflai acolo?

Trăsăturile lui blânde se înăspriră. Privirea îi deveni dură, indiferentă. Un Walther apăru în mâna lui mare.

— Liz a mea răspunde direct la întrebările mele. Şi n-a mai avut o Beretta de ani de zile. Cine eşti?

Era prinsă în capcană. Sorbi din cana cu ceai, ridică privirea şi-l privi drept în ochi.

— Îţi pasă de Liz. Eu sunt verişoara ei, Sarah Walker. O caut pe Liz. Trebuie să vorbim.

Surpriza îi lumină faţa pentru o clipă. Pe urmă apropie Waltherul de tâmpla ei.

— Nu minţi. Sarah Walker şi Liz nu sunt gemene. Şi tu nu te porţi ca Walker. Scrii despre oameni celebri? pufni. Hughes Bremner te-ar înghiţi cu fulgi cu tot şi nu s-ar sătura…

Sarah era uluită. De unde ştia el cum arăta Sarah Walker? De unde ştia cu ce se ocupa ea? Dar n-avea timp să se gândească acum la asta. Degetele lui se albiseră pe patul pistolului.

— Spune-mi cine eşti în realitate şi de ce-ai fost operată ca să arăţi ca Liz a mea!

Ea rămase cu privirea aţintită pe chipul lui încremenit.

— Sunt Sarah Walker şi nu ştiu de ce am fost operată. Presupun că asta are o anume legătură cu predarea Carnivorului.

— De unde să ştie Sarah Walker despre predare?

— De la Hughes Bremner, care-a pus să mi se schimbe faţa şi pe urmă a ordonat să fiu antrenată ca să mă port ca Liz.

El o cercetă cu privirea.

— Dovedeşte că eşti Sarah Walker.

— Mama mea e Jane Sansborough Walker. Tatăl lui Liz a fost Harold Sansborough, fratele mamei. Tatăl meu, Hamilton Walker, e profesor de colegiu. Eu…

— Toate astea puteai să le afli.

— În regulă, se pare că o cunoşti bine pe Liz. Dacă-i aşa, ştii că

ea avea o bunică, iar ea pregătea deseori o pâine italiană specială, aromată cu rozmarin. Numele bunicii era Firenze.

— Bunica Firenze?

Ochii lui o scrutară.

— Dar ea nu era deloc bunica ta sau a lui Liz, nu-i aşa?

Sarah se încruntă.

— Nu. Era *stră*bunica noastră.

Bărbatul tăcu o clipă, apoi coborî ţeava Waltherului şi-i adresă acel zâmbet pe care-l mai văzuse. Undeva… El întrebă:

— Ce treabă ai cu Liz?

— Am motive să cred că Hughes Bremner pune la cale o înscenare pentru a-l ucide pe Carnivor.

Omul se aplecă în faţă.

— Spune-mi tot ce ştii.

— Nu pot da informaţii oricui. Trebuie să ştiu cine eşti.

Bărbatul se foi în scaun, de parcă n-ar fi stat comod.

— Eu lucrez pentru Carnivor. Mi se spune Quill.

Îşi trecu palma peste părul cărunt, tuns scurt şi continuă:

— Povestea mea nu e importantă.

— Atunci spune-mi ceva despre Carnivor şi despre Liz. Ceva din care să înţeleg că-ţi pot încredinţa informaţiile mele.

— Te-aş putea determina să vorbeşti.

— Dacă ai face-o n-ai fi niciodată sigur că spun adevărul. Eu nu vreau ca Bremner să-l ucidă pe Carnivor. Dumneata vrei?

Bărbatul râse scurt.

— Bun raţionament.

Rămase o clipă pe gânduri.

— Lucrez cu acest om, numit Carnivorul, de mult timp. El o să înţeleagă dacă o să dezvălui câte ceva, mai ales că multă lume va afla în curând destule.

Luă o gură de ceai.

— Poate te-ar interesa să ştii că e american. De fapt, a crescut în Beverly Hills. Un copil bogat, sălbatic şi greu de stăpânit. Pe la începutul anilor ’50 fuma marijuana şi fura maşini. Intra şi ieşea mereu de la închisoare. Tatăl lui, un mare avocat, s-a săturat până la urmă de problemele puştiului şi l-a alungat din casă. Băiatul s-a mutat la o rudă a mamei, în Vegas, la un unchi italian pe nume Bosa.

Bosa! Sarah îşi aminti dosarul Carnivorului de la Langley: se credea că numele lui era Bosa!

Quill se ridică şi începu să se plimbe prin cameră.

— În Vegas, prietenul meu a obţinut o slujbă la cazinoul unchiului său, s-a căsătorit şi a încercat să se cuminţească. Dar tot n-avea astâmpăr. Şi-a luat două amante. Soţia lui a aflat şi, drept răzbunare şi-a luat şi ea un amant.

Quill făcu o pauză, deloc încântat de ce urma să spună.

— Amantul a bătut-o până a omorât-o. Poliţia n-a făcut nimic. Spunea că n-are probe. După înmormântare, amantul şi-a găsit o nouă prietenă. Individul era nebun şi-a bătut-o şi pe aceasta. Prietenul meu, care peste câţiva ani avea să fie poreclit Carnivorul… n-a mai putut suporta. Amantul fostei lui soţii era un ticălos, care scăpa mereu cu faţa curată. De-aceea, Carnivorul l-a ucis.

Quill dădu din umeri.

— Bineînţeles, prietenul meu trebuia să fugă din oraş. Tatăl lui refuza să-l vadă. Unchiul lui italian – făcea parte din Cosa Nostra – i-a găsit prietenului meu o slujbă de recuperator pentru familia lui din New York. Atunci el şi-a luat numele de Alex Bosa, după unchiul său.

Quill zâmbi.

— Când avea un contract, petrecea săptămâni în şir ca să pună la punct detaliile. Devenise atât de priceput, încât familia îl împrumuta altor mafioţi care aveau de rezolvat probleme. Înţelegi, avea o minte analitică, exact ca a tatălui său. Îi plăcea asemănarea asta cu taică-su, mai ales că făcea o treabă pentru care ticălosul ăla făţarnic l-ar fi dispreţuit.

După câţiva ani, Alex a primit o însărcinare cu adevărat importantă: să elimine un general cubanez care refuzase să-şi plătească datoriile făcute la pocher. Tipul era cel mai bun general al preşedintelui Batista, iar moartea lui în acel moment i-ar fi fost de mare ajutor lui Fidel Castro, care încerca să cucerească Havana. Quill zâmbi glacial. În cercurile internaţionale lovitura asta părea imposibilă, dar ea a fost realizată de Alex Bosa care a devenit un om respectat.

Deci, dosarul Carnivorului de la Langley era exact: o lovitură a Mafiei îl ajutase pe Castro să ajungă la putere. Tot acolo scria că s-a născut la sfârşitul anilor ’30, avea cel puţin un părinte american şi că era heterosexual.

— De unde vine porecla *Carnivorul?* întrebă ea.

— Naşul familiei credea că Alex merita un nume care să-i reflecte talentul, aşa că l-a numit Il Carnivoro. Carnivorul.

Quill îşi mângâie pistolul şi ridică privirea.

— După povestea din Cuba, Alex a cerut să lucreze pe cont propriu. I-a promis naşului că avea să rezolve orice problemă „specială” a familiei. Era o cerere onorabilă, aşa că naşul a fost de acord, iar Carnivorul a intrat în afaceri.

Quill puse Waltherul pe masa murdară şi îşi turnă încă o ceaşcă de ceai.

— Mai vreau şi eu una, spuse Sarah.

El îi luă cana. Sarah simţi că omul o admira. Poate pentru calmul ei. Trebuia să fie recunoscătoare celor de la Fermă pentru asta.

El o privi cum lua cana plină. Nu-i tremura deloc mâna. Sarah zise:

— Cum de erai la Cafe Justine azi-dimineaţă?

— Am primit o notă de la un informator care mă înştiinţa că Bremner se ocupă de nişte lucruri ciudate la o casă de sănătate de pe rue Vivienne, spuse Quill. Aş zice că ai avut noroc. Acum vorbeşte-mi despre Bremner.

— Dar trebuie s-o văd pe Liz! Nu-i o curiozitate stupidă. Cum I-aş putea preveni…

Se opri, observând zâmbetul crud ce apăruse pe buzele bărbatului.

— *Eu* o să am grijă de Hughes Bremner. Tu o să-mi spui ce face el. Totul! Începe cu faţa ta. Când…

Ţiuitul repetat al unei alarme invadă apartamentul. Quill apăsă un buton mic de la ceasul lui şi marele ecran TV se aprinse pentru a arăta un hol lung, înţesat de oameni înarmaţi furişându-se către videocameră. Sarah văzu faţa lui Gordon.

Se întoarse. Waltherul din mâna lui Quill era aţintit spre inima ei. Cu mâna apucă un Uzi.

— Tu i-ai adus! mârâi el.

Omul avea dreptate.

— Nu intenţionat, spuse ea.

Înhăţă haina ei de la capătul sofalei şi căută înnebunită în buzunare, vorbind precipitat:

— Cel care avea un cuţit trebuie să fi lăsat un dispozitiv de localizare undeva prin hainele mele!

— Nu mai am timp.

Quill se ridică şi aţinti arma spre tâmpla ei.

— Uite! O monedă, în buzunar!

Inima îi bătea cu putere. „Moneda” semăna cu cele pe care le văzuse la Fermă şi conţinea un dispozitiv de localizare. O aruncă.

— Trebuia să te percheziţionez, fir-ar să fie! Îmbătrânesc.

Îi azvârli Waltherul.

— Pe-aici. Mişcă!

Ea îl urmă printr-un pasaj întunecat, spre o altă cale de ieşire. În urma lor se auzi o explozie cumplită. Podeaua fu zguduită. Quill îşi dădu seama că fusese aruncată în aer uşa grea de oţel a apartamentului. În câteva clipe, Gordon şi oamenii lui aveau să vină după ei.

Quill sări pe o fereastră, apoi pe un acoperiş asfaltat. Sarah îl urmă. Alergară aplecaţi pe marginea platformei. El se opri în faţa unor obloane încuiate. Auzeau paşi în spatele lor, dar nu se vedea încă nimeni. Quill descuie obloanele, deschise fereastra înaltă de pe acoperiş, apoi săriră amândoi într-o magazie prăfuită, ce mirosea a usturoi şi a ceapă putredă. El descuie altă uşă şi pătrunseră în alt coridor, slab luminat.

Cotiră la dreapta, coborâră în fugă nişte scări şubrede şi, prin altă uşă, intrară într-un garaj unde era o maşină. Quill încuie uşa. Încuietoarea n-avea să-i oprească pe urmăritori, dar îi putea întârzia.

Se urcară într-un MG sclipitor, Quill porni motorul, apăsă pe un buton şi uşa garajului se deschise.

Maşina ţâşni pe strada liniştită.

Gloanţele loviră vehiculul în partea unde era Quill. Un bărbat şi o femeie cu mitraliere M-16 alergau spre ei. Erau oamenii lui Gordon. Gordon dăduse de urma lor şi ordonase ca blocul să fie înconjurat. Quill propti automatul Uzi de marginea geamului lăsat şi trase mai multe rafale în ei. Reuşi să-i doboare.

— Quill! Sunt morţi! Încetează.

El mormăi şi lăsă automatul în poală. În timp ce dădeau colţul, Sarah văzu o privelişte stranie – un clovn care ţinea un buchet de baloane părea să alerge spre ei. Quill apăsă pedala acceleraţiei.

Sarah rămase nemişcată, simţind mirosul sângelui. Îşi dădu seama că nu era un miros real. Era prea departe de cadavrele celor doi agenţi. Venea din trecutul ei. Tânărul blond din Denver. Cuplul din portbagajul Cadillacului. Gardienii de la „Je Suis Chez Moi”. Blount Mecaw. Cei trei bărbaţi de pe alee. Iar acum cei doi agenţi. O mulţime de morţi.

Maşina încetini. Se aflau la câteva blocuri distanţă de apartament, iar privirea lui Quill era aţintită spre strada liniştită din faţa lui. Automobilul îşi reduse viteza, în timp ce vira.

— Îmi pare rău, Sarah. Am încercat să…

Glasul lui Quill era atât de răguşit, încât de-abia mai putea vorbi.

Îndreptă MG-ul spre un loc liber de lângă trotuar. Cu o mişcare lentă, îşi duse mâna la inimă, oftă adânc şi se prăbuşi peste volan.

Sarah îl trase înapoi şi văzu sângele. Fusese nimerit de unul sau mai multe gloanţe trase de cei doi. Poate că de-aceea continuase să tragă până când agenţii fuseseră sfârtecaţi.

Quill zâmbi, iar zâmbetul lui era ciudat de blând.

— Cred că până la urmă m-a părăsit norocul.

De unde cunoştea ea zâmbetul ăla? îşi cercetă memoria. Pe urmă îşi aminti.

Era zâmbetul lui Hal Sansborough!

Tatăl lui Liz, din albumul de fotografii al lui Sansborough. Albumele alea pe care le tot studiase când credea că ea era Liz Sansborough. Dar Hal Sansborough murise o dată cu soţia lui la New York City, ucis de un tâlhar…

Cum putea Quill să fie Hal Sansborough?

— Quill! îi prinse bărbia, făcându-l s-o privească.

El continua să zâmbească.

— Quill! Tu eşti Hal Sansborough? Eşti unchiul meu?

Zâmbetul lui păru să se accentueze.

— Fiica lui Janie. Să-i spui că sunt mândru de tine…

Se strâmbă şi pieptul i se contractă într-un spasm de durere. Plămânii i se goleau de aer.

— Şi spune-i lui Liz… că o iubesc.

Sarah îşi lipi obrazul de gura lui. Nu mai răsufla. Brusc obrajii i se umplură de lacrimi.

50

Vaporaşul cu cupolă de sticlă era unul dintre numeroasele *bateaux mouches* care făceau croaziere pe Sena între Pont de l'Alma şi Pont de Sully. În dimineţile de duminică turiştilor li se ofereau *brioches* fierbinţi, *fromages* perfect maturate şi *fruits*.

Hughes Bremner privea spre chei. Se prefăcea că admiră priveliştea, dar în realitate vedea cu ochii minţii finalul triumfal al operaţiunii pregătite vreme de doi ani, care avea să-i aducă multe miliarde de dolari: GRANDEUR. Ea avea să-i încununeze cariera şi să-l transforme pe Hughes Bremner într-o legendă. Numai că nimeni n-avea să ştie vreodată ceva.

Înainte ca cineva să priceapă ce se întâmplase de fapt, el se va afla în drum spre paradisul din Mările Sudului, în Reciful Indigo. Timp de doi ani strânsese picturi, obiecte de ceramică şi sculpturi pentru a decora acel loc. Biroul său, foarte diferit de încăperile puritane de la etajul şapte ale sediului CIA, va fi elegant mobilat şi decorat cu picturi de Kandinsky şi Saulages. Zidăria vilei fusese realizată de cei mai buni meşteri italieni. Pivniţa lui era deja plină cu cele mai bune vinuri din Franţa şi California. Avea un sistem de securitate computerizat de ultimă generaţie şi o reţea de comunicaţii care urmau să-l menţină în contact cu lumea la orice nivel ar fi dorit...

— O dimineaţă de duminică la Paris, auzi o voce lângă el. Nimic nu o poate egala.

Bremner nu se întoarse. Continua să privească malul fluviului. O mamă cu doi copii cumpărau baloane. Pe urmă, îi va plimba pe chei. Nu-şi putea imagina ceva mai plictisitor.

— Raportează, spuse el.

Kit Crowther vorbi calm, cu voce joasă. El se ocupa de partea financiară a operaţiunii şi era pe cale să câştige o avere pentru eforturile lui. Însă n-avea să trăiască ca să intre în posesia ei. De îndată ce tranzacţia avea să fie încheiată, Gordon urma să-l elimine.

— Iată ce se va întâmpla, îi zise Crowther. O dată ce va fi făcut anunţul, va urma o importantă realiniere a devizelor europene. Ratele dobânzilor vor scădea, ca şi pieţele titlurilor de valoare. Am diminuat francul şi am pariat că ratele dobânzilor şi titlurile de valoare vor fi afectate de realiniere. Am vândut franci de vreo

zece miliarde de dolari şi am cumpărat vreo opt miliarde de dolari americani, care acum sunt foarte puternici. Am cumpărat acţiuni la companii franceze de aproape un miliard de dolari, pentru că valoarea acţiunilor creşte atunci când o monedă se devalorizează. Cu creditul de la Sterling-O'Keeffe am reuşit să menţin situaţia asta, cu un supliment de un miliard de dolari. Eşti vârât până în gât. Sper să ştii ce faci, altfel Sterling-O'Keeffe ar putea dispărea de pe faţa pământului.

Bremner se mulţumi să zâmbească şi să privească valurile fluviului.

Crowther împrumutase bani în franci francezi şi convertise francii în dolari, la cursul zilei. De îndată ce francul avea să se deprecieze brusc, urma să cumpere franci mult mai ieftin, ca să plătească datoria. Bremner beneficia de profiturile suplimentare. Apoi urma să-i plătească pe Gordon Taite, Allan Levine şi pe alţi câţiva. Profiturile aveau să-l facă multimiliardarul care se hotărâse să devină în clipa când întorsese spatele unei ţări imorale şi nerecunoscătoare şi înfiinţase compania Sterling-O'Keeffe.

Crowther mânca liniştit privind spre chei.

— Aş vrea să ştiu pe baza căror informaţii ai demarat afacerea asta.

— Nu, n-ai vrea să ştii. Vrei să câştigi cinci milioane de dolari.

Cu colţul ochiului, Bremner îl văzu pe Crowther zâmbind şi dând uşor din cap, în semn de aprobare. Cu cinci milioane de dolari putea să trăiască în huzur. Numai că n-avea să trăiască mult.

— Tati! Tati!

Expertul în finanţe internaţionale se îndepărtă luându-şi farfuria, fără să-i mai adreseze vreo vorbă lui Bremner.

— Vin, puiule. Ai pierdut-o pe mami?

Bremner aruncă o ultimă privire spre chei şi, pentru o clipă, revăzu în minte Reciful Indigo. O insulă superbă străjuită de palmieri, pe o mare albastră-verzuie. În curând avea să poată spune întregii lumi să se ducă dracului. Avea să abandoneze CIA, să dispară şi să-şi trăiască viaţa la care visase întotdeauna; alizee blânde, nopţi calde, bogăţie mai presus de fantasmele regilor.

Când se întoarse la biroul său din Languedoc, viziunile lui Bremner despre tărâmul fermecat se risipiră ca într-un coşmar.

Pe tăblia biroului îl aştepta un mesaj de la Arlene Debo: „Sosesc cu avionul în jurul orei cinci, ora Parisului. Deţin un raport conform căruia Carnivorul ţi se predă în seara asta.”.

Lui Bremner i se strânse inima. Afurisită femeie! Cum de aflase? O avertizase cineva...! Nu. Imposibil. Nimeni dintre cei care ştiau despre predare nu i-ar fi spus. Erau oamenii *lui* şi îi erau loiali.

Îşi impuse să se calmeze. Pe urmă studie situaţia pe toate feţele. Îl trădase cineva? Îi rămâneau doar câteva ceasuri ca să afle şi să plănuiască cum s-o manipuleze pe Arlene. Şi mai trebuia să se ocupe şi de pregătirile pentru predarea Carnivorului.

Avea nevoie de Sarah Walker imediat.

Bremner întinse mâna spre telefonul său privat.

Sarah Walker închise ochii unchiului ei şi îşi şterse lacrimile de pe obraji. Bărbatul îşi păstrase surâsul pe chip. Îşi amintea de fotografiile din album, de parcă le-ar fi avut sub ochi. Le privise până la epuizare, până când deveniseră trecutul pe care-l pierduse. Unchiul ei avea nasul mai turtit şi bărbia mai mică, dar, scăzând douăzeci şi cinci de ani şi cincisprezece kilograme, devenea tatăl lui Liz, Hal Sansborough, aşa cum arăta în acea fotografie făcută în faţa casei din Chelsea, ţinându-şi fata de mână.

Ultimele lui cuvinte fuseseră: „Spune-i lui Liz că o iubesc”.

Sarah sări din maşină şi privi cu atenţie în jur. Pe stradă nu era nimeni. Luă Waltherul lui Quill şi verifică încărcătorul. Se îndreptă către cea mai apropiată staţie de metrou. Era tristă, zăpăcită şi îngrijorată. Un bărbat pe care nu-l cunoscuse niciodată şi care crezuse pentru scurt timp că era tatăl ei murise. Ştia că avea dreptul să fie furioasă, să dorească răzbunare, dar ar fi vrut să înceteze crimele.

Până la urmă, rămânea un fapt de netăgăduit: ea era nepoata unui necruţător ucigaş profesionist.

O trecură fiori. Fără să-şi dea seama, începu să meargă mai repede, ca şi cum doar prin forţă putea grăbi găsirea unei soluţii.

Când Sarah ajunse la bistroul unde conveniseră să se întâlnească, Asher o aştepta lângă trotuar, pe o motocicletă BMW lungă şi joasă.

— Doamne, capul tău! îi atinse bandajul. Ce s-a întâmplat?

— O să-ţi spun mai târziu. Pari gata de plecare.

— Aşa e. Aruncă o privire în susul şi-n josul străzii. Pozele şi articolul despre noi şi-au făcut efectul. Am reuşit să scăpăm de două ori. A treia oară s-ar putea să nu mai fim aşa de norocoşi.

Îi întinse o jachetă din piele neagră şi o cască cu o vizieră fumurie.

— Crezi că poţi să-ţi pui asta peste bandaj?

— Sigur. Sarah se strâmbă de durere când îşi potrivi casca pe cap. Unde mergem?

— Asta-i vestea bună. La Jack O'Keeffe. Christine Robitaille mi-a spus unde locuieşte.

— În sfârşit! Poate că o să aflăm ce pune la cale Bremner!

Trăgându-şi pe ea jacheta de piele, i se ridică poala cămăşii şi Asher zări pistolul Walther de sub centura ei.

— Ce s-a întâmplat? Unde-i Beretta ta?

— E o poveste lungă, Asher. Hai să plecăm de-aici.

Din balconul de fier forjat al locuinţei aflată în cartierul Les Halles, Christine Robitaille privea Parisul sub strălucirea soarelui de amiază. Prin centrul măreţului oraş şerpuia panglica lată, argintie a Senei. Fuma o ţigară cu filtru auriu şi se gândea la fluviu, la trecut, la istorie. Şi la sine.

Ştia de unde venise. Acum se întreba dacă era osândită să repete vechile greşeli. Crescuse printre florarii Parisului. În acest oraş romantic, unde cele trei produse de bază erau pâinea, vinul şi florile, ea îndrăgise şi înţelesese de la o vârstă fragedă importanţa muncii de florar. Cum să-ţi exprimi mai bine sentimentele decât oferind şaizeci de trandafiri roşii? Exista vreun dar mai frumos decât o vază chinezească plină cu crini albi ca zăpada?

La Paris, până şi cele mai sărace cartiere aveau florăriile lor, însă magazinul Robitaille se afla într-o zonă selectă. Florăria cu coloane crem era situată vizavi de Adunarea Naţională, în Piaţa Palatului Bourbon, unde ambasadele şi ministerele din apropiere aveau nevoie permanent de flori frumoase. Familia Robitaille era renumită pentru aranjamentele sale elegante, pline de farmec.

Christine avea doi fraţi şi două surori. Fiind cea mai mică, fusese răsfăţată. Fiind cea mai drăguţă fată, fusese privilegiată, îmbrăcată cu rochii cu volănaşe, ciorapi fini de mătase şi prezentată drept o altă creaţie elegantă a firmei Robitaille. În timp ce era la şcoală lucrase şi în magazin. Avea fler pentru

aranjamentele florale, însă cel mai mult îi plăcea să stea la casă. Acolo putea flirta cu tinerii funcţionari guvernamentali şi cu distinşii oameni de stat care veneau să aleagă o floare fără cusur pentru cea mai recentă iubită.

Rămăsese însărcinată la paisprezece ani. Iubitul ei făcea aranjamente la o prăvălie populară de flori artificiale. Nu doar tinereţea ei, ci şi meseria iubitului ei provocaseră un scandal în familie. El reprezenta problema gravă. Făcând aranjamente din flori artificiale, nu putea aprecia frumuseţea şi fragilitatea florilor Domnului. Totuşi, băiatul se angajă s-o ia de nevastă. Era genul de tânăr onorabil, dar amândoi ştiau că relaţia lor era de o senzualitate lumească, nicidecum un *amour* neprihănit.

Familia ei catolică nu găsi altă soluţie. Trebuia să se mărite. Ea fugise de acasă, găsise un medic care s-o chiureteze şi se dusese să lucreze în cluburile de noapte din Montmartre. Ajunsese curând pe scenă, dansând şi cântând îmbrăcată din ce în ce mai sumar. Când tatăl ei o găsise într-un târziu, plecase de-acolo cu ochii în lacrimi. El hotărâse să-i spună soţiei sale că fata lor era moartă. Ea promisese să nu se întoarcă niciodată acasă.

Christine avusese mai mulţi bărbaţi, mai multe *amours,* dar, când ajunse la treizeci de ani, înţelese că meseria de stripteuză se apropia de final. Iubitul ei de atunci, un fante brunet din Marsilia, îi sugerase să discute cu prietenul lui, Jean.

Jean fusese singurul nume sub care-l cunoscuse pe noul ei şef, dar relaţia lor profesională durase douăzeci de ani.

Astfel ajunsese să lucreze pentru Interpol, iar *amour* deveni cariera ei. Era o carieră bună, lucra pentru Guvern, vânzând ceva de care nu dusese niciodată lipsă. Acum avea cincizeci de ani. Încărunţise. Cu şase luni în urmă renunţase brusc să-şi mai vopsească părul. Cu timpul, chipul ei plăcut căpătase o înfăţişare dură. Fuma şi bea prea mult şi era sătulă de *amour.* Aflase că, pentru bărbaţi, puterea însemna sex. Pentru femei, sexul era un biet înlocuitor al puterii.

Îl plăcea Asher Flores, nu doar fiindcă era un bărbat drăguţ, care o tratase totdeauna cu respect, ci şi pentru că numele lui de familie însemna „flori” în spaniolă. Se părea că destinul hotărâse ca ei doi să se întâlnească, să devină prieteni şi ea să-i poată da informaţii care să-i salveze viaţa. Pe urmă se culcase cu el. Nu din dragoste, ci pentru ca el să-i poată mulţumi cum se cuvenea.

În acea dimineaţă, el o sunase la magazinul de computere. Ea îi ceruse vânzătorului să-i spună că nu se afla în magazin. Avea

nevoie de timp ca să se gândească, deoarece primise un mesaj de la noul ei şef, înlocuitorul lui Jean, „Guy”. Guy îi spusese că Interpolul îl căuta pe Asher Flores şi că, de fapt, trei agenţi de la Languedoc muriseră încercând să-l captureze lângă magazinul ei. Sigur, ea aflase de acele crime, dar nu ştiuse că era mâna lui Asher. În plus, citise că Asher şi o tânără erau căutaţi pentru nişte crime despre care se credea că le comiseseră în Denver.

Asta o neliniştea. Ea avea încredere în Flores. Ştia că n-ar fi ucis dacă n-ar fi fost nevoit s-o facă. Nu era un trădător, însă cei de la Langley asta pretindeau.

Asher Flores trădase. Devenise un proscris.

I se cerea să-l ajute pe Guy să-l elimine. Sarah Walker trebuia capturată în viaţă şi predată la Languedoc.

Se întâlnise cu Asher cu aproape două ore în urmă. Până şi cei condamnaţi aveau dreptul la o audiere. Ea nu-i spusese că ăsta era motivul pentru care acceptase să-l întâlnească. El îi vorbise despre Sarah Walker şi despre ce bănuia că-i făcuse Hughes Bremner. Îi mai spusese că faimosul Carnivor urma să se predea.

Ea îl crezuse. Asher era un copil, dar şi un excelent amant. Dorise să afle unde locuia Jack O’Keeffe. Ea dăduse de urma lui în Burgundia. Şi Jack O’Keeffe fusese amantul ei. Dar asta se întâmplase cu ani în urmă, când ea mai era în formă, iar Jack o legendă cu păr argintiu, pe cale să se pensioneze. Păcat. I-ar fi plăcut să-l cunoască mai devreme, când avusese părul roşu. Peste tot, din câte auzise, i se spunea Jack O’Keeffe cel Roşu.

Instinctul îi spunea că era timpul să se retragă. Oriunde se întorcea, dădea de umbrele bărbaţilor ale căror nume nu şi le mai amintea. *Merde!* Nu-şi mai amintea nici măcar numele primului iubit, care voise s-o ia de nevastă cu mulţi ani în urmă. Nu regreta avortul pe care-l făcuse.

Cu vreo cinci ani în urmă, după ce muriseră părinţii ei, reluase legătura cu familia. Se împrietenise cu un nepot care se mutase recent la Seattle, unde deschisese propria lui florărie Robitaille. În afara oraşului, îi scrisese el, vegetaţia era luxuriantă, o adevărată junglă a nordului. Ei i-ar fi plăcut s-o vadă. Ba mai mult, i-ar fi plăcut să trăiască la Seattle, unde nimeni n-o cunoştea şi unde n-ar mai fi dat cu ochii de fantomele trecutului. Avea nevoie de cineva din Guvernul Statelor Unite care să treacă peste formalităţile birocraţiei americane, să-i ofere statutul de rezident străin şi o pensie.

Guy şi Asher Flores tocmai deschiseseră o uşă în direcţia asta.

Cu un singur telefon, îşi putea cumpăra un bilet dus către Seattle. Oare asta voia cu adevărat?

Şi Asher? Ar mai fi putut trăi împăcată cu sine ştiind că este responsabilă de moartea lui?

Stinse ţigara şi intră în apartament, dezbrăcându-se din mers. Îşi puse cămaşa de noapte, se spălă pe dinţi, făcu o gargară şi se vârî în pat, de parcă ar fi fost ora de culcare. Trecuseră multe luni de când nu se mai culcase cu un bărbat şi preţuia singurătatea. Totuşi, între picioare simţea o căldură mistuitoare. Trupul avea propriile sale amintiri.

Se rostogoli în pat şi lovi perna. Ce să facă?

Esenţialul, cum le plăcea yankeilor să spună, era alegerea între viaţa lui Ahser… şi propria ei viaţă.

Christine Robitaille nu reuşi să doarmă. După o oră era din nou în picioare. Dădu un telefon. Treizeci de minute mai târziu cobora pe rue de Rivoli.

Trecu pe lângă parfumerii, prăvălii, magazine de suveniruri şi librării, observând că vânzările mergeau greu. Tot afurisita de recesiune era de vină. În cele din urmă intră pe sub bolta de la Cafe Madeleine. Alese o masă de afară, unde avea o vedere mai bună. Comandă *cafe.* Remarcă un bărbat înalt, de o frumuseţe austeră care părea că vrea să ia masa. Se oprise la intrare şi se uita la mese. Poate că el era omul.

Christine scoase o ţigară cu capăt aurit şi rămase cu ea în mână. Bărbatul observă gestul… şi pe ea.

— Daţi-mi voie, *madame.*

Aprinse bricheta. Ea trase fumul în piept şi se uită în ochii lui reci. Avea chipul şi aerul unui şoim, constată ea. Din câte auzise, omul era un prădător. Se bucură că-şi luase măsuri de precauţie.

— Hughes Bremner? murmură ea.

— *Oui.*

— Luaţi loc, *monsieur.* Avem multe de discutat.

51

Prin vizoarele fumurii ale căştilor care le acopereau complet feţele, Sarah şi Flores priveau în toate părţile, conştienţi de faptul că vânătoarea devenise mai frenetică. Hughes Bremner nu renunţa niciodată.

Asher strigă încercând să acopere huruitul motorului:

— Unde ţi-e Beretta?

Ea vorbi lângă casca lui:

— Poate că la Languedoc. Era să mă prindă iarăşi Gordon.

Îi povesti despre atacul de pe strada aflată lângă „Je Suis Chez Moi" şi cum o salvase „bona" – Quill. Pe urmă îi relată al doilea asalt al CIA, moartea lui Quill şi faptul că îl recunoscuse.

— E unchiul tău? Adică tatăl lui Liz? strigă Asher. Dar el şi mătuşa ta n-au murit la New York?

— Probabil că moartea lor a fost înscenată. Sau cel puţin a lui. Aminteşte-ţi că s-au găsit asupra lor documentele de identitate. Nimeni nu şi-a dat osteneala să verifice mai atent. La urma urmei, erau „doar" un agent de vânzări şi soţia lui. Nu reprezentau cine ştie cine.

Ieşiră în sfârşit din Paris. Asher trase pe dreapta, lasă motorul să meargă şi se întoarse spre ea.

— Dar de ce a fost nevoie să treacă prin atâtea necazuri?

Ea răsuflă adânc.

— Ai puţină răbdare, Asher. Cred că unchiul Hal a avut un motiv foarte serios. La început s-a crezut că e agent de vânzări, dar omul pe care tocmai l-am cunoscut era un ucigaş îndemânatic şi necruţător, foarte priceput la deghizări şi prestidigitaţie. În plus, ştia atâtea despre cel mai misterios asasin de pe glob, încât mi-a putut descrie familia lui, legăturile lui cu Mafia şi prima lui lovitură.

— Poate că Liz i-a spus toate astea.

— Bine, atunci fii atent la coincidenţa asta: tatăl Carnivorului era un ticălos de avocat din Beverly Hills care şi-a alungat băiatul din casă pe când era un adolescent. Tatăl unchiului meu – bunicul meu – era tot un ticălos de avocat din Beverly Hills.

— Cei doi taţi par dubios de asemănători.

— Carnivorul şi unchiul Hal sunt cam de aceeaşi vârstă. Bunica mea Firenze, de fapt bunica unchiului Hal, era italiancă. Unchiul

din Vegas care l-a găzduit pe Carnivor pe când acesta era un adolescent zăpăcit era italian. Pe urmă, mai e şi naşul din New York. Bunica Firenze avea multe rude originare din Sicilia…

Rămaseră tăcuţi. Timpul părea să se fi oprit în loc. Ea continuă:

— Fiind un agent de vânzări aflat mereu pe drumuri, unchiul Hal avea acoperirea necesară pentru a da lovituri. Soţia şi fiica lui îi ofereau o acoperire suplimentară: cine-ar fi bănuit că un tip din clasa de mijloc, care muncea din greu şi avea o soţie drăguţă şi o fiică adorabilă era un ucigaş profesionist?

Asher dădu din cap.

— Naşul mafiot de la New York se aştepta ca faimosul Carnivor să-i prezinte omagiile lui o dată pe an, ceea ce ar explica întrunirile anuale de „vânzări” de la New York.

— Când mama i-a scris unchiului Harold, i-a trimis probabil fotografii şi i-a vorbit despre Michael şi despre mine. Aşa a aflat el cum arătam înainte de operaţia estetică. După ce a „murit”, probabil că s-a ţinut la curent cu tot ce făceam noi, ca să ştie pe unde umblăm, astfel încât să nu-i creăm necazuri fără să vrem. Aşa a aflat cu ce mă ocupam eu. Mi s-a părut întotdeauna ciudat că mama vorbea aşa puţin despre el şi familia lui. Este evident acum că el o ţinea la distanţă. Probabil că nu i-a scris prea mult şi nici nu i-a trimis fotografii mamei, pe care ea să le arate. Pe urmă, bineînţeles, „a murit”.

Sarah dădu din cap.

— Doamne, nu pot să cred că sunt nepoata Carnivorului!

Asher amortiză şocul.

— Asta mă face să mă întreb dacă nu cumva el a introdus-o pe Liz la CIA, în chip de spion.

Tăcură, gândindu-se la Carnivor, la Liz Sansborough şi la Hughes Bremner. Într-un târziu, Asher zise:

— S-a terminat. Dacă a murit Carnivorul, Bremner nu are de ce să se mai teamă.

— Pentru noi nu s-a terminat. Bremner nu ne va lăsa în viaţă. Ştim prea mult.

— Trebuie să aflăm mai multe despre Sterling-O’Keeffe şi despre misterioasa operaţiune de luni a lui Bremner. Într-un fel sau altul, Carnivorul, mort sau viu, trebuie să constituie un pericol fie pentru companie, fie pentru operaţiune, sau pentru amândouă.

— N-o uita pe Liz. E limpede că e inteligentă şi dură şi s-ar

putea să ştie multe despre afacerile Carnivorului. Bremner trebuie s-o elimine şi pe ea.

— Aşa e.

— Poate că ea o să încerce să se predea.

Asher privi în zare, unde nişte vite păşteau la umbra rară a unui pâlc de sicomori.

— Dacă ea le spune ce ştie, cel puţin n-o să mai fie vânată. Ar putea obţine azil, ca să ducă apoi o viaţă normală – să se mărite, să aibă o familie, o carieră nouă, orice ar vrea.

Dădu din cap.

— Da, are toate motivele să se predea. Bremner n-o să-şi poată asuma însă riscuri ţinând cont de ce i-ar fi putut spune ei Carnivorul.

— Situaţia s-a schimbat, totuşi. Chiar dacă a murit Carnivorul, Bremner tot va încerca să ne elimine. E posibil ca el să nu afle de moartea asasinului până diseară la ora opt.

— E greu să identifici un om a cărui faţă n-ai văzut-o niciodată. Chiar şi pentru Bremner.

Făcu o pauză.

— Poate că noi suntem singurii care ştim. Am putea transforma asta într-un avantaj.

— Iar eu s-ar putea să mă înşel.

Sarah îi atinse bărbia.

— Quill a fost unchiul meu, dar s-ar putea să fi fost exact ce părea – un asistent antrenat ca să semene cu şeful lui. Restul ar putea fi pură coincidenţă ori o minciună ticluită de Quill. El ar fi putut născoci întreaga poveste despre începuturile Carnivorului. În orice caz, Carnivorul a mai prostit lumea. Şi nu o dată. Unchiul meu e mort, dar Carnivorul ar putea fi, bine mersi, în viaţă!

La Cafe Madeleine de pe rue de Rivoli, Christine Robitaille nu se atinse de cafea, dar se bucura de prezenţa lui Hughes Bremner. Chiar dacă nu avea încredere în el, putea să-l aprecieze. *Un homme galant.* Îndeajuns de fermecător pentru a fi francez.

Îi admira şi abilitatea de a folosi un compliment şi de a găsi tonul potrivit pentru negocieri. El îi oferi şampanie. Din păcate, ea trebui să-l refuze şi de astă dată. Farmecul lui nu-i domolea gândurile.

— Ai informaţii pentru mine despre Sarah Walker şi Asher Flores?

Bremner afişă zâmbetul lui fals.

Îi plăceau rapacitatea lui, faţa de şoim, ochii adânciţi în orbite, gesturile aristocratice. Era un om de lume. Christine zise:

— Pot să-ţi spun unde se duc acum, unde vor fi în după-amiaza asta.

El înclină capul, impresionat.

— Continuă, te rog.

— Dar mai întâi, am şi eu câteva dorinţe.

Bremner o ascultă atent, în timp ce ea îi explica de ce voia să se mute la Seattle, cu nişte bani în bancă.

— Hmm. Nu văd nici o problemă. E o cerere modestă.

— Nu-ţi pot vorbi despre Asher şi despre femeie, îi explică ea, până nu văd noile mele documente. Înţelegi asta.

— Desigur. Dar, vai, dragă doamnă, eu sunt cam presat de timp.

Christine zâmbi. Era o femeie maleabilă. Se lăsă pe spătarul scaunului şi scoase altă ţigară, aşteptând să-i fie aprinsă.

— De cât timp ai nevoie?

Bremner păru să se gândească.

— O oră. Nu mai mult.

— O să revin aici peste o oră.

Bremner plecă.

Lui Christine îi era foame, dar nu voia să mănânce acolo. Stinse ţigara şi merse agale pe trotuar, pentru a se asigura că Bremner nu pusese pe nimeni s-o urmărească. Apoi intră într-un *bistro.* Mâncă bine şi se întoarse la Cafe Madeleine exact după o oră.

Bremner o aştepta. Îi arătă un paşaport american nou, completat cu numele ei şi alte date personale. Nu lipsea decât fotografia ei. Pe urmă vârî paşaportul în buzunar şi scoase un plic gros cu bancnote de o sută de dolari.

— Şi pensia? întrebă ea.

— Acum se aranjează. Va trebui să ai încredere în mine. N-o să am documentele până mâine.

— Hmm.

Christine cercetă strada cu privirea.

— Atunci o să-ţi dau informaţiile mâine.

— Asta n-o să mă ajute cu nimic, de vreme ce ştii unde se află *astăzi* Flores şi Walker.

— Adevărat. *Quel dommage!*

Avea să afle imediat dacă el o păcălea. Dacă spunea adevărul,

trebuia să găsească o cale de-a obţine documentele. Un prădător precum Bremner nu era niciodată demn de crezare.

Hotărâtă, se ridică de pe scaun. El înălţă sprâncenele, impresionat.

— Scuzele mele, *madame.* Îmi dau seama că te-am judecat greşit.

Scoase din alt buzunar documentul şi i-l întinse. Ea se aşeză şi-l citi cu atenţie. Urma să primească o pensie generoasă, începând cu data de întâi a lunii următoare, de la Departamentul American al Trezoreriei.

Christine îi adresă un zâmbet fermecător.

— *Excellent.* Acum vreau paşaportul şi banii, pe urmă o să-ţi spun ce ştiu.

Întinse mâna spre el. Bremner puse paşaportul şi banii în palma ei. Christine se ridică din nou. Chipul lui se întunecă. Se ridică şi el în picioare copleşind-o cu înălţimea lui.

— Informaţiile, *madame!*

Ea savură momentul.

— Uite, *monsieur.* Simte-te bine.

Scoase o bucată de hârtie din geantă, o puse pe masă, apoi ieşi grăbită din cafenea.

52

Christine Robitaille ieşi pe uşa din spate a unei librării, străbătu cu paşi mari o alee şi intră pe strada aglomerată unde-şi parcase maşina. Se uită la ea şi, dintr-o dată, se simţi cuprinsă de teamă. Avea un paşaport american nou, un plic cu bani, o pensie… şi un sentiment de nelinişte neaşteptat.

Porni pe stradă în direcţia opusă, întrebându-se ce să facă. Încercă să oprească un taxi, dar acestea treceau în viteză pe lângă ea. Christine detesta *le metro.* Voia maşina ei. O să-l roage pe un prieten să i-o verifice ca să fie sigură că nu i se montase vreun microfon sau vreo bombă. Până atunci, putea să închirieze una. La capătul cvartalului era o agenţie pentru închiriat maşini. Gold Star Rent-a-Car. Se îndreptă către ea, dar se răzgândi. Cineva o urmărea.

Se întoarse în grabă spre rue de Rivoli, pe unde ar fi ajuns în labirintul de la Luvru. Pentru prima dată, o încerca o teribilă senzaţie de frică. Era sigură că o urmărea cel puţin un bărbat, îmbrăcat în pantaloni subţiri de vară şi o cămaşă bluzată; purta ochelari de soare. Mersese câtva timp pe acelaşi trotuar cu ea, dar acum traversase. Se prefăcea că se uită la o vitrină, dar experienţa anilor în care lucrase pentru Interpol îi spunea că omul o supraveghea.

Şi o urmărea.

Christine voia să ajungă la Luvru. Acolo se putea ascunde. Luvrul putea ascunde toţi spionii Franţei, ai Angliei şi ai Germaniei la un loc.

Numai să ajungă la Luvru, pe urmă…

Acum observă şi o femeie în spatele ei. Pe acelaşi trotuar cu ea. O femeie atrăgătoare, în şort şi cu o bluză fără mâneci, cu o sacoşă mare ţinută strâns sub braţ.

Destul de mare ca să ascundă un pistol.

Christine transpira abundent. Mări pasul. Apoi, trecând pe lângă intrarea unei alei, un bărbat ieşi grăbit.

Se ciocniră.

— *Pardonnez-moi!* exclamă el, ţinând-o în braţe ca să nu cadă.

Ea n-avea nevoie de ajutor. Îl împinse pe individ.

— *Ca m’est egal!*

— Christine, *ma cherie!*

Femeia din spatele ei îi făcea semn cu mâna.

Auzindu-şi numele, Christine îl îmbrânci pe bărbat cu toată forţa de care era capabilă. Trebuia să fugă!

Aproape imediat înţelese că era prea târziu.

Simţi o înţepătură în *derriere.* O înţepătură ascuţită, precum a unui ac.

Genunchii i se muiară.

Voia să ţipe, să se lupte. Voia să fugă, dar muşchii n-o mai ascultau. Cineva îi luă geanta în care erau banii şi documentele care-i asigurau viitorul. Se înfurie, dar prea târziu. Moartea puse stăpânire pe ea.

În acea dimineaţă, în Virginia, un zgomot iritant o trezi de Bunny Bremner. Avea gura uscată, o usturau ochii şi voia să se spele pe dinţi. Auzi din nou zgomotul. Era ca un scârţâit şi părea să vină de sub cabană. Un scârţâit constant şi voci de bărbaţi. Recunoscu vocile înăbuşite ale celor care-o sechestraseră, dar nu înţelegea ce spun.

Se uită la ceasul aşezat pe maşina de gătit din bucătărie: era ora nouă dimineaţa. Adormise cam după miezul nopţii, după ce-i convinsese pe cei doi să bea cu ea. Dar atunci era deja prea beată ca să mai fugă, chiar dacă indivizii deveniseră neatenţi. Avea prea mare nevoie de scotch-ul ei şi, deodată, auzi în gând vocea batjocoritoare a lui Hughes: *Mai bea, Bunny dragă! Nu te poţi opri, nu-i aşa, beţivă bătrână? Bunul Dumnezeu din ceruri n-a creat pe nimeni mai insuportabil ca tine şi ăsta, dragă Bunny, e motivul pentru care te iubesc aşa de mult!*

Înţelese că alcoolismul ei îl făcuse să se considere mai bun decât era. Oricât de rău ar fi fost, îşi putea spune oricând că nu era atât de rău precum „acea dezgustătoare beţivă bătrână cu care se însurase”. Iar acum…

Se uită la patul de fier. Marilyn era nemişcată. Privi forma neregulată până când văzu că pătura se ridica şi cobora peste pieptul ei. Marilyn era încă în viaţă. După tot ce-i făcuseră cei doi. Deodată vocea reconfortantă a nobilului ei tată păru să-i vorbească: *Câtă vreme suntem în viaţă, putem învinge, Bunny. Cei din familia Hartford nu se dau niciodată bătuţi. Niciodată. E timpul să nu-l mai laşi pe Hughes să te umilească. Ai destulă minte ca să nu îngădui asta.*

Papa avea dreptate, constată ea şi îşi scutură capul, vrând să-şi alunge mahmureala. Ascultă cu atenţie ciudatele scârţâieli.

Păreau să provină de la un metal zgâriat. Răsunau slab în bucătărie. Ţevile? Cei doi zgâriau conductele de apă de sub casă? De ce i-ar fi interesat conductele de apă?

Bunny privi în jur. Tot ce aduseseră indivizii acolo dispăruse, cu excepţia jachetelor lor, care atârnau pe partea dinăuntru a uşii. Prin fereastra din faţă vedea Mercedes-ul ei şi maşina lui Marilyn parcate lângă verandă. Volvo-ul verde era acum pe alee, cu portbagajul deschis, de parcă aştepta să fie încărcat înainte de-a pleca.

Îi auzi din nou pe bărbaţi târându-se pe sub scândurile podelei, apoi glasul şefului, Sid:

— Asta ar trebui să fie de-ajuns. Încă o tăietură zdravănă, aprindem cuptorul, *boom* şi cu asta basta.

Bunny se uită la maşina de gătit din mica bucătărie. Cei doi făcuseră o gaură în conducta de gaz de sub cabană! Aveau să aprindă cuptorul, să mai facă o tăietură în conductă, să alerge la maşină şi…

Bunny strânse pleoapele, încercând să amortizeze şocul produs de ceea ce aflase: gazul urma să se răspândească în interior. Când va ajunge la flacără, cabana va sări în aer. Ea şi Marilyn vor muri asfixiate sau vor arde de vii.

Îl auzi pe Sid vorbind lângă uşa din faţă:

— Du uneltele la maşină. După ce primim telefonul, plecăm de-aici în cinci minute.

Pătrunse în cameră şi se aşeză la masă, în faţa ei. Zâmbi – un antreprenor de pompe funebre luând măsurile pentru coşciug ale muribundului. Bunny se simţea ciudat de calmă. *Cei din familia Hartford nu se dădeau bătuţi niciodată,* îşi aminti ea.

— Vrei să bei?

Sid deschise ultima sticlă de scotch şi-o împinse către ea. Bunny privi cu atenţie sticla şi-i veni o idee.

— Ce zici de un păhărel? întrebă el.

Ea dădu din cap. Bărbatul râse, îi dezlegă mâinile şi se aşeză din nou cu faţa la ea.

Dacă făcea totul cum trebuia, era posibil ca ea şi cu Marilyn să supravieţuiască. Preţ de o clipă, spaima o copleşi. Apoi îşi zise că era singura ei şansă. Trebuia să acţioneze înainte ca frica s-o paralizeze…

— Ce s-a întâmplat, doamnă Bremner? Te-ai răzgândit?

— Nu.

Bunny înşfacă repede gâtul sticlei, se aplecă peste masă şi-l

lovi în cap pe Sid. Sângele începu să-i curgă bărbatului pe faţă şi în gura căscată de uimire.

— Jigodie! strigă el şi se repezi la Bunny, dar nu suficient de repede.

Ea îl lovi din nou cu sticla în frunte. Sticla se sparse. Cu ochii închişi, Sid dădu să cadă. Ea se întinse peste masă şi-l prinse de umeri. Bărbatul se prăbuşi fără zgomot în faţa ei.

Bunny gâfâia. Acum trebuia să se gândească cum să procedeze cu celălalt. Nu încercă să-şi dezlege funia cu care era legată la picioare. Ştia că nodurile erau prea strânse. Îşi ridică scaunul şi se apropie de Sid, atât cât să-i poată lua cuţitul din buzunar. Tăie sfoara ce-i lega picioarele şi se ridică. Se uită afară pe fereastră.

Bărbatul mai înalt era lângă Volvo şi vorbea la telefonul mobil. În timp ce îl privea, el apăsă un buton, încheie conversaţia şi o porni spre cabană. Era în cămaşă, iar arma din tocul de la umăr se vedea clar.

Bunny avea nevoie de o armă. Se uită la bărbatul pe care-l lovise. Nu avea arma cu el!

Înnebunită, alergă la jachetele ce atârnau pe uşă. Arma lui Sid era în tocul ei, sub jachetă. O scoase grăbită. Tatăl ei o învăţase totul despre armele de vânătoare şi câte ceva despre armele mici. Ea era un ţintaş bun. Până şi Hughes recunoştea asta. Trase aer în piept, încercând să rămână calmă.

Revolverul avea amortizor. Verifică încărcătorul şi siguranţa, trase piedica şi porni spre uşa din faţă a cabanei. Încercând să-şi păstreze calmul, Bunny se uită pe fereastra de lângă uşă şi-l văzu pe bărbat urcând treptele verandei.

Bunny se încordă. Individul era un călău, un criminal.

Deschise uşa şi trase. În clipa următoare înţelese că făcuse o greşeală teribilă neîndepărtându-l pe Sid din raza vizuală a celuilalt. Fess alerga pe verandă spre uşă. Văzuse pe fereastra bucătăriei silueta colegului său.

Glonţul ei nu-şi atinsese ţinta. Se înfipsese în podeaua din spatele lui. Bărbatul înşfăcă arma din tocul de la umăr. Bunny încremeni. Nu putea respira. Nu putea gândi. Secundele se scurgeau în timp ce ea forţa un vechi şi ruginit comutator să se răsucească în mintea ei. Era prea şocată ca să ochească ţinta, aşa că împroşcă gloanţele cât de repede putu. Preţ de câteva clipe, crezu că glonţul lui avea să se îndrepte spre pieptul ei, însă bărbatul ţipă, se răsuci şi se prăbuşi cât era de lung pe verandă.

Din umărul drept şi din piept îi ţâşni sângele. Degetele i se desprinseră de pe armă.

Tremurând, Bunny îi luă arma şi rămase în picioare, deasupra lui, cu ţeava pistolului îndreptată în jos. La colţul buzelor îi apăru salivă. Avea ochii închişi. Ea îl împinse cu vârful pantofului de tenis.

— Ridică-te!

Corpul lui se văluri sub presiunea crescândă a piciorului ei.

Răsuflând greu, ea privi în jur şi văzu o frânghie de rufe întinsă în curte. Alergă în cabană, luă cuţitul lui Sid şi tăie frânghia cu care îl legă pe Sid de scaunul pe care stătea. Pe Fess îl târî în cabană şi-l legă de piciorul patului în care era întinsă Marilyn.

— Marilyn?

Rosti de mai multe ori numele femeii rănite şi-i atinse braţul. Marilyn – Leslee Pousho nu avu nici o reacţie. Ochii ei rămâneau închişi. Pielea îi devenise cenuşie. Biata femeie avea nevoie urgentă de un medic.

Bunny reuşi până la urmă s-o ridice pe Marilyn în picioare şi, cărând-o şi târând-o, o duse până la Mercedes-ul roşu, de lângă cabană. Apoi trase în roţile maşinii închiriate de Leslee şi în cele ale Volvoului. Se întoarse în cabană, îşi luă geanta şi cheile maşinii, găsi şi geanta lui Marilyn şi reveni în grabă. Deşi se părea că erau în siguranţă, Bunny încă mai transpira de frică.

Urcă în luxoasa maşină sport, simbol a tot ce îndrăgea şi preţuia ea şi strânse volanul în mâini. Trase adânc aer în piept, porni motorul şi coborî în viteză aleea abruptă. Roţile scrâşniră când atinseră asfaltul, iar maşina porni ca din puşcă.

Bunny zâmbi auzind-o pe Marilyn gemând în scaunul de lângă ea.

— Lasă, lasă, dragă. O să te faci bine foarte repede.

Marilyn deschise ochii. Bunny fu surprinsă de această reuşită.

— Unde mergem?

Buzele umflate ale lui Marilyn se mişcau cu greutate.

— Te duc la spital, dragă. Sunt sigură că vrei să ştii cum am scăpat de sadicii ăia, dar eşti prea bolnavă ca să asculţi toată povestea. Când o să te simţi mai bine, o să luăm prânzul împreună. De data astă, o să plătesc eu şi-o să-ţi explic…

— Trebuie… să spun. Marilyn înghiţi în sec.

— Sigur, dragă. Dă-i drumul.

— Făcut… documente…

Efortul se dovedi prea mare. Marilyn se prăbuşi în scaun,

pierzându-şi cunoştinţa.

Bunny gonea pe şoseaua din munţii Blue Ridge, pe înălţimile subalpine, apoi printre viile de pe dealuri şi proprietăţile arabilor de pe câmpuri. În cele din urmă ajunse la spitalul comunal. Din fericire, Charlie Smithdeal era de serviciu la camera de gardă şi se ocupă imediat de cele două femei. O trimise pe Marilyn direct la camera de reanimare şi se ocupă chiar el de Bunny. Ea zâmbi, amintindu-şi de bunicul care asistase la naşterea ei, pe vremea când doctorii veneau la casele pacienţilor atunci când erau chemaţi.

După ce medicul îi dădu drumul, Bunny luă ascensorul şi se duse să vadă ce făcea Marilyn. Tânăra jurnalistă arăta mult mai bine acum, după ce rănile îi fuseseră curăţate şi bandajate, deşi era conectată la tot soiul de tuburi.

— Trebuie să te odihneşti, dragă.

Marilyn strânse braţul lui Bunny:

— ... documente... copii... trimise prin poştă... la mine... căsuţa poştală... trebuie... oprit... Bremner...

Bunny încremeni.

— Poţi fi foarte sigură de asta. *Eu* o să-l demasc pe Hughes şi-o să mă răfuiesc personal cu el.

— Nu... acum... acum...

Marilyn îşi pierdu din nou cunoştinţa.

Bunny o chemă pe infirmieră. Aceasta se aplecă deasupra lui Marilyn, apoi dădu din cap spre Bunny.

— O să se facă bine, doamnă Bremner. Dar trebuie să se odihnească.

— Sigur. Spune-i că o să revin mâine. Uite cartea mea de vizită, în caz că întreabă de mine.

Bunny coborî în holul plin de vizitatori deoarece era duminică. Se întreba ce voise să-i spună Marilyn. Trebuia să-şi amintească s-o întrebe a doua zi. Mai întâi avea să-i contacteze pe senatorul Joe Allen şi pe Philip Shelton, de la Casa Albă şi le va cere ca Hughes să fie imediat arestat. Din păcate fiind duminică, îi va fi extrem de greu să dea de ei. Brusc se simţi frântă de oboseală. Ce trebuia să facă? Răspunsul îi veni clar în minte: dacă meritase vreodată să bea câteva pahare în linişte, acum era momentul.

53

Duminică, ora 3:45, p.m.

Asher Flores întoarse motocicleta pe autostradă şi intră pe un drum pavat care urca şi cobora dealurile vălurite. Soarele de august ardea necruţător, iar vântul cald le mângâia obrajii. Sarah se aşează mai bine în şa. Preţ de o clipă, picioarele ei se strânseră în jurul lui. Înfiorat, Asher se gândi la noaptea care trecuse, la pasiunea dezlănţuită pe care o trăiseră.

Dragoste era faptul că o voia numai pentru el? Că o vedea trecând pragul uşii atunci când ea nu era acolo? Că era incapabil să-şi imagineze că s-ar fi putut plictisi alături de el?

Sarah îl strânse cu tandreţe. El îi luă mâna şi i-o duse la inimă, încântat de pielea ei netedă şi de încrederea pe care o avea în el. Îl îngrijora Hughes Bremner şi ce-ar fi putut găsi ei la proprietatea lui Jack O'Keeffe.

După vreo cincisprezece kilometri, aşa cum spusese Christine Robitaille, deasupra unei păduri apăru un turn ca de castel. Apoi, după o curbă, văzură şi restul măreţului Château de la Vere. Se înălţa pe un teren îngrijit, o fortăreaţă din cărămidă, cu un turn cilindric şi cu un acoperiş conic.

Asher coti pe o alee în pantă, acoperită cu prundiş şi opri motocicleta în faţa unei uşi impunătoare, prinsă în uriaşe balamale din fier forjat.

Înainte de-a apuca să se dea jos, uşa se deschise brusc şi un bărbat vânjos sări afară, fluturând o muschetă deasupra perucii pudrate cu alb.

După chipul său pudrat, ciorapii albi de mătase şi pantofii din lac negru, omul părea să vină direct din secolul al XVIII-lea. Purta însă ochelari, peruca îi stătea într-o parte, iar pantofii negri erau încălţaţi invers.

— *Liberte! Egalite! Fraternite!* La arme. La arme! Omul îndreptă muscheta spre Asher şi Sarah. Închisorile sunt pline de conspiratori. Aţi evadat *citoyens? Zut! Zut!* O să vă trimit la groapă!

Trase piedica muschetei. Sarah îşi scoase Waltherul. Asher

zise:

— Salut, Jack. Am venit să-ţi facem o vizită.

Sarah se uită la Asher, apoi la bătrân şi îşi puse pistolul la loc. Fir-ar să fie, tipul ăsta jalnic, cu peruca pusă strâmb şi cu pantofii încălţaţi invers era legendarul spion, Red Jack O'Keeffe? Ceva nu era deloc în regulă cu el. Poate că de-aceea se făcuse nevăzut.

Asher se prezentă pe el, apoi şi pe Sarah. Pe urmă zise:

— Christine Robitaille îţi trimite omagiile ei.

Red Jack O'Keeffe recunoscu numele.

— Christine?

O voce răsună dinspre castel.

— *Monsieur Jack! Monsieur Jack! S'il vous plaît!*

Jack O'Keeffe înălţă capul. Pe faţa pudrată i se aşternu o expresie de nedumerire şi coborî ţeava muschetei.

— *Me voici!* strigă el într-un târziu spre holul de marmură, trecându-şi nervos o mână peste cămaşa plisată.

Un bărbat pleşuv apăru în pragul uşii. Era de înălţime şi de constituţie medie, dar avea umeri laţi. Purta ochelari de vedere cu lentile groase, o mustaţă îngrijită, avea uniformă de majordom şi un aer îngâmfat. Îşi puse mâinile în şolduri şi ţâţâi. Apoi îl conduse pe Jack O'Keeffe pe treptele castelului.

Sarah şi Asher îşi scoaseră repede căştile. Asher porni spre motocicletă, iar Sarah îşi pipăi rănile. Umărul era umflat, dar n-o mai durea. Îşi scoase bandajul de pe cap. Glonţul îi zgâriase pielea chiar deasupra urechii. Şi acolo era o porţiune inflamată, dar n-avea de ce să-şi facă griji. Îşi trase părul peste rană.

Schimbă o privire cu Asher, apoi îl urmară pe Jack O'Keeffe în castel.

Majordomul îl instala pe bătrânul spion la o masă aşezată pe pajiştea din spatele casei. Asher rămase la taclale cu un O'Keeffe inofensiv, în timp ce Sarah intră împreună cu majordomul în casă.

— Are schizofrenie? întrebă ea.

— *Monsieur* are Alzheimer.

Sarah scrisese cândva un articol despre această maladie. Suferinzii aveau deseori halucinaţii şi obsesii paranoice. Dacă boala era foarte avansată, n-aveau să afle nimic de la O'Keeffe.

— De cât timp e bolnav?

Majordomul o privi prin lentilele ochelarilor.

— Cine ştie? Doctorii nu pot stabili exact începutul bolii. În

ultimii doi ani s-a simţit rău, *tres* rău.

În bucătăria modernă, de o curăţenie impecabilă, bărbatul pregăti o tavă cu sandvişuri şi pâine fără coajă, legume crude şi fursecuri.

— I se face întotdeauna foame după un *episode,* îi explică el. Poate că vreţi să gustaţi şi voi – are puţini *visiteurs.* Îl consideră, ah…

— Sigur. Sarah se strădui să schiţeze un zâmbet voios. Jack ştie cine e? Unde se află?

— Uneori.

Uneori era o prognoză sumbră, însă ei nu prea aveau de ales. Exista un singur motiv de speranţă: O'Keeffe recunoscuse numele lui Christine Robitaille.

Majordomul luă tava. Sarah îl urmă în curte. Un iaz întins sticlea dincolo de pajiştea cu iarbă deasă. Pe suprafaţa lui netedă pluteau lebede albe ca zăpada. Ea admiră o clipă priveliştea, apoi întâlni privirea lui Asher. El dădu discret din cap, cât să-i transmită că era atent.

Majordomul lăsă tava pe tăblia de sticlă a mesei, iar Sarah se aşeză în faţa lui O'Keeffe. Asher se chinuia să vorbească cu el despre vreme, despre castel, despre recesiunea din Franţa, încercând să-i trezească interesul bătrânului spion.

Sarah ştia că una dintre caracteristicile bolnavilor de Alzheimer era faptul că-şi aduceau aminte deseori de fapte din trecut de parcă s-ar fi întâmplat cu o zi în urmă, în timp ce amintirea băii de dimineaţă, de exemplu, se pierdea datorită celulelor degenerate ale creierului. Asta însemna că memoria lui Jack O'Keeffe ar mai fi putut da ceea ce-i interesa pe ei. Oare cum puteau ajunge la acele informaţii?

Sarah încerca să-l liniştească şi să-l angajeze în discuţie.

— Am auzit că ai lucrat pentru Wild Bill Donovan, pe vremea fostului OSS.

O'Keeffe ridică privirea. Pe faţa pudrată i se aşternu un zâmbet larg. Era un subiect care-l interesa.

— A, Bill! Cel mai bun… Ştiai… că în primul război mondial a primit mai multe decoraţii decât oricare alt soldat american? Ike îi spunea „Ultimul Erou". Pe urmă, în al doilea război, Bill a condus serviciul de informaţii. La naiba, era bun. A transformat OSS într-un club privat.

Îşi frecă palmele, emoţionat.

— Dacă vorbim de tipi duri, Bill era dur ca un colţ de mistreţ.

Dar noi îl iubeam. Da, îl iubeam. Când zicea el că am făcut o treabă bună ştiam că aşa era. Nu dădea doi bani pe linguşitori.

Asher continuă jocul.

— Hughes Bremner a fost unul dintre băieţii dumitale, nu?

— L-am învăţat tot ce-am putut.

O'Keeffe jubila din nou.

— E şeful meu.

Asher vârî un sandviş în gură.

— Îmi dă nişte misiuni interesante.

O'Keeffe chicoti.

— Şi poţi dovedi asta cu cicatricele pe care le ai.

Asher râse şi dădu din cap.

Sarah se simţi încurajată să încerce altă pistă.

— Asher, pun pariu că putem să-i spunem lui Jack. Pot să jur că are şi-acum acces la secrete.

Asher încuviinţă.

— Da. Jack s-ar bucura grozav.

— Ce?

Faţa pudrată a lui O'Keeffe avea o expresie de nerăbdare. Pentru el, lipsa de activitate era o boală mai grea decât Alzheimer.

Sarah spuse:

— Carnivorul se predă.

Ochelarii întunecaţi ai lui O'Keeffe se îndreptară către Sarah.

— După atâta timp, Doamne! Câte ştie ucigaşul ăla…

— Bremner se întâlneşte cu el, zise Asher. Dar nu înţelegem ceva. Poate o să ne explici dumneata.

— Să văd ce pot să fac.

O'Keeffe îşi tamponă buzele cu şervetul. Îi plăcea să joace din nou rolul de mentor.

— Ce rost ar avea ca Bremner să-l păstreze pe Carnivor pentru sine?

Sarah îl văzu pe veteranul războiului rece încruntându-se mai întâi la ea, pe urmă la Asher. Faţa lui pudrată, cărnoasă părea încremenită în spatele ochelarilor. Omul ştia ceva ce n-avea de gând să dezvăluie… sau era pe cale să-şi piardă iarăşi judecata?

54

Ora 4:14 p.m.

Lui Sarah îi veni o idee, care putea fi riscantă. O'Keeffe tremura şi îi era teamă că i-ar putea declanşa o criză intensă. Însă nu avea de ales. Timpul trecea repede. Rosti pe un ton indiferent:

— Ai un castel magnific aici, Jack. Foarte scump. Probabil că l-ai cumpărat cu dividendele dumitale de la Sterling-O'Keeffe.

Bătrânul păru şocat, pe urmă zăpăcit. Lovitura ei nimerise pe-aproape. Château de la Vere nu putea fi cumpărat dintr-un salariu de la Langley şi nici întreţinut cu o pensie de la CIA. O'Keeffe primea bani din altă parte.

— Nu ştiam că eşti om de afaceri, Jack.

Asher prinsese ideea din zbor.

— Isteaţă treabă, nu?

Merseseră însă prea departe.

Jack O'Keeffe sări în picioare.

— Lua-v-ar dracu'! N-am nici o legătură cu Sterling-O'Keeffe! N-o să-mi distrugeţi reputaţia. Nu mi-a rămas nimic altceva!

Cu o lovitură, O'Keeffe aruncă tava în iarbă. Începea o nouă criză, iar dacă era una îndelungată, puteau să treacă mai multe zile până când mintea lui să redevină suficient de logică pentru a putea întreţine o conversaţie.

Sarah vorbi pe cel mai calm ton cu putinţă:

— O să-ţi protejăm reputaţia, Jack. E importantă pentru noi toţi, cei de la Langley.

Faţa pătată şi pudrată a lui O'Keeffe arăta jalnic. Vorbi cu voce stinsă:

— Tot ce mi-a rămas e legenda. Îmi pierd minţile. Boala asta e infernală…

Asher îl îndemnă să se aşeze pe scaun.

— Suntem aici ca să te ajutăm.

— E o situaţie delicată şi-avem nevoie de dumneata.

Pe urmă, Sarah minţi:

— Am aflat că Hughes e pe cale să cadă într-o capcană.

Cineva plănuieşte să-i ucidă, pe el şi pe Carnivor. Dacă nu ştim de ce îşi face Hughes atâtea griji în legătură cu Carnivorul, nu putem împiedica acţiunea asta.

— O să avem grijă de tot, promise Asher, dar trebuie să avem suficiente informaţii ca să-l salvăm pe Hughes!

Aşteptară încordaţi. Avea să le spună O'Keeffe ce ştia? Putea s-o facă? Mâna bătrânului spion tremura când luă un fursec care rămăsese pe masă. Părea să se fi cufundat în sine, concentrându-se.

Mâinile încetară să-i tremure, gura nu i se mai contractă. Cu câţiva ani în urmă i-ar fi interogat amănunţit înainte de a le da crezare. Acum raţiunea lui se deteriorase. Dar mai avea memorie.

Începu să vorbească, mai întâi şovăitor, apoi cu tot mai mare siguranţă...

CUBA, CRĂCIUNUL 1958

Muzică, râsete şi focuri de armă sporadice răsunau în centrul Havanei. Vehicule blindate împărţeau străzile străjuite de palmieri cu căruţe trase de catâri şi cu maşini Cadillac. La hoteluri, oamenii din serviciul de pază aveau mitraliere, în vreme ce femeile superbe purtau haine de nurcă peste costumele de baie şi traversau holurile spre piscinele cu apa de culoarea safirului.

Oraşul nu dormea niciodată. Era încercuit de armata de gherilă a lui Fidel Castro, formată din lepădături, care în câteva zile avea să-l răstoarne de la putere pe preşedintele Fulgencio Batista y Zaldivar.

Cosa Nostra – adică Mafia – îşi păzea cazinourile, bordelurile şi barurile din Havana. Rămăsese pe loc, convinsă că, fie pace, fie război, cineva trebuia să facă afaceri şi să obţină profituri. Sesizând schimbarea, agenţii străini umblau după pradă în nopţile tropicale, cumpărând favoruri şi informaţii, pentru a asigura ţărilor lor un cuvânt de spus în viitorul acestei insule amplasate strategic.

Hughes Bremner se afla acolo sub acoperire, pentru a evalua ciclonul politic pe cale să-şi facă apariţia. Bremner era dăruit cu „instinct", acel al şaselea simţ cu care se nasc cei mai buni

agenţi de teren. Din acest motiv, Red Jack O'Keeffe îl luase pe tânăr sub aripa lui. Dar Jack O'Keeffe fusese chemat cu treburi urgente la Nurenberg, iar Bremner rămăsese să conducă operaţiunea.

Într-o seară, Bremner cunoscu un tânăr agent de vânzări american, Alex Bosa. Ciocniră câteva pahare şi merseră la femei. După aceea, s-au mai întâlnit adesea. Instinctul îi spunea lui Bremner să stea cu ochii pe Bosa.

În ajunul Anului Nou, cei doi tineri se întâlniră să bea ceva. Bosa dădu mai multe telefoane şi, după miezul nopţii, plecă împreună cu o dansatoare de mambo. Bremner îl urmări. Pe la ora unu noaptea, Bosa părăsi apartamentul dansatoarei. Bremner îl urmări până la plantaţia generalului Geraldo Ocho. Ajuns acolo, Bosa îşi lăsă Chevrolet-ul nou-nouţ ascuns într-un hăţiş. Dintr-o husă închisă la culoare scoase o puşcă cu lunetă, un cuţit, o frânghie şi dispăru într-un câmp cultivat cu trestie de zahăr.

Armata lui Batista era răspândită peste tot, aşa că Bremner se întoarse la Havana. În noaptea aceea, Castro cuceri capitala. Zvonul se răspândi cu iuţeala fulgerului – Fidel Castro învinsese pentru că o grupă de comando îl omorâse pe cel mai bun comandant al lui Batista, generalul Geraldo Ocho. Lumea spunea că oamenii lui Castro îl împuşcaseră pe general efectuând un raid curajos. Bremner ştia mai bine cum se petrecuseră lucrurile. Ocho avea datorii uriaşe la jocurile de noroc, datorii pe care refuza să le plătească. Un trăgător de elită al Mafiei, Alex Bosa, îl ucisese. Nu din raţiuni politice, ci pentru că Mafia nu putea admite ca cineva să o sfideze, nici măcar un mare general aflat în toiul războiului.

Asasinul, Alex Bosa, închiriase un iaht particular ce urma să-l ducă la Miami. Bremner îl găsi pe iaht împreună cu doi dintre susţinătorii lui Batista care ţineau la gâtul lui cuţite de tăiat trestia. Alex Bosa îi făcuse să piardă războiul, ţara lor, micile lor averi şi, dacă nu reuşeau să părăsească insula, aveau să-şi piardă şi vieţile.

Bremner ştia că Alex Bosa ar putea deveni important pentru Statele Unite, spre deosebire de cei doi cubanezi. Încă de la acea vârstă, tânărul agent CIA ştia să privească lucrurile în perspectivă. Îi luă prin surprindere pe cei doi cubanezi, trase în ei şi-i ucise, după care împreună cu Bosa îi aruncară peste bord.

Bremner avea acum un asasin mafiot care-i era dator. Dar

Bosa nu era un prost. Bremner reprezenta CIA. Pentru un asasin profesionist ca Bosa, era bine să aibă un „prieten” la CIA. Viaţa însemna o lungă tranzacţie de afaceri. Cei doi înţelegeau asta. Se înţelegeau unul pe altul.

Trei săptămâni mai târziu, Alex Bosa îi spuse noului său prieten de la CIA că-şi luase numele *Carnivorul* şi că putea fi angajat. La rândul său, Bremner anunţă la Langley că auzise despre un nou asasin de prima mână. Doar Red Jack O’Keeffe ştia de legătura personală a lui Bremner cu el.

Pentru a-şi ascunde mai bine identitatea, Carnivorul îşi reluă numele de Hal Sansborough, lucru pe care doar Bremner, O’Keeffe şi familia mafiotă îl cunoşteau. Pentru acoperire suplimentară, Sansborough hotărî să se însoare cu o tânără londoneză, aleasă cu mare grijă. Melanie Childs, fiica unui colonel britanic. Pentru că mama ei era ocupată cu activităţi modeme, Melanie se ocupase de cei trei fraţi mai mici. Ca şi tatăl ei, era o adeptă a disciplinei. Reguli stricte, speranţe mari şi nici o scuză. Dar Melanie poseda o blândeţe care-i acoperea duritatea precum catifeaua un pumn de fier, iar această combinaţie era exact ce-i trebuia lui Hal Sansborough.

Când colonelul fu detaşat la Whitehall, Melanie fu încântată. După atâţia ani în cazărmi străine din întreaga lume, reveneau din nou în Anglia. Atunci o cunoscu Sansborough. Ea avea şaptesprezece ani. Colonelul fu impresionat de evidentul succes al lui Hal ca agent de vânzări al produselor americane. Hal Sansborough conducea un Daimler, purta haine de croială clasică şi avea bune maniere. În plus, era cu zece ani mai mare decât Melanie, deci suficient de matur ca să cunoască responsabilităţile unui soţ faţă de soţia lui. Lungile lui călătorii de afaceri o deranjau, dar Melanie se obişnuise cu ideea că şeful familiei era mereu plecat. În plus, era îndrăgostită.

Hal şi Melanie se căsătoriră. El îi cumpără o casă în Chelsea unde se născu Elizabeth. Asemenea majorităţii odraslelor de militari, Melanie făcuse întotdeauna ceea ce trebuia să facă. Regulile erau inflexibile, nu-i rămâneau prea multe opţiuni, iar nevoile celorlalţi se aflau pe primul plan. Hal era pe primul loc, Liz, pe al doilea, părinţii ei pe locul trei şi ea ultima. Era o gospodină oarecare. Un nimeni.

Afacerile Carnivorului prosperau. La cererea lui, Hughes Bremner făcea ocazional servicii pentru CIA şi pentru agenţiile de informaţii ale altor ţări prietene. Toate acestea sporiră reputaţia

lui Bremner de om care se putea mişca în orice spaţiu. Carnivorul lucra pentru ţările aflate după Cortina de Fier. Asta era realitatea şi toate părţile o acceptau, chiar şi atunci când încercau să-l tragă pe sfoară.

După douăzeci de ani, relaţia cu Hughes Bremner şi cu Jack O'Keeffe se modifică radical din cauza fiicei lui, Liz. Ea habar n-avea că tatăl ei era Carnivorul. Adăpostul lui era familia. Aceasta se simţi ameninţată când Liz se duse la Cambridge.

Angajat să asasineze un important disident pakistanez, Carnivorul îl cunoscu pe fiul acestuia, student la Cambridge. Fiul era prietenul lui Liz. Când Carnivorul îl ucise pe tată, fiul sesiză o legătură între moartea „accidentală" a acestuia şi acţiunile lui Hal Sansborough. În consecinţă, înştiinţă pe toată lumea – pe Liz, KGB-ul, serviciile secrete britanice, CIA.

Liz nu-l crezu şi îi spuse tatălui ei.

Hal Sansborough se prefăcu şocat. Negă absolut totul. Liz avea încredere în el, însă fiul disidentului provocase o reacţie atât de puternică, încât acoperirea lui Hal Sansborough era în pericol, ca şi relaţia cu inocenta lui fiică, pentru că ea se îndrăgostise de băiat.

Carnivorul îi ceru prietenului său Hughes Bremner să-l elimine pe băiat. El nu trebuia să aibă nici o legătură cu moartea tânărului pakistanez.

Mai târziu, Carnivorul puse la cale ştergerea tuturor întrebărilor legate de acoperirea lui şubrezită. El ceru familiei mafiote din Nev York să înscenеze „moartea" lui Harold şi a lui Melanie Sansborough. Amândoi detestau ideea de-a o lăsa pe fiica lor să creadă că erau morţi, dar mai ales Melanie. Dar Melanie era o soţie bună şi „dispariţia" era singura modalitate de-a păstra secretul vieţii duble a lui Hal Sansborough.

Aşa că „muriră", iar Carnivorul îşi reluă activitatea.

După o vreme, Liz părea să-şi fi revenit şi să se descurce bine. Îl cunoscu şi se mărită cu Garrick Richmond. Acesta se dovedi a fi asemenea prietenului primei soţii a Carnivorului – un tip violent. O bătea pe Liz.

În toată acea perioadă, Carnivorul o supraveghea cu atenţie pe fiica lui. Când nu mai suportă comportarea ginerelui, îl sună din nou pe Bremner, cerându-i de astă dată să-l elimine pe unul dintre oamenii lui. Richmond trebuia să moară şi, bineînţeles, fără să fie implicat Carnivorul.

Bremner îl trimise pe soţul violent în Liban, apoi îi mitui pe cei

din Jihadul şiit. Jihadul îl ucise, iar Carnivorul îşi realiză scopul.

După moartea soţului, Liz intră în CIA. Bremner şi O'Keeffe o supravegheau îndeaproape. Părea să nu se mai întrebe dacă tatăl ei fusese Carnivorul. Pe urmă, cu trei ani în urmă, fusese trimisă la Lisabona să ridice un mesaj. Tatăl ei avea un contract ce prevedea eliminarea curierului. Când Liz se dusese la întâlnire, el îl ucisese pe curier. Fusese atât de rapid, încât Liz nu avusese timp să intervină. În schimb, îl recunoscu pe tatăl ei „mort", în noaptea aceea Liz trecu de partea lui.

Alarmat, Bremner se luptase să-şi acopere spatele. Născoci povestea potrivit căreia Liz era iubita Carnivorului şi o declară agent dezertor. De-atunci, nici o crimă nu mai fusese atribuită Carnivorului. Oare din cauza noii ordini mondiale? Îmbătrânise Carnivorul? Ori la mijloc era influenţa lui Liz?

55

Ora 4:28 p.m.

Mirosul de rumeguş plutea în aerul fierbinte din cortul circului instalat în nordul Parisului. În centrul arenei pudelii ţopăiau pe picioarele dinapoi pe ritmurile vesele ale muzicii de flaşnetă.

O franţuzoaică între două vârste, ţinând în mână o sacoşă ponosită din plastic, se opri în spatele tribunei. La scurt timp, o duzină de clovni intrară pe uşile laterale făcând tumbe, în drum spre arenă. Unul dintre ei îngenunche lângă franţuzoaică şi îşi legă şiretul de la pantof.

— Ei bine? şopti clovnul în engleză.

— O să fiu la Turnul Languedoc în seara asta la ora opt, aşa cum am stabilit. Am terminat toate pregătirile. Dar voi?

— Sigur. S-au luat în calcul situaţiile neprevăzute.

— Eşti îngrijorat? întrebă franţuzoaica.

— „Îngrijorare” e un cuvânt pe care nu-l înţeleg.

Franţuzoaica ponosită ezită.

— Quill e mort. Unul dintre contactele noastre de încredere ne-a dat vestea. Poate că ar trebui să ne facem griji.

— Şi eu am auzit.

Clovnul aruncă o privire prin cortul viu colorat.

— Am fost împreună mult timp, dar asta nu schimbă nimic.

— Nu, zise franţuzoaica, dar o să-mi lipsească foarte mult.

— Şi mie, Liz.

Clovnul se ridică şi îşi agită mâinile înmănuşate, de parcă şi-ar fi intrat în rol. Apoi, cu voce tare, guturală, zise în franceză:

— *Pardon, madame!* Bucuraţi-vă de spectacol!

Clovnul făcu un salt înapoi şi alergă să se alăture celorlalţi din arenă. Obosită, franţuzoaica se căţără în tribună. Urmări spectacolul, aplaudând atunci când trebuia, fără a lăsa să se vadă cât de tulburată era. În pauză, plecă.

Ora 4:36 p.m.

În curtea impunătorului Château de la Vere, Sarah asistase la o metamorfoză şi pierduse un unchi pe care nu-l găsise niciodată cu adevărat.

În timp ce relata povestea lui Hughes Bremner şi a Carnivorului, Jack O'Keeffe devenise viguros şi lucid, asemenea spionului de altădată. Când termină, ceru aperitive pentru toţi, cu o expresie şireată în privire.

Acum, Sarah avea încă o dovadă a morţii Carnivorului. Dar dacă Quill nu era una şi aceeaşi persoană cu Hal Sansborough? Zâmbetul din fotografie fusese acelaşi, dar nu şi faţa. El declarase că era unchiul ei, dar zâmbetele puteau fi imitate, iar oamenii puteau minţi. Îşi aminti că citise undeva că, în bătăliile medievale, scutierii purtau armuri şi uniforme aidoma celor ale regelui lor.

Poate că Quill nu fusese unchiul ei, dar asta nu conta. Oricum, Bremner trebuia oprit. Ea avea de obţinut nişte răspunsuri, trebuia să plece de-acolo şi să se întoarcă la Paris.

— Suntem foarte îngrijoraţi de Hughes şi de momentul predării, îi aminti ea lui O'Keeffe. De ce-ar vrea Hughes să-l ucidă pe Carnivor?

O'Keeffe rânji.

— Pentru că Hughes, grupul lui de la Langley şi alte câteva agenţii deţin Sterling-O'Keeffe, iar Carnivorul are informaţii care i-ar putea distruge, pe ei şi corporaţia. Ar ucide astfel găina de un miliard de dolari şi ouăle ei de aur.

Sterling-O'Keeffe era proprietatea lui Hughes şi-a altor câtorva din Guvern şi probabil că fusese înfiinţată cu bani furaţi de la stat. În sfârşit Sarah înţelese şi privindu-l pe Asher, văzu că şi el pricepuse. Nu era de mirare că numele lui Bremner nu era asociat nicăieri în documentele publice cu Sterling-O'Keeffe Enterprises. Era aceeaşi modalitate prin care complicata şi frauduloasa BECI îşi folosise faţada pentru a obţine, a controla şi a opera în secret afaceri în întreaga lume.

Sarah întrebă pe un ton impersonal:

— Atâta lucru am bănuit şi noi, Jack. Care sunt detaliile? Ce ştie Carnivorul?

O'Keeffe făcu o pauză, delectându-se cu ştiinţa şi cu jocul lui.

— La început, pe când Sterling-O'Keeffe se zbătea să iasă la lumină, Hughes avea două obstacole. Unul era directorul

executiv al unei companii rivale. Înţelegi, OMNI-American Economii şi Credite e una dintre cele mai mari întreprinderi ale lui Sterling-O'Keeffe, iar OMNI-American trebuia să cumpere compania aia rivală. Directorul executiv al acesteia putea să blocheze tranzacţia.

O'Keeffe se lăsă pe spătarul scaunului.

— Al doilea obstacol era un funcţionar superior din Ministerul Finanţelor. Familie bună, şcoli înalte. Tocmai fusese invitat să fie trezorierul unei companii franceze de asigurări în plină ascensiune. Ultimul lucru de care avea nevoie era o firmă concurentă care să-i diminueze succesul. În consecinţă, a blocat pătrunderea companiei lui Sterling-O'Keeffe pe piaţa franceză.

Sarah putea ghici urmarea.

— Hughes voia ca directorul executiv şi funcţionarul de la Finanţe să fie eliminaţi, iar morţile să pară nişte accidente. Nu-şi putea permite să facă greşeli.

— Ceea ce înseamnă că l-a angajat pe Carnivor, spuse Asher. Dar Carnivorul e isteţ, Jack. N-o să-l abandoneze pe Hughes.

Zâmbetul lui O'Keeffe exprima o încântare copilărească. Aluneca din nou în întunericul bolii sale ori îi provoca să urmeze meandrele logice spre concluzia corectă?

Sarah intui adevărul.

— Carnivorul nu ştie că Hughes – Sterling-O'Keeffe – l-a angajat!

Jack O'Keeffe dădu din capul acoperit cu perucă.

— Hughes s-a dus direct la Carnivor şi i-a spus că misiunile veneau de la CIA. După ce se predă, la interogatoriu, Carnivorul va da o listă cu activităţile executate pentru Langley, iar când dosarele CIA vor demonstra că Agenţia n-a autorizat loviturile alea, băieţii or să sape până când or să descopere corporaţia Sterling-O'Keeffe. Bun! Hughes şi consiliul lui secret vor fi demascaţi.

— Dar Bremner putea să-l avertizeze, să-i spună să tacă…

Sarah înţelese consecinţele.

— Nu. Bremner nu s-ar încrede niciodată în cineva obişnuit să lucreze cu toate taberele. Carnivorul ar căpăta putere prea mare asupra lui.

Langley putea tolera micile păcate, încălcările mărunte ale legii, chiar şi abuzurile lui Bill Casey în America Centrală. Dar nu va tolera hoţia de proporţii, frauda şi execuţiile pregătite personal, cum procedase Hughes Bremner.

Dacă acele dezvăluiri ieşeau la lumină, toate agenţiile americane de informaţii ar fi fost implicate într-un scandal mai mare decât Watergate, Iran-contra sau Iraqgate. Şi totuşi, de unde nevoia presantă de a-l reduce la tăcere pe Carnivor în *acea seară,* într-un dispreţ total faţă de decizia preşedintelui? De ce nu încerca să tragă de timp, să vorbească din nou cu preşedintele?

Sarah îşi reaminti de vocea triumfătoare a doctorului Allan Levine, euforizată de drog, la „Je Suis Chez Moi": *Până luni Carnivorul o să fie mort, iar eu n-o să mai fiu nevoit să cerşesc bani... el o să aibă milioanele necesare pentru munca mea...*

Sarah studie faţa ascunsă parţial de ochelari a lui O'Keeffe.

— Mai e ceva, Jack. Ceva mai presant, poate mai important decât orice au realizat vreodată Sterling-O'Keeffe şi Bremner. Ceva care o să aducă miliarde de dolari. Şi-o să se întâmple mâine.

Umerii lui Jack O'Keeffe începură să tremure. Dădu din cap şi chipul i se întunecă.

— Ce? Ce-ai spus?

Sarah şi Asher schimbară o privire. Ea încercă din nou.

— O operaţiune la Paris, foarte importantă pentru Hughes, una care-o să-l facă extrem de bogat.

Jack O'Keeffe tăcu, afişă un zâmbet distant şi începu să cânte *Marseillaise,* mişcându-şi braţele în ritmul muzicii. Peruca albă îi căzu într-o parte, acoperindu-i urechea. Asher se încruntă.

— Se pare că n-o să obţinem mai mult.

Era timpul să plece. Se ridicară. Restul răspunsurilor aveau să le afle la Paris... undeva.

Brusc, Jack porni grăbit spre castel. Ei îl urmară până la o uşă, alta decât cea pe care intrase şi ieşise Sarah însoţită de majordom. Înăuntru se afla un cuier pentru pălării din secolul al XVII-lea. Printre alte pălării, atârna una de pai, cu panglică roşie.

Cu o mişcare discretă, Sarah scoase Waltherul de la brâu, îl izbi de perete pe Jack O'Keeffe şi-i vârî ţeava pistolului sub bărbie.

— Sarah!

Asher erau uluit.

— Ia-i ochelarii!

Asher se uită la ea, apoi scoase ochelarii lui O'Keeffe. Bătrânul spion înţepenise, cu mâinile lăsate, cu palmele lipite de perete. Ea îl privi în ochi. Într-adevăr, era bărbatul cu care schimbase

involuntar o privire în timp ce urmăreau amândoi de pe terasa cafenelei sediul clinicii „Je Suis Chez Moi”.

— Ticălosule! zise Sarah printre dinţi şi-i înfipse mai adânc ţeava pistolului în gât. Spune-mi ce dracu’ se întâmplă, ori apăs pe trăgaci!

56

Ora 4:50 p.m.

Jack O'Keeffe încremeni lângă zidul castelului. Dintr-o dată, vocea lui deveni limpede şi fermă:

— Câtă neglijenţă din partea mea să-mi las pălăria lângă uşă!

Sarah ţinea ţeava pistolului înfiptă în gâtul lui. Capul cu perucă argintie se sprijinea de zidul vechi de piatră; ochii omului erau de un albastru palid.

— Vorbeşte, Jack!

— E greu cu laringele strivit.

Gâfâi, ca să producă impresie.

— Fii amabilă şi acordă o şansă unui bătrân.

Sarah aproape că zâmbi. Încerca în mod evident s-o păcălească. Omul fusese printre cei mai buni şi, după toate aparenţele, era încă o forţă de care trebuia să ţină seama.

— Aşa cum le-ai dat şi dumneata o şansă celor de la „Je Suis Chez Moi". Ai noroc că nici unul dintre clienţi n-a murit din cauza bombei pe care ai pus-o acolo.

— Nu, draga mea. *Ei sunt* norocoşi, nu ca amărâţii ăia de pe alee, pe care tu şi Asher i-aţi lichidat cu atâta cruzime.

O'Keeffe aşteptă reacţia ei, dar Sarah ignoră momeala.

— Te-am văzut strecurându-te la „Je Suis Chez Moi" şi-am hotărât să te ajut să scapi de-acolo, cu toate consecinţele pe care le suport acum. Ca să se prăbuşească faţada clădirii şi ca să-i îndepărtez pe urmăritorii dumitale a fost suficientă o bucăţică de exploziv de plastic. Te-ai descurcat foarte bine.

Asher înjură:

— Ticălos bătrân şi viclean, nu suferi de Alzheimer!

— Nu sunt aşa de bătrân.

Rânji.

— Te-am prostit, nu-i aşa?

— De ce? întrebă Sarah. Dac-ai fi lucrat pentru Hughes, nu ne-ai fi spus nimic.

Sarah tăcu şi ascultă. Asher se răsuci cu pistolul în mână, privind cu atenţie în jur. Se auzea paşi.

Patru bărbaţi şi o femeie ieşiră ca nişte umbre pe uşile ce dădeau în holul de intrare din spate. Toţi aveau peste şaizeci de ani şi erau înarmaţi. Grupul era format din majordom, trei bărbaţi şi o femeie cu o poşetă mică pe braţ.

— *Compadres,* îi întâmpină O'Keeffe. Toţi aveau armele îndreptate spre Asher şi Sarah. Se pare că s-au schimbat rolurile.

Înălţă mâna ca să îndepărteze Waltherul lui Sarah de la gâtul lui, dar ea înfipse ţeava şi mai adânc.

— Nu ţine, Jack. Înapoi.

Gâtul i se contractă şi O'Keeffe coborî încet mâna.

— Aruncaţi armele, se adresă Asher celor cinci nou-veniţi.

Armele rămaseră însă aţintite asupra lui Asher şi a lui Sarah. Se uitară la O'Keeffe.

— Nu cred, zise legendarul spion.

Se aflau într-un impas.

— Poate că ne putem ajuta reciproc, sugeră Sarah.

— A, un compromis! Noi suntem dornici de pace, nu-i aşa, *compadres?*

— Atunci spune-ne ce se întâmplă mâine atât de important pentru Hughes Bremner şi pentru Sterling-O'Keeffe.

Jack strânse din buze.

— Operaţiunea secretă a lui Hughes? Păi, poate că aş fi de ajutor în privinţa asta. Ce oferiţi în schimb?

— Ce-ai zice de o ameliorare a dispoziţiei mele? Vezi cum te descurci, fiindcă sunt într-o dispoziţie de-a dreptul criminală.

Cu coada ochiului, Sarah îi observă pe care cei opt oameni prezenţi; Waltherul ei îl ţintuia pe Red Jack O'Keeffe la perete. Asher stând cu spatele la ea îşi mişca pistolul de la unul la altul, pentru a-i ţine la distanţă. Totul se petrecea în interiorul unui castel medieval restaurat, mobilat elegant şi plin de obiecte de artă autentice. Era o anume ironie în acea situaţie.

Ironie era şi oftatul trist al lui Red Jack O'Keeffe, care afişă o expresie resemnată.

— De fapt, Sarah, nu ştiu prea multe. Am căutat informaţii, încercând să aflu câte ceva, ca şi voi. Am sperat că tu m-ai putea conduce la nişte răspunsuri, ceea ce, din fericire pentru tine, mi-a dat ocazia să te ajut din când în când.

Făcu o pauză, aşteptând mulţumirile ei.

— Îţi mulţumim amândoi, Jack. Acum spune-ne ce-ai aflat.

— Din păcate, cunosc vag doar conturul, dar nu şi amănuntele.

— O să acceptăm conturul vag.

— Foarte bine, dar compromisul e valabil pentru ambele părţi. Trebuie să insist să-mi permiţi să mă folosesc de coardele vocale.

Sarah se uită spre Asher, aflat cu spatele la ea, ca să-i poată supraveghea pe cei cinci *compadres* ai lui O'Keeffe. Asher aprobă dând din cap. Sarah coborî ţeava Waltherului spre inima lui Jack.

— E mult mai bine, zise acesta, înghiţind în sec şi simulând durerea. Din păcate, tot ce-am putut afla despre ziua de mâine e faptul că Hughes e implicat într-o mare tranzacţie cu devize, fiind ajutat de un expert în finanţe şi că se foloseşte de Sterling-O'Keeffe ca s-o finanţeze, fără să-şi mai dea osteneala să le vorbească despre asta şi vechilor lui prieteni din consiliul secret de administraţie.

Sarah ridică sprâncenele, emoţionată.

— Desigur! O tranzacţie cu devize. De-acolo or să vină banii lui Levine!

— Nu ştiu nimic despre Levine, dar afacerea e ultrasecretă şi aparent foarte riscantă. Kit Crowther – el e expertul în finanţe – a vândut franci în valoare de vreo zece miliarde de dolari şi a cumpărat dolari americani, care sunt foarte puternici acum. A mai cumpărat şi acţiuni la companiile franceze şi-a făcut alte investiţii sigure, în valoare de peste un miliard de dolari. Cu creditul de la Sterling-O'Keeffe a menţinut aceste plasamente între nişte limite atât de fragile încât, dacă francul o ia într-o direcţie nedorită, Sterling-O'Keeffe s-ar putea alege cu mai mult decât un eşec. S-ar putea îneca.

— Care-i direcţia greşită? întrebă Asher peste umăr.

— În sus, zise Jack.

Sarah îşi aminti că scrisese un articol bine documentat despre un magician al finanţelor internaţionale.

— Dacă valoarea francului creşte, Bremner trebuie să cheltuiască mai mulţi bani ca să restituie francii pe care i-a vândut mai ieftin. În cazul în care cursul rămâne acelaşi, nu se întâmplă nimic. Dacă valoarea francului scade, el îşi plăteşte datoria în franci cu dolari mai puţini şi obţine un profit.

Lui Sarah îi scânteiau ochii.

— Levine se aşteaptă să primească mai multe milioane pentru laboratorul lui. Asta s-ar putea traduce într-un miliard de dolari sau chiar mai multe pentru Bremner, ceea ce înseamnă că el se

aşteaptă la o cădere importantă a francului. Şi a mizat că asta se va întâmpla mâine.

O'Keeffe încuviinţă.

— La asta ne-am gândit şi noi. Dar nouă ni se pare un risc extrem de mare şi…

— Şi Hughes Bremner nu riscă, spuse Sarah. E un om care n-are nici un fel de încredere în şansă.

Sarah aprecie situaţia cu înfrigurare.

— Cât ar trebui să piardă francul ca să-l facă pe Bremner să câştige un miliard sau două?

— Un procent uriaş, mă tem.

O'Keeffe tăcu, pentru a face impresie, apoi zise:

— Douăzeci la sută.

— Douăzeci la sută!

Sarah era şocată şi-l privi ţintă pe O'Keeffe.

— Doamne, asta ar zgudui pieţele financiare din întreaga lume! Daunele din Franţa şi restul Europei ar putea fi devastatoare!

Asher se întoarse pe jumătate.

— În ce fel devastatoare, Sarah? De ce?

— Franţa e a doua putere economică a Europei, explică ea. O depreciere atât de mare a francului ar pune pe butuci mecanismul ratei de schimb europene, iar ratele de schimb ale celorlalte devize ar fluctua semnificativ şi poate incontrolabil. Cheltuielile pentru export ale companiilor ar fi grav afectate, iar în economia europeană s-ar putea instala un haos financiar!

Jack dădu din cap, încuviinţând cu un aer sumbru.

— Ca să rămână competitive, celelalte ţări europene ar trebui să se retragă din mecanismul ratei de schimb şi să-şi deprecieze, la rândul lor, moneda. Asta ar însemna o lovitură grea pentru Statele Unite şi Japonia. Europa are nevoie de stabilitatea ratei de schimb dacă vrea să obţină profit maxim din mişcarea liberă a bunurilor, a forţei de muncă şi a capitalului. Probabil că europenii ar adopta măsuri protecţioniste, iar singura piaţă pe care au creat-o atât de greu ar fi distrusă…

— Şi Bremner nu ştie toate astea? întrebă Asher.

— Pe Hughes îl doare-n cot.

Privirea lui Jack deveni tăioasă.

— În '92, George Soros a obţinut cel mai mare profit financiar din istorie, mizând pe devalorizarea lirei sterline. Hughes are o imensă ambiţie, trebuie să fie primul în toate domeniile. O să

obţină un profit dublu faţă de Soros.

— Cine-i George Soros? vru să ştie Asher.

— „Omul Care A Spart Banca Angliei”, îi aminti Sarah şi-a plecat cu un miliard de dolari.

— Un miliard de dolari?

Spinarea lui Asher se îndreptă brusc.

— Vrei să spui că Hughes Bremner se aşteaptă să câştige cel puţin *două miliarde de dolari* şi poate chiar să distrugă Europa cu ocazia asta?

O’Keeffe dădu din cap.

— Exact asta vrem să spunem, băiete. Dacă Hughes nu şi-ar fi făcut tranzacţiile în cel mai mare secret, ar fi putut deveni „Omul Care A Spart Banca Franţei şi L-a Bătut Pe Regele Devizelor George Soros”… Asta dacă o să reuşească.

— Pe ce se bazează ca să reuşească? O lovitură ca asta n-ar putea avea loc într-o anume zi fără un avertisment prealabil. Bremner trebuie *să ştie* ceva! Ce nu ne-ai spus, Jack? întrebă Sarah.

O’Keeffe dădu din cap.

— Mă tem că n-am omis nimic, Sarah. Cu excepţia numelui pompos pe care l-a dat operaţiunii: GRANDEUR. Teatral precum…

— Levine! strigă Sarah. Asta e!

Deodată, totul căpătă sens: clienţii de elită de la „Je Suis Chez Moi”. „Tratamentele” zilnice. Magnatul de pe masa din clinică, ale cărui acţiuni provocau neliniştea muncitorilor. „Gloria” Franţei: *La Grandeur.* Anunţul de vineri, făcut de Banque de France, conform căruia ratele dobânzilor creşteau din nou. Demonstraţiile, grevele, creşterea şomajului, taxele sporite, deficitul comercial mai mare, concedierile masive… toate se petreceau sub conducerea noului prim-ministru, care era un „client” al „Je Suis Chez Moi”.

Emoţionată, Sarah se întoarse ca să-l privească în faţă pe Asher.

— Bremner o să *determine* căderea francului. Asta-i operaţiunea. Şi e strălucită!

— Cum? Asher se răsuci spre ea.

O’Keeffe vorbi din spatele lui Sarah:

— Da, poţi să ne spui tuturor, Sarah. Dar va trebui să aştepţi o clipă. *Compadres!*

Sarah încremeni. Cuprinşi de entuziasm, uitaseră cât de delicat era echilibrul de forţe din încăpere. Nemaivăzând pistolul

lui Sarah lângă inima lui O’Keeffe, colegii lui se împrăştiaseră. Cei doi erau încercuiţi!

— Puneţi armele pe podea, le porunci Red Jack O’Keeffe. Încet, vă rog.

57

Ora 4:58 p.m.

Jack O'Keeffe făcu un semn.

— George.

Musculosul „majordom" cu umeri laţi luă pistolul lui Sarah şi pe-al lui Asher. Se retrase, ţinându-le pe amândouă într-o mână, având în cealaltă un Smith Wesson îndreptat spre ei.

Ochii lui Sarah se îngustară.

— Ai tras de timp, Jack… ne ţii aici pentru Bremner.

O'Keeffe oftă.

— Hughes m-a sunat şi mi-a cerut un serviciu. Ştia că veniţi aici şi voia să vă ţin de vorbă până la sosirea oamenilor lui. Nu l-am putut refuza. Ei or să apară curând. Noi n-o să fim în stare să-i ţinem la distanţă, aşa că trebuie să avem încredere unii în alţii şi să discutăm repede.

Îi făcu iarăşi un semn majordomului.

— Dă-le armele înapoi, George, iar voi lăsaţi pistoalele. Îmi pare rău, dar n-am vrut să menţionez sosirea oamenilor lui Hughes cât timp voi aveaţi armele în mâini.

— Cine vine după noi şi ce au de gând? întrebă Asher.

— Gordon Taite şi încă vreo câţiva. Nu ştiu câţi sunt sau ce speră exact să obţină. Ştiai că Gordon te urăşte, Sarah?

— Am avut impresia asta.

— E un tip periculos. N-aş vrea să fiu în locul tău.

— M-ai liniştit, Jack.

George, majordomul, zise:

— Cred că putem supraveghea mai bine zona din turn, şefule.

— Putem. Şi putem să bem ceva. Face bine la sistemul cardiovascular, să ştiţi.

O'Keeffe îi conduse pe o scară de piatră care ducea în turnul castelului. În timp ce urcau, O'Keeffe le aduse la cunoştinţă că, după ce aruncase în aer „Je Suis Chez Moi", oamenii lui Bremner mutaseră întreaga clinică într-o clădire de rezervă din arondismentul optsprezece.

— Incendiul s-a declanşat la câteva clipe după ce clinica s-a

golit. Nu ştiu cum.

— Dar noi ştim de ce, zise Sarah. Nu voiau să rămână ceva care să poată fi găsit de poliţie.

— Da şi pe la ora şase dimineaţa, clinica funcţiona deja la noua adresă.

O'Keeffe împinse o uşă grea de lemn ce dădea într-o luxoasă cameră de zi.

— Intraţi, vă rog.

Zece fotografii alb-negru ale celebrului spion împreună cu diverşi preşedinţi americani decorau un perete. Diverse suveniruri împodobeau încăperea – un flacon din aur pentru parfum, din Macedonia, un mozaic din mărgele înrămat, din Laponia, o halbă de bere din Germania de Est, un ceas maritim din Portugalia.

În timp ce îşi ştergea pudra albă de pe faţă, O'Keeffe îşi prezentă în grabă colegii. Toţi erau pensionaţi, însă munca de informaţii făcea parte integrantă din ei, precum venele şi tendoanele. Când îi convocase Jack pentru a-l ajuta să descopere ce punea la cale Hughes Bremner, veniseră într-un suflet.

George se duse la bar să pregătească băuturile, iar ceilalţi se postară la ferestrele înalte ale turnului. Asher trecea de la o fereastră la alta, privind şi ascultând. O'Keeffe şi Sarah se aşezară. George împărţi tuturor pahare cu bere Chimay.

Jack trase o înghiţitură zdravănă.

— În regulă, Sarah, ce ştii despre Levine şi despre ziua de mâine?

Ea sorbi din pahar şi se aplecă spre el, concentrată.

— Levine a realizat o nouă formă de control mental, care acţionează asupra anumitor părţi ale creierului. Mi-a spus că a descoperit substanţa care determină trăsături specifice ale personalităţii şi că a perfecţionat medicamente care realizează transformări ale proceselor mentale, ajustări de comportament şi aşa mai departe. El numeşte asta „sculptură neurologică". Susţine că poate obţine orice modificare specifică doreşte. El sau Bremner. Maleabilitate, sugestie, ceva de genul ăsta.

Jack îşi strânse buzele.

— Seamănă cu un program secret pe care l-au iniţiat la Langley cu ani în urmă MK-ULTRA. Lumea a aflat, au început investigaţiile şi a trebuit să-l îngropăm definitiv.

— Dar ăsta *este* chiar MK-ULTRA. Nou şi îmbunătăţit. N-a fost niciodată întrerupt, ci a devenit clandestin. Bremner l-a pus pe

Levine să continue şi să perfecţioneze un program MK-ULTRA mult mai avansat şi mai periculos, apoi l-a transplantat la „Je Suis Chez Moi”. Singura deosebire e că noul MK-ULTRA se bucură de un succes deplin. Levine poate într-adevăr să reprogrameze indivizii astfel încât aceştia să facă ce doreşte el.

— Sau Bremner, le reaminti Asher de la o fereastră.

— Mai ales Bremner, admise Sarah. Acum sunt sigură că pe Levine l-a adus aici pentru GRANDEUR. Ceea ce înseamnă că plănuieşte de cel puţin doi ani grozăvia care va avea loc mâine.

— Dar de ce eşti aşa de sigură că sunt implicaţi Levine şi MK-ULTRA?

— Dumneata mi-ai dat cheia, Jack, spuse Sarah. Când am fost la clinică, unul dintre clienţi a folosit o expresie pe care a reluat-o Levine: *La Grandeur.* Se referă la epoca de aur a puternicului imperiu francez.

— Şi e o idee favorită a dreptei franceze, zise O’Keeffe. Dar nici un politician întreg la cap n-ar…

— Nu, dar ce zici de un politician fără minte? Fără o gândire proprie?

Sarah îi privi pe toţi.

— În timp ce supravegheam clinica am recunoscut un bărbat care ieşise de acolo – Vincent Vauban, prim-ministrul francez. Când i-am menţionat numele, Levine mi-a spus: „Hughes şi bunul prim-ministru ne vor oferi curând finanţare permanentă. Un laborator complet echipat, unde eu o să continuu dezvoltarea ştiinţei moderne.”.

Sarah se aplecă în faţă.

— Bremner trebuie să se fi folosit de clinică şi de MK-ULTRA ca să programeze anumiţi lideri politici ai organizaţiilor civice şi oameni de afaceri. Primul lucru care trebuia să le fie inoculat acestor oameni era să provoace o răsturnare a situaţiei economice din Franţa care să legitimeze deprecierea francului.

O’Keeffe se ridică în picioare.

— Guvernatorul de la Banque de France şi ministrul de Finanţe sunt şi ei clienţi ai clinicii.

Toţi o priveau acum pe Sarah.

— Da, spuse ea, asta trebuie să fie.

Ridică privirea spre ei.

— Prim-ministrul, guvernatorul de la Banque de France şi ministrul de Finanţe au fost programaţi să facă mâine o declaraţie comună şi să anunţe că Franţa va deprecia francul cu

douăsprezece procente.

— Doamne Sfinte! O'Keeffe părea şocat. Şi au puterea s-o facă!

— Iisuse, zise George, întorcându-se de la postul lui de lângă fereastră. Ticăloşii!

— Aş zice că nu sunt vremuri bune de trăit în Franţa sau în Europa, constată calm soţia lui, Elaine.

Sarah continuă:

— Parcă o văd pe Louise Dupuy. E o altă clientă a clinicii şi mâine o să fie toată ziua pe micul ecran, luând interviuri oamenilor de afaceri şi economiştilor programaţi de Bremner. Se vor mai perinda pe-acolo şi alţi lideri importanţi care au frecventat clinica, iar Franţa va intra pe drumul dezastrului economic…

— Şi în vreme ce Europa se clatină, Hughes se face nevăzut cu miliardele lui, mormăi O'Keeffe. Probabil că are deja pregătită demisia şi e gata s-o depună luni la poştă. Poţi fi sigură că are pregătită o ascunzătoare fabuloasă, care-l aşteaptă…

— Dacă nu-l oprim noi, spuse Sarah.

— E deja ora cinci, zise Asher nerăbdător. Carnivorul, Liz sau altcineva se predau la ora opt…

— Stai puţin… Jack O'Keeffe se încruntă. Despre ce vorbiţi?

Sarah îi povesti întâlnirea cu Quill, atacul oamenilor lui Bremner şi moartea lui Quill. Bătrânul spion chicoti.

— Credeţi că faimosul Carnivor e mort. A raportat cineva găsirea cadavrului? Nu, a supravieţuit atât timp pentru că ştie mai multe trucuri decât oricine! Cu excepţia mea, desigur, zâmbi el.

— Atunci e bine că suntem în aceeaşi echipă, zise Sarah. În momentul ăsta nu contează dacă trăieşte sau e mort. Cineva o să se predea, chiar dacă aceea va fi Liz.

— Au rămas mai puţin de trei ore, le aminti Asher. Avem al naibii de puţin timp. Dacă vrem să-l oprim pe Bremner, ar trebui să stabilim cum vom acţiona.

— Nimeni de la Langley sau din State n-o să ne creadă, zise Sarah.

O'Keeffe traversă încăperea spre biroul lui.

— Cred că pot să iau legătura cu preşedintele Franţei. El poate pune capăt acestei afaceri. Am un vechi prieten în echipa lui.

Deschise o agendă groasă şi căută numărul de telefon.

— E duminică, Jack, îi aminti Elaine. Şi e luna august.

— Ah, la dracu', aşa e. Probabil că toată lumea a şters-o din oraş.

Căută alt număr şi-l formă.

— André? Sunt Jack O'Keeffe. Ascultă, trebuie să vorbesc cu preşedintele. E o chestiune de viaţă şi... Trebuie să existe o cale. La naiba, e urgent. Ce?

Ascultă bătând din picior.

— Nu. Da, sigur. Nici o problemă.

Puse receptorul în furcă.

— Preşedintele e imposibil de contactat. O „retragere" la nivel înalt, la cabana de pescuit din Pirinei a unui industriaş. Fără îndoială, alt client al lui Levine. Conform spuselor lui André, se află acolo şi o parte din membrii Guvernului. Sunt de necontactat. El crede că este vorba despre o ciudată coincidenţă.

Telefonul sună. Toţi tresăriră. Nervii erau încordaţi la maximum în încăperea din vechiul turn. Jack ridică receptorul.

— Bună treabă, *compadre. Gracias!* Închise telefonul. I-am trimis aseară un mesaj lui Arlene Debo, sugerându-i să verifice dacă Hughes s-a descotorosit într-adevăr de Carnivor, aşa cum ordonase preşedintele. Tocmai a aterizat la Languedoc, furioasă la culme. Hughes o să dea de dracu'. Poate că o să aibă un atac de apoplexie şi noi o să putem răsufla uşuraţi.

— Arlene e măcar o bună diversiune, constată Asher.

Sarah privea calmă la pădurea de afară. La un moment dat zise:

— De ce e Carnivorul periculos pentru GRANDEUR? Ştim cum poate dăuna corporaţiei Sterling-O'Keeffe. Dar cum l-ar putea sabota pe Hughes mâine?

O'Keeffe o studie cu privirea.

— Şi eu mi-am pus întrebarea asta. Nu poate fi decât o explicaţie. Îţi aminteşti cum a ajuns prim-ministru Vincent Vauban?

Asher zise:

— Parcă s-a întâmplat ceva cu principalul său adversar?

— A murit, îşi aminti Sarah, cu câteva săptămâni înainte de alegerile din primăvară. Principalul candidat la funcţia de prim-ministru a murit pe neaşteptate, iar Vincent Vauban a devenit înlocuitorul său firesc.

— Exact.

Jack îşi goli paharul cu bere.

— Rivalul era Phillipe Paquin, victimă a unui neaşteptat atac

de cord în timpul unui meci de volei pe plaja de la Cannes. Numai că n-a fost un atac de cord. A fost asasinat cu un nou gaz letal.

Sarah se încruntă, iar Asher îi explică:

— E înrudit cu tranchilizantele comune, dar nu poate fi detectat cu uşurinţă. Inhalat sau împrăştiat pe piele afectează sistemul nervos central şi poate ucide în câteva secunde.

— Carnivorul l-a asasinat? Pentru Hughes Bremner? întrebă Sarah.

Jack încuviinţă.

— Eu am fost intermediarul. N-am ştiut niciodată de ce-a organizat Hughes lovitura aia, dar acum totul capătă sens: Vincent Vauban acceptase invitaţia doctorului Levine de-a frecventa „Je Suis Chez Moi”, probabil spre deosebire de Phillipe Paquin. „Atacul de cord” al lui Paquin e principalul motiv pentru care Hughes Bremner trebuie să-l elimine pe Carnivor. Nimeni nu ştie că Paquin a fost asasinat. Treaba asta nu figurează în nici un dosar de la Langley. Dar e cea mai recentă crimă a Carnivorului şi prima pe care el o s-o dezvăluie. Aşa decurg interogatoriile, încep cu ultima ispravă, apoi merg înapoi, în timp.

— Înseamnă că aşa o să-l oprim pe Bremner, înţelese Sarah. Îl salvăm chiar noi pe Carnivor. Dacă mai e în viaţă.

Se aşternu o tăcere încordată. Ideea de a lupta împotriva lui Hughes Bremner, a armatei sale de agenţi CIA şi programului MK-ULTRA nu-i entuziasma pe acei *compadres* a lui O’Keeffe. Ştiau de ce era în stare Bremner. Aşa cum ştiau şi Sarah şi Asher.

— După mine vin, nu-i aşa? întrebă Sarah.

O’Keeffe dădu din cap.

— N-am reuşit să pricep exact de ce au atâta nevoie de dumneata, dar Gordon plănuieşte să te ducă elicopterul la Languedoc. Levine o să-ţi administreze un fel de drog, care se cheamă LP48. N-am ştiut de ce era important LP48 până când nu ne-ai vorbit despre Levine şi MK-ULTRA.

Se uită în cameră.

— Dirk, băiete.

Omul numit Dirk nu era un băiat. Avea aproape optzeci de ani, era de înălţime şi greutate medie şi arăta dezarmant de banal. El porni şchiopătând, scoase o cutie cu pastile din buzunar, o deschise cu un pocnet şi-o puse pe biroul lui O’Keeffe. Înăuntru se aflau trei tablete cenuşii.

— M-am împrietenit cu un tip scund de la „Je Suis Chez Moi”,

pe nume Maurice Arl, zis Şoarecele. I-am spus că sunt de la Interpol, că Levine lucra ilegal şi i-am cerut să afle câte ceva despre MASCARADA. N-a descoperit mare lucru faţă de ce ştiam noi, cu excepţia faptului că Levine se grăbea să prepare un nou medicament pentru un „client” pe care-l aşteptau să sosească curând. I-am cerut amănunte, dar Maurice şi tânăra la care râvnea au murit ieri, înainte de-a ajunge la mine.

— Chantelle Joyeaux, spuse Sarah.

Revăzu cadavrul femeii din portbagajul Cadillacului, cu teribila rană mortală din pieptul ei şi pe cel al unui bărbat mărunt, cu o rană asemănătoare, care fusese aşezat lângă ea.

— Ăsta era numele ei?

Dirk continuă:

— Tot ce-am reuşit să aflu a fost numele medicamentului – LP48. Am obţinut pilulele astea, despre care Maurice zicea că i-ar bloca efectele. Se pare că Levine pregăteşte întotdeauna un antidot, în caz că se întâmplă ceva cu vreunul dintre clienţi. N-ar fi indicat să moară cineva cunoscut în mâinile lor, zise O’Keeffe dezgustat. Ar ţine pe loc întreaga operaţiune.

Sarah luă cutia cu pastile.

— Şi astea blochează efectul drogului pe care o să mi-l administreze Levine?

— Da, Sarah, zise calm O’Keeffe.

— Nu!

Asher plecă în grabă de la fereastră şi-o prinse de braţe, privind-o în ochii.

— E prea periculos! De îndată ce-o să fii la Languedoc, n-o să mai putem ajunge la tine. Ce se întâmplă dacă antidotul nu-şi face efectul? Dacă îţi închipui că or să te lase în viaţă după ce-şi fac treaba, nu eşti în toate minţile!

Sarah zâmbi.

— Nu prea avem de ales, iubitule. Nu ştim când o să aibă loc predarea, aşa că nu putem stabili nimic dinainte. Nu ştim nici cum plănuieşte Bremner să mă folosească. Tot ce ştim e că are mare nevoie de mine. E singura noastră cale de-a ajunge la Bremner, de-a recupera informaţiile Carnivorului şi de-a împiedica operaţiunea GRANDEUR să zguduie Europa.

— Nu! Asher o strânse şi mai tare. N-o să…

Privirea lui Sarah deveni rece.

— Bremner şi gaşca lui mi-au furat memoria, identitatea şi viaţa. M-au furat *pe mine.* Pentru bani! M-au jefuit de tot ce mă

definea ca persoană, doar ca să elimine o ameninţare la adresa milioanelor lor. N-am de gând să-i las să scape cu faţa curată!

— Dar…

— Şefule! George privi pe fereastra din turn Sunt aici. În pădure!

Asher alergă lângă el.

— Nu văd nimic.

— Sunt acolo. Crede-mă.

Jack O’Keeffe stătea pe marginea biroului său şi îşi legăna un picior.

— Ai un plan mai bun, Asher?

Sarah interveni:

— Europa are destule probleme şi fără anarhie economică, iubitule. În afară de noi, nimeni nu-l poate opri pe Bremner la timp.

— Adică în afară de tine, spuse Asher cu amărăciune, privindu-l pe Jack O’Keeffe. Cum o s-o scoatem de-acolo în viaţă? întrebă el.

— O să ne dăm toată silinţa, răspunse hotărât O’Keeffe.

58

În clipa în care elicopterul ce-o aducea pe Arlene Debo ateriză pe acoperişul Turnului Languedoc, Hughes Bremner se aplecă şi începu să alerge spre el. Cu numai câteva minute în urmă, îl trimisese pe Gordon cu oamenii lui s-o aducă pe Sarah Walker. Aştepta întoarcerea lor în jurul orei şase. Allan Levine sosise deja şi făcea pregătiri. La ora opt avea să înceapă procedura de predare, prin apariţia adevăratei Liz Sansborough.

Totul se petrecuse atât de brusc, încât Bremner avea senzaţia că timpul trecea mult prea repede. Totuşi, avea totul sub control mai puţin cel mai imprevizibil element, directorul Agenţiei Centrale de Informaţii, Arlene Debo.

Bremner deschise uşa elicopterului. Elicele se roteau deasupra lui, iar vârtejul creat îi flutura părul. Îmbrăcată impecabil, ca de obicei, Arlene Debo coborî aplecându-şi capul încărunţit şi se grăbi spre ascensor. Pilotul îi întinse lui Bremner servieta ei grea.

Bremner porni cu paşi mari după ea, arborând o expresie solemnă pe chipul aristocratic.

— Hughes! Preşedintele o să-ţi pună fundul pe tocător! Ar fi bine să ai o explicaţie al naibii de bună…

— Situaţia s-a schimbat, Arlene.

Bremner apăsă butonul liftului.

— Bine că eşti aici. Carnivorul pretinde că Phillipe Paquin a fost ucis. Aminteşte-ţi, el a fost primul candidat la funcţia de prim-ministru. Vauban era adversarul său. Carnivorul zice că ne poate spune cine a făcut treaba asta. Sunt nişte complotişti extrem de periculoşi, atât de radicali, încât i-au pus gând rău şi lui Vauban. Cred că-i mai bine să-l aducem aici pe Carnivor şi să aflăm ce dracu’ ştie, înainte ca prim-ministrul Franţei să fie asasinat!

Când uşa ascensorului se deschise, Bremner observă şocul transformându-se în preocupare pe faţa rotundă a lui Arlene Debo. Ieşiră din lift, în timp ce el se gândea la opţiunile pe care le avea. Soluţia extremă ar fi fost lichidarea ei. Dar uciderea lui Arlene ar fi pus într-o alertă teribilă personalul de la Languedoc, ceea ce ar fi putut primejdui operaţiunea GRANDEUR. După ziua de luni, minţile francezilor, ale europenilor şi ale americanilor ar fi fost multe prea preocupate ca să mai observe retragerea

subită a unui agent de carieră al CIA.

— Hughes! Ar fi bine să ai nişte dovezi al naibii de convingătoare ca să-ţi susţii afirmaţiile!

Pe aleea din faţa castelului, Sarah şi Asher îşi luară în grabă rămas-bun de la Red Jack O'Keeffe. Bătrânul spion revenise la costumul şi la rolul cu care-i întâmpinase mai devreme, tremurând de parcă s-ar fi aflat la începutul unei noi crize a bolii Alzheimer. Le făcu semn cu ochiul, iar ei săriră pe masiva motocicletă BMW.

Sarah privi cu atenţie pajiştile din faţă şi pădurea din depărtare, dar nu văzu nimic. Asher porni motorul. În clipa în care motocicleta demară, nişte gloanţe îi sparseră cauciucurile. Motocicleta grea vibră şi se răsturnă.

Asher şi Sarah se rostogoliră pe pământ şi îşi scoaseră armele. Alte gloanţe şuierară pe lângă ei, în timp ce se târau în spatele motocicletei căzute. Pe treptele castelului, „majordomul" pleşuv îl împingea înăuntru pe tulburatul Jack O'Keeffe. Poarta masivă, cu balamale uriaşe de fier, fu trântită.

— Unde sunt? întrebă Asher.

— Nu-mi dau seama. Mai bine să ne jucăm rolurile.

Aşteptară o pauză între rafale şi ocoliră în fugă castelul, îndreptându-se spre garaj. Acolo trebuia să se afle nişte vehicule. Gordon se aştepta ca ei să încerce să scape.

În vreme ce alergau, gloanţele împroşcau aleea, dar nici unul nu ajunse lângă ei.

— O, Doamne, şopti Sarah.

Dinspre fagii şi plopii ce înconjurau terenul din faţa castelului ieşiră vreo douăsprezece persoane – bărbaţi şi femei – cu armele în mâini. Alergau, apropiindu-se de Sarah şi de Asher. Din depărtare, un elicopter se îndrepta spre ei din direcţia Parisului.

Asher şi Sarah o luară la goană, apropiindu-se de garaj. Elicopterul zbură exact pe deasupra castelului şi plană deasupra lor. Se auzi un strigăt, amplificat de portavoce:

— Walker! Flores! Stop! Mâinile sus! N-o să fiţi răniţi!

— De data asta vor să se asigure că n-o să fugim.

Asher deschise uşa laterală a garajului. Sarah sări prima în semiîntuneric, cu Waltherul pregătit.

— A, Sarah. Ce bine-mi pare că te revăd. Şi pe tine, Asher.

Gordon afişă un zâmbet sinistru, plin de ură. El şi cu femeia de la aeroportul din Denver îi aşteptau în interiorul garajului, cu

pistoalele scoase, gata să tragă. Erau aşezaţi la cel puţin trei metri distanţă unul de altul. Sarah n-avea cum să se răsucească într-o parte ori să spere că-i putea împuşca pe amândoi înainte ca unul dintre ei să tragă în ea sau în Asher. Dacă tot urma să plece cu ei, lui Sarah i-ar fi plăcut să-i lase o amintire lui Gordon. Ea zise:

— În regulă, cred că ne-ai prins, Gordon. A fost foarte isteaţă ideea să-ţi pui oamenii să ne mâne spre garaj.

— Oricine e previzibil când se află sub presiune.

Triumful conferea feţei lui împietrite o expresie mai dură ca niciodată.

— Singura şansă pentru voi, după ce v-am spart roţile, era garajul, continuă el.

— De unde-ai ştiut că suntem la Jack O'Keeffe?

Asher îşi juca rolul.

— Lasă gluma, Flores. Aruncaţi armele şi culcaţi-vă cu faţa în jos.

Asher şopti:

— Uşa.

— Am spus să lăsaţi armele! Janet, ia…

Asher lovi cu piciorul uşa garajului din spatele lui. Aceasta se închise. Gordon şi Janet se încordară. Sarah făcu o mişcare de parcă ar fi vrut să lase arma, apoi se aruncă pe umărul sănătos şi se rostogoli până la mijlocul distanţei dintre Gordon şi femeie.

Gloanţele spintecară podeaua din spatele ei, dar nici unul n-o atinse. Lui Sarah şi lui Asher nu le era uşor să simuleze rezistenţa. Pe urmă, Sarah ridică privirea spre chipul împietrit al lui Gordon. Buzele i se destinseseră, dezvelindu-i dinţii, făcându-l să arate ca un animal sălbatic în toiul unei vânători reuşite. Arma lui era îndreptată direct spre ea. Oare avea să-l orbească ura, făcându-l să uite ordinul de-a o preda în viaţă?

Gordon întoarse arma spre Asher.

Sarah trase. Partea dreaptă a pieptului lui Gordon se înroşi de sânge, iar el se răsuci şi căzu.

Asher împuşcă femeia. Aceasta se arcui, înainte de a se prăbuşi.

În spatele lor, uşa laterală a garajului fu deschisă, dar nu intră nimeni. Atacatorii erau prudenţi.

— Nu putem lăsa impresia că renunţăm, şopti Sarah.

— Să încercăm la maşini, zise Asher încet.

Alergară să verifice şirul de patru maşini.

— Peugeotul are cheile în contact.

— Ce neglijenţă din partea lui Jack, spuse Sarah. O capcană de-a lui Gordon.

— Să ne lăsăm prostiţi.

Săriră în Peugeot. Asher porni motorul. Uşa grea a garajului era închisă, dar solidele maşini sport aveau puterea şi greutatea necesară ca s-o spargă şi să-şi continue drumul. Atacatorii năvăliră pe uşa laterală. Gordon era în picioare, cu faţa schimonosită de furie, acoperindu-şi cu mâna rana sângerândă în vreme ce răcnea ordine.

Asher manevră ambreiajul… dar nu se întâmplă nimic! Maşina nu se mişcă din loc.

— Surpriză, spuse încet Sarah.

Apoi nu mai avură timp de vorbe.

Săriră din maşină cu armele ridicate, dar era ca şi cum ar fi sărit în mijlocul unei tornade. O duzină de bărbaţi şi de femei se apropiau, cu armele aţintite spre Sarah şi Asher. Cei doi încremeniră. Ea îl privi încercând să zâmbească. El îi luă mâna şi i-o strânse. Sarah îşi întipări în minte chipul lui ascuţit, barba neagră, părul ondulat, ochii întunecaţi arzând mocnit.

Gordon răcni un ordin, iar agenţii de la Languedoc îi dezarmară.

— Lângă maşină. Aplecaţi-vă şi depărtaţi picioarele.

— Hughes Bremner s-a făcut rău… începu Asher, cu mâinile pe capota Peugeotului şi picioarele depărtate.

— Eu sunt Sarah din articolul apărut în *Herald Tribune,* încercă Sarah să-i convingă. Bremner se foloseşte de noi. El lucrează doar pentru sine…

— Cunosc toate trucurile, aşa că las-o moartă.

Gordon veni în faţa lui Sarah. Ea se uită la ochii lui îngustaţi de furie şi înţelese că, dacă Bremner n-ar fi avut nevoie de ea, Gordon ar fi ucis-o imediat. Acesta zise:

— Am de făcut o ofertă.

— De când negociază Bremner cu nişte cuvinte?

Tonul lui Asher era sarcastic.

Gordon îl ignoră.

— Am primit ordin să-l las liber pe Flores.

— Nu! Nu fără Sarah! Asher era furios.

Sarah întrebă:

— Care-i condiţia?

— Vii cu noi de bună voie şi cooperezi total.

Faţa lui aspră, schimonosită de furie fu îmblânzită de zâmbetul cald pe care Sarah şi-l amintea de la Santa Barbara şi din primele zile petrecute la Fermă.

— Totul a fost o greşeală, dra... Sarah. Tăcu şi zâmbetul lui deveni trist. Voiam să-ţi spun „dragă”, însă ştiu că va trebui să-mi recâştig acest drept. Ai greşit enorm, Sarah. Vino cu noi şi-o să ţi-o dovedim.

Asher se întrecea pe sine.

— Nu face asta, Sarah! O să mergem împreună. Trebuie să fie cineva la Languedoc care să ne asculte...

Gordon făcu un semn din cap. Doi bărbaţi îl înşfăcară pe Asher şi o femeie îi aplică o lovitură de karate care-l făcu să-şi piardă cunoştinţa. Agenţii îl lăsară pe Asher inconştient la picioarele lui Sarah. Gordon i se adresă:

— Dacă nu vii de bunăvoie, ea o să-l împuşte. Pentru ea nu contează, Sarah. Asher a trădat, iar ea nu vede nici un motiv ca să-l lase în viaţă.

— De unde ştiu că n-o să-l ucideţi mai târziu?

— O să-l lăsăm aici. O să afli că trăieşte. Ce vrei mai mult?

Afară, elicopterul aştepta pe un teren plat de lângă garaj. Se afla acolo ca s-o ducă la Paris, unde doctorul Levine avea să-i administreze drogul LP48. Ea luase deja antidotul, dar tot se înfiora ascultând huruitul elicelor. Pereţii garajului păreau să vibreze din cauza zgomotului. Se gândi la minusculul dispozitiv de localizare pe care Dirk i-l implantase sub pielea capului, cusătura fiind ascunsă de părul ei.

— O să merg cu tine, Gordon.

Refuză să plece până când nu-i văzu pe toţi părăsind garajul, lăsându-l singur pe Asher. Apoi ieşi afară, încadrată de femeia înarmată şi de Gordon. Îi privi încuind garajul, ca să fie siguri că Asher n-avea să fugă imediat. Doi bărbaţi duseră cadavrul femeii ucise de Asher la un microbuz cu geamuri fumurii care se îndepărtă.

Asta era. Asher trăia.

Sarah se urcă în elicopter.

În garaj, Asher Flores se trezi cu o teribilă durere de cap. Doamne, îşi simţea creierul brăzdat de fulgere. Zăcea ghemuit pe podeaua rece de piatră şi încerca să priceapă de unde venea huruitul sacadat pe care-l auzea.

Un elicopter decola. Sarah era în el!

Remarcă nişte zgomote înfundate, venind de undeva din spatele garajului. Deschise ochii.

Auzi din nou zgomotul. Se rostogoli sub Peugeot şi pe urmă sub cealaltă maşină, până când reuşi să vadă partea din spate a garajului întunecat. Erau două perechi de picioare. Bărbaţi. Picioarele se îndreptau spre el. Erau doi oameni lăsaţi în urmă de Hughes Bremner şi de Gordon Taite, care se dovediseră a fi nişte mincinoşi. Cei doi aveau să pună la punct ultimul detaliu: să-l ucidă.

Asher scrută umbrele din jur, zări un banc de lucru şi se târî fără zgomot spre el. Luă de-acolo o cheie fixă grea şi un topor.

Picioarele se apropiau. Înălţă toporul, în clipa în care uşa garajului se deschise brusc. Jack O'Keeffe şi patru *compadres* se năpustiră înăuntru, cu armele ridicate. Împuşcăturile răsunară asurzitor. Pe urmă se aşternu tăcerea. Asher porni către Jack O'Keeffe. Acesta privea ţintă cele două cadavre ciuruite de gloanţe, aflate pe podeaua din faţa lui.

— Ai lăsat elicopterul să se îndepărteze, Jack?

O'Keeffe dădu din cap.

— Eram sigur că o să te descurci, zise el cu un zâmbet maliţios. Bremner te-a antrenat bine.

Jack O'Keeffe se întoarse şi ieşi pe uşa laterală, urmat de echipa sa de spioni. George îi aştepta într-un avion uşor, de cealaltă parte a pădurii. Avionul avea să ducă grupul la Paris. La Sarah.

59

Arlene Debo stătea la biroul lui Hughes Bremner din Turnul Languedoc, cu receptorul la ureche. Obrajii ei cărnoşi tremurau de indignare şi de nelinişte în timp ce-i raporta preşedintelui:

— Da, domnule. Problema e că acest Carnivor pretinde că primul-ministru francez urmează să fie asasinat mâine, iar sursele noastre au confirmat acest plan. Economia de aici se deteriorează şi există un grup de reacţionari cu reflexe prompte, care crede că unica modalitate de a salva ţara este să-l elimine.

Directoarea CIA ascultă, apoi spuse:

— Rapoartele de la sursele noastre sunt foarte sigure în legătură cu ziua stabilită. Mâine, în mod cert. Hughes a lucrat repede. I-a propus Carnivorului să se predea în seara asta la ora opt. Putem să-l încredinţăm pe Carnivor Guvernului francez de îndată ce punem mâna pe el…

Să-l predea imediat pe asasin francezilor fusese ideea lui Bremner, însă Arlene Debo o prezentase ca fiind a ei.

Vanitatea lui Arlene îi provocă lui Bremner un surâs dispreţuitor. Ca şi orbirea ei. Rapoartele de la surse erau false. Carnivorul va muri înainte de a-i pune cineva întrebări despre versiunea lui Bremner privind posibila asasinare a lui Vincent Vauban. Arlene închise telefonul.

— Preşedintelui nu-i place, dar ne-am înţeles. Franţa îl ia în primire pe Carnivor.

Se lăsă pe spătarul fotoliului, îşi încrucişă braţele peste piept şi medită cu voce tare:

— Când mă gândesc la predecesorii mei, Bill Casey iese în evidenţă. A fost un director al CIA cu simţ practic. Cu adevărat legendar. Nici unul dintre oamenii lui nu ştia cum să monteze microfoane în apartamentul ambasadorului sovietic, aşa că Bill s-a invitat la cină, s-a aşezat pe canapea şi, când nimeni nu-i acorda atenţie, a înfipt un „ac” supradimensionat într-o pernă.

Debo se amuză de îndrăzneala fostului director al CIA. Bremner râse şi el, apoi zise pe un ton nostalgic:

— Da, Bill Casey a fost unul dintre cei mai buni. Dar şi tu te ridici la valoarea lui, Arlene, dacă nu cumva eşti mai bună.

Arlene Debo îşi îndreptă privirea spre Hughes Bremner. Vocea ei sună ironic.

— Preşedintele vrea ca lumea să nu afle nimic despre ce facem noi în legătură cu treaba asta şi vreau să mă conving eu însămi că asasinul e predat imediat francezilor. Iată de ce o să te însoţesc la predarea Carnivorului din seara asta. Sunt sigură că asta n-o să-ţi creeze probleme, Hughes.

Ora 6:01 p.m.

— Sigur, Carnivorul trăieşte.

Hughes Bremner se uită la Walker care zăcea legată cu curele pe masa de operaţie din infirmeria Turnului Languedoc. Măsura cu paşi mari încăperea, încercând să se împace cu gândul că Arlene Debo se va afla lângă el în momentul predării Carnivorului.

În infirmeria de un alb impecabil domnea o atmosferă rece. Împreună cu Sarah se aflau Hughes Bremner şi Allan Levine furios, cu faţa ca de ceară, pregătind injecţia intravenoasă. Ea se gândi la antidotul pe care-l luase împotriva drogului LP48 şi-i mulţumi în gând lui Dirk, prietenul lui Jack. Sarah mai făcu o încercare.

— Carnivorul era unchiul meu.

— Da, admise iritat Bremner.

— L-am văzut murind.

Bremner respinse afirmaţia cu un gest.

— Dacă ai văzut pe cineva murind azi-dimineaţă, n-a fost Carnivorul. Oamenii mei au primit un mesaj de la Liz azi după-amiază. Ea şi Carnivorul se predau în seara asta la ora opt, aşa cum am stabilit.

Se uită nerăbdător la doctor.

— Nu eşti gata să începi, Allan? Ţi-am acordat cele două ore de care spuneai că ai nevoie, iar acum te agiţi de colo-colo şi pierzi timpul.

— Nimeni nu mi-a spus că e rănită! se răsti Levine. Traumele pot crea probleme. Încerc să le rezolv.

— La naiba, nu mai inventa scuze. Las-o mai moale!

— Ce-o să se întâmple peste două ore? întrebă Sarah.

Bremner se duse la capătul mesei.

— Nu-i nevoie să ştii asta şi nu uita învoiala noastră. Cooperarea ta în schimbul vieţii lui Asher. Noi am făcut ce-am

convenit. Tu eşti o persoană onorabilă. Ştiu că mă pot încredere în tine că o să-ţi respecţi cuvântul dat…

Bremner era un mincinos ordinar, dar, pentru a putea fi oprit, ea n-avea altă soluţie decât să coopereze.

În biroul său din Turnul Languedoc, Hughes Bremner termină instruirea agenţilor care urmau să-l însoţească la predarea Carnivorului. Îi privi părăsind încăperea. Erau oamenii lui, fideli şi dornici de acţiune. Îi vor respecta ordinele.

Două uşi mai încolo, pe holul de la ultimul etaj, era biroul unde Arlene Debo se ocupa de chestionarea agenţilor din grupul Mustang însărcinaţi cu alte misiuni în toată Europa. Bremner aranjase să fie chemaţi.

Acum stătea în fotoliul gândindu-se la răsturnarea situaţiei provocată de Arlene. La naiba cu ea şi cu ambiţiile ei! Ea voia să lase în istoria CIA o urmă adâncă, asemenea celei lăsate de Wild Bill Donovan. Închise ochii şi şi-i presă cu podul palmelor, pentru a-şi alunga oboseala. Cu obişnuita lui autodisciplină, se concentră asupra problemei lui Arlene. O întoarse în gând pe toate feţele.

Deodată, un zâmbet, neobişnuit la el, îi destinse chipul. Sigur că da. Trebuia să-şi fi dat seama mai devreme: căţeaua îi făcuse de fapt un serviciu. Ea – Arlene Debo, influenta directoare a CIA – era cea mai bună acoperire pe care şi-o putea dori pentru Sterling-O'Keeffe şi, până la urmă, pentru GRANDEUR. Un martor ocular mai presus de orice bănuială.

Nimeni n-ar fi pus sub semnul întrebării raportul ei conform căruia „Liz Sansborough", „prietena" Carnivorului, îşi pierduse minţile şi-l împuşcase pe acesta, iar el, Bremner, fusese obligat s-o elimine înainte ca ea să mai ucidă pe cineva.

Da. Dacă asasinul apărea exact la timp, cum fusese plănuit… dacă Arlene se lăsa convinsă… n-ar mai fi existat nici o investigaţie.

A doua zi, operaţiunea GRANDEUR avea să continue nestânjenită. Şi, orice urmă ar fi lăsat în istorie directorul CIA Arlene Debo, ar fi fost microscopică în comparaţie cu urma pe care Hughes Bremner era pe cale s-o lase.

Doctorul Allan Levine era un tip arogant. La urma urmei, inteligenţa separa elita de prostime, patronii de angajaţi, omul de maimuţă. El era deosebit de înzestrat, cu un coeficient de inteligenţă aproape de două sute şi cu o memorie fotografică.

Stând aplecat deasupra lui Sarah Walker, se delecta cu teama întipărită pe chipul ei prea frumos. Aluniţa neagră de deasupra colţului drept al gurii era şi mai neagră şi mai ispititoare, contrastând cu paloarea subită a tenului ei.

— Te-ai bucurat să mă droghezi aseară, nu? întrebă el pe un ton glacial. Mă tem că acum o să te bucuri după ce urmează.

Ea refuză să-i dea satisfacţia unui răspuns. Tot ce avea de făcut era să rămână în viaţă destul timp pentru ca Asher, Jack O'Keeffe şi colegii lui s-o poată urmări până la locul predării.

Doctorul apropie un ac de o venă de la încheietura mâinii ei. Îl înfipse, mult mai dur decât ar fi fost necesar şi-i privi faţa, aşteptând o reacţie.

— Ce mână uşoară ai, zise ea pe un ton sarcastic.

Buzele lui ca nişte frunze uscate îi dezveliră dinţii ce semănau cu pietrele de mormânt.

Porni aparatul de perfuzie.

— Aici e o substanţă pe care am creat-o eu – un hormon cerebral sintetic, combinat cu anumite proteine modificate. Ştii ce sunt neurotransmiţătorii? Sunt substanţele din creier care trimit semnale între neuroni. Compusul meu atacă neurotransmiţătorii din lobii frontal şi temporal. Aceşti lobi controlează raţiunea şi emoţiile. Acolo, neurotransmiţătorii tăi vor suferi o modificare surprinzătoare – îţi vor anula capacitatea de a raţiona, îţi vor potenţa emoţiile până la un nivel maxim şi te vor face foarte influenţabilă. O să-ţi uiţi trecutul şi-o să te ataşezi de prima persoană pe care-o să pui ochii. O să intri într-un fel de catatomie disociativă şi-o să execuţi cu stricteţe ordinele.

Ea inspiră scurt, uluită. Levine avea să-i distrugă personalitatea. Slavă Domnului că luase antidotul!

— Pare amuzant.

Râsul doctorului sună dezgustător.

— Avantajele acestui compus sunt viteza cu care acţionează şi infailibilitatea. Dezavantajul e că o să asculţi ordinele orbeşte şi că n-o să ai personalitate.

— Eşti un model de perfecţiune…

Levine o plesni. Apoi, Sarah se simţi invadată de ceva cald şi dezgustător de dulce. Substanţa din aparatul de perfuzie îi pătrunse în organism. Aşteptă ca antidotul să-şi facă efectul…

Allan Levine îşi concentrase atenţia asupra altei probleme.

Ultima lui sarcină importantă era să se asigure că Sarah Walker avea să se ataşeze de Hughes. În felul ăsta Hughes putea

s-o instruiască singur şi n-ar fi avut decât să se învinuiască pe sine dacă ordinele i-ar fi fost interpretate greşit.

Sarah întrebă:

— Ce substanţă mi-ai injectat?

El privi în jos, spre ea:

— Q101.

Ea nu-şi putu ascunde panica.

— Nu LP48?

Levine se încruntă.

— Plănuisem să folosesc LP48 aseară, când aveam douăzeci şi patru de ore la dispoziţie ca să te pregătesc, dar a trebuit să recurg la Q101, pentru că fuga ta mi-a lăsat puţin timp. Marele dezavantaj la Q101 e că nu are subtilităţi, ceea ce l-a obligat pe Hughes să modifice din nou planul…

O privi cu multă atenţie, de parcă ar fi vrut să-i penetreze creierul.

— De unde ştii de LP48?

Sarah gemu. Otrava i se răspândea în corp, iar ea n-o putea opri. Trase de curelele care-o ţineau legată. Nu se putea mişca, nu se putea salva. Drogul Q101 al doctorului Levine avea s-o transforme într-un robot – o femeie fără raţiune, care semăna cu Liz Sansborough şi va executa ordinele fără crâcnire. Ea îşi voia înapoi amintirile, identitatea, viaţa ei! De astă dată ar fi putut fi mai rău… De astă dată, drogul i-ar fi putut distruge definitiv mintea!

Se uită la tubul prin care curgea drogul Q101 în organismul ei şi îşi zise că n-avea timp să se înfurie… nici să se autocompătimească.

Dar ce putea face? Era legată, neputincioasă…

Gândeşte!

Îşi adună toate puterile şi se concentră. Bremner avea nevoie de ea fiindcă era sosia lui Liz Sansborough. O va înlocui pe Liz Sansborough cu ea. Cumva, undeva. Dar ea era Sarah Walker, nu Liz Sansborough.

Se concentră asupra acestui unic gând. Orice i-ar fi făcut ei, nu trebuia să uite că era Sarah Walker.

Sunt Sarah Walker. Sunt Sarah Walker.

Repetă în gând de mai multe ori: *Sunt Sarah Walker. Sunt Sarah Walker…*

Drogul se împrăştia prin vinele ei cu o viteză înspăimântătoare. Sarah îşi ţinu ochii deschişi şi se strădui să

ritmeze cuvintele după bătăile inimii. Să le îngroape pentru totdeauna în creierul ei:

Sunt Sarah Walker.

Allan Levine o văzu cedând puternicului drog. Cu ajutorul lui Sarah, spera să obţină mai multe informaţii despre Q101. Desigur, trebuia studiate efectele secundare. Q101 provoca degenerarea celulelor. Doctorul păstra înregistrări stricte ale observaţiilor şi avea să efectueze o autopsie imediat după aducerea cadavrului ei la Languedoc. Hughes plănuise s-o elimine imediat după ce ea avea să-l ucidă pe Carnivor. Dacă totul mergea conform planului, el urma s-o împuşte în inimă. În felul ăsta capul ei – mai ales creierul – n-ar fi avut de suferit.

Ora 6:18 p.m.

— Am încredere în tine, Allan, zise Hughes Bremner cu convingere. Înţelege, nu e vorba de tine, ci de împrejurări. Dacă se întâmplă ceva…

— Sigur, spuse doctorul.

Bremner se întorsese la infirmerie şi-acum stătea la capătul patului lui Sarah Walker. Doctorul verifică din nou acul şi curgerea lichidului în tubul transparent.

Ochii lui Sarah rămăseseră în mod straniu deschişi şi aveau o privire fixă.

— Totul e în regulă? întrebă Bremner.

— E perfect.

Satisfăcut, doctorul făcu un semn şi un infirmier se apropie cu un cărucior plin cu instrumente lucitoare, sterilizate. Medicul curăţă cu un tampon pielea de deasupra arterei carotide a lui Walker. Ea se mişcă uşor şi el se opri. Sarah murmura la nesfârşit aceeaşi frază de neînţeles. Ochii îi erau sticloşi şi n-avea cum să evite efectele drogului, totuşi…

Doctorul Levine aşteptă, păstrându-şi calmul. Ce făcea ea? Pe urmă hotărî că nu conta.

Ea se linişti curând. El îi mai acordă câteva secunde, apoi făcu o incizie mică pe gâtul ei, îi strecură minusculul dispozitiv exploziv sub piele, cusu incizia şi aplică peste ea o bandă adezivă de culoarea pielii. Până la ora opt, incizia avea să fie invizibilă.

— Tot ce am de făcut este să apăs pe acest buton, zise Bremner cu satisfacţie.

Ţinea în mână ceea ce părea a fi o brichetă de aur. Îi închise capacul şi verifică butonul din plastic cafeniu. Doctorul Levine spuse:

— Butonul declanşează dispozitivul exploziv şi…

— Ştiu cum funcţionează! se răsti Bremner. O să-i zdrobească artera carotidă şi ea o să moară instantaneu. Exact genul de măsură suplimentară de care am nevoie în caz că se întâmplă ceva şi n-am altă posibilitate de-a o elimina.

Doctorul încuviinţă şi o privi. Sarah murmura din nou. Ochii îi erau deschişi şi avea o privire fixă. Speriat, el îi închise pleoapele.

60

Ora 7:32 p.m.

Imensul Turn Languedoc ocupa un întreg cvartal din acel cartier parizian şi se înălţa atât de sus, încât părea să se piardă în înaltul cerului de vară. Asher Flores şi Red Jack O'Keeffe se opriseră nelinişţiţi în faţa intrării unei clădiri de vizavi. Birourile din Tumul Languedoc şi din clădirile învecinate erau închise, dar, chiar şi într-o seară de duminică, străzile erau pline de maşini şi de trecători care se îndreptau spre cafenele, cabarete şi săli de cinema.

În apropiere, într-un microbuz pentru livrări, aşteptau camarazii lui O'Keeffe. Era un vehicul special echipat pentru supraveghere, iar ei sperau să-i ajute să dea de urma lui Sarah. În stilul francezilor, microbuzul stătea cu două roţi pe trotuar, într-un şir de alte vehicule parcate la fel. Din acel loc se puteau strecura în trafic pentru a urmări orice maşină care părăsea garajul de la Languedoc.

Asher şi Jack studiau clădirea de o oră. Trepte de marmură duceau spre holul central, perfect vizibil prin ferestrele de sticlă ce se înălţau din podea până la tavan. Un garaj bine luminat fusese construit la doar câţiva zeci de centimetri sub nivelul străzii. La intrarea în garaj patrulau doi oameni ageri, aşteptând să parcheze sau să scoată maşinile din garaj. Perfecţionatul sistem de securitate al Companiei n-avea nevoie de gardieni musculoşi.

Existau doar trei căi de acces spre etajul secret al Companiei: una dinspre eliportul de pe acoperiş; alta prin ascensorul special din hol, iar cea de-a treia era prin garajul din faţă, unde acelaşi ascensor se deschidea lângă un şir de lifturi obişnuite, vizibile din locul unde stăteau Asher şi Jack O'Keeffe. Toate cele trei căi de acces erau supravegheate de videocamere, iar ascensorul de maximă securitate se deschidea numai pentru cine prezenta un cod numeric, amprente sau un chip înregistrat în banca de date a computerului.

Asher şi Jack O'Keeffe ocoliră clădirea examinându-i amplasamentul, dar nu aflară nimic nou – arhitecţii Companiei creaseră o fortăreaţă inexpugnabilă. Nu văzură pe nimeni din personalul Companiei. Oamenii lui Bremner se refugiaseră la ultimul etaj. Nici unul nu părăsise clădirea.

Asher n-avea cum să se strecoare în ascensor şi nici nu putea să închirieze un elicopter cu care să aterizeze pe acoperiş. Sistemul de securitate al Companiei l-ar fi depistat imediat. Dacă ar fi încercat să pătrundă, ar fi fost observat prea repede şi de prea mulţi oameni ca să mai supravieţuiască şi cu atât mai puţin s-o ajute pe Sarah.

Singura lor soluţie, cea mai chinuitoare, era să aştepte, să se roage ca antidotul să-şi facă efectul şi Sarah să supravieţuiască. De vreme ce Bremner avea nevoie de Sarah ca să-l ajute la uciderea Carnivorului, însemna că o va ţine în viaţă cel puţin până atunci. Asher încercă să nu se gândească la starea în care se afla ea sau la ce i s-ar fi putut întâmplat mai târziu.

Îşi concentră gândurile asupra predării. În mod clar, Bremner credea că urma să se predea cineva. Carnivorul n-ar fi lăsat însă Compania să stabilească locul, deoarece aceasta i-ar fi putut întinde o cursă, iar Liz şi Carnivorul voiau să fugă. Nu, Liz avea să aştepte cât mai mult timp posibil, pe urmă avea să-i conducă pe Bremner şi oamenii lui într-un loc ales de Carnivor.

Dacă Asher avea dreptate, ea trebuia să sosească în curând. Dacă Bremner voia s-o folosească pe Sarah ca să dea lovitura la locul predării, aceasta trebuia să plece cu ei. Iar dacă Bremner plănuia să n-o folosească, Asher şi câţiva dintre camarazii lui O'Keeffe urmau să încerce să se strecoare în Tumul Languedoc, împreună cu grupul care avea să-l aducă pe Carnivor.

Atât într-un caz, cât şi în celălalt, intrarea grupului urma să se facă printr-una din cele trei căi de acces – garajul, holul sau eliportul. Dacă se întâmpla să fie eliportul, ei erau pierduţi, cu excepţia cazului în care echipamentul din microbuz putea păstra legătura din stradă cu dispozitivul de localizare al lui Sarah. Prin hol sau prin garaj şansele erau mai mari.

De câte ori se gândea că ar putea-o pierde pe Sarah, Asher simţea un nod în stomac. Asta să fie dragostea? Această copleşitoare dorinţă de-a proteja? Senzaţia răscolitoare de pierdere atunci când îi trecea prin minte că ea ar putea muri?

El voia să-şi petreacă restul vieţii alături de Sarah. Trebuia s-o salveze. Va face orice pentru asta.

Când se gândi la toate relaţiile pasagere pe care le avusese şi cum evitase totdeauna ca vreuna să devină serioasă, îşi dădu seama că acum era vorba despre dragoste.

Refuza să creadă că avea s-o piardă. Neliniştea stăruia în spatele gândurilor lui precum un demon.

Îşi alungă teama şi reveni la chestiuni concrete. Până la urmă, Carnivorul era în viaţă? Poate că Liz se preda singură, dar voia să-l pună la încercare pe Bremner, ca să fie sigură că n-o aşteptau surprize la capitularea ei. Ori... voia ca Bremner să aştepte toată noaptea acolo, în cuibul lui de la Languedoc? Ar fi fost în stare să-l facă pe Bremner să-şi închipuie că asasinul n-o să se predea niciodată? O mică răzbunare?

Asher spera din tot sufletul să nu fie aşa. Pentru Sarah, acela ar fi fost cel mai teribil scenariu. Hughes Bremner n-ar mai fi avut motive s-o lase în viaţă.

Ora 7:40 p.m.

Doctorul Allan Levine scoase acul de perfuzie din braţul drept al lui Sarah Walker şi îndepărtă cipurile de monitorizare de pe fruntea ei. Aşa cum se aşteptase, incizia minusculă de deasupra arterei carotide devenise invizibilă. Îi studie chipul ca de ceară. Vivacitatea îi dispăruse – semn bun.

— E bine, Allan?

Hughes Bremner pătrunse în infirmeria imaculată.

— Face foarte bine. Aminteşte-ţi la ce trebuie să te aştepţi: capacitatea de judecată i-a dispărut, iar emoţiile ei sunt foarte puternice.

Doctorul îi indică un loc.

— Stai acolo. Ea se va ataşa de prima persoană pe care o va vedea.

— O să facă ce-o să-i spun?

Bremner se mută pe locul indicat.

— Fără crâcnire.

Doctorul Levine întoarse capul lui Walker, astfel încât Hughes Bremner să fie în raza ei vizuală.

Bremner întrebă:

— Când o să înceteze efectul drogului?

Doctorul ezită. Experimentase substanţa Q101 pe primate şi

singura defecţiune pe care-o constatase era la cele care luaseră drogul pe termen scurt: mai puţin de două ore. După ce înceta efectul drogului, cam o treime dintre animale manifestau o vagă capacitate de recunoaştere atunci când li se arăta un obiect îndrăgit cândva, cum ar fi o minge sau un animal împăiat. Autopsiile efectuate pe creierele lor dezvăluiseră o mai mică degenerare a celulelor decât la creierele primatelor care fuseseră tratate mai mult timp cu Q101. Deoarece Walker urma să rămână sub efectul drogului mai puţin de două ore, el mărise în compensaţie doza. În orice caz, recunoaşterea vagă n-avea să-i risipească transa pe termen scurt.

— Allan?

Bremner îl privea încordat.

— Calmează-te, Hughes. Drogul o să aibă efect cât timp ai nevoie. Mă gândeam la altceva. De pildă, când o să obţin laboratorul meu privat şi finanţarea permanentă?

Bremner râse.

— Până mâine seară o să ai destulă avere ca să cumperi o duzină de laboratoare.

— O să te pun să-ţi respecţi promisiunea.

Sarah Walker îşi flutură pleoapele.

— Se trezeşte.

Doctorul îi luă pulsul, îi ascultă plămânii, îi ridică pleoapele. Într-un târziu, ea deschise ochii.

Privirea lui Sarah se aţinti imediat asupra lui Hughes Bremner. Clipea neregulat. Saliva i se prelingea pe bărbie. Îl privea pe Bremner cu adoraţie, ca o păpuşă cu ochi de porţelan şi faţa albă ca varul.

Bremner zise:

— Închide gura.

Ea clipi şi-o închise. Bremner zâmbi.

— Foarte bine. Ridică-te.

Doctorul Levine o ajută. Continuând să-l privească fix pe Bremner, ea se aşeză pe marginea patului de spital, apoi picioarele îi atinseră podeaua. Doctorul o susţinu ca să se ridice, deoarece se clătina.

Nu-l scăpa din ochi pe Bremner. El îi ordonă să se ducă la uşă. Ea se execută. El îi ceru apoi să se aşeze. Bremner o întrebă cine era el.

— Şeful, spuse ea.

— Ştii cine eşti tu?

— Nu.

— Vino încoace.

Ea se apropie.

— O să te lovesc, dar tu n-o să te superi.

Îi trase un pumn. Ea gemu şi se încovoie. Apoi îşi îndreptă spatele.

— Te-ai descurcat foarte bine, zise Bremner.

Colţurile gurii ei se înălţară uşor, într-un simulacru de zâmbet. Ochii îi străluceau exprimând devotament faţă de şef şi recunoştinţă pentru lauda lui.

Doctorul Levine îşi freca palmele mici, jubilând.

— Aşa, Hughes. Aşa, aşa.

Ar fi dat mult ca fostul său mentor – doctorul Cameron – să poată vedea ce realizase el cu MK-ULTRA.

Bremner încuviinţă.

— Foarte bine.

Chemă două infirmiere. Acestea o îmbrăcară pe Walker într-o rochie neagră, sexy, cu bretele în formă de T la spate şi-o încălţară cu sandale negre, cu toc înalt. Îi puseră pe cap o perucă cu păr lung, castaniu şi o machiară cu grijă. Hughes avusese o grămadă de probleme până să obţină o copie perfectă a veşmintelor cu care venea totdeauna îmbrăcată Sansborough la întâlnirile de la Languedoc.

Bremner concedie infirmierele.

— E copia fidelă a lui Liz Sansborough, nu-i aşa? remarcă el punându-i la ochi nişte ochelari negri de soare, cu lentile mari.

— Asemănarea e uimitoare, admise doctorul Levine, deşi în sinea lui o găsea prea încordată şi palidă pentru gustul lui.

Preţ de o clipă, ar fi putut jura că ea murmura ceva, dar avea prea multă minte ca să dea glas gândurilor lui.

Bremner îi ceru lui Walker să se aşeze şi îi întinse o geantă neagră, de pânză.

— Deschide-o. Scoate ce-i înăuntru.

Ea scoase pistolul şi-l ridică. Muşchii braţelor i se încordară susţinând greutatea armei. Automat, ea o ţinu corect, strângând cu o mână patul şi trăgaciul şi sprijinind-o cu cealaltă. Pistolul era un vechi şi greoi Colt 45. Posesorul ei ar fi fost imposibil de depistat.

— Pune-l în geantă, îi comandă Bremner.

Sarah se conformă, iar el începu să-i descrie misiunea, dându-i toate detaliile.

61

Ora 7:52 p.m.

Asher Flores, Jack O'Keeffe şi micul lor grup asudau în microbuzul parcat când, deodată, văzură femeia. Asher era la volan.

— Ea e. Adevărata Liz Sansborough!

Femeia avea acelaşi trup suplu ca al lui Sarah, coapse zvelte şi sâni mari. Părul lung şi des avea reflexe aurii şi roşii în soarele ce asfinţea. Purta ochelari de soare şi o rochie neagră cu bretele în formă de T la spate. În picioare avea sandale negre cu toc înalt, iar în mână ţinea o geantă din pânză neagră.

În timp ce mergea pe stradă, bărbaţii întorceau capul s-o privească.

Fiica asasinului.

După ce dispăru în holul de la Languedoc, Asher spuse:

— Asta înseamnă că fie Carnivorul este încă în viaţă, fie Liz pune la cale altceva.

— Nu-i tocmai o surpriză, zise O'Keeffe. Şi-acum, următoarea întrebare: pe unde or să iasă Hughes şi oamenii lui? Mai bine te-ai ruga să nu plece de pe eliport.

— Asta nu se poate, intui Asher brusc. Carnivorul n-ar accepta. E prea uşor de urmărit pe radar. Nu, sunt convins că a precizat faptul că nu vrea elicoptere.

— Doamne, cred că ai dreptate.

— *Sper* să am dreptate, spuse Asher.

Voia să pornească microbuzul, de parcă ambalarea motorului i-ar fi obligat pe Bremner şi pe Liz Sansborough să urgenteze ultima lor tocmeală pentru avantaje mărunte. Voia să-i vadă ieşind.

Se abţinu şi coborî geamul portierei ca să se mai răcorească. Soarele de august ce apunea arunca raze lungi, oblice. În aer, plutea mirosul de beton încins şi de gaze de eşapament.

Minutele treceau încet.

Ora 8:00 p.m.

Asher se uită la ceas.

— Ora opt! Unde sunt… Uite-i!

O poartă automată din plasă metalică ieşise dintr-o fantă de la intrarea în parcare. Cei doi lucrători dispăruseră. Şase bărbaţi în costume uşoare de vară şi cu ochelari de soare ieşiră din ascensorul de la Languedoc. Doi se postară lângă poarta care se închidea. O încuiară şi se uitară pe stradă. Trei se retraseră în garaj. Ultimul rămase de pază lângă ascensorul Companiei.

Apoi, ca şi cum ar fi fost două fantome negre, două limuzine ieşiră din adâncul garajului. Trebuia să fie maşinile Companiei, dotate cu echipament de maximă securitate. Lungile vehicule se opriră, cu motoarele mergând, în faţa ascensorului Companiei. Prima limuzină era aproape de ieşirea din garaj, iar cea de-a doua se oprise exact în faţa liftului…

Asher trase aer în piept.

— Asta e!

Porni motorul microbuzului. Uşa liftului se deschise. Se părea că Flores ghicise, fiindcă din el ieşiră Liz Sansborough, Hughes Bremner şi…

— Arlene Debo!

Jack O'Keeffe ridică sprâncenele.

— Deci Hughes i-a convins, pe ea şi pe preşedinte, să se răzgândească. Mi-ar plăcea să ştiu ce gogoşi le-a mai turnat de data asta.

Asher deveni neliniştit.

— Hughes trebuie să fie al naibii de sigur că planul lui e în afara oricărui pericol dacă a acceptat ca directorul CIA să participe la predare.

— Probabil că s-a invitat singură, conchise O'Keeffe. Arlene a noastră nu-i o femeie timidă.

Ascensorul se întoarse la etaj, în timp ce Bremner, Liz Sansborough şi Arlene Debo se îndreptau în grabă către prima limuzină. Bremner o aşeză pe Sansborough pe bancheta din spate. Arlene Debo luă loc pe scaunul din faţă, iar Bremner se sui la volan.

După două minte, uşa ascensorului se deschise din nou. Prin poarta din plasă metalică, Asher văzu o a doua Liz Sansborough

păşind în garaj. Era o copie fidelă începând de la păr până la sandale.

— Mamă, Doamne, şopti Jack O'Keeffe.

Femeia se strecură pe bancheta din spate a celei de-a doua limuzine.

— Asemănarea e extraordinară, spuse Asher îngrijorat. Care-i Liz şi care-i Sarah?

Refăcu în minte felul cum păşise a doua Liz.

— Nu, a doua e copia. E prea rigidă.

În ciuda machiajului şi-a ochelarilor mari de soare se vedea că era palidă la faţă. Avea un aer aproape bolnăvicios. Sarah e a doua „Liz" şi se află sub efectul drogurilor lui Levine.

O'Keeffe zise încet:

— Dar antidotul ar fi trebuit să blocheze efectul drogului. N-ar fi trebuit să arate aşa de rigidă, de palidă, de bolnavă…

— Sunt sigur că ăla era antidotul, interveni Dirk.

— Poate că mă înşel, spuse O'Keeffe. Poate că ea joacă teatru ca să-i convingă.

Nu mai aveau timp de discuţii.

Zece bărbaţi în costume cafenii de vară, unul dintre ei fiind Gordon, o urmaseră imediat pe Sarah de la lift până la a doua limuzină. Printre ei era şi Allan Levine, cu trusa medicală în mână. Trei se instalară în faţă, iar şapte în spate. Gordon se sui la volan. Erau prea mulţi chiar şi pentru o limuzină spaţioasă, astfel încât doi dintre bărbaţii din spate fură nevoiţi să stea pe podea. Bremner se pregătise temeinic. Omul era isteţ. Cele două limuzine erau astfel poziţionate – prima cu motorul pornit, mai departe de lift cu botul îndreptat spre ieşire, iar a doua la uşa ascensorului – încât Arlene Debo şi adevărata Liz Sansborough ar fi trebuit să întoarcă capul exact în clipa în care Sarah se strecurase în limuzina din spatele lor ca s-o vadă. Chiar şi atunci n-ar fi văzut-o limpede, iar Bremner le-ar fi distras probabil atenţia jucându-şi rolul de Făt-Frumos. Pe Bremner îl treceau totuşi năduşelile.

O privire atentă spre a doua Liz Sansborough, fie a lui Arlene Debo, fie a adevăratei Liz i-ar fi dat peste cap planul.

Se părea însă că scăpase cu faţa curată, pentru că poarta garajului se retrase. Cele două limuzine urcară pe rampă îndreptându-se spre ieşire. Se opriră şi cei doi agenţi ai Companiei priviră strada cu atenţie. Unul din ei făcu un semn scurt şi limuzinele ieşiră pe bulevard.

Asher lăsă alte trei maşini să treacă, se înscrise în trafic urmărind limuzinele şi rezistă dorinţei de-a apăsa pedala acceleraţiei şi de-a pune mâna pe pistol. Era în stare să-i ucidă pe toţi, până şi pe Arlene Debo, dacă era necesar, pentru a o recupera pe Sarah.

Pe urmă, fiori reci de spaimă şi un val de greaţă îl cuprinseră.

— Jack, exclamă el, poate că n-a fost potrivit antidotul. Poate că Levine i-a administrat alt drog.

În microbuz se aşternu tăcerea. Ştiau cu toţii, că, dacă doctorul folosise alt drog, situaţia lui Sarah era disperată.

62

— Dispozitivul de localizare funcţionează? întrebă Asher încordat, privindu-i pe cei doi bărbaţi care stăteau aplecaţi peste ecranul unui computer aflat în spatele microbuzului.

— Avem un semnal excelent.

În tandem, cele două limuzine complet securizate traversau Parisul. Înconjurau cvartaluri, intrau şi ieşeau în viteză de pe alei şi făceau viraje spectaculoase. Limuzina lui Bremner se afla mereu în faţă. Bremner, un şofer excelent, ignora cu îndrăzneală regulile de circulaţie.

Asher Flores era as în arta supravegherii. Rămânea în spatele celor două automobile şi avea răbdare. În cele din urmă, limuzinele cotiră spre vest, ieşind din centrul Parisului pe Avenue de la Reine. Orientându-se după dispozitivul de localizare, Asher le urmă. După câţiva kilometri, ajunseră la o proprietate particulară înconjurată de ziduri înalte şi groase. Sârma ghimpată întinsă deasupra zidurilor conferea proprietăţii aerul unui spaţiu la fel de interzis şi de izolat ca Bastilia.

Limuzina lui Bremner se opri la postul de control. Geamul fu coborât. Gardianul puse întrebări, ascultă răspunsurile, dădu un telefon şi, în cele din urmă, făcu semn vehiculelor să treacă.

Asher ocoli zidul şi ajunse la intrarea angajaţilor, unde microbuzul atrăgea mai puţin atenţia. Gardianul aflat acolo privi cu respect vehiculul scump.

— Îţi place frumoasa mea, *bon ami?*

Asher coborî şi închise portiera. Discută cu gardianul despre microbuz. Pe urmă, Asher se scărpină în cap, prefăcându-se că-şi amintise câtă treabă avea. Spuse că vroia să arate legitimaţia şi vârî mâna cu grijă sub jachetă, de unde scoase pistolul Beretta.

Cerându-şi scuze, îl legă pe gardian şi-i puse un căluş în gură, în timp ce George şi Jack O’Keeffe săriră din microbuz, tăiară firul de telefon şi descuiară poarta. Asher conduse vehiculul luându-se după semnalele dispozitivului implantat sub pielea capului lui Sarah.

Proprietatea se afla într-o pădure deasă şi, după vreo opt sute de metri, Asher parcă în spatele unui pâlc de arbori. Când zări cele două limuzine de la Languedoc opri motorul. Maşinile erau parcate pe aleea de la intrare, pe o direcţie oblică faţă de vila

spaţioasă din piatră, cu coloane dornice. În faţa vilei o petrecere pentru copii era în toi.

Gordon şi şase dintre oamenii lui Bremner se aşezară în cerc în jurul limuzinelor de la Languedoc supraveghind cu atenţie arborii din jur, pajiştea cu vegetaţie abundentă şi vila. Păreau conştienţi că se aflau pe teritoriul Carnivorului.

Liz Sansborough – cea reală – stătea între Hughes Bremner şi Arlene Debo, lângă prima limuzină. Doctorul şi unul dintre agenţi se aflau lângă cea de-a doua.

Sarah nu se vedea nicăieri.

Cei cinci, împreună cu Bremner, formau un şir neregulat. Stăteau cu spatele la limuzine şi priveau petrecerea. Nişte ponei mergeau la trap, plimbând în jurul unei arene improvizate copii ce râdeau în gura mare. Un pitic într-o redingotă roz ducea de lanţ un elefant pe a cărui spinare era aşezată o cutie îmbrăcată în satin roz, plină cu alţi copii. Un carusel se învârtea în ritmul muzicii de bâlci. Clovni făceau tumbe şi jonglerii pe pajiştea povârnită, acoperită cu iarbă deasă.

Carnivorul n-ar fi putut găsi un loc mai bun pentru a se preda. Intervenţiile şi supravegherea din exterior ar fi fost minime. Era un spaţiu izolat. Şi, apoi, care trăgător de elită al CIA, oricât de dur ar fi fost, ar fi tras într-un grup de copii?

Apoi Asher îl remarcă pe ultimul om al lui Bremner. Acesta se alăturase petrecerii şi mânca fursecuri, de parcă ar fi fost invitat.

Asher trase microbuzul cu spatele, apoi parcă. El, O’Keeffe şi camarazii acestuia se întoarseră să privească printre copaci.

Liz Sansborough îi spunea ceva la ureche lui Hughes Bremner. Bremner dădu din cap şi frumoasa ex-agentă se uită dincolo de pajiştea înverzită şi făcu semn cu mâna. Asher observă că nimeni nu-i răspunse. Apoi un clovn ieşi din mulţime făcând tumbe şi, jonglând cu trei mingi colorate, se apropie de cei trei bărbaţi şi cele două femei. Îmbrăcat din cap până-n picioare în costumul unui rotofei marinar francez de pe vremea lui Napoleon, clovnul cu faţa vopsită aruncă mingile spre bărbaţi.

Toţi erau uluiţi. Doctorul prinse mingea, în timp ce Bremner şi omul lui îşi strecurară mâinile sub haine, unde aveau armele.

Clovnul făcu o plecăciune, cu exagerată voioşie.

Liz Sansborough păşi în faţă. Clovnul făcu semn cu mâna şi cei doi vorbiră precipitat în şoaptă.

Evenimentele se derulau cu repeziciune. Bremner spuse ceva şi deschise portiera din spate a primei limuzine. Clovnul intră în

maşină. Imediat, Arlene Debo se instală pe scaunul din faţă. Bremner trânti cele două portiere.

— Iisuse, îi şopti Jack O'Keeffe lui Asher.

— Da. Clovnul trebuie să fie Carnivorul!

Folosirea machiajului şi a hainelor de clovn pentru a ascunde un chip – o identitate – era un truc vechi, care încă funcţiona.

Carnivorul era în viaţă. Îi prostise iarăşi pe toţi.

Pe urmă, Liz Sansborough, escortată de Gordon, porni către partea din spate a primei limuzine, pentru a se urca lângă Carnivor. Părea obosită.

În clipa aceea, patru ponei scăpară din hăţuri şi porniră în galop peste pajişte. Copiii ţipau. Adulţii strigau. Omul lui Bremner, care se amuzase în timpul petrecerii părea că vrea să-i prindă. Asher era sigur că, de fapt, agentul crease diversiunea, părinţi alergând în dezordine după copiii lor.

Panica abătu atenţia tuturor de la limuzine.

Da. Portiera din spate a celei de-a doua limuzine se deschise şi Sarah Walker ieşi!

Asher îşi simţea tâmplele zvâcnind. Sarah!

În spatele primei limuzine, adevărata Liz Sansborough se opri din drum, uluită, în vreme ce Sarah se apropia.

Sarah ezită.

Cele două femei cu ochelari de soare şi rochii negre identice se priviră în ochi de la un pas distanţă una de alta. La o privire mai atentă, una părea puţin mai scundă şi mai suplă decât cealaltă.

În mintea lui Sarah plutea o ceaţă cenuşie, fără culoare, fără formă. Nu simţise nimic, nu ştia nimic, în afară de şef. El stătea lângă ea, supraveghind-o cum înconjura limuzina. Aşa o instruise el să facă. Să înconjoare limuzina. Ea va face totdeauna aşa cum îi ordona el.

Pe urmă văzu chipul femeii.

Mintea ei părea să se fi despicat în două. Mâna i se înălţă din neant şi se întinse ca să atingă aluniţa din colţul gurii femeii. O aluniţă, anunţă o voce depărtată din creierul ei. O aluniţă?

Pe urmă vocea din mintea ei zise: *Eu sunt Sarah Walker.*

Cine era Sarah Walker?

Mâna i se mişcă spre gura ei, spre… aluniţa ei.

Înainte ca Sarah să atingă faţa lui Liz Sansborough, Gordon

astupă gura lui Liz cu palma, iar doctorul o injectă în braţ. Liz se zbătu puţin, apoi se prăbuşi, moale, inconştientă. Gordon o cără până la a doua limuzină şi-o împinse înăuntru. Doctorul îl urmă.

Bremner îi făcu lui Sarah un semn scurt şi, asemenea unui robot, ea continuă drumul lui Liz în jurul primei limuzine. Sarah se sui pe bancheta din spate lângă clovn. Bremner trânti portiera, se urcă la volan şi închise uşa din dreptul lui. Stătea exact în faţa lui Sarah.

Substituirea durase vreo cincisprezece secunde şi nu fusese observată de nimeni.

Cu excepţia lui Asher Flores şi-a micului său grup.

Înjurând, Asher ieşi în goană din pădure. Ceilalţi îl urmară.

Primul dintre oamenii lui Bremner se întoarse alarmat. Asher îl izbi cu pistolul peste faţă pe omul surprins şi continuă să fugă strigând:

— Sarah! Sarah!

În limuzină, Sarah îşi atinse din nou aluniţa. *Eu sunt Sarah Walker*. Apoi lăsă mâna jos, pentru că auzi alte cuvinte în mintea ei, ordinele şefului: *„Nu uita, el o să stea lângă tine. Trebuie să-l împuşti, dar numai pe el. E clar?”.* Şeful nu spusese că trebuia să ucidă un clovn, aşa că fu surprinsă văzând un clovn aşezat lângă ea. Clovnul trebuie să fi fost bărbatul pe care ea urma să-l ucidă.

Geanta se afla în poala ei. Când maşina avea să pornească… acela era semnalul. Nu când şeful pornea motorul, ci doar când maşina începea să meargă. Atunci trebuia să tragă, să consume toate gloanţele din pistol ca să-l ucidă. Pe bărbatul din dreapta ei. Să-l împuşte mortal. Pe clovn.

Îi făcu plăcere să simtă arma în mână.

Felul în care arătase aluniţa pe faţa celeilalte femei.

De ce exista altă femeie cu aluniţa în acelaşi loc? Se chinuia să înţeleagă. *Eu sunt Sarah Walker.*

Şeful se aşeză la volan. Vorbi cu femeia de lângă el, apoi cu clovnul de pe bancheta din spate, de lângă ea. În vreme ce ei vorbeau, ea se uită pe geamul fumuriu al limuzinei. Privi fix, văzu… *Eu sunt Sarah Walker.*

Afară era un bărbat – barbă neagră, scurtă şi părul negru, ondulat. Un bărbat cu o armă în mână, alergând spre limuzină şi strigând… strigând… slab… „Sarah!… Sarah!…” Alţi bărbaţi şi o femeie – toţi mai vârstnici – veneau după el.

Femeia cu păr cărunt de pe scaunul din faţă mormăi:

— Hughes, ce dracu’ se-ntâmplă?

Clovnul zise iritat:

— Ar fi bine să dai o explicaţie, Bremner. Repede!

Eu sunt Sarah Walker! Ceaţa din mintea ei se lupta să alcătuiască forme, culori, amintiri.

Şeful de la volan vorbi cu femeia şi cu clovnul, apoi la un telefon, cu gura strâmbată de furie:

— Sunt Asher Flores şi Jack O’Keeffe… opriţi-i…

Asher alerga spre limuzina din faţă, unde Sarah stătea pe bancheta din spate lângă Carnivor. Bremner trebuia să fi încuiat uşile prin sistemul central de închidere de lângă volan. Cum dracu’ avea să deschidă portiera? Doamne, toate limuzinele de la Languedoc erau blindate şi aveau dispozitive antibombă. I-ar fi trebuit o ogivă nucleară…

Un om de-al lui Bremner alerga spre el, trăgând din mers.

Asher trase două gloanţe.

Agentul fu aruncat înapoi şi căzu în iarbă.

Alţi doi bărbaţi ieşiră din spatele limuzinelor şi se îndreptară spre Asher. Acesta trase.

În spatele lui, oamenii lui O’Keeffe se împrăştiară, trăgând şi ei.

Un glonţ trecu pe lângă obrazul lui Asher. El se aruncă pe burtă. Trei oameni de-ai lui Bremner se apropiau de el din direcţii diferite. Gloanţele lor răscoleau pajiştea. Imbecilii goneau direct spre el, închipuindu-şi că numărul lor avea să-l copleşească.

Doborî doi, apoi veni glonţul surpriză. Îl lovi în braţul stâng. Surprins, făcu o pauză destul de lungă ca să primească şi-al doilea glonţ în mâna cu care ţinea arma.

Iisuse! Trase o rafală şi agentul rămas în picioare se clătină şi căzu mort.

În spatele lui, motorul limuzinei lui Bremner porni.

Erau pe cale să-şi ia tălpăşiţa!

Mai rămăseseră câţiva oameni de-ai lui Bremner. Dacă n-avea grijă mai întâi de ei, va muri înainte de-a ajunge la Sarah, Unde dracu’ erau?

În limuzină, vocea şefului era sumbră, încordată, în vreme ce explica grăbit femeii şi clovnului:

— Există un plan secret ca să fii ucis, Carnivorule. Oamenii noştri se ocupă de problemă. Nimeni nu poate ajunge la noi aici.

Într-o clipă o să plecăm…

Clovnul o privea ţintă. *Eu sunt Sarah Walker.*

— Liz, ce-i cu tine? întrebă clovnul.

Liz? Liz… *Sansborough?* Fulgere ascuţite îi atacară creierul. Închise ochii de durere, dar îşi impuse să se gândească la cuvintele:

Eu sunt Sarah Walker. Eu sunt Sarah Walker! EU SUNT SARAH WALKER!

O cuprinse ameţeala. Apoi, ca şi cum o furtună devastatoare se sfârşise, mintea i se limpezi. Temătoare, apoi jubilând îşi aminti: ticălosul de Gordon Taite, tabăra secretă de antrenament din munţii Colorado, trădarea lui Hughes Bremner, Sterling-O'Keeffe, GRANDEUR!

Dragul de Asher…

Asher ignoră sângele şi durerea care-i cuprinsese antebraţul. Ultimii artişti şi participanţi la petrecere dispăruseră printre arborii dinspre capătul îndepărtat al vilei. Până şi poneii şi elefantul se făcuseră nevăzuţi.

Se aşternuse o linişte ameninţătoare. Jack O'Keeffe şi oamenii lui porniseră la vânătoare, căutându-i pe ceilalţi membri ai echipei lui Bremner.

Asher se târî pe burtă ca să vadă mai bine. Îi zări în spatele celei de-a doua limuzine pe Gordon şi pe încă unul. Ghemuiţi la pământ, atenţi, păzind maşina în care se aflau doctorul şi anesteziata Liz Sansborough, gata să-şi facă treaba orice s-ar fi întâmplat. Idioţii!

— Acolo sunt! strigă Asher şi sări în picioare.

Grupul lui O'Keeffe porni în fugă spre agenţii rămaşi în viaţă, în timp ce Asher se concentră asupra unui singur scop: să o salveze pe Sarah!

Limuzina din faţă începu să ruleze. Sarah îi spuse clovnului:

— Eu sunt Sarah Walker.

Şocată, privi în jos, în vreme ce mâna, care ţinea arma din geantă, i se ridica.

— Eşti Sarah Walker?

O armă apăru în mâna clovnului.

— Bremner, ticălosule! Unde-i Liz? Unde-i fata mea?!

Sarah încercă să-şi stăpânească dorinţa de a-l ucide pe clovn, să-şi ia degetul de pe trăgaci, să-şi lase mâna jos, însă ţinea

strâns Colt-ul, pregătită să tragă…

Undeva, în mintea ei, începuse să înţeleagă: dacă l-ar fi omorât pe clovn, ar fi permis operaţiunii GRANDEUR să triumfe!

— E-n regulă, zise şeful brusc şi întoarse privirea spre clovn, cu o expresie de sinceritate pe chipul aristocratic. În câteva minute o să fim în siguranţă la Languedoc. Tu şi Liz.

Sarah observă mâinile Carnivorului în mănuşi strâmte şi albe de clovn, cu care strângea pistolul. Se încruntă. Mâinile erau înguste, subţiri, delicate.

Sarah se repezi şi smulse peruca de pe capul clovnului.

Un păr castaniu de femeie căzu pe umerii clovnului. Furia şi şocul îşi făcuseră loc pe chipul clovnului femeie care o împinse pe Sarah înapoi pe banchetă.

Dar ea trebuia să ucidă un bărbat, *nu o femeie!* Înţelegând asta, irezistibila nevoie programată în creierul ei se risipi.

Sarah inspiră scurt. Nu trebuia să ucidă pe nimeni.

Apoi văzu mâna lui Hughes Bremner mişcându-se pe volan. Văzu o licărire aurie. O brichetă de aur. O mai văzuse la infirmerie…

Nu!

Ce?

Nu o brichetă. *Gâtul* ei!

Ridică mâna, îşi pipăi gâtul. Ceva tare. Ceva… ce doctorul… îi implantase acolo!

Într-o fracţiune de secundă, Sarah trase prin geantă. Trase din nou. Şi încă o dată.

Ţesut, oase şi păr erupseră din ceafa şefului grupului Mustang. Un fragment din fruntea lui lovi parbrizul şi căzu pe tabloul de bord, mânjindu-l. Corpul lui se aplecă în faţă şi căzu, grotesc răsucit, peste volan.

În limuzină, tăcerea era deplină. Era un vid, o vastă pustietate în care plutea mirosul înţepător al împuşcăturilor, în vreme ce Arlene Debo şi Carnivorul se uitau înmărmuriţi la Sarah şi la cadavrul însângerat al lui Hughes Bremner.

63

Asher Flores trase un glonţ în încuietoarea limuzinei şi deschise portiera cu o smucitură.

Pe scaunul din faţă, Arlene Debo se uita cu privirea pierdută la cadavrul lui Hughes Bremner. Sângele acestuia îi stropise faţa şi costumul elegant.

Pe bancheta din spate, Sarah ţinea cu o mână moale masivul Colt 45 în poală. Asher o privi atent, temător. Oare creierul ei…?

— Sarah.

— Până la urmă l-am ucis! Idiotul de Bremner!

Ridică privirea.

— Îmi tot repetam în minte că sunt Sarah Walker, dar ştiam că nu era de-ajuns ca să mă oprească să-l ucid pe clovn. Pe Carnivor. Pe urmă i-am văzut mâinile. Carnivorul e o femeie.

Privi repede în jur. Locul de lângă ea era gol.

— Asher! Trebuie să fie mama lui Liz. Melanie Sansborough! Am uitat cu totul de ea. Unde e? Trebuie să…

O voce se auzi în spatele lui Asher:

— Sunt aici, Sarah.

Melanie Sansborough ţinea Waltherul lângă obrazul înfricoşătorului doctor Allan Levine, care o ducea în braţe pe Liz Sansborough. Părul castaniu deschis al lui Melanie cădea liber în jurul chipului ei, nasul roşu de clovn dispăruse şi vopseaua albă de pe faţă fusese parţial îndepărtată. Avea trăsăturile delicate, plăcute pe care Sarah şi le amintea din fotografiile albumului familiei Sansborough, înăsprite însă de ani şi experienţă.

Sarah se duse spre mătuşa ei, pricepând deodată totul.

— *Amândoi* eraţi Carnivorul, zise ea. Unchiul Hal şi tu!

— Sigur. Eram parteneri. A fost o afacere bună.

— Dar ce-i cu toate astea? Circarii? „Oaspeţii” de la petrecere?

— Asociaţi de multă vreme. Am pregătit un spectacol bun, nu? Poliţia n-o să-i găsească niciodată, nici agenţii de la Languedoc.

Petrecerea fusese o înscenare.

— Dar de ce…?

— Hal şi cu mine am hotărât să trăim separat până la predarea care urma să aibă loc. Când iei decizia să ceri azil, nu-ţi asumi riscuri. Aşa că ei au fost acoperirea mea timp de mai multe luni. Şi înainte de situaţia asta, din când în când.

Melanie Sansborough îl privi printre gene pe Allan Levine care încerca să se furişeze cu Liz în braţe, spre a doua limuzină.

— Las-o baltă, doctore! Încă un pas şi-o să am plăcerea să te ucid!

Chipul cadaveric al lui Allan Levine păru că se descompune. Timida lui tentativă de-a fugi se sfârşi brusc. Picioarele lui mari se opriră, paralizate.

Sarah simţi nevoia să întrebe:

— Unchiul Hal a murit cu adevărat?

Melanie încuviinţă.

— Nişte golani au furat MG-ul şi i-au aruncat cadavrul. Poliţia nu l-a găsit încă, dar era atâta sânge pe scaunul şoferului, încât nimeni n-ar fi putut supravieţui…

Melanie se opri. Arlene Debo se trezise din transa în care zăcuse pe scaunul însângerat de lângă şofer. Sări îngrozită din masivul vehicul. Dinspre copaci se auzi un motor ambalându-se. Sarah îl privi pe Asher.

— Jack O'Keeffe şi-ai lui *compadres,* zise el cu voce joasă şi dădu din umeri.

Sarah se uită în jur, dar nu văzu pe nimeni. Îşi terminaseră treaba şi dispăruseră. Ea se întrebă de ce nu se apropiaseră ca să primească laude pentru contribuţia lor.

— Iisuse Hristoase!

Arlene Debo se uită la toţi, apoi întoarse privirea spre cadavrul lui Hughes Bremner.

— Ce s-a întâmplat aici? A înnebunit toată lumea? Cine sunteţi voi? Ce e…?

Vocea lui Melanie Sansborough deveni dură. Vocea Carnivorului.

— Ai venit aici ca să asişti la predarea Carnivorului – directorul CIA cu spirit practic. Ai asistat. Ai văzut. Ai mai văzut şi încercarea de ucidere a Carnivorului de către omul în care-ai avut încredere că-l va duce la cercetări. De ce, nu ştiu. Dar sper că nepoata mea, împreună cu tânărul ăsta bărbos şi plin de sânge o să ne spună.

Arlene Debo se încruntă la Sarah şi la Asher.

— Cine sunteţi *voi* doi? Ce dracu' făcea Hughes? *De ce,* pentru numele lui Dumnezeu?

Faţa i se întunecă.

— O să fie sau nu asasinat mâine prim-ministrul francez? vorbiţi odată!

Sarah vorbi repede, explicând cine era şi povestea operaţiunii MASCARADA – operaţia estetică, substituirea de identitate şi consiliul secret de la Sterling-O'Keeffe. Asher adăugă detaliile crimelor lui Bremner şi faptul că trădase CIA.

— Trebuie să contactaţi imediat Guvernul francez, insistă Sarah. Să-i spuneţi preşedintelui nostru să ia legătura cu preşedintele francez pentru că... îi explică succint încâlcitul complot al operaţiunii GRANDEUR. După demascarea programului MK-ULTRA şi a clinicii „Je Suis Chez Moi", mă îndoiesc că prim-ministrul şi ceilalţi vor mai efectua deprecierea de mâine, dar e mai bine să nu ne asumăm riscuri. Vă rog să mă credeţi: *trebuie* să-i alertaţi imediat pe preşedintele Franţei şi Adunarea Naţională!

Melanie Sansborough zise:

— Vă garantez că nu ştiu nimic despre vreo tentativă de asasinare a lui Vincent Vauban. Presupun că-i o minciună a lui Bremner.

— Dacă-mi permiteţi o sugestie, şefule, poate că ar trebui să luaţi legătura prin radio şi să-i alertaţi pe toţi, zise Asher. E doar o chestiune de timp până când poliţiştii francezi or să apară aici. Asta-i o proprietate izolată, dar cineva trebuie să fi auzit împuşcăturile.

Arlene Debo dădu din cap, ezitând.

— De unde ştiu eu că e adevărată povestea asta?

— Pentru că eu mă aflu aici, iar dumneavoastră sunteţi încă în viaţă, spuse Melanie Sansborough. Aveţi nevoie de mine sau nu?

Directorul CIA îşi ţuguie buzele.

— O să vorbesc cu preşedintele.

Apoi îşi şterse sângele de pe costumul scump şi se încruntă la Asher.

— Dumneata! Eşti agentul Flores, da? În regulă, Flores, ia legătura prin telefon cu Languedoc. Codul albastru. Spune-le să pregătească o linie urgentă cu Washingtonul. Executarea!

— Va trebui să foloseşti telefonul din cealaltă limuzină, spuse Sarah. Am tras în cel care se afla aici.

Asher se îndepărtă în lumina crepusculară. Apoi ea văzu mişcare în jurul limuzinei din spate.

— Asher! strigă ea înnebunită.

Stomacul i se contractă de frică. Văzuse mişcarea înainte de a-l vedea pe Asher căzând pe spate şi înainte de-a auzi împuşcătura de răspuns. Într-o clipă, traversă pajiştea şi se lăsă

în genunchi lângă el. Chipul lui frumos era schimonosit de durere. Sângele curgea dintr-o nouă rană la picior.

— Eu… încercă el să vorbească. Ochii i se închiseră şi îşi pierdu cunoştinţa.

— Nu! strigă ea.

Pe urmă privi disperată în jur.

— Căţea blestemată!

Vocea răguşită venise din cealaltă parte a limuzinei. Chipul desfigurat al lui Gordon se ivi deasupra capotei. El ieşi de după limuzină şi porni clătinându-se către ea.

Ţinea pistolul cu ambele mâini însângerate, mergând împleticit, căutând o ţintă. Pe „căţeaua blestemată”. Se clătina de parcă ar fi fost beat. Faţa lui o şocă pe Sarah. Masca convenţională dispăruse, iar ce rămăsese era pură ticăloşie, expresia unui spirit pervertit de o viaţă închinată răului. Sarah nu mai văzuse vreodată atâta ură pe chipul unui om.

— Căţea! L-ai ucis. Pe… *tata!*

Ea scoase pistolul lui Asher din toc. Atingându-l cu mâinile pe piept, simţi bătăile liniştitoare ale inimii lui. Trăia şi amândoi aveau să rămână în viaţă…

Pistolul lui Gordon era îndreptat direct spre ea.

— Căţea proastă şi ticăloasă!

Sarah ridică pistolul şi trase o dată şi încă o dată. Acum ştia exact ce făcea.

64

Până când ajunse poliţia franceză, douăzeci de minute mai târziu, elicopterele de la Languedoc aterizaseră şi decolaseră deja. Arlene Debo şi ofiţerul de legătură aveau să obstrucţioneze ancheta şi să ceară poliţiei convocarea agenţilor de securitate şi de informaţii. Agenţii secreţi francezi şi americani urmau să negocieze unele privilegii, după care totul se va îngropa cu discreţie.

Aveau să îngroape îndeosebi GRANDEUR şi salvarea la limită a Europei de la un dezastru. Chiar în acel moment preşedintele francez era informat despre tot pe o linie telefonică directă cu Casa Albă. Apoi va alerta imediat agenţiile secrete şi poliţia. Acestea urmau să localizeze clinica „Je Suis Chez Moi", s-o închidă şi să-l izoleze pe Vincent Vauban şi pe guvernatorul de la Banque de France.

Crepusculul se transformă în noapte, iar elicopterul în care se afla Melanie Sansborough, împreună cu Liz, tot inconştientă, se apropia de Languedoc. Tot în acel elicopter, un doctor se ocupa de rănile lui Asher. Sarah stătea lângă el, mângâindu-i părul negru. Sângele se prelingea din braţul rănit şi din picior, acolo unde-l atinsese un glonţ al lui Gordon. El o ţinea strâns pe Sarah şi zâmbea.

— S-a terminat, Sarah. Totul s-a terminat!

Ea îl sărută şi surâse.

— Nu tocmai.

Luni

Turnul cilindric, auriu, de la Château de la Vere se înălţa deasupra copacilor. În cele din urmă deveni vizibilă întreaga construcţie medievală, impunătoare în lumina dimineţii târzii. Gâşte albe mergeau legănându-se pe pajişte. Un vânt slab făcea să foşnească sicomorii şi stejarii. Sarah şi Asher spălaţi, dezintoxicaţi şi bandajaţi parcară în afara razei vizuale a castelului şi merseră în tăcere până când îl zăriră în spatele

clădirii pe Red Jack O'Keeffe, îmbrăcat cu pantaloni bej de pânză şi o cămaşă galbenă de mătase. Părul lui, cândva roşu, avea acum strălucirea fildeşului. Nici urmă de George, Elaine sau de ceilalţi *compadres.* O umflătură discretă de sub braţul lui O'Keeffe le atrase atenţia.

— Vezi arma? întrebă Asher.

— N-avea cum să-mi scape.

Super spionul pensionat căra două valize din piele spre Peugeotul uzat, parcat la uşa din spate a aripii de sud. Săltă valizele în portbagaj şi se uită atent spre pădurea unde se ascunseseră Sarah şi Asher, dar nu dădu vreun semn că-i văzuse.

Se întoarse la uşă şi luă ultimele două valize şi o servietă subţire din piele. Puse valizele în portbagaj şi-l închise. Aruncă servieta pe scaunul din faţă, se întoarse la castel şi pătrunse înăuntru.

— Se pare că ai avut dreptate, spuse Asher.

Dispărură printre copaci apropiindu-se de locul unde era parcată maşina. Servieta era pe scaunul din faţă. Sarah o înşfacă. În ea se afla un plic alb, care conţinea documente pentru trei numere de cont din trei bănci elveţiene diferite.

Sarah citi numerele şi dădu din cap spre Asher.

— Documentele mele, te rog.

Glasul venea din spatele lui Sarah. Jack O'Keeffe se întorsese, ocolind castelul. Zâmbea cu bunăvoinţă, însă arma din mâna lui era aţintită spre spatele ei.

Asher duse mâna la pistol…

— Eu n-aş face asta, Asher.

O'Keeffe ridică sprâncenele.

— Degetul meu apasă în mod reflex trăgaciul acestei jucării, chiar dacă reuşeşti să mă ucizi cu unul dintre gloanţele tale bine ţintite. Ştim amândoi ce înseamnă asta.

— Mă îndoiesc că ai face-o, Jack, spuse calm Sarah.

O'Keeffe se gândi.

— Poate că nu, dar Asher n-o să-şi asume riscul ăsta. Sarah e iubirea vieţii tale, nu-i aşa, Asher? Tot ce vreau eu e să trăiesc liniştit, cu nişte bani în bancă. Am de gând să trăiesc mult şi confortabil şi să-i răsfăţ pe-ai mei *compadres.* Făcu un semn cu arma. Vino aici, să te pot vedea, Asher. Stai lângă Sarah. Nu aşa de aproape. Aşa e bine. Întoarce-te, iar eu o să iau documentele alea de la Sarah.

Sarah le flutură spre O'Keeffe.

— Bani furaţi, Jack? Ai făcut tot timpul parte din Sterling-O'Keeffe şi-acum fugi cu prada?

El zâmbi şi înclină capul.

— Bani murdari. Dar merit de o mie de ori mai mult.

— Ca şi Hughes Bremner, zise Asher.

— În meseria noastră nu se ştie niciodată, nu?

Sarah dădu din cap.

— Nimeni n-o să creadă asta, Jack. Tu n-ai nici o legătură cu Sterling-O'Keeffe. Bunny Bremner a confirmat asta.

El înălţă sprâncenele.

— Mă îndoiesc că Hughes i-a spus vreodată ceva lui Bunny despre Sterling-O'Keeffe.

— Nu, dar a făcut-o o jurnalistă pe nume Leslee Pousho.

Sarah îi relată povestea lui Lucas Maynard, Leslee Pousho şi Bunny Bremner.

— Când a fost în stare să vorbească, domnişoara Pousho a sunat-o pe doamna Bremner şi i-a povestit totul. Asta s-a întâmplat aseară. Doamna Bremner a sunat imediat la Casa Albă. Însuşi şeful Marelui Stat-Major a luat al doilea set de copii făcute de Leslee de la căsuţa poştală unde le trimisese ea.

O'Keeffe era surprins.

— Hristoase, Hughes a fost într-adevăr un porc. Propria lui soţie! Dar s-a răsturnat situaţia, nu? Păcat că ticălosul n-a trăit ca să fie umilit cum se cuvine.

Sarah flutură din nou documentele spre el.

— Haide, Jack. Astea sunt conturile lui Hughes. Arlene Debo a făcut inventarul şi astea trei figurează pe listă.

— Serios? Păi, atunci cred că poţi adăuga şi furtul la infracţiunile comise de mine. Acum, mâinile sus…

— Doar un minut.

Sarah strecură documentele în plic.

— Aş avea nevoie de ajutorul tău într-o mică problemă. Ai acţionat precum Brutus faţă de Cezarul Bremner şi ne-ai spus adevărul despre el şi chiar şi de ce a vrut să-l ucidă pe Carnivor. Nu trebuia să dezvălui asta, nu? Atunci, de ce-ai făcut-o?

Făcu o pauză, apoi răsuci cuţitul în rană:

— Te-ai săturat ca Hughes să-ţi plătească facturile, să te „întreţină"?

Pistolul din mâna lui Red Jack O'Keeffe era îndreptat spre ţintă – inima ei. Rămaseră uitându-se unul la altul.

Într-un târziu O’Keeffe zise:

— Când m-au obligat să mă pensionez, n-aveam nimic în afară de o viaţă întreagă de muncă şi o cameră plină de diplome. Pensia mea nu putea acoperi nici măcar o treime din cheltuielile pe care le făceam de obicei, cu atât mai puţin un loc ca ăsta. Mi-am dorit dintotdeauna castelul. Hughes ştia. L-a cumpărat pentru mine. Mi-a acordat o subvenţie lunară. La început am crezut că era un gest de recunoştinţă faţă de tot ce făcusem pentru el.

Făcu o pauză.

— Pe urmă am aflat mai multe.

— Avea să-ţi reproşeze ceva, avansă Asher. Te-a pus în lesă. Fuseseşi mentorul lui, iar acum el dădea ordinele.

— Şi ţi-a folosit numele pentru imperiul său ilegal, adăugă Sarah. Sterling-*O’Keeffe.* Insulta supremă. El…

Gâtul lui Jack O’Keeffe se înroşi de furie şi izbucni:

— Cum dracu’ îndrăzneşte să folosească numele meu pentru afacerile lui ilicite ca să demonstreze că-i aparţin? Tot ce am e reputaţia mea!

Se opri, clipind înfuriat.

— Când mi-a telefonat ca să-mi spună să vă ţin de vorbă mi-am zis că norocul îmi surâdea. Nu puteam risca să-l înfrunt direct, dar exista şansa să-l distrug pe ticălos şi să păstrez ce aveam dacă vă puneam la curent cu situaţia şi vă ajutam să scăpaţi. Dacă el vă ucidea pe voi şi pe Carnivor, eu rămâneam în siguranţă. Dacă voi îl omorâţi, Sterling-O’Keeffe ar fi dispărut, eu aş fi scăpat de Hughes şi tot mi-ar fi rămas ce voiam!

Asher încuviinţă.

— Aşa că ne-ai ţinut aici pentru el, dar ni l-ai predat pe el nouă. Ai pus pălăria lângă uşă, ştiind că Sarah avea s-o observe. Presupun că n-ai uitat niciodată cum să cooperezi cu părţile aflate în conflict.

— Ceea ce înseamnă, interveni Sarah, că aveai deja numerele conturilor elveţiene ale lui Bremner. Numai că nu le puteai folosi câtă vreme el era în viaţă. O dată cu moartea lui, ai obţinut răzbunarea, eliberarea de „generozitatea” lui şi banii.

O’Keeffe îi aruncă o privire şireată.

— Cineva îţi e totdeauna „dator”, Sarah. Eu am legături în cercurile bancare elveţiene. Unii dintre ei îmi „datorează” multe. A fost o joacă de copil să obţin aşa-zisele coduri secrete ale lui Hughes.

— Nu erau banii lui Hughes, Jack şi nu sunt nici ai tăi, îi aminti

Asher.

Sarah spuse:

— Cred că Hughes a uitat regula dumitale.

— Şi care-i aia, Sarah?

— „Viteza liderului determină viteza haitei.” Până la urmă, ai alergat o cursă mai rapidă decât Hughes. Din nefericire pentru dumneata, n-ai fost suficient de rapid ca să scapi cu faţa curată.

Super spionul îşi mută privirea de la unul la altul. Încet, un zâmbet se lăţi pe chipul lui marcat de trecerea anilor.

— Păcat că sunteţi prea tineri ca să-l fi cunoscut pe Wild Bill Donovan. Până şi el ar fi fost impresionat.

— Lasă linguşelile, Jack.

Sarah întinse mâna.

— Dă-mi arma. Arlene Debo vrea să vorbească cu dumneata. Se pare că atunci când poliţia franceză a ajuns la „Je Suis Chez Moi”, clădirea fusese bombardată şi nu mai rămăsese nimic din ea. Am auzit că microbuzul tău a plecat devreme de la locul predării – oare nu cumva te-ai dus să te ocupi de acest amănunt important?

— De fapt, cred că unii dintre *compadres* ar putea fi răspunzători pentru treaba asta. Pare o prostie să laşi cercetări biotehnologice, precum cele ale lui Levine, să continue într-o lume iresponsabilă ca a noastră.

— Asta n-o s-o ştim niciodată. Toate dosarele lui Levine au dispărut.

O’Keeffe ezită, apoi îndreptă iarăşi arma spre inima lui Sarah.

— Nimănui n-or să-i lipsească aceste trei conturi, Sarah. Abia dacă sunt cinci milioane de dolari în ele. Marele Guvern american poate să păstreze restul.

— Nu.

— Poate vreţi o parte din ei, sugeră Jack.

— Arma, Jack, zise Asher.

— Şi noi păstrăm documentele, adăugă Sarah.

— Măcar un cont? încercă Red Jack O’Keeffe plin de speranţă.

— *Toate* documentele, spuse Sarah.

Bătrânul spion oftă, lăsă arma jos şi i-o întinse lui Asher.

— N-am ştiut niciodată să am grijă de mine.

— Poate că Arlene Debo va aranja ceva, sugeră Asher.

— La urma urmei, ai ajutat la demascarea lui Hughes, a companiei Sterling-O’Keeffe şi-a operaţiunii GRANDEUR, zise Sarah. Ţi-ai „curăţat” reputaţia.

Un licărit din ochii lui O'Keeffe le spuse că aşa vedea şi el lucrurile şi că, dacă nu putea fi bogat şi să-şi păstreze castelul, va rămâne măcar o legendă vie.

— Presupun că asta contează, spuse el. Şi sunt sigur că se va găsi ceva, vreo cale prin care un bătrân să câştige câţiva franci, nu? Cred că aş prefera să nu discut chiar acum cu Arlene. George şi Elaine Russell mă aşteaptă de Cote d'Or. Nu pot să-i dezamăgesc, nu? Pensiile lor sunt chiar mai mici decât a mea. Nu pot spune exact unde-o să ne aflăm, înţelegeţi, dar voi fi disponibil oricând doreşte Arlene să ofere recompensa aia.

— Jack... spuse Sarah.

El porni spre Peugeot.

— Zău că n-am altceva de spus celor de la CIA, Sarah. Nu ştiu decât istorii vechi, Asher. O să vă descurcaţi excelent fără mine. Vă transmit ştafeta, zise el zâmbindu-le.

Sarah şi Asher râseră.

— În regulă, du-te, zise Asher. Întâlneşte-te cu prietenii dumitale, dar ia legătura curând cu Langley. E treabă serioasă cu recompensa aia. Ne-ai dat ultimul element de care aveam nevoie să-l oprim pe Hughes Bremner.

— Chiar dacă ai avut un motiv ascuns, adăugă Sarah.

O'Keeffe dădu din cap, se urcă în maşină şi porni pe aleea lungă, maiestuoasă, fluierând „Good Bless America".

Sarah şi Asher râseră şi se întoarseră spre pădurea unde-i aştepta maşina de la Languedoc. Deodată, ea se opri şi-l privi ţintă pe Asher.

— N-am percheziţionat Peugeotul. Torpedoul. Sub covor. Podelele.

— Şi erau şi valizele din portbagaj. Asher o privi descumpănit. Nici măcar nu ne-am uitat!

— Nu, nu ne-am uitat. Crezi că ar fi putut să retragă deja o parte din banii lui Bremner? Un milion sau două?

— Conturile alea trei erau teribil de uşor de descoperit, spuse Asher. Apoi felul cum a aruncat servieta în maşină şi faptul că a lipsit destul de mult timp ca noi să punem mâna pe documente îmi amintesc de felul în care şi-a lăsat ieri pălăria de pai lângă uşă.

Privind în josul aleii, fără să se uite înapoi, Red Jack O'Keeffe le făcu un semn voios cu mâna şi dispăru pe şoseaua principală. Ei se priviră din nou, dădură din umeri şi începură să râdă.

65

Ianuarie

Era iarnă în Santa Barbara şi o furtună rece, pornită dinspre ocean, zgâlţâia acoperişul şi răscolea plaja. Cele două verişoare – Sarah Walker şi Liz Sansborough – stăteau umăr lângă umăr în casa cu verandă a lui Sarah şi se priveau în oglinda de pe hol.

— E ciudat, spuse Sarah. Noi suntem ciudate.

— De parcă eu aş fi două persoane, hotărî Liz.

Se întoarseră la ceaiul chinezesc de pe măsuţa pentru cafea. Sarah turnă în ceşti.

— Când tatăl tău şi-a închipuit că eram Liz, a pus în ceai lapte şi zahăr. Aşa îl bei?

Liz încuviinţă şi se lăsă pe spătari fotoliului, relaxată. Purta pantaloni gri de lână şi un jerseu bleu, cu guler colant. Părul des, castaniu, i se revărsa în valuri pe umeri. Părul lui Sarah căpătase din nou aceeaşi culoare şi creştea într-o coamă lucitoare, căzând în bucle în jurul chipului ei cu trăsături delicate.

— Îţi lipseşte faţa de dinainte? întrebă Liz.

— Uneori. Dar trebuie să fi fost pregătită pentru o schimbare, altfel n-aş fi fost de acord cu operaţia estetică.

Sarah îi întinse o ceaşcă lui Liz.

— M-am gândit să-mi fac nişte „ajustări” ca să semăn mai puţin cu tine. Dar, sinceră să fiu... chipul ăsta pare să mi se potrivească.

Liz surâse.

— Cred că te-ai săturat să semeni cu mine, mai ales după toate necazurile pe care ţi le-am provocat.

Bău o gură de ceai, privind-o cu atenţie pe Sarah.

— Ţi-e dor de petrecerile din lumea bună?

Sarah dădu din cap. Se simţea bine în trening şi în papuci. În şemineu ardeau butuci de stejar care înmiresmau aerul. Totuşi o parte din ea era încă nesatisfăcută, simţea că povestea nu era încă încheiată, deşi ea mersese mai departe şi îşi refăcuse viaţa.

— Acum scriu articole de investigaţie. Ultimul se referă la

mediu şi are ca subiect centrala electrică nucleară de la Diablo Canyon, la nord de Santa Barbara. E construită pe o falie creată de cutremur.

Sorbi din ceai.

— Dar tu?

— Birocraţii de la Langley au terminat cu interogatoriile şi-am început iarăşi treaba. Sunt considerată un factor de risc din cauza părinţilor mei, aşa că o să primesc doar misiuni temporare. Cred că o să-mi convină. M-am gândit să renunţ o vreme. Să fac puţin alpinism. Scufundări la mare adâncime. Planorism. Poate să mă pregătesc pentru vreo licenţă. Dădu din umeri.

În vreme ce altă rafală de ploaie lovea în geamuri, Sarah surprinse pe chipul verişoarei sale lupta lăuntrică pe care aceasta o ducea. Liz nu mai voia să fie cine şi ce fusese.

Sarah spuse:

— Înţeleg că ţi-ar lipsi meseria. Creează oarecum dependenţă. Ţi-ai dat însă seama repede că, dacă vrei să scapi nevătămată, trebuie să faci compromisuri. N-o să am niciodată inima uşoară gândindu-mă la oamenii pe care i-am ucis, fiindcă n-am convingerea că ar fi putut exista o altă soluţie. Cred, însă, că n-am greşit şi m-am obişnuit cu gândul ăsta.

— Asta fiindcă tu defilezi în mijlocul paradei. Mama spunea: „Unii oameni defilează în parada vieţii, alţii stau pe trotuar şi privesc, în vreme ce alţii nici măcar nu ştiu că afurisita aia de chestie are loc”.

Liz se uită la ceaşca ei de ceai. Vocea ei exprima tristeţe în timp ce se confesa:

— Papa s-a lăsat ucis, Sarah.

Ridică ochii căprui, întunecaţi.

— Ştia că nu trebuie să stea lângă garaj atâta timp pentru a-i elimina pe cei doi care trăgeau în voi. Trebuia să fi plecat dracului de-acolo. El a comis rareori greşeli şi niciodată una atât de prostească. Sunt sigură că a făcut-o pentru că nu voia să se predea. Pentru el, moartea era preferabilă retragerii din activitate.

Sarah încuviinţă. Nu se întrebase niciodată de ce oprise el maşina. Liz avea dreptate. Fusese o greşeală. Dar mai era ceva ce se întâmplase imediat după aceea… Acum îşi aminti că văzuse un clovn… Sau fusese o iluzie datorată adrenalinei sporite de acţiunea violentă şi fotografiilor pe care le observase pe poliţa şemineului din camera lui Quill?

Liz schiţă un zâmbet şi continuă:

— Cu toate astea, mama e în elementul ei. Acum, că preşedintele s-a mai domolit, o să fie interogată cel puţin un an de-acum înainte. Ea s-a comportat de parcă ar vrea să-şi repare greşelile, să ajute şi asta l-a convins pe preşedinte. Aş dori s-o poţi vedea pe ea şi pe Arlene Debo. Râse scurt. Nu se plac, dar se înţeleg. Ies nişte dispute interesante.

Sarah şi Liz discutară despre audierile secrete, conduse de comitete pentru supravegherea serviciilor secrete din Senat şi Camera Reprezentanţilor, privind MASCARADA, MK-ULTRA, Sterling-O'Keeffe şi GRANDEUR. Amândouă depuseseră mărturie.

— Aş vrea să scriu o carte despre Carnivor, zise Sarah. Eventual împreună cu Leslee Pousho. Am vorbit despre asta când am vizitat-o la spital. Faţa ei e aproape refăcută. Apropo. Ce curaj! Făcu o pauză, amintindu-şi suferinţele lui Leslee. Problema e că Guvernul n-o să declasifice dosarele timp de douăzeci de ani. Aş avea nevoie de informaţii din alte surse.

— Aş vrea să te ajut, dar eu nu ştiu decât ce se afla în mesajele pe care le transmiteam la Languedoc. Papa nu-mi spunea nimic. Nici mama, iar acum n-o să vorbească, pentru că s-a înţeles cu autorităţile americane să le dea informaţii exclusive.

Sarah mai turnă ceai.

— Am fost şocată când am aflat că sunt nepoata Carnivorului.

Îi întinse lui Liz ceaşca şi se uită în ochii ei întunecaţi. Nu semănau cu ochii lui Sarah, dar exista o anume legătură.

— Cum era să fii fata lor?

Liz ţinu ceaşca la fel de ferm cum îşi ţinuse tatăl ei spatele în prăfuita casă conspirativă din Paris.

— Când eram mică, papa era mereu plecat cu treburi. Asta-i tot ce ştiu. După o vreme mama a început să-l însoţească. Uneori pleca şi singură. Mai târziu am aflat că pe-atunci el o antrena pe mama. Bunicii aveau grijă de mine. Totul părea normal. Erau nişte părinţi buni şi ne simţeam grozav împreună. Dar eu ştiam puţine lucruri despre ei. Întotdeauna am simţit că exista un secret teribil, dar n-am reuşit să-l aflu. Poate din cauza asta am început să am coşmaruri când eram mică. Ţipam până mă trezeam. Am avut coşmarurile alea până acum trei ani, când l-am văzut pe papa în misiunea aia de la Lisabona. Dintr-o dată, totul a căpătat sens. Marele secret consta în faptul că părinţii mei erau asasini. Am fost uluită, îngrozită.

— I-ai convins să renunţe?

— Să facă o pauză. Şi ne-am certat deseori. Cearta era cu mult mai bună decât tăcerea. De la bun început mama a spus clar că nu-i plăcuse şi nici nu-i trebuise ocupaţia aceea. De fapt, tata a păcălit-o spunându-i că tot ce făcea era pentru Anglia. Crescută în familia unui militar, mama ştia ce însemna datoria. Când a aflat că el nu lucra pentru MI5 sau MI6, era prea implicată ca să mai poată renunţa.

Liz îşi coborî privirea în podea.

— Cred că ajunsese chiar să-i placă. Pericolul, emoţia.

— Pot să jur că te proteja şi pe tine, Liz.

— Da. Nici unul din ei nu voia ca eu să ştiu. Însă când m-am alăturat lor, ea a înţeles cât ne schimbase pe noi toţi situaţia asta şi-atunci şi-a dorit cu disperare să renunţe. Papa voia să continue. Se simţea rănit, Sarah. Ceva s-a frânt în el. Până la urmă, cred că singurul motiv pentru care a acceptat să se predea a fost teama că ne-ar putea pierde. Totdeauna spunea că eu sunt slăbiciunea lui. Şi eu l-am iubit, până când i-am văzut ochii în noaptea aia, la Lisabona, când l-a ucis pe curier. Curierul era un băieţandru. Din clipa aceea l-am urât pe papa.

Continuară să vorbească până aproape de miezul nopţii, când Liz spuse că trebuia să plece. Se ducea cu maşina în sud, la aeroportul din Los Angeles, ca să prindă avionul de noapte spre Washington. Traversă încăperea cu paşi de felină, toată numai ritm şi sănătate.

Îşi puse trendul, legă cordonul şi porni spre uşă. Se sărutară pe obraji.

— Când o să te mai văd?

— Cine ştie? Liz îşi înclină capul, strângându-şi buzele. Ştii, la Langley umblă vorba că vor să te angajeze. Eşti interesată?

Sarah simţi un fior de panică, apoi curiozitate. Ce-ar fi însemnat asta? Dădu din cap hotărâtă.

— Mama mea avea o vorbă: „Nu te lupta niciodată cu un porc. Vă murdăriţi amândoi, dar porcul adoră treaba asta.” Acum lupt pentru cauze pe care le aleg eu. Nu mă mai deranjează murdăria aşa de mult. Vezi dacă găseşti nişte subiecte interesante pentru articolele mele.

— O să văd. A şi încă ceva. Când îl întâlneşti pe Asher, aminteşte-i să uite că mă cunoaşte.

Îi făcu semn cu mâna, o luă la fugă prin ploaie şi dispăru în maşină.

Sarah şi Asher trăiau împreună, în casa de pe plajă, de când ieşiseră de la infirmeria din Tumul Languedoc. În timp ce el era în misiuni, ea scria. Articolele ei de investigaţie apăreau în reviste importate din toată ţara.

Zilnic, deşi era iarnă, Sarah se plimba pe plajă, sub cerul cenuşiu, apăsător. Valurile oceanului se izbeau de ţărm, răscolind nisipul. Pescăruşii se adunau în stoluri mari, pregătindu-se de furtună.

Într-o zi pe când se întorcea de la plimbare văzu lumina aprinsă în dormitor. Asher era acasă! Urcă în grabă treptele, deschise uşa şi se aruncă în braţele lui.

— Eşti aşa de rece! El o sărută pe obraji, pe gât, pe gură. Doamne, ce bine că te văd…

— Ai obţinut vreo adresă a lui Jack O'Keeffe?

— Sigur, dar nu ştiu de ce-ţi trebuie.

— Îţi spun mai târziu.

Zâmbi misterios şi-l sărută apăsat.

— Cât vei rămâne?

— O lună. Şi-n perioada asta, al naibii să fiu dacă n-o să te măriţi cu mine.

Ea se gândi la Liz, la distanţa care putea exista între două femei cu înfăţişare identică, apropiate prin sânge şi destin.

— S-ar putea să vreau copii, îl avertiză ea.

— Asta-i bine, fiindcă s-ar putea să vreau şi eu.

Îşi smulseră hainele unul altuia, gâfâind, zâmbind, şoptindu-şi cuvinte drăgăstoase. Ea nu se sătura de părul lui negru, zburlit, de dinţii albi ca zăpada, de ochii focoşi. El îşi îngropă gura în părul ei. Sarah îi simţea pe gât răsuflarea caldă, aromată.

Sarah scrise epistola la sfârşitul lui ianuarie şi începu să aştepte.

Scrisoarea ajunse mai întâi la un oficiu poştal din Londra, pe urmă fu trimisă la Amsterdam şi, în cele din urmă, la Red Jack O'Keeffe, în Mallorca. De-acolo, el o trimise la Madrid, de unde fu expediată la Alger, apoi la Palermo, în Sicilia. Una peste alta, totul dură şase săptămâni.

Don Alessandro Firenze primi scrisoarea la vila lui de lângă frumoasa staţiune Cefalu, la jumătatea drumului dintre Palermo şi Messina, un orăşel cu vreo douăsprezece mii de locuitori. Era căminul său ocazional de vreo patruzeci de ani, locul de baştină

al familiilor Firenze şi Bosa. Nemaifiind tânărul instigator care-şi primise moştenirea în adolescenţă, se distrase apoi cu femeile şi băuse în fiecare zi, don Alessandro râvnea acum la educaţia peste care trecuse în tinereţe. Citea sistematic. Mai accepta şi-acum câte un contract, suficient de des ca să înăbuşe focul care, altminteri, ar fi scăpat de sub control şi l-ar fi făcut să devină nestăpânit şi distructiv.

În afară de cărţi, îi mai plăceau plajele cu nisip alb din Cefalu, golfuleţele pietroase şi spectaculosul fundal cu stânca verticală ce se înălţa deasupra vechiului sat de pescari. Îi plăceau strugurii proaspeţi şi măslinele, ca şi stilul de viaţă simplu. Sicilienii, cei mai mulţi ţărani, învăţaseră în ultimii două mii de ani petrecuţi în acest climat arid să-şi vadă de treburile lor. Astfel încât Cefalu – şi Sicilia – se potrivea cu el în toate privinţele.

Don Alessandro se uită mai întâi la semnătura de pe scrisoare. I se puse un nod în gât. Era scrisul ei: „Liz”. Privi în jur. Doar vântul de iarnă se strecura printre măslinii plantaţi pe vasta lui proprietate montană.

Lo leggo subito. Avea s-o citească imediat. Se duse cu scrisoarea la scaunul de sub arborele de plută din întinsa lui grădină şi începu lectura…

> Dragă papa,
>
> Cred că o să te bucuri când o să afli că Langley m-a angajat cu contract. Bănuiesc că o să mă plictisesc şi că va trebui să-mi caut alt drum în viaţă. Îţi spun asta pentru că probabil că n-ai aflat de la mama şi n-o să ai veşti de la ea încă cel puţin un an, cât o s-o ţină CIA în lesă, în case conspirative, interogând-o…

Don Alessandro îi făcu semn menajerei.

— *Signorina, vorrei te subito per favore.*

Ziua de iarnă era rece, iar el voia ceaiul lui fierbinte cu lapte. Mai ceru şi aparatul de radio. Apoi ridică plicul ca să-l privească în lumină. La fel procedă şi cu scrisoarea.

În depărtare, trei vulturi îi atraseră atenţia. Zburau în cercuri tot mai joase. Probabil că văzuseră vreun hoit. Ăsta era alt lucru care-i plăcea în Sicilia: puţine animale sălbatice aparţineau locului, cu excepţia câtorva specii de vulturi. Vulturul era o pasăre elegantă, mare, răbdătoare şi avea un rol util – curăţa zona de stârvuri, de larve şi de insecte.

Ceaiul şi radioul sosiră pe o tavă. El îi spuse menajerei că ea şi

restul personalului puteau să plece acasă. Femeia se înclină, adăugă lapte şi zahăr în ceai şi pe urmă răsturnă un pacheţel cu alt conţinut. El apăsă câteva butoane ale „radioului” şi reluă lectura:

> Probabil că te întrebi de unde ştiu că trăieşti, papa. Am văzut-o recent pe Sarah. Ea mi-a spus că, atunci când era cu tine în MG, a văzut-o pe mama la colţ, în costum de clovn. Ştiu că mama era acolo. Ea şi cu mine urma să ne predăm în acea seară şi ea venise să te ajute să-ţi înscenezi din nou moartea. Mai târziu, Jack O’Keeffe i-a spus lui Sarah că tu ai folosit probabil unul dintre trucurile tale, prefăcându-te mort. Îmi închipui că lui Jack i-a scăpat asta…

Don Alessandro bău îndelung ceaiul fierbinte, indian, care-i plăcea în mod deosebit. Se uită în jos la povârnişul care cobora spre apa de culoarea turcoazului a Mării Tireniene. Se ridică şi se bătu cu braţele peste piept, ca să se încălzească. Aveau să fie acolo curând. Apoi văzu umbrele alergând printre arbori, iute şi neclar, dar totuşi le văzu. Le putea şi mirosi, aşa cum un vultur îşi miroase prada, aşa cum un câine miroase un os îngropat cu mult timp în urmă. Briza mării şi experienţele atâtor ani îi aduceau mirosul lor. I se strânse inima, apoi simţi creşterea bruscă a adrenalinei, care-l încredinţa că viaţa merita să fie trăită. Continuă să citească.

> M-ai minţit încă o dată. Spuneai că o să te predai, dar n-ai făcut-o. Vreau să te văd. Predă-te, papa.

Scrisoarea era semnată: „Cu dragoste, Liz.”

Hal Sansborough îşi înălţă bărbia şi răcni:

— Sarah!

Strigătul răsună peste povârnişul sicilian.

Vicleanul asasin din timpul războiul rece se întoarse şi duse la ochi scrisoarea măsluită de Sarah.

— Ştiu că eşti aici! Arată-te!

Era arogant şi sigur pe sine pe versantul muntelui. Lângă el se aflau scaunul şi masa. În spatele lui se înălţau eleganta vilă din piatră roz şi crângul de măslini.

În timp ce Sarah şi Asher ieşeau dintre arbori şi se îndreptau spre el, prima explozie zgudui pământul ca un cutremur. Un nor cafeniu se înălţă din spatele vilei.

— Ce dracu’ a fost asta? întrebă Asher.

Un elicopter apăru dinspre muntele din stânga lor. Aparatul trebuia să-i ajute. Alergară spre Hal Sansborough. Bărbaţi şi femei în uniforme de camuflaj veneau din toate părţile spre asasin. De data asta aveau să-l prindă.

— S-a terminat, Hal, zise Sarah în timp ce se apropiau. De data asta nu mai ţine chestia cu sânge artificial şi cu un depresor care să-ţi facă bătăile inimii şi pulsul atât de slabe, încât doar instrumentele medicale să le poată detecta. Nu mai merg trucurile de iluzionist. De data asta, Carnivorul o să se predea.

Asasinul zâmbi.

— Stai la distanţă de vilă dacă n-ai de gând să vii cu mine.

Sarah văzu în ochii lui acea privire rece, de parcă ar fi privit în jos, într-un puţ întunecat.

Două explozii erupseră de ambele părţi ale vilei.

— Vila se scufundă! Privirea lui Asher mătura terenul mişcător.

— Ne aflăm deasupra unor vechi peşteri subterane.

Hal Sansborough îşi luă ceaiul şi-l bău.

— Liz ştie că eşti aici?

— Nu, îi spuse Sarah, privind neliniştită pământul ce se cutremura. Am folosit un scaner ca să-i falsificăm semnătura.

— Laserul conţine vreun dispozitiv de teleghidare?

— Una dintre noile jucării ale tehnologiei, recunoscu Asher.

Hal Sansborough înălţă capul, delectându-se cu aerul mării şi cu propriile-i amintiri.

— Acum, exploziile se declanşează automat. Le-am pornit cu „radioul” meu. Nici voi, nici eu nu le putem opri.

Nu se uită la vila ce se scufunda în spatele lui, nici la militarii prudenţi care strângeau cercul în jurul lui.

— Lumea s-a schimbat prea mult. Acum, totul se reduce la blestemata de tehnologie şi la guverne disponibile s-o aplice.

Urmară alte două explozii în stânga şi-n dreapta lui Sarah şi-a lui Asher. Undele de şoc îi trântiră la pământ. Carnivorul se lăsă în genunchi. Militarii căzură, se chinuiră să se ridice strigând şi se retraseră târâş. Elicopterul se apropia, stârnind o furtună de praf sicilian.

— Unchiule Hal!

Sarah se târî spre el. Pământul de sub ei se lăsă dintr-o dată cu vreo cincisprezece centimetri.

— Pleacă! ţipă el. Eu nu pot să trăiesc ca voi!

Asher o înşfăcă de talie şi-o trase. Pământul se despică şi se

scufundă. Hal Sansborough se ridică pe scaun. Avea privirea limpede. Părul lui cărunt, tuns scurt, strălucea în lumina soarelui.

— Hal, ticălosule! strigă Sarah. Ai pierdut!

El râse, de parcă auzise cea mai bună glumă, închise ochii şi strigă:

— Nu! Am câştigat!

Copacii se prăbuşeau. În spatele lui, vila nu se mai vedea; un nor ca o ciupercă de praf şi mult fum se rostogoleau pe povârniş. Sarah şi Asher se ridicară în picioare şi începură să alerge, sărind peste crăpăturile largi şi peste straturile de pământ înclinate. Sarah privi înapoi şi-l văzu pe Hal Sansborough prăbuşit fără cunoştinţă în scaunul lui, dispărând surprinzător de repede în măruntaiele pământului.

În cele din urmă, Sarah şi Asher se opriră pe o movilă aflată la distanţă. Terenul care susţinuse frumoasa vilă a Carnivorului se prăbuşise într-un crater uriaş. Praful plutea în aer, scânteind sub razele soarelui. Sarah contempla priveliştea, copleşită şi tristă. Prima parte a planului ei funcţionase. Bănuise că Red Jack O'Keeffe păstrase legătura cu încă activul Hal Sansborough, dar nu fusese sigură până când el primise scrisoarea ei măsluită şi-o expediase la diverse adrese, ajungând în final la ultimul bârlog al Carnivorului.

Dar, fir-ar să fie, ea îl voise pe *el,* nu moartea lui.

— Ai văzut pacheţelul ăla pe care şi l-a pus în ceai? întrebă Asher, cu o expresie blândă pe chip.

— Probabil un fel de otravă.

— De acord. Dar dacă echipa de salvare n-o să-i găsească trupul, n-o să ştim niciodată dacă e cu adevărat mort.

Sarah se uită spre terenul ameninţător, măturat de vânt.

— Probabil că aşa a vrut el.

Asher o luă de mână, se întoarseră şi plecară. Sarah ridică privirea spre cerul albastru. Se simţea plină de energie şi de speranţă. Chiar dacă nu reuşise pe deplin, avea acum ceva mult mai important – pe Asher şi viaţa.

— Sfârşit —

Cuprins

Partea întâi Liz Sansborough....4
1....4
2....13
3....21
4....26
5....33
6....41
7....46
8....52
9....57
10....65
11....72
12....76
13....80
Partea a doua Asher Flores....85
14....85
15....90
16....95
17....102
18....110
19....116
20....124
21....130
22....136
VINERI....139
23....141
24....148
25....153
26....160
Partea a treia Sarah Walker....168
27....168

28.....173
29.....180
30.....185
31.....193
32.....199
33.....204
Sâmbătă.....204
34.....210
35.....217
36.....224
37.....229
38.....233
39.....241
40.....246
41.....252
42.....258
43.....262
44.....269
45.....275
Duminică.....275
46.....281
47.....286
48.....291
Partea a patra Carnivorul.....295
49.....295
50.....303
51.....310
52.....315
53.....321
Duminică, ora 3:45, p.m......321
54.....325
Ora 4:14 p.m......325
CUBA, CRĂCIUNUL 1958.....326
55.....331
Ora 4:28 p.m......331
Ora 4:36 p.m......332
56.....335
Ora 4:50 p.m......335

57.....340
Ora 4:58 p.m......340
58.....348
59.....354
Ora 6:01 p.m......355
Ora 6:18 p.m......359
60.....361
Ora 7:32 p.m......361
Ora 7:40 p.m......363
61.....366
Ora 7:52 p.m......366
Ora 8:00 p.m......367
62.....370
63.....377
64.....381
Luni.....381
65.....387
Ianuarie.....387
Cuprins.....396

BESTSELLERURILE ULTIMULUI DECENIU

Celebra scriitoare GAYLE LYNDS s-a lansat în elita literaturii de suspans alături de ROBERT LUDLUM – liderul de necontestat al acestui gen, împreună publicînd romanele *Proiectul Hades* şi *Opțiunea Paris.* Ulterior a continuat singură pe un teren monopolizat pînă atunci de scriitori–bărbați, concepînd unsprezece bestselleruri internaționale, traduse în optsprezece limbi, în tiraje impresionante.

Cartea de față, *ACȚIUNEA MASCARADA,* îl introduce pe cititor într-un labirint al înşelăciunii în care este prinsă Sarah Walker, o reputată jurnalistă. În urma unui accident, aceasta suferă o amnezie temporară, neputînd realiza cine este, cu ce se ocupă sau unde locuieşte. Supusă unui tratament medicamentos, îşi dă seama în scurt timp de efectul ciudat al pastilelor primite, refuzînd să le mai ia.

Într-o lume a oglinzilor distorsionate în care îi este aproape imposibil să distingă adevărul de „scenariile" construite special pentru a o debusola, protagonista se lansează într-o misiune extrem de dificilă: salvarea propriei persoane. Curînd, Sarah se află în dubla ipostază de vînat-vînător, fiind cea desemnată să-l anihileze pe Carnivor – un periculos asasin internațional, animat de aceleaşi intenții față de ea.

O lectură electrizantă, generată de dinamismul acțiunii, răsturnări surprinzătoare de situații şi un final pe măsură.

EDITURA LIDER
EDITURA STAR

Lei 30.